

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Zamboch_Miroslav-Povidky.PDB

PDB Name: Zamboch_Miroslav-Povidky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miroslav Žamboch - Povídky

Tento soubor zahrnuje ty povídky, které byly publikovány na Fantasy planet, či na osobních stránkách Miroslava Žambocha. Všechny díla byly publikovány s autorovým souhlasem.

Obsah

Až na dno

Diplomatické_řešení

Důl_Quake

Ještě_po_dvaceti letech

Lovec_čarodějnic

Mladý_válečník

Ocel_krev_a_smrt

Pendulum

Svět_se_s_nikým_nemazlí

Monstra

Návštěva_u_psychiatra

Divoké_zásnuby

Případ_z_mého_času

RaJ

Invaze

R_Š_p_E_H_P

Zásadní_příspěvek

Špatná_investice

Zdroje: Fantasy planet, Amberzin, domovská stránka Miroslava Žambocha
Sestavil: Shpina
I. korektura: Shpina

Až na dno

Povídka je pilotním příběhem k cyklu Koniáš

Pomalů jsem jedl polévku a přikusoval k ní chléb. Byl tvrdý a na povrchu plesnivý, ale lepší jídlo jsem si nemohl dovolit. Chlapík u vedlejšího stolu zanačoval, hlučně odsunul židli a rychle se postavil. Najednou jsem držel v prstech vrhací špici ještě před okamžikem ukrytou v pouzdře na spodní straně levého předloktí. Byl to automatický reflex a kdyby muž udělal jediný krok směrem ke mě, na místě bych ho zabil. Místo toho zamířil ven. Schoval jsem zbraň a vyměnil ji za lžici. Už to trvalo moc dlouho. Neustálé napětí a vědomí nebezpečí mě změnilo ve zvíře zahnané do kouta, ve tvora, který se nejprve brání a teprve potom přemýšlí.

Po dvou týdnech v divočině mi přecpaná a páchnoucí putyka připadala jako vrchol luxusu. Hospoda se nacházela na samém okraji města a očividně se zde scházeli lidé, kteří nestáli o přítomnost královských špiclů nebo vojáků. Plášť jsem si odložil na lavici vedle sebe a teď jsem cítil, jak na mě pomalu osychá oblečení. Své dlouhé nohy jsem natáhl co nejbližší ke krbu, abych se pořádně prohřál. Srdce jsem poslední zbytky vlažné polévky a úkosem pozoroval přítomné. Zloději, zlodějčkové, pašeráci, nájemní bijci. Všiml jsem si, že malého kluka krčícího se u okna, zaujal můj plášť. Neměl jsem v kapsách nic cenného, ale nerad bych o něj přišel, protože byl nepromokavý. Poslední věc, která mi zbyla z domova. A k tomu pět stříbrných.

"Dáte si ještě něco?"

Přikývl jsem.

"Ještě jednou to samý."

Hostinský se zabručněním odešel. Před nedávným mě v hostincích oslovovali mládenče, nebo mladý pane. Teď se mi lidé vyhýbali pohledem a bylo jim nepříjemné se mnou jen hovořit. Možná za to mohly sotva zahojené jizvy v obličeji, nebo špatně srostlý přeražený nos. Nikdy jsem nebyl příliš pohledný, spíše naopak, ale dalo se to přežít. Když jsem se před týdnem viděl v odraze na vodní hladině, samotného mě překvapilo, jak špatně a zle vypadám. Zle, to bylo to správné slovo. Už dva roky jsem byl na útěku. Dva roky jsem se schovával, utíkal, bránil se a zabíjel. Naučil jsem se lstivosti, opatrnosti, nikomu jsem nevěřil. A to všechno se mi vepsalo do tváře. Pustil jsem chléb a chytil za předloktí kluka, který se mi zpoza stolu pokoušel ukrást plášť.

"Víš co dělají zlodějům?"

Polekaně mě pozoroval, v očích se mu zrcadlila bolest. Držel jsem ho pevně a ještě mu páčil ruku v zápěstí. Ve Vandetu jsem viděl, jak podobný malý darebák ošklivě pobodal jednoho kupce.

Zavrtěl hlavou.

"Nevím."

"Sekají jim ruce."

Pustil jsem ho. Otočil se a vyběhl z hospody jako blesk.

Hospodský přede mě postavil další talíř polévky. O peníze si neřekl a já mu žádné nenutil. Cítil jsem se unavený. Ne fyzicky, ale psychicky. Od doby, kdy jsem utekl z domova, jsem zabil dvacet jedna mužů. Většinu z nich jsem znal osobně. Byli to členové otcovy soukromé armády, dokonalí bojovníci naprosto oddaní svému pánovi. Tak oddaní, že neváhali pronásledovat jeho syna. Dnes už jsem věděl, že jsem tehdy udělal chybu. Měl jsem ho zabít. Myslím svého otce.

"Mohu si přisednout?"

Zvedl jsem oči. Chlapík stál u mého stolu, mluvil ke mě a přinesl si sebou dokonce židli. Pravděpodobně to myslel vážně. Byl drobný, skoro malý a štíhlý. Tvář měl nezvykle bledou, oči studeně modré, posazené blízko kořene nosu. Nepatřil sem. Jeho plášť mu dokonale padl a přestože byla látka na první pohled jemná a lehoučká, kapičky vody do ní nevsakovaly a zůstávaly na povrchu.

"Jistě."

Beze spěchu přisunul židli ke stolu a posadil se. Všiml jsem si, že se kolem něho vytvořil volný prostor. Nepatřil sem, ale znali ho.

"Dáte si něco k pití?"

Kdyby přišel dříve, objednal bych si pořádné jídlo, ale po dvou litrech polévky a pecnu plesnivého chleba se do mě nic jiného nevešlo.

"Svažené víno."

Pohledem přivolal hostinského a objednal celý džbán. Usrkl jsem. Víno vonělo po skořici a hřebíčku, trpkost se mísila se sladkostí. Cítil jsem, jak mě zaplavuje příjemná horkost. Ideální nápoj pro studené a deštivé klima. Nechápal jsem, jak mohou lidé pít zdejší mizerné pivo. Mlčel jsem a čekal až sám začne.

"Měl bych pro vás práci."

Nadzdvihl jsem obočí.

"Hledám práci."

Potřeboval jsem peníze a hodně peněz, protože když se člověk schovává a utíká, musí si cestu sypat zlatem.

"Je to velmi dobře placená práce."

"Jak moc velmi?"

"Pět set zlatých záloha, pět set zlatých potom."

Pochopil jsem, kam míří.

"Nezabím lidi," řekl jsem a v duchu dodal - za peníze.

Zamračil se, hladké čelo pokryly vrásky a jeho oči se změnily v dva kusy ledu.

"Vypadáte jako profesionál."

Nebyl zvyklý, když se někdo protivil jeho přáním, nebo rozkazům.

"Zdání někdy klame."

Zamyslel se. Viděl jsem, jak mu v hlavě cvakají kolečka, jak se rozhoduje, co pro něj bude nejvýhodnější.

"Zdržíte se zde dlouho?"

"Nevím. Asi se svezu po řece dolů do přístavu. Je tam laciněji, možná se nechám najmout na nějakou loď."

Položil na stůl poloprázdný váček.

"Nechám vám nějaké peníze, aby jste si mohl odpočinout. Samozřejmě naprosto nezávazně. Kdybyste však změnil názor, řekněte tady hostinskému, že chcete mluvit s Eduardem. Zařídí zbytek."

Svého poháru se ani netkl a odešel.

Ve váčku bylo deset zlatých. Ještě před rokem pro mě podobný obnos neznamenal nic. Teď jsem si místo deseti lesklých mincí představil lázeň, pokoj, čistou postel a jídlo na dlouhou cestu.

"Nemáte zájem, pane?"

Zřejmě mi špatně viděla do tváře, protože by se jinak nezeptala. Nemohlo jí být o moc více než mě, ale řemeslo děvky je těžké a rychle se při něm stárne. Měla bílou, dole umolousanou sukni, vysoká šněrovačka zdvihala její velká ňadra téměř až k ramenům. Právě přišla z venku, protože v odbarvených natočených vlasech se leskly kapky vody. Plné rty nepotřebovaly rtěnku, přesto je měla zdůrazněné lacinou lascivní červení.

"Kolik?"

Váhala.

"Dva zlaté."

Věděl jsem, že více než zdvojnásobila obvyklou taxu pouličních děvek, ale nevadilo mi to. Najednou jsem dnes nechtěl být sám.

"Na celou noc."

Zarazila se.

"Tři zlaté," zvýšil jsem nabídku, dříve než stačila říci ne.

Vyšli jsme z hospody. Pršelo, obloha byla potažena olověnou clonou, ve vzduchu se vznášela všudypřítomná až do morku kostí pronikající vlhkost. Pod nohama nám čvachtalo bláto. Povytáhla si sukni, aby si ji tolik nezamazala. Všiml jsem si, že má na nohou pořádné holínky. Zdejší podnebí střevicům opravdu nepřálo.

"Mám kumbál vedle v ulici, povedu vás." řekla váhavě a zavěsila se do mě.

Vnímám jsem její stoupající nejistotu a strach. Asi jsem se nechoval jako typický zákazník.

"Ubytujeme se ve městě."

Ne protestovala.

U pouličního prodáváče jsem koupil jednoduchý deštník z navoskovaného papíru a dal jí ho. Bylo by mi nepříjemné, kdyby po celou cestu mokla. Některých pozůstatků výchovy se člověk zbavuje pomalu.

Našel jsem penzión v kupecké čtvrti, kde jsme se ubytovali. Chlapík za pultem si nás sice podezíravě prohlížel, ale když jsem se na něho zakabonil, bez dalších vytáček mi dal klíče od pokoje.

"Rožtopte v lázních," houkl jsem na něho na odchodu.

Ponořil jsem se do horké vody. Z hladiny se zvedal pára, ve velké keramické peci hučel oheň. Na stropě se srážela voda a padala zpět do bazénu. Místní lidé bojovali se studeným podnebím nejrůznějšími způsoby a lázně byly jejich nejsilnější trumf. Někde je plnili horkou vodu prýstící přímo ze země. Přistihl jsem se, že přemýšlím nad tisícovkou zlatých. Ty peníze by se mi hodily. Mohl bych si koupit místo na lodi a odjet z Kontinentu, daleko z dosahu otce.

Možná bych to usmlouval i na víc. Zamrazilo mě. Právě jsem uvažoval o řemeslné vraždě. Dva roky mě změnili více, než jsem si myslel, smrt se pro mě stala něčím naprosto přirozeným. A vlastní život se změnil v cosi nejasného, vzdáleného, potaženého šedým závojem. Odehnal jsem nepříjemné myšlenky a oddával se konejšivému pohupování horké vody.

Vrzly dveře. Ze zvyku jsem se zkontroloval, kde mám zbraně. Meč i nůž ležely na okraji bazénu nedaleko mé pravé ruky. Přišla zahalená do lněné pleny a rychle vklouzla do vody.

Přisunul jsem jí březovou metličku, kartáč a mýdlo.

"Připadá vám směšné, že se stydím?" zeptala se nejistě.

"Ne."

Nelhal jsem. Uvědomil jsem si, že jsem rád, že jsem zde byl první a nemusel jí ukazovat své dlouhé a zjizvené tělo. To její bylo mnohem hezčí.

"Přijel jste z daleka?"

Umývala se a přitom mě po očku pozorovala.

"Ano. Někdo mě velmi vytrvale pronásleduje a já se pokouším za sebou zamést stopy."

"Vy jste vzdělaný, že jo?"

"Jak jste to poznala?"

"Mluvíte jako učené lidé."

Uvědomil jsem si, že jsem přestal používat místní dialekt. Mám dobré ucho na jazyky a po dvou třech dnech se snadno přizpůsobím nářečí a také toho využívám. Jen někdy, když jsem unavený, se zapomínám.

"Studoval jsem na univerzitě."

"A jak jste se ocitl tady?"

Hráli jsme prastarou hru, o ženě která poslouchá a muži, který hovoří, ale nevadilo mi to. A možná ji to skutečně zajímalo.

"Jeden člověk svedl dívku, se kterou jsem měl vážné úmysly a já jsem si to nenechal líbit. Proto jsem musel utéci."

"Byl mocnější než vy?"

"Tak nějak."

Byl jsem na ni hodný. Teď klidně spala na posteli, jakou si asi nikdy nemohla dovolit, vlněná příkrývka jí sklouzla až k pasu. S obnaženými nadry a bez líčidel vypadala mnohem mladší a bezbranná. Seděl jsem na židli, pil víno a přemýšlel. O minulosti i budoucnosti. Otec byl typ úspěšného muže, kterému všechno vychází. Nejlepší bojovník široko daleko, skvělý politik, první velmož hned po králi. Ale nejlépe to uměl se ženami. Neměl zábrany a jednou jsem v jeho křídle paláce potkal dokonce i královnu. Bylo to v pozdních hodinách a s velkou pravděpodobností nešlo o politickou návštěvu. Míloval riziko a obava z prozrazení pro něj byla jako třešeň na dortu. Neměl mě rád, připadalo mu, že jsem jediný důkaz jeho nedokonalosti. On byl pohledný, já ošklivý, on atletický a silný, já vyzábělý a kostnatý. On byl okouzující společník, já se spíše věnoval knihám. On měl neutuchající obchodní i mocenské ambice, já raději studoval nebo se inkognito toulal mezi lidmi. Jediná věc, ve které jsme se podobali, byl náš zájem o šerm a zápas. Někdy mě trénoval osobně a pokaždé si dal záležet, aby mi ukázal jak jsem mizerný bojovník. Dokázal, že jsem si to o sobě sám myslel. Dívky se kolem mě sice točily jako okolo každého bohatého šlechtice, ale já jsem si dobře uvědomoval, co je předmětem jejich zájmu a nebral jsem je příliš na zřetel. Až jednou, na jedné ze svých výprav na tržiště, kde jsem odposlouchával cizí jazyky a snažil jsem se je naučit, jsem potkal dívku, která mě zaujala na první pohled. Nevěděla, kdo jsem, a přesto jsem se jí líbil. Ale otec se mnou měl své plány. Chtěl mě využít jako figurku na mocenské šachovnici a oženit mě se správnou ženou. Tehdy si poprvé uvědomil, že se mnou nedokáže manipulovat jako s ostatními lidmi a rozhodl se na to jít jinak. Svedl ji a dal si záležet, abych je spolu přistihl. Neodhadl mě správně. Dnes bych se zachoval jinak, ale tehdy jsem příliš nepřemýšlel. Přestože jsem s ním tisíckrát prohrál v tréninkových soubojích, přestože jsem tisíckrát zůstal ležet na zemi pokořen a zahanben, napadl jsem ho hned v parku. Nedal jsem mu šanci. Pamatuji si strach v jeho očích, když seděl v kaluži vlastní krve na chodníku sypaném bílým štěrkem, o kus dál se v prachu povalovalo jeho ucho a nos. Poprvé v životě prohrál. Už tehdy jsem si uvědomil, že ho musím buď zabít, nebo odejít. Utekl jsem, ale nenapadlo mě, že mě bude pronásledovat tak dlouho. Rozhodl jsem se tehdy špatně.

Zamumlala něco ze snu, otočila se na bok a přetáhla si pokrývku přes ramena. Za poslední dva roky jsem nepřečetl jedinou knihu, nenavštívil jsem jediné místo, které zato stálo, neviděl jsem nic krásného. Pouze jsem se skrýval a snažil jsem se setřást pronásledovatele. Za každým stromem jsem viděl zabijáky, v každém stínu špiely. Má první ranní a poslední večerní myšlenka patřila zbraním. Pomalu a jistě mi to začínalo lézt na mozek. Dopil jsem poslední zbytek vína. Venku neochotně svítalo. Seděl jsem v obyčejném pokoji, pil laciné víno, v mé posteli spala pouliční štetka a přesto to bylo to nejpříjemnější a nejhezčí, co jsem v poslední době zažil. Po tichu jsem se začal oblékat. Nechtěl jsem jí vzbudit, nechtěl jsem s ní mluvit. Noc, víno a má dlouhá osamělost způsobila, že jsem se s ní cítil dobře a bál jsem se, abych to kouzlo nezrušil střízlivým ranním setkáním. Na nočním stole jsem nechal ležet váček a v něm tři zlatáky.

Šel jsem do laciné vyvařovny přes ulici a poručil si ovesnou kaši s cukrem a medem. K pití horkou vodu dochucenou třetinkou nejlacinějšího vína. Většina zákazníků se zde před začátkem pracovního dne stavila na snídani. Tesaři, zarážeči mostních pilotů, nosiči, pár kupců. Jídlo bylo horké a chutnalo mi. Lidé toho po ránu moc nenahovořili a věnovali se převážně svým talířům. V noci jsem se rozhodl, že se nechám se najmout na nějakou kupeckou loď mířící ke břehům Jižního světa. Možná tam byla divočina a pouhé zárodky civilizace, ale pořád to bylo lepší, než se schovávat a kličkovat před otcovými zabijáky. Soused po mé levé ruce se na mě překvapeně podíval. Přistihl jsem se, že jsem se pousmál. Vešlo několik lidí najednou a až ke mě se donesl studený závan větru. Oddával jsem se myšlenkám na to, jaké to za oceánem asi bude. Dojeda jsem snídani a ze zvyku zkontroloval okolí. Malou skleněnou tabulkou ve dveřích jsem viděl vchod do penzionu, kde jsem strávil noc. Dva lapiduší právě někoho vynášeli na nosítkách. Zafoukal vítr, šedá plachta se nadvzdela, spatřil jsem několik blondatých kadeří. Sklonil jsem hlavu k do talíře. Přece jen mě našli. Slyšel jsem tep vlastního srdce. Nezrychlilo ani o úder, bilo s monotónní strojovou pravidelností. Dýchal jsem klidně a hluboce, okolí jsem vnímal, jako bych se díval do mikroskopu a dalekohledu zároveň. Cítil jsem, že poslední skupina lidí, která přišla dovnitř, byli oni. Opatrně jsem se rozhlédl. Zákazníků za posledních pár minut přibýlo. Ramenatý muž si právě přinášel misku k vedlejší lavici. Přestože byl podsaditý až zavalitý, pohyboval se lehce a jistě. Po chvíli přemýšlení jsem zjistil, že ho znám. Byl to Mark, otcův oblíbenec a můj - když ne přítel, pak alespoň kamarád. Od doby, kdy jsem ho neviděl, ještě více zmohutněl a poznal jsem ho jen podle charakteristického způsobu pohybu. Už v mládí se pohyboval jako panter a nyní to, vzhledem k jeho robustnosti, přímo bilo do očí. Lhostejným pohledem přelétl okolní lidi. Nevšiml si mě. Možná. Možná mě viděl, ale nedal to najevo. Pokoušel jsem se odhadnout, kolik jich naposledy vešlo. Čtyři nebo pět? Otočil jsem jídelní lžici rukojetí do talíře, naběračku schoval do dlaně, pod paži jsem si zasunul smotaný plášť a posadil se na lavici před Marka.

"Jak se vede?"

Překvapeně zamrkal.

"Změnil ses," řekl po chvíli a spolkl sousto kaše. Druhou ruku jako by nic spustil do klína.

"Lidé se mění. Už tě otec udělal rytířem?"

"Ne, ještě ne."

"Takže já jsem tvoje poslední zkouška?"

"Ty? Nerozumím, o čem mluvíš. Přijeli jsme zabezpečit transport cenné zásilky. Křehké zboží."

Ten bastard si myslel, že mu na to skočím. Mohutné svaly na ramenou se mu pohnuly, jak cosi tropil pod lavicí. Není vždy výhodné být hrana. Vrazil jsem mu držadlo lžice okem až do mozku, nestačil se ani pohnout. Z ruky pod lavicí mi vypadl malý samostřel. Už ho měl natažený. Sklonil jsem se pro něj. Dva muži se zvedli od stolů a s meči v rukou se na mě vrhli. Prvního jsem střelil do obličeje. Předpokládal jsem, že pod oblečením bude mít drátěnou košili. Na druhého jsem převrhl těžkou lavicí. Nedokázal se včas uskočit, lavice ho smetla, ještě vpádu jsem mu prosekl hrdlo. Cinkání lžic o talíře ustalo, lidé se stáhli ke stěnám, střed místnosti zůstal prázdný. Že by byli jen tři? Opatrně jsem Marka prohledal, vzal mu váček s penězi a jeho meč. Mark používal meč s jílcem pro jeden a půl ruky s prodlouženou osmihrannou hlavicí. Byla to mnohem lepší zbraň, než jsem měl já. Dva muže jsem nechal být. Musel bych se příliš přiblížit k lidem namačkaným u stěn. Pomalu jsem se krácel ke dveřím. V pravé ruce meč, v levé napůl složený plášť. Nejnebezpečnější okamžik nastane, až se pokusím otevřít. Pokud jsou dva a stojí po obou stranách, jeden z nich mě pravděpodobně dostane. Potřeboval jsem vypadnout co nejrychleji, protože venku určitě nechali zálohu. Nedíval jsem se do žádného určitého bodu, spoléhal jsem na periferní vidění. V jídelně se rozhostilo ticho, mé kroky se hlasitě rozléhaly, někdo hlasitě dýchal. Zašustění látky, kradmé zavržení podlahy, bubnování deště na střeche. Stál jsem u dveří a tajil jsem dech. Ruku s pláštěm jsem opatrně přibližoval ke klíče. Zvuk oceli tažené z kožené pochvy. Bleskově jsem se otočil doprava, instinktivně se zaštitil středním krytem, plynule jsem pokračoval v otočce a odvrátil i druhý meč. Chlap mou reakci očekával a navázal dalším útokem. Věděl jsem, že zpátky to nestihnu a nouzově jsem se kryl rukou s pláštěm. Čepel meče prosekla silnou kůži a zasáhla mě na předloktí, přitom však uvízla v záhybech pláště. Natlačil jsem se na něho, tím mu zabránil uvolnit čepel a současně jsem se dostal z dosahu chlapíka vlevo. Udeřil jsem ho hruškou jílce do spánku. Šel k zemi. Chlap vpravo zaváhal a to mi zachránil život, protože jsem se příliš zdržel. Odhodil jsem plášť, abych mohl lépe manévrovat a vykročil jsem k němu. Krvácel jsem, ale věděl jsem, že mám dost času, než mě ztráta krve oslabí. Ustupoval, odvaha ho opustila.

"Prosím pane, ne. Nezabíjejte mě," žadonil.

Nepokusil se ani pozvednou meč. Bodl jsem ho přesně do srdce. Přímou v jídelně jsem si stáhl levačku obinadlem a potom spěšně prohledal všechny mrtvé. Mužů venku, pokud tam nějakí čekali, jsem se už nebál. Našel jsem celkem sto zlatých a šek na pět set splatný u místního bankéře. Když jsem odcházel, zastavil mě ve dveřích majitel vyvařovny.

"Nic proti vám nemám, pane, pouze jste se bránil, ale co ti mrtví?"

Zastavil jsem se.

"Kolik se platí za nejlacinější pohřeb?"

"Dva stříbrné, pane."

Položil jsem na stůl zlaták a odešel jsem.

Zaplatil jsem i za pohřeb ženy, se kterou jsem strávil noc a o níž jsem ani nevěděl, jak se jmenuje. Možná měla blízké, o které se starala, děti, rodiče, sourozence. Nemohl jsem jim pomoci i kdybych chtěl. Vybral jsem si přemrštěně drahou hospodu v centru města a objednal si pití. Místní specialitu, lodnickou kořalku. Umřela kvůli mě nevinná žena, zabil jsem pět lidí, z toho jednoho v bezvědomí a jednoho ochromeného strachy. Udělal jsem to, aby mě už nikdy nemohli napadnout, ale přesto mi bylo na zvracení. Kořalka chutnala tak jak měla. Odporně páčila v hrdle a dělali se mi z ní mžítka před očima. Po poledni a druhé láhvi slepeckého dryáku se v hospodě objevil Eduard.

"Slyšel jsem, co jste udělal dole ve městě."

Vypil jsem toho hodně, ale nebyl jsem opilý. Pozoroval jsem ho jako přes clonu padající vody.

"Takovým talentem, jako máte vy, je škoda mrhat. Nerozmyslíte si mou nabídku?"

Měl pravdu. Měl jsem talent, nebo nadání, říkejte si tomu jak chcete. Ať jsem se hnul kamkoliv, všude kolem mě umírali lidé. Vinní, nevinní, všechno jedno.

"Mám peníze. Vašich tisíc mě nezajímá," odpověděl jsem mu a nalil si dalšího panáka.

"Jsem si toho vědom a zvyšuji cenu na pětinasobek."

Kdybych byl střizlivý, okamžitě bych utekl, protože tolik peněz se nabízí za vraždu velekněze, krále nebo boha.

"Fajn. O koho jde?"

"Berete to?"

Přemýšlel jsem jen chvíli. Bylo mi všechno jedno. O jednu mrtvolu více nebo méně.

"Ano."

Ukázal mi obrázek člověka, kterého jsem měl zabít, dal mi kuš a jeden šíp, k tomu tisíc zlatých zálohy. Doporučil mi, abych na dotyčného střelil ze vzdálenosti alespoň sedmdesáti metrů. Z blízka prý se nikdy nenechá překvapit. Už dříve jsem slyšel o válečnících, kteří mají tak citlivé smysly a vnímavé podvědomí, že je téměř nemožné zabít je ze zálohy, ale teď jsem tomu věřil. Určitě mi nedával tolik peněz pro nic za nic. Zaplatil jsem a odešel z hospody. V okamžiku, kdy jsem zakázku přijal, jako by někdo přehodil výhybku. Neváhal jsem, nepochyboval, zda jedním správně. Soustředil jsem se pouze na to, abych muže zabil.

V obchodě jsem si koupil tučet šípů do velké kuše a šel za město zbraň zastřílet. Lučiště nebylo vyrobeno ze dřeva ani ze železa, ale z několika různých materiálů. Na vnitřním oblouku jsem rozeznal rohovinu, ve středu vrstvu dřeva a co tvořil vnější část lučiště, jsem nezjistil. Když jsem kuš napínal, zjistil jsem, že to téměř nedokáží, měla tah alespoň sto třicet kilogramů. Z pytle naplněného travou jsem udělal terč velikosti a tvaru lidského trupu, zavěsil jsem ho na strom a odpočítal sto kroků. Mám dlouhé kroky, vzdálenost byla určitě větší než osmdesát metrů. Vystřelil jsme a hned na poprvé zasáhl. Šípka letěla nevěřitelně plochým obloukem. Zkontroloval jsem terč a zjistil jsem, že střela prošla pytlíkem i třicet centimetrů silným kmenem stromu za ním. Celoocelová střela, kterou mi dal Eduard, by prorazila i cihlovou zeď.

Tři dny jsem studoval zvyky svého cíle. Byl to chlap skoro stejně vysoký jako já, ale o dobrých deset kilogramů těžší a na pohled silný jako býk. Chodil v dlouhém plášti s vysokým límcem, kožené čapce a kalhotách, na kterých byly patrné

stopy po dlouhé jízdě v sedle. Bydlel v penzionu u Modré kotvy, každé ráno chodil do hospody v přístavu a každý večer se vracel zpátky do penzionu. Nezdálo se, že by pil. Pravděpodobně na někoho nebo něco čekal. Vybral jsem si místo u rozbořené zdi na kraji přístavu a schoval se za ni. Po celé dny pršelo, ale od chvíle, kdy jsem zabil Marka a jeho muže mi déšť nevadil. Zvykl jsem si na zvuk vody stékající po mém plášti, na neustále mokro v botách, na vlhké oblečení. Naučil jsem se rozeznávat nevýrazné objekty ve stále zasmušilé krajině. Stál jsem v dešti za zdí s připravenou kuší a čekal, až se dveře hospody otevřou a on se objeví venku. Představoval jsem si okamžik, kdy stisknu spoušť, okamžik bezhlučného letu šípky, okamžik zásahu. Dál jsem si nepředstavoval nic.

Ve stínu pod okapem se něco pohnulo, otevřely se dveře, někdo vyšel ven. Zamířil jsem, ale podle způsobu chůze jsem poznal, že je to někdo jiný. Až na podruhé jsem měl štěstí. Zachytil jsem jeho tělo do zářezu mušky, zatajil jsem dech a potom jsem kuš odložil. Těsně před tím, než zmáčkl spoušť, jsem si představil, jaké to bude, až ho zasáhnu. Možná mám zabíjení v krvi, ale ne střelbu ze zálohy. Tak by to udělal můj otec. S kuší v ruce jsem přešel zídku a klusal k cestě, abych ho dohonil.

"Hej pane, počkejte!."

Otočil se a zastavil.

Přišel jsem až k němu, kuš jsem stále držel v svěšené ruce.

"Dostal jsem peníze za to, že vás zabiji."

"A proč už jste to neudělal?" řekl a ukázal na kuš.

Poprvé jsem ho viděl zblízka. Měl vrásčitou tvář, masivní čelist, velká ústa plná bílých a rovných zubů. Oči byly v šeru deštivého dne zelené. Jeho pěsti připomínaly palice na roztloukání kamenů.

"Udělám to mečem."

"Raději jsi měl střílet, mládenče."

Odhodil jsem kuš, svlékl si plášť a postavil se do střehu.

Následoval mě. Spletl jsem se, byl mnohem mohutnější, než jsem si myslel, ale to stejně nehrálo roli.

"Kolik ti dali?" zeptal se.

"Pět tisíc"

"To není špatná cena."

Naše meče se poprvé zkrřížily. Byl lepší, mnohem lepší než já. Byl lepší než můj otec, než kdokoli, s kým jsem se kdy potkal, nebo koho jsem viděl. Netrvalo to dlouho a ležel jsem na zemi v bahně. Krvácel jsem z pultuctu ran, všechny byly těžké a za to, že jsem zatím žil, jsem mohl děkovat jen štěstí a mé houževnaté konstituci.

Stál nade mnou a zakrýval půlku olověně šedé oblohy. Pomalu otfel meč od krve a zasunul ho do pochvy

"Jsi dobrej mládenče, vážně dobrej. Ale na tohle řemeslo nemáš. Chybí ti tvrdost. Už třicet let zabíjím za peníze a nikdy jsem neváhal, když jsem mohl střelit ze zadu. Na to ti přísahám. Dej se na něco jiného. Pokud přežiješ."

Odešel. Ležel jsem v bahně, umíral jsem a byl jsem šťastný. Po dlouhé době jsem si uvědomil cenu života, opětovně jsem objevil jeho krásu, jeho hodnotu. Najednou jsem věděl, že na něm lpím jako nikdo jiný, že si ho vážím a chci ho žít. Svět byl plný věcí stojících za vidění, na zapomenutých policích se válely knihy kypící myšlenkami, které zatím nikdo kromě autorů neoceníl. A možná na mě někde čekala žena, kterou bych mohl milovat. Smrtelná únava a opotřebovanost posledních dvou let ze mě spadla, byl jsem to opět já jako dřív. Nebo skoro jako dřív. Ucpal jsem si rány blátem a začal se plazit směrem k nejbližšímu domu. V oknech se svítilo, doufal jsem, že tam najdu nějakého naivního hlupáka, který mi pomůže.

Obsah

Diplomatické řešení

Někdy je sekera přece jenom silnější ducha a to potom nemusíte čekat, než je váš návrh úspěšně odhlasován a schválen

Dřevěná palice ještě jednou dopadla a dubový pilíř si toho sotva všiml.

"Prozatím končíme! Oběd!" zahlaholil jsem, oťel si pot z čela a začal se opatrně brodit ke břehu.

Za tři dny jsme zarazili teprve jednu řadu pilířů budoucí hráze, ale i tak se hladina díky silnému proudu vzedmula a člověk si musel dávat pozor, kam šlape, aby neuklouzl. Nebudovali jsme žádné veledílo, pouze jsme potřebovali trochu zregulovat horní tok Skočné, abychom mohli splavovat palivové dřevo z Bukoviny. Byl to můj nápad a otec s ním kupodivu souhlasil. Asi proto, že to mohlo přinést peníze. Už jsem stál pod břehem, když se těsně pod hladinou okolo mě něco stříbrně mihlo. Byl to jen mžik. Zajel jsem pravačkou do vody a vzápětí vytáhl ven pstruha dlouhého skoro jako moje předloktí. Další rybu jsem spíš vytušil než zahlédl, ale druhé ruce neutekla ani ta.

"Takhle chytat ryby jsem viděl jen jedinýho chlápka, pane," zabručel s obdivem Harber, bývalý tulák, chmaták ekvilibrista a příležitostný zloděj koní. Poslední půl rok můj osobní sluha.

"Vykuchej je a napíchni na rožeň. Po obědě budou dobří jako dezert," řekl jsem a hodil mu oba pstruhy k nohám. Člověka, o kterém se Harber zmínil, jsem od vidění znal. Vlastně jsem si ho před pár lety zašel tajně prohlédnout.

Jmenoval se Frank Gefian a dělal lovčího na severní hranici našeho panství. Byl vysoký a hubený, ruce měl i ke svému příliš protáhlému tělu nepřiměřeně dlouhé stejně jako já. Podoba by byla ještě více zřejmá, kdyby mi už v dětství náš lékař nespravil vrozený rozštěp horního rtu. Dal jsem si práci a zjistil, kde Frank sloužil asi tak devět měsíců před mým narozením. Samozřejmě, že přímo na hradě. Možná právě proto mě můj otec tak okatě přehlížel a dával přednost všem mým sourozencům. Nevadilo mi to a dávno jsem se smířil s faktem, že z rodového majetku uvidím jen pár zlatáků.

Pořádně jsem se vyráchal ve vodě, abych k jídlu přišel čistý.

"Osuška, pane," nabídl mi ze břehu čtverec lněné látky dívka, která patřila k ženám nosícím každý druhý den lidem pracujícím v lese jídlo.

Musela tu být poprvé, protože tak dokonalé tvářičky s měkkýma pomněnkovýma očima bych si už určitě všiml. A útlého pasu a akurátně klenutých boků s dokonale modelovým pozadím, doplnil jsem, když se dívka vracela k ostatním, aby jim pomohla se servírováním oběda. V letním dni na sobě měla tenkou sukni a při chůzi se pod plátnem rýsovaly obrysy jednoduchých kalhotek ještě více zdůrazňující eleganci těch prostých a současně tak dokonalých křivek. Kalhotky jsem považoval za svůj největší přínos otcově panství. Původně to byla móda dam velkého světa. Když jsem jimi však obdaroval jednu vášnivou pekařku z podhradí, v mžiku se staly ohromným hitem. Kupodivu jak mezi ženami tak i mezi muži.

K velkému nahrubo sroubenému stolu jsem přicházel mezi posledními. Společné stolování patří k mým slabostem, proto jsem hned na počátku rozkázal vybudovat alespoň provizorní jídelnu. I pod širým nebem v lese se může hodovat s úrovní. Tahle společnost navíc nepatřila k těm nejhorším, právě naopak. Stýkat se s mými drahými sourozenci nebo jinými urozenými bylo často mnohem nudnější a otravnější.

"Už se vás nemůžeme dočkat, pane!" houkla na mě s úsměvem ve tváři kyprá Johana a dala mi přivonět k obrovské míse husté polévky.

Byla boubelatá na všech místech, kde ženy být mají, v očích měla nezbednou jiskru a opěvování jejích půvabů místními tesaři patřilo ke koloritu uplynulých večerů. Pleskl jsem ji po zadečku, protáhl se kolem ní a zasunul se za stůl.

"Všechno dobré sem a ať je toho dost!" zahájil jsem oběd.

Po jídle následovala polední siesta a potom jsem chtěl až do setmění pokračovat v budování hráze. Jenomže se ke mně štěstí otočilo zády. Sotva jsem se opět chopil palice, abych šel příkladem, zaslechl jsem koně a zanedlouho se jezdci objevili na mýtině.

Stačil pohled, abych věděl, že se děje něco opravdu vážného.

Přítomnost Fitzgreda - hlavní účetního, Spolanskiho - otcova osobního čaroděje a Blietze - rodového ceremoniáře, nevěstila nic dobrého.

"Přijeli jsme, výsosti, abyste se chopil svých vladařských povinností," začal Blietze vážně.

Polkl jsem překvapením.

"Otec umřel?" zeptal jsem se.

"Ano,," potvrdil Fitzgred.

"Mám ale ještě tři starší bratry a dvě sestry," připomenul jsem ji.

"Je to tragické, ale oni také," snažil se vykoktat Spolanski.

"A pak mám další tři mladší sourozence a jsem si jist, že se otec postaral, aby mě v nástupnickém právu předběhli," pokoušel jsem se odvrátit hrozící pohromu.

"Eh, výsosti, oni také" vymáčkl ze sebe Fitzgred nervózně a zmlkl.

Všichni tři vypadali jako hromádka neštěstí. Otce jsem neměl rád a své sourozence také ne, bez toho jsem s polovinou z nich neměl ani kapku společné krve. Ale že bych se měl ujmout vlády nad naším hrabstvím se mi vůbec nelíbilo.

"Promluvíme si cestou, vyrazíme za chvíli!" rozhodl jsem.

Předákovi jsem dal pár pokynů týkajících se stavby a šel se rozloučit se ženami. Měl jsem nepříjemnou předtuchu, že můj nádherný život právě skončil.

Z díry po vykotlaném stromě jsem vytáhl dva kameninové džbány plné borůvek a položil je na stůl. Nasbíral jsem je při ranní procházce po lese. Jestliže jsem chytáním pstruhů na hloubce uváděl do závistivého úžasu muže, rychlostí sbírání zase ženy. Mohly za to moje dlouhé ruce a obratné prsty.

"Milé dámy, chtěl jsem vás podarovat za úplatu, ale bohužel odjíždím," řekl jsem napůl vážně.

Mlčenlivá Brita s dólčiky ve tvářičkách si nabrala plnou hrst borůvek, nacpala si je do úst, jazykem si významně oblízla rty a rozkošnický obrátila oči v sloup.

"Ale to nás všechny velmi mrzí, Kajetyne, vlastně výsosti," opáčila, "s borůvkami se dá provádět tolik různých věcí..." nechala poslední slova významně viset ve vzduchu.

Nasadil jsem přehnaně zkormoucený výraz. Brita měla nejvybranější smysl pro humor a hodně na mě trpěla. Vlastně jako spousta dalších. Často jsem v úžasu přemýšlel, co na mě ženy vidí. Že by je přitahovala ošklivost, nebo zdánlivá blízkost hraběcího stolce? To co já jim mohl nabídnout každý bohatší sedlák. Mé úvahy mi však nikdy nebránily oplácet jim jejich náklonnost náklonností. Eufemisticky řečeno.

Na rozloučenou jsem jim předvedl tu nejvybranější poklonu určenou pro královny a vyšvihl se na koně. Harber už seděl v sedle.

Ve vesnici na nás čekal kočár, a než jsme za dva další dny dojeli na hrad, byl jsem plně zasvěcen do událostí nedávných měsíců. Posledních sto let byla země rozdělena na spoustu malých i větších vzájemně soupeřících panství. Z mého pohledu to nebyl zase tak špatný stav, ale ne všichni šlechtici tento názor sdíleli. Otec patřil mezi nespokojence a v posledních měsících se intenzivně zapojil do hry o imaginární trůn. Naneštěstí se mu podařilo vzbudit dojem, že je silnější, než ve skutečnosti byl, a jeho spojenci se rozhodli odstranit ho. Při oslavě zasnoubení mého nejstaršího bratra s dcerou hrabě Valeruse milý hrabě všechny mé starší sourozence otrávil. Protože s sebou otec nevzal Spolanskiho, neměli jsem žádné důkazy a nemohl jsem kvůli úkladné vraždě svolat Panské zasedání. Mí ostatní bratříčci se jeden po druhém chopili vládcovského postavení a jeden po druhém byli díky své stupiditě odpraveni. Všechno nasvědčovalo tomu, že se okolní vládci dohodli a chystají se rozdělit si naše území mezi sebe. Nemohl jsem jim to mít za zlé. V posledních pěti letech jsme si nevedli špatně a naše zisky, tím i závist sousedů, rostly.

Ležel jsem na posteli ve svém hradním kamrlíku, Harber seděl u stolu s připraveným brkem a čekal, až budu pokračovat v diktování poznámek. Jenomže já jsem už měl politických úvah a analýz plné zuby a vzpomínal jsem na vůni borovic, šumění vody a meze. Právě teď byly noci nejteplejší a ať si kdo chce co chce říká, ve srovnání s voňavou trávou a voňavou ženou neobstojí ani sebejemnější satén a sebedokonalejší unylá kráska z dobré rodiny. Vím, mám zvrácený vkus. Asi za to může můj z té silnější poloviny plebejský původ.

Uvědomil jsem si, že někdo už po páté buší na dveře. Harber to nijak nekomentoval a něco si kreslil na pergamen před sebou.

"Vstupte!" zavrčel jsem otráveně.

Vešla celá delegace. V poslední době jsem jim říkal tři ustaraní králové. Nedivil jsem se. Když zabijí posledního potomka šlechtického rodu, podle zvyku neušetří ani účetního, čaroděje a ceremoniáře. Jejich život byl spojen s existencí hrabství možná ještě víc, než ten můj.

Chvíli jsem poslouchal jejich brebentění. Za poslední týden stačili vymyslet spoustu komplikovaných plánů na záchranu. Pravděpodobnost jejich úspěchu jsem odhadoval na jeden k miliónu.

"Ale já už vím, jak spasím sebe, vás i všechny své poddané!" zaburácel jsem, abych se konečně zbavil jejich blábolení. Vleže z postele to nevyznělo, jak jsem si přál, proto jsem se postavil.

"Jak, pane!" zeptal se s nadějí Blietze.

"Navštívím vévodu Valeruse a usmím se s ním i se všemi našimi nepřáteli. Uspořádáme mírovou hostinu!" seznámil jsem je se svým geniálním nápadem.

"Otrávilí vašeho otce i vaše sourozence, skončíte stejně!" vybuchl nevěřičně Fitzgred.

"Tentokrát si to nedovolí! Doprovodí mě náš čaroděj. Tvrdíte přece, že jste nejlepší v širém okolí!" obrátil jsem se na Spolanskiho, a než stačil cokoliv říct, pokračoval jsem: "A pokud budu mít čas, dokážu všechny nadchnout pro svůj mírový plán!"

Tři mí rádci zbledli jako jeden muž.

Spolanski byl skutečně nejlepší a měl i výborné magické krystaly posilující vůli a tím i účinnost kouzel. Ve válkách však ani čarodějové nehrají jeden na jednoho. Pokud by k Valerusovi opravdu jel, stálo by proti němu minimálně deset jiných jen o málo méněschopných mágů.

"A o mou tělesnou ochranu se bude starat Harber," uzavřel jsem rozhovor.

Jejich přesvědčování jsem odolal a zanedlouho jsem přinutil Blietze, aby vyslal vyjednavče. Brzy byla mírová hostina zorganizována a Blietze s Fitzgredem začali uspořádat své poslední záležitosti.

Do Valerusánu jsem dorazil inkognito v přestrojení, abych omrkl situaci. Město bylo tak tuctové, jak napovídalo jeho jméno. Polovina šlechtických rodů pojmenovává hlavní města panství dle svých rodových jmen. Vystupoval jsem jako podkoní, který hledá práci, a kupodivu jsem ji dostal přímo na hradě. Stačilo pár dní, abych se ujistil, že žádná mírová dohoda se konat nebude. Osobní čarodějové sem přijeli už dva týdny předem, aby se domluvili na společném postupu, ceremoniáři se snažili zabezpečit, aby při mém zavraždění nepřišli jejich páni k úhoně a účetní smlouvali o rozdělení mého vévodství. Kdyby nebylo jedné velmi milé kuchařky z hradní kuchyně, možná bych propadl i trudnomyslnosti. Ale ženská krása mě zatím vždy dokázala povznést. Na těle i na duchu.

Po dvou týdnech svého slídění jsem přijel i oficiálně. Zastupoval mě náš lovcí. I přes věkový rozdíl byla podoba dokonalá a nikdo nepojal nejmenší podezření.

Poslední hosté byli uvedeni do sálu, těžkooděnci naposledy prohlédli místnost, zda někde nejsou ukryty zbraně nebo najatí vrahové a začali zavírat jedny dveře po druhých. Podle tradice směli být přítomni pouze páni, každý v doprovodu dvou mužů. I jídlo jsme si museli servírovat sami.

Postavil jsem se, abych pronesl přípitek. Okolo stolu sedělo celkem šestatřicet mužů a všichni mě pozorovali. Někteří shovívavě, jiní se špatně skrývanou nedůvěrou. Vzduch byl těžký, prosycený kouřem mnoha hořících svíček, vůni jídla a zápachem potu přítomných. Na stole přímo přede mnou trůnilo pečené sele, z jeho těla čnely rukojeti porcovacích nožů. S lítostí jsem vzpomenu na jiný stůl pod širým nebem.

"Na mír, přátelé!" pronesl jsem a pozvedl číši.

"Vino je otrávené, pane. Počkejte okamžik." sykl mi do ucha Spolanski.

"Na mír a šťastnou budoucnost nás všech, ať vedle sebe vzkvétáme ve štěstí a blahobytu!" prodloužil jsem přípitek a vyčaroval jím na tváři přítomných nefalšované pobavení.

"Už, pane." řekl Spolanski a kývl na znamení, že se mohu napít.

Po čele mu stékal pot.

Vypil jsem číši do dna a odřhl si.

"Harbere! Přines mi červené Gorecké, je na druhé straně stolu. Tohle chutnalo nějak divně," přikázal jsem.

Stačilo se dívat do obličejů přítomných, abych poznal, kteří z nich jsou čarodějové. Jeden po druhém analyzovali situaci a uvědomovali si, že Spolanski dokázal provést bleskovou detoxikaci jejich jedu.

Harber obešel stůl a vrátil se s karafou Goreckého. Spokojeně jsem si nalil plný pohár a poslal ho, ať víno vrátí zpět, aby si nikdo nemohl stěžovat, že si to nejlepším zabírám jen pro sebe.

"Také ho stačili otrávit. Drží nad ním bariéru, nemohu se k němu dostat. Je jich čtrnáct," artikuloval Spolanski sotva slyšitelně.

Zeširoka jsem se usmál, roznáchl číši v prstech, natáhl se po praseti před sebou a vytáhl z masa oba nože. Podle protokolu měly mít ostří z měkkého stříbra, ale někde se stala chyba. Čepel byly ocelové, dokonale nabroušené a dobrých třicet centimetrů dlouhé. Jediným tahem jsem podřízl krk stolovníkovi po své levé ruce, shodil ho do zadu a bodl muže sedícího o místo dál do oka. Čaroděj na druhé straně stolu se postavil, namířil na mě paži a vzápětí zmizel v explozi, totéž se přihodilo třem dalším najednou. Krystaly musí být vyladěné na mágovu osobnost a Harber svými chmatáckými schopnostmi usilovně pracoval na tom, aby nikdo z mágů neměl u sebe ty své. Hnal jsem se podél židlí, dva muži se snažili otevřít zavřené dveře a vpustit dovnitř vojáky. Jednoho jsem bodl do ledvin, vržená židle mě srazila k zemi, v pádu jsem druhému stačil přefíknout podkolení šlachy. Tloušťák v šedém hábitu se na mě vrhl, z leže jsem vykopl nohou před sebe, podebral ho a přehodil za sebe. Vzápětí už jsem stál na stole. Z boku mě někdo bodl nožem, ukročil jsem, z otočky vodorovně sekl a zasáhl útočníka do předloktí. Krev z přetnuté tepny doplnila červené víno v křišťálovém džbánu. Svalnatý pořizek se na mě sápal zepředu. Ustoupil jsem, švihl nohou do výše a obloukovým kopem ho zasáhl do spánku. Obličejem spadl do misky s horkou polévkou. Úder do zad mě shodil ze stolu, než jsem se dokázal postavit, tlačili mě ke zdi tři lidé najednou. Plešatec, tlustouch a hezoun s dlouhými vlasy. Přikrčil jsem se, v předtuše vítězství se přiblížili. Vzápětí jsem se vyrazil vpřed, šikmým sekem shora dolů plešouna přetáhl přes hrudník a tlustoucha bodl do pupku. Nůž v jeho sádle bohužel uvázl, hezoun bleskově přiskočil, tvrdě mě udeřil do boku, můj bod levačkou zblokoval předloktím a nasadil mi páku. Zaúpěl jsem. To byl konec. Líbivá tvář se mu stáhla do pohrdlivého úšklebku, můj loket zapraskal. Jeho oči náhle zrůžověly a vzápětí vytekly na podlahu. Šokovaně jsem se postavil. Spolanski dokončil gesto útočného kouzla, kterým hezounovi právě uvařil mozek a vztyčeným palcem mi ukazoval, že je vše v pořádku. Zvedl jsem se země nůž a vyrazil na pomoc Harberovi, kterého tísnil v koutě dva nepřátelé.

Když se do hodovní síně dostali vojáci, držel jsem Valeruse pod krkem a o krkavici mu opíral ostří nože. Měl jsem toho plně zuby a sotva jsem se držel na nohou, ale se Spolanskiho a Harberovou pomocí jsem se nakonec dostal ven.

Když bylo všechno urovňováno a měli jsme všechny možné diplomatické záruky (Valerusova jediného syna a dceru otrávené Spolanskiho speciální substancí jako rukojmí) seděli jsme všichni tři v pouze pro nás pronajaté hospodě a léčili se svařeným vínem.

"Nejde mi do hlavy, jak jste pane dokázal propašovat dovnitř ty dva nože," zabručel zamyšleně Harber mezi dvěma loky.

Dveře se otevřely a do sálu vstoupila má známá kuchtička. Oči měla ještě zarudlé po dlouhém spánku - následku lektvaru, který jsem jí při našem rozloučení nasypal do vína.

"Konečně jsem tě našla! Mezi lidmi se povídá, že se na hradě něco stalo. Měla jsem strach, že to má něco společného s noži, které jsi chtěl pro pobavení pánů!" vydechla.

Ve svých obavách roztomile krčila nosík a byla prostě k pomilování. Harber se Spolanskim nevěřicně zírali.

"Hospodský! Něco dobrého pro dámu! A hejbní sebou!" zaburácel jsem, trochu nejistě se postavil a vysekl jí nejlepší

poklonu, jakou jsem ve svém stavu zvládl.

"Víš, drahoušku," řekl jsem a políbil ji ruku, "musím se ti přiznat. Nejsem podkoní, ale hrabě Kajeten."

Než se vzmohla na slovo, usadil jsem ji na židli a podal pohár s vínem.

"Myslíš, že bys zvládla naši hradní kuchyni?" zeptal jsem se jí a pozvedl pohár k připitku.

"Pánové, na krásu a um naší nové šéfkuchařky!"

Tváře jí zčervenaly rozpaky a já jsem cítil, jak se mi vrací síla do žil. No není svět báječný?

"A s těmi noži si nedělej starosti, použili jsme je jen na porcování masa," uklidňoval jsem ji.

Obsah

Důl Quake

Žádná díra není natolik hluboká, abychom se z ní nevyhrabali

Jennifer seděla sama u velkého stolu a znechuceně se rozhlížela po sále. Prostor třicet metrů na třicet v pravidelných rozestupech zaplněný těžkými dubovými lavicemi a ještě masivnějšími stoly. Baaldova hospoda, největší v celém městě, vznikla rozbouráním stěn několika sousedících domů. Zlé jazyky tvrdily, že střecha drží jen díky tuctu zaklínadel, které musí Baald každoročně nechat obnovovat a že jednou stejně spadne. Nikomu to však nevadilo a většinou zde bylo plno. Hovor a povykování stovek hostů se slévaly v jediný nerozlišitelný šum, sál tak poskytoval větší soukromí, než se na první pohled zdálo. Pivo měl Baald poctivé a studené, obsluha byla rychlá a pěkná. Mnoho mužů sem chodilo, protože Baald zaměstnával ty nejhezčí a nejvyzývavější oblečené servírky ve městě. Hosté je okukovali, ale nechávali je na pokoji. Dvě z pěti totiž nosily na zadečku pod sukní malý kousek látky, který byl poprášený drobnými skleněnými střepinkami dostatečně velkými na to, aby porušili kůži nenechavce, který si plácl. Střípky byly natřeny jodem, který v lepším případě způsobil dlouhodobý bolestivý otok, v horším otravu krve. Pár hostů dokonce umřelo, ale všichni se shodovali na tom, že si za to mohli sami. Baald měl totiž nad výčepním pultem pověšenou velkou tabuli s nápisem: Neplácejte holky po zadku. Pro negramotné hned k pipě umístil ceduli s vnadným ženským pozadím a přeškrtnutou mužskou rukou. Navíc to na dotaz každému návštěvníkovi trpělivě vysvětlil. Baald nestál o problémy, chtěl mít jen plný sál hostů a dostatek pěkných holek, které je budou svižně obsluhovat. Zatím mu to vycházelo. Jennifer tady však neseděla kvůli pěkným servírkám. Byla oblečená ve vycházkovém, v jejím případě to znamenalo v kožených šortkách z jemně vydláhané velbloudí kůže, které byly tak na tělo, až se jí zařezávaly mezi půlky, a v kašmírové halence bez rukávů s velkým výstřihem. Dekolt ukazoval velkou část jejích ňader a byl to pěkný pohled. Obvyklé mokasíny vyměnila za šněrovací kožené boty na polovysokém podpatku. Nebyl však tak vysoký, aby v nich Jennifer nedokázala skopnout jezdce z koně. Samozřejmě, jen pokud by to potřebovala. V uších měla zavěšené výstřední náušnice z bílého zlata s onyxem, rtěnka ladila s červeně nalakovanými nehty. Protože byla ve vycházkovém, omezila svou výzbroj na dýku v botě, útočný nůž na spodní straně předloktí, který při zběžném pohledu vypadal jako rafinovaná ozdoba, a vrhací hvězdici v opasku. Jennifer zde neseděla kvůli práci, Jennifer hledala chlapa. Hledala někoho, kdo by se jí nebál a s kým by mohla po nejbližších čtrnáct dní flámovat, chodit do divadel a šoustat. Vzhledem k tomu, že nemínila slevit ani z jednoho z požadavků, tvářila se poněkud zasmušile. Hned první požadavek byl problém. Jennifer si nemohla stěžovat na to, že by nevypadala dostatečně žensky, polovinu harémových konkubín by strčila do kapsy. Její krása však byla vyložena funkcí. Lýtka, stehna i zadek byly patřičně tvarovány, jenomže pod oblými tvary se skrývaly železné svaly, které ji umožňovaly skákat, běhat i udeřit mnohem rychleji a tvrději, než to dokázala většina mužů. Měla klasicky krásnou pravidelnou tvář, za níž se skrýval dokonale kalkující studený mozek, což bylo bohužel někdy na jejích šedých očích znát. S dalšími třemi požadavky to také neviděla nijak slavně. Určitě by u Baalda našla někoho, kdo by s ní držel tempo u pijáckého stolu - pokud by za něj platila. Možná, ale tím už si nebyla příliš jista, by jí někdo stačil v posteli - snad i celý týden, určitě zde však neseděl nikdo, kdo by s ní chodil do divadla. Gaaderpolis

patřilo mezi jedno z největších měst na světě, pět místních velkých kamenných divadel hrálo po celý rok a navíc zde v sezóně obvykle hostovalo dvakrát tolik kočovnických společností. Jennifer milovala divadlo, zpěv, dramata, milovala velké pohodlné lóže, luxus číšníků, byla náruživá a žádostivá všech požitků, které si mohla dopřát. Po šestiměsíční práci pro lorda Leppota měla na účtu dost peněz a k tomu chuť je pořádně roztočit. Zatím však nebylo s kým.

"Madam? Věnovala byste mi pár minut svého času?"

Chlapík, který ji oslovil, byl na hony vzdálen tomu, co hledala. Menší, hubený, napůl plešatý s malými úskočnými očima.

"Jo, ale jestli nabízíte šivah, zabalte to hned." řekla rezignovaně.

Šivah byl Gaardepolisu jediná ilegální droga, návykový po jedné dávce. Ničil nervový systém stejně spolehlivě, a rychle, jako ocelová jehlice zaražená do oka.

"Ne, neprodávám šivah," řekl chlapík rychle, "nabízím práci."

"Právě teď nehledám práci."

"Desettisíc plus náklady."

Jennifer se na něho podívala s překvapením a zájmem. U Leppota si vydělávala stovku měsíčně a to nebylo málo.

"O co jde?"

Chlapík se pomalu rozhlédl, jako by se obával, že je někdo poslouchá a posadil se ke stolu.

"Potřebuji něco odněkud přinést."

"Ukrást?"

"Ne přinést. Nikomu to nepatří. Ti, kterým to patřilo, jsou už dvě stě let mrtví."

"A proč za to nabízíte tolik peněz? Musí v tom být nějaký háček."

Muž přikývl.

"Je v tom háček. Ta věc byla po dlouhou dobu ukryta a mně se podařilo zjistit kde. Pokud se to dozví i někdo jiný, bude velmi obtížné ji vyzvednout."

"Aha," řekla se zájmem a v zamyšlení ťukala ukazováčkem do své levé náušnice. Onyx narážel do kovu a sotva slyšitelně zvonil.

"Prozradte mi, co to je, kde to je a já se rozhodnu."

"Jde o vyvolávací kámen, magický artefakt. Je ukrytý v posledním patře dolu Quake."

Jennifer tiše hvízdla.

"Vezmu to, pokud se smlouvou dodáte certifikát, že vyzvednutí není na indexu žádného z kouzelnických klanů. Pokud takový certifikát nebude, chci smlouvu podepsanou velmistrem - čarodějem, že mě najímá jako žoldnéře, a že se na mě a mé lidi vztahuje konvence o klanových válkách."

Chlapík Jennifer okamžik zamyšleně pozoroval.

"Dobře, dostanete certifikát."

Jennifer by raději měla žoldnéřský dekret, ale přikývla.

"O.K. Jdu shánět lidi. Zítra večer tady?"

"Domluveno."

Jennifer se převlékla do pracovního, což znamenalo volnější kožené kalhoty, pánskou lněnou košili s kapsami, koženou kazajku a k tomu několik více či méně skrytých zbraní, které by stačily pro dva velké chlapy palácové ochranky. Obešla pár v branži známých hospod a ještě týž večer si připíchla na inzertní zeď inzerát s adresou penzionu, kde bydlela a číslem svého pokoje. Uvedla v něm, že hledá společníky pro nebezpečnou práci za velkou odměnu. Zbytek večera strávila v hospodách a poslouchala, co si lidé povídají. Málem se nechala sbalit od docela pohledného chlápka, jenomže jí po čtvrtém drinku začal plakat na rameni a to nesnášela.

Ráno jí bolela hlava od špatné kořalky a musela si zaplatit extra lázeň, aby se vykoukala a zbavila své vlasy hospodského pachu. Na své dlouhé černé vlasy, které si obvykle splétala do těžkého copu, byla pyšná. Věděl, že v akci se jí nemusejí vyplatit, ale nedokázala se jich zbavit.

Během dne měla asi dvacet návštěv, polovinu zájemců vyhodila během první minuty, s pěti se bavila trochu déle a pět si jich pozvala na večer k Baaldovi.

Roztržitě otáčela v prstech certifikátem, který ji přinesl Risner. Alespoň tak se jí její nový zaměstnavatel představil. Nechal jí i adresu, na které ho mohla kontaktovat, a jméno obchodníka, u něhož jim prý otevřel účet. Taková starostlivost ji překvapila, ale Risner tvrdil, že mu na vyzvednutí kamene velmi záleží, a že udělá všechno, aby byli úspěšní. Jako první přišla dvojčata Tex a Rex. Dva kluci, na pohled kolem dvaceti let, oba podsadití ramenatí a svalnatí. Jennifer by se líbili, jen kdyby nevypadali tak omezeně. Většinou mlčeli, a pokud výjimečně něco řekli, dávalo to smysl jen částečně. Člověk si musel spojit, co říkal jeden i druhý, aby se vůbec dobral smyslu věty. Vzala je, protože se i přes svou hmotu pohybovali jako baletky a na první pohled měli vynikající reflexy. Druhý, nebo třetí, zatím se nerozhodla, zda-li bude dvojčata počítat za jedno nebo za dva, přišel Asmundsen. I on byl mladší než ona, odhadovala, že mu není více než pětadvacet, byl štíhlý, měl ve zvyku ustrnout uprostřed pohybu a dokončit ho naprosto nečekaným způsobem. Mluvil tiše, vypadal vždy trochu zámčivě, ale neustále se usmíval. Smutně. Jennifer k němu měla dvojnásobné pocity, přitahoval ji a odpuzoval zároveň. Bezpečně v něm však rozpoznala zabijáka. Čtvrtá přišla Linda. Podsaditá ramenatá ženská kolem čtyřiceti let. Na první pohled se zdálo, že je tlustá, ale to by byl omyl. Linda měla robustní kostru, velká ňadra a ještě větší zadek, jenomže všechno to bylo doplněno dokonalé fungujícími svaly a mozky. Současně však působila velmi žensky. Jennifer si uvědomovala, že ji od pohledu nesnáší, ale tady šlo o práci a nemohla si vybírat lidi jen podle toho, jak moc se jí kdo líbí a nelíbí. Linda pár let dělala velitelku stráž v mužských harémech vládkyň Amazonek a Jennifer věděla, že tam berou jen ty nejlepší. Chvilí přemýšlela, proč cítí k Lindě

takovou nechuť, ale nedokázala na to přijít. Nakonec usoudila, že je to její nafoukanost. Nebylo to přesné. Linda v kterémkoliv okamžiku působila spokojeně a vyrovnaně, současně kolem sebe šířila jakýsi přirozený klid. Poslední přišel Estehasy. Zavalitý padesátník s absurdně širokými rameny. Z dálky připomínal pochodující skříň. Kdysi ztratil pravou ruku od předloktí dolů a používal kovovou protézu vyrobenou Mayjským klanem. Když si Jennifer prohlížela zubatou linii, ve které se kov připojoval ke tkáni, neubránila se zachvění. Nedokázala si představit, co mohlo tak bizarním způsobem oddělit končetinu od těla. O Estehasym už slyšela. Čas od času se o něm tvrdilo, že umřel. Naposledy se to týkalo potyčky se zmutovanými zvířecími strážci horské tvrze, kde se pokoušel vykrást rodový trezor. Estehasy byl expert na výbušniny a vůbec na veškerou technickou práci. Když si ho Jennifer podruhé prohlížela, zjistila, že se jí i přes všechny deformity, popálený a zjizvený obličej, líbí. A všimla si, že si ho se zájmem prohlíží i Linda. To by neměl být problém, ušklíbla se v duchu a vrátila se k práci.

"Fajn, tady je certifikát, o kterém jsem s vámi všemi dopoledne mluvila."

Nechala papír kolovat. Asmundsen a dvojčata ho jen přelétli pohledem, Linda si ho prohlédla velmi podrobně, ale Estehasy ho zkoumal téměř celých deset minut.

"Rivetský papír a Maacká pečeť, obojí pravé." řekl nakonec

"Nevěděl jsem, že si kouzelnické klany takhle půjčují nástroje." pronesla Jennifer trochu znepokojeně.

Estehasy pokrčil rameny.

"Riveti a Maaci jsou po dlouhou dobu spojenci. Nevím, co tím sledují, ale pro nás to nic neznamená. Pro jistotu bych ho dal zaknihovat ke smírčímu soudci, ať to máme na beton."

"Jste velmi opatrný," řekla Linda.

Jennifer s mírným znechucením zpozorovala v Estehasyho očích zájem.

"Musím být. Čarodějové často používají špinavé triky."

"Ale vy také," vmísil se do debaty svým tichým hlasem Asmundsen.

Jennifer cítila, jak se jí ježí chloupky na zátylku. Zabíják čímsi připomínal hada.

"Jaké špinavé triky?" zeptala se.

"Pan Estehasy se často angažuje ve záležitostech spojených s magií, někdy i bez patřičných povolení."

Estehasy se pousmál, Jennifer si všimla, že kůže na celé polovině obličeje není jeho, ale byla mu transplantována."

"A šel byste do toho, i kdybych neměla certifikát?" zeptala se.

Estehasy zavrtěl hlavou.

"Tady v Gaardepolisu ne, tohle je kouzelnické město skrz na skrz, první klan se zde usadil před více než pětistý lety."

"Ale jinde?"

Estehasy pokrčil rameny a zase se usmál.

"To je otázka peněz a zajímavosti úkolu."

"Fajn," ukončila debatu Jennifeer.

"Je nás šest, mzda činí deset tisíc. Já jsem velitel a získala jsem zakázku. Desettisíc rozdělíme na sedmi dílů. Já dostanu dva, vy ostatní po jednom. Je někdo proti?"

Jennifeer mohla o něco snížit sjednanou částku, a tvářit se, že si neber více než ostatní, ale byla zvyklá jednat s partnery na rovinu. Tohle považovala za slušnou a poctivou nabídku.

"Já jsem," řekl Rex.

"Proti." Dokončil Tex.

"Je nás pět." prohlásili oba najednou.

Jennifer se podívala kolem do kola a začala otráveně vyjmenovávat jednotlivá jména a počítat je na prstech, ale Estehasy ji přerušil.

"Oni se počítají za jednoho, že ano pánové."

Rex i Tex souhlasně přikývl.

"A chcete jen jeden díl?" ujistovala se Jennifer.

"Ano."

"Fajn, je někdo proti?"

Nikdo nebyl proti.

"O.K. Šest dílů, dva pro mě, jeden pro vás. Tím jsme dojednali peníze a teď k práci. Co víte o dolu Quake? Proč by mělo být vyzvednutí nějakého šutru tak nebezpečné, že za to Risner platí desettisíc?" zeptala se.

Sama si už nějaký názor udělala, ale víc hlav více ví a ona nezanedbávala žádnou příležitost, jak zlepšit pravděpodobnost na úspěch.

"Důl Quake, je velmi starý," řekl jako by sám pro sebe Asmundsen, "starší než město."

Estehasy přikývl.

"Zpočátku se v něm těžilo uhlí, potom se dolování přestalo vyplácet a na sto let ho zavřeli. Pak se našel někdo, kdo si spočítal, že s novou technologií by to mohlo jít a začali opět kopat. Místo uhlí našli v nejnižších patrech zlato. Doba konjunktury těžby vyvrcholila před dvěstěpadesáti lety. Dneska se Quake rozkládá pod celým Gaardepolis a neexistují žádné mapy. Nejméně sedmdesát let už se v něm netěží."

"Proč?" zeptala se Jennifeer.

Estehasy se usmál. Jennifer zjistila, že v tom úsměvu je něco klukovského. A uvědomovala si, že si toho všimla i Linda.

"Správná otázka. Já nevím." odpověděl Estehasy.

"V průběhu druhé vlny dolování se v dole ztratila velká skupina lidí," vmísila se do debaty Linda.

"Byli to náboženští fanatikové, vyznávali filosofii třetí strany mince. Označovali se za Tumerský klan a prý tam dost dlouho přežívali. Ještě dvacet let potom, co odešli, je občas potkávali horníci."

"A vy si myslíte, že je tam můžeme potkat?" zeptal se Asmundsen.

"Ne, to ne. Ale mezi členy sekty bylo hodně čarodějů. Můžeme potkat něco, co tam po nich zůstalo."

"A nezapomínejte na hřbitov," nakousla Jennifer téma, do kterého se nikomu nechtělo.

Na Gaardepoliském hřbitově byli pochováni desetitisíce padlých z astridské války. Dva klany bojovali před třemi stoletími o vlastnictví ložiska magicky aktivních drahých kamenů a oba dva porušili válečnou konvenci. Astridi byli později smeteni z povrchu zemského a nikdo se už nedozvěděl, jaká kouzla vlastně použili. Stávalo se, že mrtví z té války, se občas budili jako zombie. To byl ten lepší případ. Někdy se budilo něco jiného, co vládlo naprosto netušenými schopnostmi. Gaardepoliský hřbitov, byl vybudován, aby chránil svět živých před pohrobky minulosti.

"Poslední zombie se dostal ven před dvaceti lety," zašeptal Asmundsen.

"Ano, do ulic města. Ale Quake se rozkládá i pod hřbitovem," řekl Estehasy.

"Já už jsem peníze přijala, vy ne. Stojí vám to za vaši mzdu?" zeptala se Jennifer.

Najednou si uvědomila, že si přeje, aby řekli ne. Měla pocit, že v celé záležitosti něco skřípe. Šestice sedící okolo stolu se chvíli vzájemně prohlížela.

"Mzda je dobrá. Pokud se nám to povede, bude to má poslední akce, chci se usadit. Já jdu do toho" zabručel Estehasy..

Nakonec souhlasili všichni.

Jennifer objednala panáka pro každého, aby zpečetili dohodu, Estehasy si nechal přinést večeři. Jennifer ho při jídle zvědavě pozorovala. Jeho ocelové prsty se pohybovali právě tak přesně a elegantně jako ty skutečné. Estehasy musel svými rukama dokázat mnoho věcí. Ta představa ji pobavila. Usmála se a v tom okamžiku si uvědomila, že ji přimhouřenýma očima pozoruje Linda. Věděla, že i ona ví a najednou ji přepadl záchvat žárlivosti. Ten pocit ji vyvedl z míry.

Uprostřed jídla Estehasyho umělá ruka znehybněla a změnila se v nepoužitelný kus mrtvého kovu. Estehasy polohlasně zaklel, zdravou rukou otevřel drobný panel na předloktí, do malé prohlubně vložil malý rubín a zase panel zasunul. Protéza opět začala pracovat.

"Vždycky na to zapomenu," zabručel.

Jennifer si všimla, že těch prohlubní tam bylo více a v té největší byl vložen nádherný rubín velikosti holubiho vejce. Tak velký drahokam představoval malé jmění. Nedokázala si představit, že by ho někdo používal jako zdroj energie. A už vůbec ji nenapadlo, k čemu by tak intenzivní magické zřídlo mohlo sloužit.

Druhý den ráno společně navštívili obchodníka, u kterého jí Risner otevřel účet. Měl povolení na prodej veškerého zboží a nijak se necukal, když si chtěli prohlédnout sklad zbraní. Rex a Tex se vyzbrojili těžkými hřebíkomety. Rex si vybral příruční kanón s šesti dlouhými hlavními, Tex zvolil osmihlavňový velkorážný. Jedna zbraň byla extrémně účinná na krátkou vzdálenost a pokrývala palbou celý prostor před střelcem, druhá dokázala krátkou dávkou na třiceti metrů srovnat se zemí třicet centimetrů širokou kamennou zeď. Obě dokázaly vychrlit za minut více než padesát kilogramů železných šrapnělů. A tím vystřílet veškerou munici, jak si uvědomovala Jennifer. Sama vyměnila svou starou dobrou kuši za automatickou, s podvěsným zásobníkem na deset šipek. Když se sháněla po aktivním křemenu na pohon lučiště, prodávač jí ukázal komůrku v těle kuše zaplněnou jemně mletým křemenným prachem.

"To vystačí na dvakrát větší počet výstřelů, než je životnost celé zbraně." řekl s pyšným úsměvem.

Jako dezert si přihodila do kapsy dva zásobníky s explozivními hlavicemi.

Estehasy nakoupil několik desítek kilogramů různých látek, prášku a drtí, o kterých Jennifer naprosto netušila, k čemu vlastně jsou. Linda se vyzbrojila dvěma lehkými šipkomety a odstřelovačskou puškou. Tady se prodávač začal cukat, protože zbraň patřila na červený index což znamenalo pouze pro klanové žoldnéře. Naštěstí však do obchodu přišel Risner a jeho rozkazu obchodník neodporoval. Odstřelovačku poháněly rubíny, stejně jako Estehasyho protézu, tyhle však byly velké jako špendlíkové hlavičky. Čím se ozbrojil Asmundsen, Jennifer netušila, protože začala vybírat proviant a ostatní vybavení. Nakonec nakoupili téměř tři metráky materiálu a museli si objednat nosiče, kteří jim vše odnesli na určené místo. Když chtěli odejít i se svými novými hračkami, Risner je rozhodně zadržel. Zbraně patřily do kontrolované kategorie. Měli je pouze zapůjčeny pro použití v dole Quake. Až práci skončí, budou je muset vrátit. Jennifer chvíli protestovala, ale nakonec to vzdala. Risner nechal všechno naložit do beden a slíbil, že zítra ráno je i s jejich smrtonosnou výzbrojí bude čekat u šachty.

Večer se rozešli každý do svého obydlí. Jennifer si objednala luxusní koupel, masérku a kadeřnici a vychutnávala poslední okamžiky luxusu, před tím, než se ponoří do špíny. Na celém podniku jí začínalo znepokojovat, jak marnotratně se Risner chová. Nejprve královský honorář, který by člověk jinde nedostal ani za královraždu, potom přístup ke zbraním, s nimiž obvykle pracovali jen speciálně vycvičení zabijáci. Rozhodla se, že bude dvojnásob opatrná. Ke všemu jí pila krev Linda. Zajímala se o Estehasyho a nijak se tím netajila. Byla ráda, že ti dva neodcházejí z obchodu společně. Na druhou stranu se jí nepodařilo pozvat Estehasyho na panáka. Podrážděně okřikla kadeřnici, ať dává pozor a na ex vypila sklenici vína. Obvykle bývala před akcí v lepší podobě.

Vstup do dolu, který pro ně Risner nechal otevřít, ležel mimo území města pár desítek metrů od polorozpadlých chatrčí opuštěné hornické vesnice. Těžní věž ještě stála, ale šachta byla zakryta komolým bronzovým kuzelem vytvořeným ze dvou polovin přesně přiléhajících jedna na druhou. V noci pršelo, pod nohama jim čvachtalo rozbředlé načervenalé bláto. Risner přikázal gestem svému doprovodu, aby se dal do práce. Jennifer neměla schopnost magii používat, ani ji vycítit, ale dobře věděla, že bronzový pancíř zdaleka není jedinou bariérou. Kladkostroje skřípěly, háky se zaklesávaly do úchytnů, kov skřípěl o kov a kužel se pomalu otvíral. Pohledem přelétla své spoláčnický. Byli dobří, cítila to v kostech, ale přesto ji neopouštěla divná předtucha. Jestliže při prvním setkání považovala Risnera za poskoka nějakého čaroděje, teď si tím nebyla tak jista. Třebaže neměl žádné formální znamení hodnosti, jeho muži se k němu chovali uctivě a Jennifer si byla jistá, že dva chlápci s prázdnými obličejí, kteří se od něj nehnují ani na krok, jsou jeho

bodygárdi. Okamžik pozorovala Estehasyho. Líbil se jí. Nevěděla proč, ale nemohla si pomoci.

"Ts," zasyčela pohrdlivě polohlasem.

Poloviční mrzák, starý a ošklivý. Přesto se jí, když stála vedle něho, zrychloval tep a rozčilovalo ji, když se bavil s Lindou. Navíc se jí zdálo, že ti dva se baví zbytečně často. Raději se soustředila na práci.

Jedna polovina kužele byla odkloněna v úhlu pětácti stupňů, jeho váhu teď nesla trojice konopných lan. Několik mužů, kteří se neúčastnili fyzické práce, vypadalo vyčerpaně. Jennifer si zapnula koženou bundu s ochrannými vycpávkami na ramenou a loktech a naposledy v duchu zkontrolovala, zda na nic nezapomněli. Světla, stovky metrů lan, zásoby jídla na čtrnáct dnů, vodu, nástroje na kopání, zbraně, munici. Nedokázali to všechno najednou ani pobrat, ale plánovala, že hned na první úrovni chodeb těsně pod povrchem, vybudují základní tábor, do kterého se v případě potřeby budou vracet. Risner se na ní tázavě podíval. Jennifer, i když si připadal směšně, spustila kuši na řemeni do pohotovostní polohy, přistoupila k okraji jámy a podívala se dolů. Černá díra pokračující do nekonečna se na ni zašklebila a po zádech jí přešel mráz. Denní světlo odhalovalo čtyři patra chodeb a štol, komplikované dřevěné konstrukce kladkostrojů, vahadel, žlabů a kolejí pro vozíky. Dál panovala tma. O tři metry níže byla na jedné straně štol vytesaná plošina, která zřejmě kdysi sloužila jako překladiště. Vedlo k ní hrubě tesané schodiště.

"Jdeme na to," zavelela.

Poměrně dlouho jim trvalo, než snesli dolů veškerou výstroj. Asmundsenovi se pod zem očividně moc nechtělo, neustále pokukoval po okolí a úkradkem pozoroval polovinu Risnerova doprovodu, který se zatím držel opodál. Konečně měli všechno na místě. Stáli vedle nákladu, hrana šachty jim omezovala výhled, z nebe viděli jen polovinu, samozřejmě tu zataženou. Jennifer napadlo, jestli ještě někdy spatří slunce.

"Mnoho štěstí," popřál jim Risner a jeho úsměv byl ještě o poznání křivější než obvykle.

Mávl na někoho mimo jejich zorné pole.

"Krej mě," sykl Asmundsen na Jennifer

Jedním skokem se přenesl přes deset schodů, druhým vyskočil z jámy. V polovině jeho letu se pravému bodygárdovi v ruce zaleskla ocel. Asmundsen ho, stále ve vzduchu, kopl nártem levé nohy do ohryzku, druhý muž se pokusil ztrhnout Risnera dozadu do bezpečí, ale Jennifer ho bez přemýšlení střelila do břicha. Asmundsen dopadl těsně před Risnera, hadovitým záskubem zápěstí ho udeřil do spánku a shodil ho dolů. Lana zaskřípěly, prostor se zaplnil fialovou září, Asmundsen, v okamžiku, kdy ho obklopilo pole magie, na okamžik zpomalil, ale potom se přesto vrhl dolů. Lana praskla, vychýlený půlkužel se zvrátil a udeřil do svého protějšku. Zazvonění bronzu zaznělo v stísněném prostoru jako hrom, okraj rozptýleného energetické pole je všechny srazil na zem.

Jennifer otevřela oči. Tma. Bunda ji při pádu ochránila, nebyla odřená ani potlučená. Někdo rozsvítil světlo. Bylo bílé - zelené a studené. Přímě vedle ní ležel Risner, víčka se mu začínala chvět. Pro jistotu ho ještě jednou udeřila do spánku. Pokud byl skutečně tak dobrý čaroděj, jak to před chvílí vypadalo, stačilo, aby se probral k vědomí a mohl jim v okamžiku usmažit mozek přímo v lebce. Asmundsen vytáhl z ruksaku další helmu a aktivoval svítící pás vytvořený brilantovým prachem nalepeným na leštěné ocelové čelo. Jennifer se opatrně postavila.

"Proč?" zeptala se nechápavě.

"Podívej se nahoru," ukázal.

Dvě poloviny kužele nyní tvořily jediný jednolitý celek.

"Zavřeli to ještě lépe než před tím," řekl Linda.

"Proč?"

"Nevím, ale měl jsem tušení, že chystají nějaký podraz. Chtěl jsem ho proto mít sebou."

Asmundsen ukázal na bezvládného Risnera.

"Je to čaroděj, musíme to s ním skončit, než se probudí."

Bylo to vlastně jedno, protože pokud je nezabije on, zabijí je jiní čarodějové. Tuhle beznadějnou myšlenku si ale nechala pro sebe. Obvykle to tak s beznadějnými myšlenkami dělávala.

Estehasy se vzpamatoval jako poslední.

"Počkejte s tím, třeba nám pár věcí vysvětlí."

Dřepł si vedle stále bezvládného Risnera a nasadil mu kolem krku obroučku připomínající vrbový proutek spojený stříbrným kolínkem. Stáli a čekali.

Risner otevřel oči a nechápavě se posadil. Do očí se mu vkradlo poznání, okamžik vypadal naprosto vyděšeně, vzápětí ho přemohl vztek. Rozhlédl se, Jennifer si uvědomila, že to je jejich konec. Přímě cítila jeho magické soustředění.

Čaroděj však najednou zachroptěl, chytil se za hrdlo a zhroutil se k zemi.

"Je to v pořádku," řekl Estehasy a tvářil se téměř vesele.

Asi jako kluk, když se mu podaří obrát sousedovu jablono hlídacím psovi přímě čenichem, napadlo Jennifer.

Risnerovi se pomalu vracela zdravá barva, obroučka, která mu před okamžikem málem prořízla hrtan pomalu povolovala.

"Pokaždé, když se pokusí shromáždit energii ke kouzlení, ho to přidusí," vysvětloval Estehasy.

"A jestliže se bude snažit přes míru, uřízne mu to hlavu. A sám si to sundat nedokáže, dopadl by podobně."

"Kde ses tohle naučil?" zeptala se podezřívavě Jennifer

"Tam, kde ses ty naučila tak hezky střilet od boku."

Estehasy se pobaveně usmíval. Bylo na něm vidět, že podobné situace miluje. Otočila se k ostatním.

"Prozatím dost klábosení. Na to budeme mít dost času později. Musíme se ztratit dříve, než se jim to podaří otevřít." zavelela.

Risner vypadal zničeně a jeho rezignovaný pohled svědčil o tom, že v brzkou pomoc nedoufá.

Dvojčata s Asmundsenem rozdělávala vybavení, Estehasy, si dával dohromady vlastní nádobíčko a Jennifer zkoumavě prohlížela výtahový koš zavěšený na nosníku vetknutém do skály sousedící s plošinou. Na pohled bytelná

konstrukce, ale dřevo vypadalo staře a ztrouchnivěle. Zkusmo poklepávala na trámy, zvuk jí však nic neprozradil. Linda se přiblížila, párkrát dřevo očichala, poté do hlavního trámu dvakrát rázně bouchla pěstí.

"Je to v pořádku. Můžeme se spustit nadvakrát."

Jennifer pokrčila rameny.

"Fajn, já s dvojčaty pojedeme první. Dostaneme se jak nejlouběji to půjde, vyložíme věci a počkáme na vás."

Nechápala, jak Linda tak jistě a rychle konstrukci ohodnotila, ale bylo jí to jedno. Tam dole se na ni bude muset spolehnout mnohokrát a pokud to nemá vyjít už tady Nechala myšlenku nedokončenou.

Po dvou hodinách sestoupili o dvě patra níže a vzdálili se od místa vstupu do podzemí o více než dva kilometry.

Teprve potom Jennifer vyhlásila pauzu na odpočinek. S úlevou shodili bagáž z ramen a usadili se podél stěn. Estehasy položil doprostřed mezi ně věčnou lampičkou. Po nepřírozeném světle svítilen to byla příjemná úleva, i když seděli téměř po tmě.

"Co budeme dělat dál?" zeptal se Asmundsen svým tradičním šepotem.

Jennifer doufala, že ostatní šeptat nebudou. Už tak jí připadalo, že je zavřená ve kryptě a umrlčí šepot dojem ještě posiloval. Rozum jí říkal, že Quake je obyčejný opuštěný důl, ale její podvědomí tvrdilo něco jiného. Někde na dně svého já byla vyděšená jako nikdy v životě a měla pocit, že tentokrát si osedlala koně, kterého nedokáže zkrotit. Po Asmundsenově otázce se na ni všichni otočili.

"Risnere? Co jste to nahoře prováděli?" zeptala se čaroděje.

Hubený mužik se od okamžiku, kdy ho zkontroloval Estehasyho obojek, tvářil k smrti vystrašeně.

"Zapečetili jsme vchod," odpověděl.

"Proč?"

Místo odpovědi zavrtěl hlavou.

Jennifer pokrčila rameny.

"Nevím o co jde. Měla to být obyčejná, i když trochu nebezpečná práce. Ale na důraznější vyptávání," úkosem se podívala po Risnerovi, "budeme mít dost času později. Jsme příliš blízko vchodu, mohli by nás najít a potom, co jsem jim zabili dva muže a zajali tady čaroděje se s námi mazlit nebudou."

Risner se při jejích slovech sarkasticky ušklíbl. On věděl. Do dolu Quake by nyní nikdo z čarodějů nevstoupil ani za všechny poklady světa.

Jennifer vyzkoušela A - kompas. Neukazoval k severu, ale k magickému artefaktu, pro který byl vyladěn. Červená šipka mířila na severoseverovýchod a do hloubky pod úhlem pětácti stupňů. Jennifer nemínila zbytečně sestupovat do nižších pater, ale severoseverovýchod nebyl o nic horší směr než ostatní a proto se ho držela.

Snažili se využívat hlavních šachet, klopýtali mezi pražci kolejí pro těžební vozíky, několikrát křížovali svislé těžební komíny vedoucí k povrchu. První chtěla Jennifer vyzkoušet, ale dvojčata ji zarazila.

"Kůži husí máme," pronesla střídavě na přeskáčku.

"A co?" nechápala Jennifer.

"Tex s Rexem jsou citliví na kouzla, komín je zapečetěn," vysvětlil Estehasy.

Jennifer neoponovala a pokračovali v cestě. Snažila se případným pronásledovatelům co nejvíce stížit stopování. Třikrát změnili směr, svislé šachty s obvodovým lešením využili k pohodlnému sestupu o dvě patra, po pár stech metrech slanili do nižšího patra přirozenou puklinou ve skále. Naučili se chodit ve dvojicích vedle sebe, jeden osvětloval čelním reflektorem prostor v dálce, druhý dával pozor na zem pod nohama. Po pár hodinách se z toho stal podvědomý zvyk. Občas nacházeli pozůstatky po starých hornících. Zapomenutý špičák, kladivo, nedojedenou svačinu. Bylo zde sucho a chléb ztvrdlý na kámen přetrval celé věky. Chvilí před tím, než chtěla Jennifer vydat pokyn k bivaku, šachta skončila. Ústila do svislého komínu o průměru nejméně deseti metrů a na druhé straně už nepokračovala. Zhruba uprostřed volného prostoru viselo lano. O třicet metrů výše bylo upevněno k dvěma příčným nosníkům, dole se ztrácelo v nedohlednu.

"Řekla bych, že jsme je ztratili. Přespíme a rozhodneme se, co dál," řekla Jennifer.

Mrzelo ji, že nezastavila o pár set metrů dříve. Ve vzduchu se vznášel zvláštní kyselý zápach, znervózňovala ji nekonečná hloubka komínu. Věděla, že je to hloupost, ale bála se, aby se něco nevyšplhalo až k nim. V tichu se přichystali ke spánku, střídavě pojedli a namačkali se v těsném kruhu kolem Estehasyho lampičky. Obyčejné světlo ohně je k sobě vábilo jako svíčka hmyz.

Linda dlouho studovala mapu a když ji odložila, vypadala zamyšleně.

"Odhaduji, že jsme někde pod středem Gaardopolis."

Asmundsen tiše hvízdal.

"Podle mapy, kterou máš v ruce, tady žádné štoly nejsou."

Linda odložila pergamenový svitek a sklonila se k plamínku. Její oči se utápěly ve stínu očních důlků, hra světla a tmy změnila na okamžik obličej v pitoreskní ďábelskou masku. Jennifer si až po chvíli uvědomila, že sedí na dece napružené jako šelma před skokem a v levačce svírá nůž. Hlasitě vydechla uvolnila se. Věděla, že to je hloupost, ale připadalo jí, že se jí důl zažírá pod kůži, že ovlivňuje její chování. Přinutila se soustředit na to, co říkají ostatní.

"Neorientuji se podle map, mám to tady," řekla Linda a poklepala si na čelo.

"Tyhle jsou hodně nepřesné, spousta věcí na nich není zaznačena a někdy se mi zdá, že jsou do nich vneseny záměrné omyly. Říkám vám, jsme pod centrem Gaardopolis."

Jennifer mlčela, ale souhlasila. S nelibostí si uvědomila, že Linda sedí vedle Estehasyho. A velmi blízko.

"Nikdy se zde netěžilo, alespoň co já vím," dodal Estehasy. Je pravděpodobné, že tahle štola je starší než celé město."

Jennifer se otočila k Texovi a Rexovi, co na to říkají, ale dvojčata vypadala, že jsou zabrána do nějaké ze svých her, které se týkaly jen jich a kterým nikdo jiný nerozuměl. Jennifer si už dávno opravila názor o jejich inteligenci. Nebyli

vůbec hloupí, jen je zajímaví úplně jiné věci než normální lidé a na jakési telepatické úrovni spolu byli permanentně propojeni.

"Neřekneš nám nic?" obrátila se na Risnera.

Čaroděj mlčel.

"Můžeme tě hodit dolů," navrhl vážně Estehasy.

Čaroděj mlčel.

Nechali ho mlčet.

"Budeme rádi, když se odsud dostaneme." řekla Linda.

"Navrhuji cestu přes hřbitov. Lidé se ho bojí a čarodějové ho považují za nebezpečné místo. Přes všechna ochranná kouzla se občas nějaký mrtvý dostal ven. I nám by se to mohlo podařit. Navíc, většina zaklínadel bude namířena proti mrtvým, ne živým."

Nikdo jí neodporoval. Vyhlídka na bohatou odměnu za nebezpečnou a rychlou akci se rozplynula v nenávratnu, teď hráli o vlastní kůži.

Risner okamžik vypadal překvapeně. Lidé se obvykle poddávali svým strachům.

Lepší návrh nikdo neměl.

Ráno bylo temné. Do slova a do písmene. Jennifer se v polospánku protáhla a ze zvyku se rozhlédla, aby se pokochala vycházejícím slunce, ale místo svěžího jitra ji obklopovala absolutní tma. Aktivovala světlo na helmě a spatřila jen černě se lesknoucí antracitové stěny. První, co jí padlo do oka, byla Linda tulící se k Estehasymu. Potlačila syknutí a stiskla zuby. Tuhle bitvu pravděpodobně prohrála ještě než začala..

"Bolí to, co?"

Asmundsen byl již také vzhůru.

"Co ty o tom můžeš vědět," opáčila šeptem.

Společně na petrolejovém kahanu uvařili čaj a vzbudili zbytek družiny.

Jennifer nechala lano prokluzovat mezi dlaněmi a pomalu slaňovala. Hrana podlahy chodby brzy odstínila záři světél ostatních, zůstala sama. Po deseti metrech zastavila a píd' po pidi prozkoumala stěnu šachty okolo sebe, poté opět pokračovala v sestupu. Hornina byla tmavá a matná, občas se jako černý drahokam zatřpytil kus antracitu. Rozeznávala otisky starých nástrojů, špičáků, kladiv, zbytky nosníků vsazených do stěn. Rozhoupala se, zachytila se u stěny za výstupek a jeden z nich si pořádně prohlédla. Dřevo bylo na povrchu zuhelnatělé a barvou splývalo s okolím. Teď, když věděla, co má hledat, objevovala mnohem více pozůstatků po bednění a žebřících. Všechno kdysi dávno zničil požár. V jednom okamžiku si už myslela, že objevila vyústění chodby, ale byl to jen nehluboký výklenek. Horníci začali razit novou štolu, ale nakonec si to rozmysleli. Sestoupila o více než šedesát metrů a narazila na uzel označující začátek třetího posledního lana. Podívala se vzhůru, vysoko nad sebou viděla prstenec záře svícených svíček, pohled dolů neriskovala. Hlubinu po sebou si uvědomovala v každém okamžiku. Nakyslý zápach zesílil. Přerušila sestup a důkladně prozkoumala okolí. Stěny už nebyly z matné neidentifikovatelné horniny, ale z jemnozrnné třpytící se ruly. Nic podezřelého však neobjevila. Pokračovala ve slaňování, dokud nenahmatala poslední uzel označující konec. Nedávalo jí to smysl, odkdy se v dolech razí stometrové svislé komíny bez napojení na ostatní chodby? Kus pod sebou objevila černou skvrnu ústí štol. Odhadovala, že tunel má tři metry na výšku a čtyři na šířku. Opatrně se vyvlékla ze slaňovacího úvazu, chytila se oběma rukama za uzel a spustila se jak nejnižší mohla. Hrana stropu se teď nacházela v úrovni jejího pasu. Rozkomíhala se a ve krajní poloze kyvu se pustila. Při letu zavadila lehce hlavou o strop. Dopad sbalila do kotoulu přes rameno, ještě než se docela zastavila měla připravenou kuši. Podle ozvěny odhadovala, že tunel se dál rozšiřuje a že stojí na hranici rozsáhlého volného prostoru. Kyselý zápach dosáhl takové míry, že téměř dusil. Neodvažovala se podívat, zda už někdo jde. Upírala oči do tmy a čekala. Věděla, že se tam někdo skrývá. Jako druhý slanil Rex. Netušila, jako dokázal seskočit dolů i se svým kanónem a dvaceti kilogramy střeliva, ale ulevilo se jí, když ho slyšela dopadnout.

Nakonec se bez velkých problémů dolů dostali všichni i s veškerým vybavením. Po celou dobu někdo hlídal temnotu za jejich zády. Risner vypadal stále vyděšeněji a vyděšeněji a neustále si něco sám pro sebe šeptal.

Vydali se na další cestu. V čele kráčela Jennifer, o dva kroky za ní Rex a Asmundsen, potom Estehasy, Tex a celý útvar uzavírala Linda. Rex s Texem vládli největší palebnou silou, ale jejich zbraně byli přece jen poněkud těžkopádné a neohrabané a v případě nenadálého útoku by se jim to mohlo stát osudné. Proto je bylo třeba je v prvním okamžiku chránit. Estehasy v zadu potřeboval na přípravu svých granátů ještě o zlomek času více než dvojčata. V případě jakého útoku? Jennifer v myšlenkách napomínala sama sebe. Jsou ve starém opuštěném dole...

Jeskně byla mnohem větší než se zpočátku zdálo. Drželi se pravé stěny a jejich reflektory nedokázaly ani dosvítit na protější konec, jen občas zahlédli špičky velkých krápníků lesknoucích se někde ve výšce. Terén byl členitý, plný děr a prohlubní, které tady vymlely před dávnými věky tekoucí voda, občas se museli vyhýbat obrovským závalům vytvořeným zhroucením částí stropu. Procházeli mezi dvěma věžovitými nakupeninami kamenů, když Jennifer spíše vycítila než zahlédla pohyb pár metrů vlevo, přibližně na její úrovni. Nepřemýšlela, instinktivně vypálila od boku, současně zprava zaslechla zasvištění Asmundsenova nože. Postava v temnotě tlumeně zavrčela a neochotně se zhroutila na zem.

"Opatrně, mohou tu být další." sykla.

Rex zapnul žhavení, svazek hlavní jeho zbraně se roztočil. Se zvyšující se rychlostí rotace se počáteční hluboké brumlání změnilo ve vysoký zneklidňující svistot.

Jennifer se váhavě přibližovala ke skalní věži, v jejímž stínu se neznámý ukrýval. Tex šel vedle ní a kryl prostor po její pravé straně.

"Nezapomínejte šetřit municí," ucedila mezi zuby.

Najednou strnula, to co zastřelila se začínalo hýbat a nebyly to poslední křeče smrtelně zraněného. Do těla se očividně vracel život.

"Asmundsene?" zavolala.

"To moje se zvedá!"

O krok ustoupila, Rex čekal s připraveným kanónem.

"To moje taky."

"Počkejte, než ho rozstřílíte, chci se na něho podívat."

Jennifer i Tex krok za krokem ustupovali.

Ze stínu se vynořila vrávorající postava. Z hrudě jí trčela ocelová šipka, ale rána nekrvácela, obalovala ji bublina mazlavého slizu. Vůbec celé stvoření vypadalo slizce a leskle, kůže tomu na několika místech odpadávala a odhalovala černočervenou svalovou tkáň. Třetina obličeje vypadala zcela obyčejně, část byla zachváčena hnilobným rozkladem a na několika místech bíle svítila čistá kost. Jako pancíř obklopoval celého tvora závoj kyselého pachu rozkladu nutící ke zvracení.

"Zombie," pojmenoval tvora Estehasy.

"Jsou trochu pomalejší, ale velmi silní a jejich tělo je na dotek jedovaté. Špatně se zabíjejí, protože jsou nejméně z osmdesáti procent mrtví."

Jennifer vystřelila podruhé, šipka proletěla skrz. Zřejmě přerazila páteř, protože zombie se okamžitě zhroutila k zemi. Netrvalo to déle než dvacet sekund a opět začala ožít.

"Regenerují velmi rychle, nikdy jsem nic takového neviděl." pronesl překvapeně Estehasy.

Tex na chvíli podržel rotační kanón jen jednou rukou a svým krátkým mečem stvůru s't'al. Po té hlavu napíchl na hrot meče a širokým máchnutím ji poslal daleko do tmy.

"Zvědav jsem,"

"dlouho jak své hlavy hledatí budou." dopověděl za něj z opačné strany Rex a druhá hlava s dutým zvukem dopadla kamsi mezi kamení.

"Dají se spálit, nebo rozemlít na faširku, ale ani tohle není špatné. Skutečně se budou dávat do hromady velice dlouho."

Estehasy se tváří spokojeně a dvojčata ještě více.

"Municí jsme šetřili, naše velitelko milá,"

"Doufám, že s námi spokojená."

Jennifer si už na zvláštní slovní projev dvojčat začínala zvykat.

"To ano pánové, bylo to skvělé, ale zaráží mě jedna věc. Pokud já vím, tak zombie jsou bez inteligence, pouhé oživé mrtvoly, které jsou zcela ovládnuty touhou po lidském masu. Tyhle dvě tady disciplinovaně čekali jako hlídka. Můžete to někdo vysvětlit?"

Asmundsen vytáhl z třesoucího se bezhlavého torza svůj nůž.

"Asi to nebudou jen tak obyčejné zombie, jako konec konců nic, v tomhle dole." při řeči zkoumavě prohlížel tmu okolo.

"V tomhle terénu se jich tu mohou schovávat stovky."

Lindina odstřelovačka houkla, výstřel srazil schovanou na vrcholku kamenné věže. Ve stejném okamžiku se tma dala do pohybu a najednou byly všude. Vylézaly z děr, ze stínů, ze skrytých dveří ve stěnách, zdálo se, že jsou obklíčeny záplavou mrtvých. Ticho zaplašil zvuk tisíců nohou klopýtající přes kameny, vrzání vyschlých kloubů a skřípání zubů.

"Držte se u stěny a pohromadě! Rychle odsud pryč, jinak nás dostanou! Je jich hodně!" Jennifer štekala jeden rozkaz za druhým.

Seskupili se a stáhli až k úpatí stěny. Náhle se zeď přímo vedle nich zhroutila, ze tmy se vyvalil dav neohrabaných postav. Rexův kanón se rozječel, Texův se přidal jen o zlomek sekundy později, vzduchem létaly hlavy, údy, části trupů. Zbytky hrudniku rozstříštěného zásahem z bezprostřední blízkosti téměř srazily Jennifer k zemi, sliz a roztrhané maso ji na chvíli oslepilo.

"Nezastavujte se! Postupujeme! Musíme pryč!" snažila se překřičet chaos.

Prolomili první kruh obklíčení a dali se na pochod. Jennifer kráčela s kuší v levé ruce, v pravé držela těžký tesák, spíše pracovní nástroj, než zbraň, ale pro stínání zombií ideální. Výstřel z kuše, než se stvůra stačila zhroutit švihnutí tesákem, odkopnutí hlavy a když měla štěstí, podařilo se jí získat zpět i šipku. Asmundsen pracoval podobně, Linda dávala pozor a likvidovala z dálky ty nejhorlivější a nejdychtivější stvůry. Rex s Texem stříleli, jen když někde objevili větší počet zombií pohromadě, Estehasy krácel uprostřed rojnice, v každé ruce jeden granát.

Jennifer se vyšplhala na vysoký zával, odstřelila zombii blížící se po hřebeni a snažila se přehlédnout prostor před nimi. Nekonečné pole vodou perforovaného vápence, v prohlubních a dutinách bylo dost místa pro celou armádu.

Vystoupila až na vrchol valu a podívala se dolů na druhou stranu.

"Pozor! Čekají tam na nás!" stačila ještě vykřiknout.

Deset pokroucených postav vyrazilo vzhůru k ní po šikmé stěně kamenu, na kterém stála. Pokusila se skočit zpět, ale sklouzla jí noha, Tex dole krátkou dávkou zlikvidoval skupinku stvůr pokoušející se je sevřít do kleští. Jennifer se pokusila odkulit, ale něco ji chytilo za kotník. V rychlém sledu vyprázdnila zásobník kuše, ale zombie ji držela dál a stahovala dolů, mezi své kumpány.

"Pomoc!" křičela a horečnatě cpala nové šipky do zásobníku. Už klouzala dolů, věděla, že to nestihne. Náhle ji v podpaždí uchopila silná ruka, Rex ji zdvihl do výšky a s ní i slizovitou postavu, vzápětí zasvištěl Texův meč a na Jennifeřině kotníku zůstala jen ut'atá ruka.

"K zemi!" zařval Estehasyehasy a mrštil vpřed oba granáty.

Ohlušující exploze otřásla celým valem, jednotlivé kamenné desky sjížděly dolů, odevšad zněl třesk rozbíjených krápníků sražených otřesem a zvukem. Po stovkách stvůr zůstalo jen vrstva slizu a lepkavého černého masa.

Estehasyho granát by dokázal srovnat se zemí půlku menšího města.

"Jdeme!," zachřela Jennifer

Trvalo jim to celý den. Žádný z dalších útoků již nebyl tak početný, ale po celou dobu si museli dávat pozor na záškodníky ukrývající se v nepřehledném terénu a snažící se je přistihnout nepřipravené. Zombie spoléhaly na sebevražednou taktiku, i když mluvily o sebevraždě tvora, který je z osmdesáti procent mrtvý, se Jennifer zdálo trochu přehnané. Nakonec se dostali z jeskyně do dlouhého tunelu, který ústil do svislého těžebního komínu. Po starých napůl zpráchnivělých žebřících slezli o dvě patra níž. Teprve potom Jennifer povolila odpočinek.

Nikdo nebyl vážně zraněn, nejhůře dopadla sama Jennifer se svou poleptanou nohou. Provedli inventuru výstroje a munice. Nikdo příliš nemluvil, byli unaveni a uvědomovali se, že měli zpekla štěstí. Všechno mohlo dopadnout úplně jinak.

"Nejsou chytré, ale přece jen trochu myslí," bručel zamyšleně Estehasy.

"Něco takového je nepředstavitelné. A ta jejich regenerace!"

Jennifer ještě jednou zkontrolovala hromádky nábojů, šipek, šípů, granátů, železa a trhavin. Teprve teď si uvědomila, jak mnoho granátů, bomb a dalšího materiálu sebou Estehasy vleče. Odhadovala, že jeho náklad váží hodně přes metr a nechápala, jak to dokáže vůbec zvednout, ale - byla to jeho věc. Vrátila se k důležitější věci.

"Projdeme, naše taktika je dobrá. Musíme se začít tlačit vzhůru, protože začínáme být hodně hluboko. Jeskyně nás sice mírně odvedla od našeho směru, ale podle mě už nejsme od hřbitova moc daleko." řekla nahlas.

"Lindo?"

Linda soustředěně kontrolovala svou pušku. V okamžiku kdy se stvůry dostávaly příliš blízko, ji několikrát použila jako píku. Nechtěla, aby v hlavní zůstala nějaká špína.

"Jo, vím kudy, stačí, když najdeme štolu, kterou se dostaneme nahoru."

"Máme čím střilet, máme dobrou taktiku - projdeme." zopakovala Jennifer ještě jednou, aby ostatní povzbudila na duchu. Nepřetvařovala se, věřila tomu, co říká.

"Vy si myslíte, že to je všechno?" vybuchl náhle Risner.

"Že těhle pár pitomých zombií je všechno, co tady můžete potkat?"

V bitevní vřavě se ovládal a nepanikařil, teď mu však cvakaly zuby strachem.

"Nemáme šanci, zabijí nás! I kdyby nás byla celá armáda!"

Oči měl rozšířené hrůzou a téměř křičel.

"Kdo nás zabije?" zeptal se Estehasy tiše.

"Ss -" čaroděj zalapal po dechu, posadil se a chvíli mlčel.

Linda mu podala hrnek horkého čaje. Vděčně se napil a začal pomalu mluvit.

"Quake je už téměř sto let velkou pokusnou laboratoří. Uzavřeli jsem ho nejlepšími zámky jaké známe, zapečetili tak, aby neproklouzla ani myš."

"Kdo my?"

"Všech pět Gaardepoliských čarodějnických klanů. Žijeme vedle sebe a jsme spolu příliš propojeni na to, abychom proti sobě v budoucnu vedli války. Spolupráce je pro nás výhodnější. Protože jsme chtěli získat proti ostatním klanům výhodu, vybudovali jsem společně laboratoř pro zkoušení zakázaných zbraní."

"Co pro čaroděje obnáší pojem zakázaná zbraň?" zeptal se Asmundsen.

Risner mlčel, ale místo něho odpověděl Estehasy..

"Stvoření, věci nebo entity nadané vlastní inteligencí a svobodnou vůlí. Tvory, kteří se mohou reprodukovat a dále rozmnožovat, bytosti, magické struktury, jež mohou měnit sami sebe. Kromě jiného, samozřejmě," Estehasy se sarkasticky zasmál.

"Vzhledem k okolnostem bych však řekl, že tady jde hlavně o tohle. Je to tak?"

Risner přikývl.

"A proč jste nás tedy najal? Určitě jste se nechtěli přesvědčit o tom, že vaše nejlepší hračky dokáží zabít pár ostrých hochů." zeptala se Jennifer.

"A dívek," ušklíbala se Linda.

Risner zavrtěl hlavou.

"Ne, proto ne. Abychom věděli, co se v dole děje, vybudovali jsme množství pozorovacích stanovišť. Během posledních dvaceti let však všechna oslepla. Zpočátku jsme předpokládali, že je to sabotáž některého z našich spojenců, ale časem jsme zjistili, že s podobnými problémy zápasí i oni. Chtěli jsme, abyste se tady za nás rozhlédli."

"Než nás něco zabije," doplnila Linda.

"Ano, než vás něco zabije, protože tady nepřežije nikdo."

"A jak se dovídáte, co my vidíme?" zeptal se Asmundsen tiše.

"Reflektory."

"To se dalo čekat," zavrčela Jennifer

"Bohužel se bez nich neobejdeme, takže pár dílů ještě uvidíte."

"Důl až po střechu kouzel je plný." pronesla dvojčata současně.

"Zlé tady být a hledá nás už teď. Daleko ještě."

"Jak to víte?" zeptala se Jennifer

"Rex s Texem jsou zrůdy, živé generátory moci, i když ji neumějí využívat. Měli je zabít hned po porodu." řekl

nenávistně Risner.

"Jejich otec byl objektem několika experimentů podobných pánů, jako je tady náš chlebobárce," opáčil Estehasy ironicky.

"Když ti sundám obroučku, dokážeš se odsud dostat?" obrátil se přímo na Risnera.

Čaroděj na okamžik zaváhal.

"Ano, je tu spousta pasivních teleportačních míst. Stačí - stačí je aktivovat."

"Vezmi nás sebou a my zapomeneme na tvůj podraz."

Jennifer potlačila hlasitý protest. Nevěřila Risnerovi, ani co by se za nehet vešlo.

Čaroděj pozoroval Estehasyho, jakoby se snažil zjistit, co se mu honí hlavou.

"Ne, nepomohlo by vám to. Víte příliš mnoho a museli bychom vás zabít. A protože jsem vám prozradil spoustu věcí, jsem i já odsouzen k smrti. Nemohl bych vám pomoci."

"Dostaň nás někam pryč, daleko od tvých soukmenovců. Můžeš uprchnout s námi. Lepší je utíkat než zemřít."

Linda se tvářila, že nedává pozor, ale v duchu napjatě poslouchala. Zнала Estehasyho dost na to, aby pochopila, o co se pokouší. Snažil se čaroděje odhadnout, odpozorovat jeho reakce, pochopit způsob jeho myšlení, aby později, až to budou doopravdy potřebovat, dokázal rozpoznat, kdy lže."

"Ne," odpověděl konečně Risner.

Čaroděj Estehasyho částečně prohlédl, Linda se vrátila se čištění pušky

Střídmě se najedli a uložili ke spánku. Estehasy se už soukal do spacáku, když se k němu přiblížil Risner.

"Mohu s tebou chvíli mluvit o samotě?"

Estehasy přikývl. Věděl, že je všichni pozorují, ale nevadilo mu to. Odešli až k ohybu chodby, plápolající lampička vypadala z dálky jen jako malá světluška v nočním lese.

"Jennifer se třese," řekl Risner tiše.

"Asi je jí zima."

"Ne. Všimni si, někdy se chvěje celá, jindy jenom ruka nebo prsty."

"A co to znamená?"

Estehasy se tvářil, že ho to vůbec nezajímá.

"Během let se zde vyvinulo něco, něco jako," čaroděj byl v rozpacích a hledal vhodná slova, "něco jako nezávislé vědomí."

"Chceš říci, že jste tu vysadili tolik věcí, že nemáte šajn, co se uvnitř děje." řekl Estehasy pohrdlivě.

"Jsi hlupák!" zasyčel Risner.

"Ať je to cokoliv, zjevně se jí to snaží ovládnout! Měli bychom ji zabít, dříve než ona zatočí s námi!"

Estehasy si chvíli čaroděje upřeně prohlížel, pak jako by náhodou vyloupl prsty své umělé ruky ze stěny štolý kousek kamene velikosti vlašského ořechu.

"Ještě jeden takový návrh a zabiju tě. Stejně pro nás nejsi užitečný."

Vrátili se zpátky. Risner se zaraženě posadil na svůj spacák a náhle zalapal po dechu. Jennifer se právě probírala Estehasy granáty. Ty největší vypadaly jako válce z leštěné oceli o průměru deset a výšce třicet centimetrů. Masivní ocelové tělo bylo nasazené na dlouhé dřevěné rukojeti, která umožňovala snadnější manipulaci. Vážily okolo deseti kilogramů a Estehasy je dokázal vrhat na neskutečně velkou vzdálenost.

"Jak to funguje?" zeptal se Jennifer.

Ruka, ve které granát držela, se jí viditelně třásla, ale zdálo se, že si to neuvědomuje.

"Při jednom hodu vybuchl okamžitě a při jiném dlouho poskakoval po zemi."

Estehasy přikývl.

"Jo, máš pravdu. Moje vlastní rozbuška. Pokud zasáhneš něco živého, praskne to hned, jinak se to odráží a tak trochu to hledá cíl. Ale bacha, může si to najít i tebe."

Jennifer opatrně položila granát zpátky.

"Měl bys nám každému dát alespoň jeden pro strýčka příhodu. Může se stát, že budeš mít plné ruce práce a my budeme potřebovat zesílit obranu ještě někde jinde."

"O.K." souhlasil Estehasy, "připravím pro vás o něco menšího, tyhle jsou opravdu těžké a pro střelce trochu nemotorné. Ale na hlídku si ho klidně vezmi."

"Fajn," přitakala Jennifer.

Risner obrátil oči v sloup.

Estehasy si lehl vedle Lindy a bez skrývání se k ní přitulil. Dvojčata spala jako vždy namačkána jedno na druhé.

Jennifer se zhluboka nadechla. Bylo jí špatně, chvílemi se jí zdálo, že vidí přeludy a občas jí roztřásala zima. Okamžik obě dvojice pozorovala, potom si roztáhla spací pytle vedle Asmundsena.

"Můžu?"

Tichý zabiják s úsměvem přikývl.

V noci se Jennifer probudila vlastním výkřikem. Zoufale se tiskla k Asmundsenovi a oběma rukama ho objímala. Zabiják nespál.

"Promiň," zašeptala rozpačitě, "nechtěla jsem..."

Vycítila jeho pobavené zavrtění hlavou.

"Bez problémů, mě ženy tímhle způsobem nezajímají."

Náhle jí to připadalo směšné a téměř nahlas se uchichtla.

"Tak to je poprvé, kdy mi to nevadí," odpověděla a přitiskla se k němu ještě víc.

Poslední hlídku držel Estehasy. Ráno uvařil kávu, něžně vzbudil Lindu a při světle svíčky se podělili o jeden hrníček. Teprve potom probudili ostatní. Začal třetí den podzemí. Ztratili už sice pojem o čase, ale rozhodli se počítat dny podle dob bdění a odpočinku. Jennifer se cítila o něco lépe. Nebyla si jistá, jestli jí Asmundsen o svém vztahu k ženám náhodou nelhal, ale zabiják byl stejně usměvavý a tichý jako dříve. Byla mu za společnost vděčná, protože noc o samotě by pro ni byla utrpením. Rychle posnádali a nachystali se na další pochod.

"Risnere?"

Čaroděj očividně nevěděl, jak se má k Jennifer chovat. Zdálo se, že všeobecný strach ho přešel a nyní se bojí pouze jí. "Když už tu s námi umřeš, můžeš nám prozradit pár dalších tajemství. Samozřejmě, pokud si to umírání chceš ulehčit."

Jennifer mluvila lehkým tónem, jako kdyby vtipkovala, ale čaroděj se nesmál. Ona také ne.

"Co byste ráda věděla?"

"S čím dalším se ještě můžeme počkat? Mám na mysli bestie nebezpečnější než zombie."

"To jsou všechny. Mohu mluvit jen o výtvorech mého klanu. Většinou jsou to bytosti s tělem z hmoty, která je mnohem odolnější než lidská tkáň. Živí se kamením, jsou velmi rychlé a silné, obvykle se orientují sluchem a čichem. Potom jsou tu letci, ti jsou naopak lehoučcí, téměř etériční. Jakmile však oběť telepaticky zaměří, vypálí ji mozek. A asi nejnebezpečnější jsou takzvaní mrtví rytíři."

"A jak vypadá takový mrtvý rytíř?" zeptala Jennifer zvláštním tónem, pohled přitom nespouštěla ze stěny před sebou. "Připomíná obyčejného rytíře zakutého do těžkého černého brnění. Jen je o něco vyšší, možná dva a půlmetru, reaguje na myšlenky. Pokud v okolí nikdo není, upadá do letargie, ze které ho probudí až přítomnost myslících tvorů. Někdy jeho aktivace trvá poměrně dlouho. Potřebuje ještě nějaká vylepšení, ale je nejinteligentnější z našich výtvorů."

Ozbrojen může být čímkoliv -"

"Řekla bych, že dává přednost velkému obojručnímu meči! Utíkejme!"

Jennifer vystřelila, šipka zazvonila o černé plátování a odrazila se zpět. Se stěny se vylomila obrovská opancéřovaná postava. Na okamžik zabrumlala Rexův rotační kanón, ale neměli dost času, čepel dvoumetrového meče vyštlápla v žule hluboký vrub, skála pukla, rytíř se definitivně vyprostil z krypty.

Jennifer běžela poslední a povzbuzovala ostatní k rychlejšímu běhu, za sebou slyšela dunivé kroky ocelového netvora. Vzdalovali se mu, ale ze zkušenosti věděla, že tímhle tempem je dříve či později uštve. Výtvary čarodějů obvykle netrpěly nedostatkem sil. Risner ztrácel dech a propadl se až na předposlední místo.

"Doprava doprava!" nesl se zepředu Lindin hlas.

Prchali uhelnou slují, antracit se v září reflektorů leskl, občas zazářila odraženým světlem křemenná žila. Terén byl rovný, kdysi zde zřejmě byly položeny koleje pro vozíky, ale později je někdo vytrhal. Jennifer v poslední chvíli strhla Risnera doprava. Čaroděj byl naprosto vyčerpán a nevnímal už žádné pokyny.

"Dělej sakra, dělej, nebo ti nakopu prdel!"

Jennifer se snažila za běhu nabít kuši šipkou s výbušnou hlavicí a proklínala se, že tak neučinila už dříve. Konečně se jí to podařilo.

"Utíkej!" zařvala na Risnera, který už sotva klopýtal.

Nastavila zásobník do správné polohy, vybrala si dostatečně dlouhý úsek chodby, poklekla a čekala. Stará zimmice se náhle vrátila, viděla špatně a neostře.

"Tak pojď ty parchante," šeptala si sama pro sebe.

Dunění zesilovalo, buď rytíř běžel velice těžkopádně, nebo vážil mnohonásobně více než člověk. Bez varování se objevil v zákrytu chodby, pancíř ve světle reflektoru zářil všemi barvami. Jennifer stiskla zuby, potlačila hryzáni strachu v útrobách, zamířila na spodní okraj břišního plátu a stiskla spoušť. Tlaková vlna exploze ji odhodila o pět metrů dozadu, ocel rytířova brnění modře zazářila, další exploze ji mrštila proti stěně. Jennifer ztratila vědomí, rytíř běžel dál.

"Tady se mu postavíme!" zařval Estehasy.

"Rexi, Texi! Připravte se!"

Přerývaný dech přehlušilo kvílení rotujících hlavní, dvojčata se postavila přímo proti ústí chodby.

"Pal!"

Vzduch se zatměl železem, rytíř zavrával, už se zdálo že ho palba srazí k zemi, dokázal však nabrat rovnováhu a přikrčený postupoval vpřed proti smrti projektilů.

"Stop!" zařval Estehasy, "k ničemu to nevede!"

Odstrčil dvojčata stranou a hodil těžký granát.

Ocel narazila na ocel, granát se odrazil směrem k Estehasymu a explodoval v půli cesty. Výbuch porušil strop chodby, zával srazil rytíře k zemi.

"Máme to," řekl s úlevou Estehasy, ale ještě než větu dokončil, věděl, že to není pravda.

Půltunový balvan trůnící na kupě kamení se skutálel dolů, hromada drti a menší kamenů se rozhrnula, rytíř se postavil a pokračoval v cestě. Estehasy hodil další granát, ten se však odrazil někam dozadu, Lindina stěla sklouzla po ocelovém nárameníku. Rytíř se dostal až do sálu, Rex s Texem na něj okamžitě zaútočili meči, ale rytíř byl mnohem rychlejší, než se při jeho velikosti zdálo možné. Dokázali se jen bránit a uhýbat. Monstrum jediným krytem odrazilo jejich sfázovaný výpad a vrhlo se na Asmundsena, který se snažil zaútočit ze strany. Zabiják se rozběhl proti zdi, s pomocí setrvačnosti a gymnastické obratnosti vyběhl po kolmé stěně téměř až ke stropu, odrazil se a saltem vzad přistál rytíř na ramenou. Než ho obrněnec stačil srazit paží, vbodl jednu ze svých dýk do průzoru hledí a pokusil se skočit pryč. Dýka zůstala pohroužená až po záštitu do helmy, ale rytíř jen lehce zavrával. Ještě ve vzduchu trefil Asmundsena pěstí a zabiják zůstal bezvládně ležet na zemi. Rex s Texem opět zaútočili. Tex šťastně zasáhl, podařilo se mu promáčknout hledí, Rex

nedokázal odolat drtivé ráně těžkého meče a skončil v kleče na podlaze. Rytíř se rozmáchl, aby ho dorazil, Tex se z místa odrazil a bočním kopem zasáhl rytíře do helmy. Obrněnec se zapotácel, jeho rána šla vedle, přesto však dokázal zasáhnout Texe jílcem meče a dvojice skončilo bez dechu s polámanými žebry na podlaze. Rytíř podruhé zaútočil na Rexe a vyrazil mu meč z rukou, současně na něj ze zadu skočil Estehasy, dvakrát za sebou udeřil svou umělou rukou, promáčkl helmu a prolomil hledi, o sekundu později skončil v bezvědomí na podlaze u protější zdi. Linda třikrát za sebou vystřelila a pokaždé zasáhla otevřené hledi, kulky kovově zvonily o vnitřní stěny helmy, ale rytíře to nezastavilo. Obrněnec se rozhlédl, kromě Lindy byli všichni vyřazeni z boje. Vykročil směrem k ní.

"Mám znova nabit. A poctivě. Žádný šmejď z kouzelnické dílny." ovzalo se chraplavě z chodby.

Rytíř se otočil za hlasem. Z ním stála Jennifer, tvář zakrvácenou, oči kalné, opírala se o stěnu, aby vůbec udržela rovnováhu, ale kuš v její ruce se ani nezachvěla.

"Tak co, riskneš si zásah do zad, poctivou výbušnou hlavici, žádná posraná kouzla?"

Rytíř zvedl meč šikmo před sebe, náhle ho od Jennifer dělilo sotva pět metrů.

"Vrať se do domů, kamaráde, do pekla!"

Jennifer vystřelila a přesně zasáhla prázdný otvor po rozbitém hledi. Hlavice explodovala, tlaková vlna urvala rytíři hlavu a nohy od kolen dolů, zbytek brnění zůstal neporušený. Jennifer se zatmělo před očima a zhroutila se na zem. Na okamžik se probrala, svět kolem ní plaval, Asmundsen ji právě pokládal na provizorní lůžko.

"Na to, že tě ženské po "té stránce" nezajímají, se k nim docela máš." zachraptěla.

Zabiják se usmál a svým typickým šepotem odpověděl.

"Když mi taková holka zachráni život, co bych se o ni nepostaral."

Jennifer zavřela oči.

"Zajisti hlídky, zkontrolujte munici a zaříd', aby každý dostal od Estehasyho granát." řekla a téměř spokojeně se propadla do nevědomí.

Trvalo jim několik hodin než se dokázali dát jakž takž do pořádku a připravit se na další cestu. Estehasy prozkoumal rytířovy pozůstatky. Monstrum ve skutečnosti neexistovalo. Málem je všechny zabilo prázdné brnění poskládané z jeden a půl centimetru silných železných plátů.

"Čtvrt tuny železa," řekl Estehasy nahlas a podíval se na Risnera.

"Nedohodneme se? Nepomůžeš nám odsud?"

Čaroděj byl bledý, ale jen zavrtěl hlavou.

Estehasy to nijak nekomentoval, posadil se stranou od ostatních, rozebral jeden granát a začal vyrábět výbušné hlavice pro Lindu a Jennifer. Do každé vložil malé ocelové jádro.

"Tohle by mělo projít skrz třiceti centimetrovou kamennou zeď," okomentoval svou práci.

Jennifer pomáhala Lindě pořádně stáhnout obvazem Texovi hrudník, když si uvědomila, že něco není v pořádku.

Podívala se na Lindu, potom na Asmundsena, Tex s Rexem náhle stáli ve střež. Estehasy položil dlaň na stěnu.

"Chvěje se."

"Rytíři?" zeptala se Linda.

Vibrace zesilovaly, až se změnily ve slyšitelné dunění.

Během dvacet sekund byli připraveni k útěku.

"Lindo směr hřbitov, šplháme se vzhůru a za každou cenu odsud mizíme. Já budu krýt záda, Rex s Estehasym levou, Tex a Asmundsen pravou stranu. Neztraťme se. Kdyby se Risner snažil zmizet, zabijte ho."

Jennifer si nahodila batoh na záda. Rozkaz k pochodu nikdo nepotřeboval.

Zpočátku se dunění ozývalo jen za nimi, ale po dvou hodinách získali pocit, jako by se ocitli v obklíčení a smrtící smyčka se kolem nich pozvolna stahovala. Na okamžik se zastavili v kruhové prostora s několika ústími chodbami.

"Tři jdou přibližně správně, ale nevím, které se stočí nahoru a které dolů."

Linda byla nervózní, chodby které vybírala stále klesaly.

"Potřebuju čas, abych se mohla rozhodnout."

Pušku držela položenou v ohbí levé ruky, přistoupila k první štole a zůstala stát se zavřenýma očima.

"Musíme tu vydržet, dokud se nebude jistá," zavrčela Jennifer.

"Každý se vezme jednu chodbu, kdo bude potřebovat pomoc, křikne."

Asmundsen nespouštěl oči z temného ústí. Reflektor si seřídil na svit do dálky, úzký paprsek prořezával tmu a osvětloval vzdálenou stěnu v ohbí. V ruce držel malý granát, kterému Estehasy říkal lepivka. V chodbě se něco mihlo a blížilo se to vpřed. Asmundsen čekal, věděl, že musí cíl zasáhnout přímo. Byl to skutečně rytíř, přesná kopie předchozího. A za ním další. Asmundsen si připravil do levé ruky druhý granát. Měl ještě třetí. Už jen deset metrů.

Krátký náprah, prudký a přímočarý hod. Granát zasáhl rytíře přímo do hrudi a přilepil se k pancíři. Rytíř zvládl dva další kroky, během nichž se nálož protavila dovnitř a explodovala.

Prostor se otřásl výbuchy, spaliny trhavin dusily a nutily ke kašli, v dýmu nebylo vidět ani na krok. První střelou Jennifer minula, druhou rytíř zázračně srazil mečem, třetí ho dostala přesně do středu trupu. V tunelu se objevilo něco menšího a rychlejšího. Jennifer dokončila přebíjení, tvor - přikrčený kříženec luční kobylky a krokodýla už byl sotva pět metrů daleko. První zásah, druhý. Ani jeden ho nezastavil.

"Pozor! Prošel!" zařvala Jennifer a uskočila.

"Kamenožrout!" vykřikl Risner někde z dýmu.

Zrůda otevřela tlamu zaplněnou velkými nepravidelně rozmístěnými zuby, Estehasy se otočil a hodil do chřtánu jeden ze svých velkých granátů. Zrůda skousla, Jennifer se přikrčila, nálož explodovala, ale jaksi tlumeně, tvor ještě okamžik

přešlapoval na místě a teprve potom se váhavě zhroutil.

"Mám to! Je to tahle štol! Za mnou!" zakřičela vítězoslavně Linda.

Ve stejném okamžiku se stěna vedle ní rozsypala a v troskách se objevila dvojice kamenožroutů. Prohryzali si skálou vlastní cestu.

"Utíkejme!"

Správná cesta byla zasypána, Linda zvolila štolu hned vedle. Okamžik se zdálo, že se nepřátelé blíží ze všech stran. Jennifer postrkovala ostatní k rychlejšímu běhu a ohlížela se za sebe. Po pár stech metrech zákrut a prudkých klesání, bylo jasné, že i tentokrát uniknou. Vběhli do velkého podzemního dómu. Jennifer se nadechla k výkřiku, aby zvolnili tempo, zvuk jejich kroků se náhle dutě rozléhal. Než si uvědomili, že to není ozvěna, bylo pozdě. Falešná podlaha se v délce dvacet metrů prolomila a zřítíla se do hluboké, nálevkovitě se zužující díry. Past, vběhli jsem přímo do pasti, blesko Jennifer hlavou. Náraz, náraz a tma.

Bodavé světlo ji oslepovalo. Po chvíli pochopila, že se dívá do světlometu vlastní helmy. Přílba ležela těsně pod hladinou a reflektor jí svítil přímo do očí. Byla jí zima, zády se opírala o jakýsi trám. Seděla po pás ve vodě. V okolí byla voda zakalená zvřeným bahnem, které se však rychle usazovalo. V dálce se hladina leskla jako zrcadlo a v hloubce se daly rozeznat i ty nejmenší podrobnosti. Strop se ztrácel ve tmě. Všude okolo se tyčili sloupy, žebříky a plošiny starého napůl zteřelého lešení. Táhl se až za hranice dosvitu reflektoru. Putovala pohledem vzhůru. První patro, druhé, patro, další patro. Lešení bylo vysoké, zprážené podlažky v jednotlivých podlažích vyznačovaly trajektorii jejího pádu. To jim asi zachránilo život. Komu? Jí samotné? Rozhlédla se okolo. Asmundsen ležel na dně obličejem vzhůru. Při dopadu přerazil jakousi podpěru a nabodl se na ni. Ostrý rozeklaný hrot vyčníval z břicha a pravděpodobně mu přerazil páteř. Ledová voda zastavila krvácení, i po smrti se usmíval. Jennifer stiskla zuby a pokusila se postavit. Levou rukou se dotkal něčeho měkkého. Byla to Linda, plavala ve vodě obličejem dolů. Jennifer ji uchopila a zdvihla ji hlavu nad hladinou. Pro případ, že by ještě nebyla mrtvá. Moc tomu nevěřila. Dvojčata ležela vedle sebe v prvním patře nad hladinou, Estehasyho nemohla nikde najít.

Linda sebou škubla a začala dávat vodu. Zvuk se obrovskou prostorou dutě rozléhal, rozvlněná hladina opaleskovala všemi odstíny zelené. Lešení zaskřípělo a zavržalo. Jennifer pravačkou pozvedla kuš. Nosila ji na popruhu přes rameno a kupodivu ji při pádu neztratila.

"Hej ty tam, ozvi se!" zařvala, ale ozvěna její hlas rozmazala téměř do nesrozumitelnosti.

"To jsem já, Estehasy. Mám tu i Risnera"

Rex zvedl hlavu, Text tiše zasténal.

Celý den se brodili obrovským zatopeným prostorem. Pokud odtud vedly nějaké východy, musely se všechny nacházet ve stropě. Začínali věřit, že se propadli až na samotné dno Queka. Estehasy zpočátku nahlas přemýšlel, kdo a proč tyto obrovské prostory vytěžil, ale potom začal i on šetřit silami. Pořád mu jich však zbývalo mnohem více než ostatním. Občas procházeli pod celými kilometry lešení. Někdy se rozsypávalo při pouhém doteku, jindy bylo tvrdé jako z kamene. Jennifer cítila, že se jí zmocňuje stará třesavka, zdálo se jí, že se dívá cizíma očima, putuje kilometry chodeb, které nikdy neviděla a hledá. Hledá je samotné. Bála se nadcházejícího odpočinku a oddalovala ho, ale nakonec byli všichni tak vyčerpaní, že museli zastavit. Utábořili se ve třetím patře poměrně zachovalého lešení, po několika pokusech se Estehasymu podařilo zapálit "věčnou lampičku." Seděli v mokré oblečení namačkání jeden na druhého a čekali. Čekali, až nabere dostatek sil, aby se dokázali dát brodit nekonečným jezerem ledové vody. Zimou nemohli usnout.

"Co budeš dělat, až se odtud dostaneme?" zeptala se Linda Estehasyho.

"Začínám být na podobné věci starý. Usadím se."

"Kde?"

"Ve městě ne. Většinu života jsem strávil v podzemních laboratořích, kobkách, katakombách a starých hradech. Mám toho plné zuby. Představuji si pěknou usedlost v místě kde není moc lidí, kde v zimě sněží a v létě je teplo. A ty?" Jennifer pochopila, že opakuji rozhovor, který už spolu v minulosti vedli a byla jim za to vděčná. Odvádělo to její myšlenky od příznaků v hlavě a pomáhalo to bojovat s nutkáním vzít jeden z granátů a nechat ho vybuchnout přímo mezi nimi.

"Hledám chlapíka, který by to se mnou nějakou dobu táhl. Nejlépe až do smrti."

Linda použila intonaci koňského handlíře, který zkoumá možnosti zákazníka.

"A proč bych to nemohl být já?"

Estehasy náhle promluvil naprosto vážně, očividně přeskočil několik nevázaných replik, ale Linda se hned nevzdávala.

"Ty? Ty s tím tvým umělým pahýlem?" snažila se dál používat hokynářský žargon, ale polykala při tom smích.

"Netušil jsem že ti tak moc vadí. A koneckonců, naposledy sis vůbec nestěžovala."

Ted' už se smáli oba.

"Tedy, pokud se oba bavíme o stejném pahýlu."

Jennifer si nemohla pomoci a musela se k nim přidat.

Napůl v mrákotách a napůl v polospánku vnímala jak se vášnivě dohadují, kde a jaký si postaví dům.

Netušili, jestli odpočívali hodinu, nebo celý den, ale když dala Jennifer rozkaz k odchodu, nikdo neprotestoval. Linda nebyla schopna určit v nekonečné jeskyni správný směr a museli se proto opět spolehnout na A - kompas. Bez orientačních bodů a kompasu by se jim mohlo snadno stát, že by bloudili v kruhu až do naprostého vyčerpání. Po dlouhé hodiny se ozývalo jen šplouchání ledové vody a jejich unavené oddechování. Sil jim rychle ubývalo. Bylo

chladno, vydechovaný vzduch kondenzoval hned u úst a neustále je obklopoval jemný opar páry a drobných kapiček vody. Nazelenalá hladina splývající s temnotou vypadala pořád stejně, zdálo se, že se přes veškerou svou snahu vůbec nehýbou z místa.

"Ostrov, pokud oči naše neklamou, vidím." pronesli do ticha Rex s Texem.

Skutečně, na hranici dosvitu reflektoru spatřili černou skvrnu porušující dokonalou linii nekonečné hladiny. Jennifer si přehodila kuš do ruky, rotační kanóny naříkavě zabrumlaly a po několika zakolísáních nabraly správné otáčky. Chlad a vlhko nesvědčeli nikomu. Rozvinuli se do rojnice a opatrně se přibližovali. Jennifer pečlivě zkoumala dno před sebou, občas se zastavovala a čekala, zda neuslyší něco podezřelého, ale jeskyně se zdála stejně mrtvá jako před chvílí.

Ostrůvek byl mnohem menší než čekali, pouhý balvan čnící nad hladinu. Z bezprostřední blízkosti zjistili, že to není ani ten balvan. V zelené vodě ležel mrtvý rytíř, nebo to, co z něj zbylo. Dno okolo brnění pokrýval načervenalý koberce rzi, pouhé zvlnění stačilo, aby se pancíře odlupovaly tenoučké šupiny zkorodovaného kovu. Chvíli okolo nehybného monstra nerozhodně postávali, zbraně v pohotovosti. Rytíři v pravém slova smyslu nežili, proč by se tedy najednou nemohl postavit a zabít je? Estehasy přetočil krunýř na záda. Uvolnili se. Kdysi dávno prorazilo něco rytířův prsní plát a vytvořilo v něm díru o průměru mužské pěsti. Okraje otvoru byly zprohýbány dovnitř.

"Leží tu už pěkně dlouho. Odhaduji deset, dvacet let. Minimálně." řekl zamyšleně Estehasy.

"A není sám."

Linda ukázala dopředu.

Hladina o pár set metrů dále byla poseta spoustou obdobných drobných ostrůvků, kterých si ve svém soustředění na rytíře nevšimli.

"Zdá se, že jdeme správným směrem." zabručela Jennifer

"Válka monster? Vaše stvoření proti ostatním klanům?" zeptal se Estehasy Risnera.

Čaroděj jen zavrtěl hlavou.

"Nevím."

Pokračovali v cestě. Pozůstatků těl přibývalo, zanedlouho se prodírali středem dávného bitevního pole. Boj musel zuřit s neuvěřitelnou intenzitou, protože na mnoha místech museli do slova a do písmene přelézat přes celá pohoří pozůstatků nelidských bojovníků. Sem tam viděli rozdrčené krunýře rytířů, procházeli kolem napůl roztavených kamenožroutů, prolézali hrudními koši, jejichž obratle připomínaly žebra lodních trupů, pod nohama jim praskali křehké vápenné schránky - kosti, mnohokrát se vyhýbali místům, která sice ležela pod hladinou, ale která byla na první pohled suchá. Jako by na nich leželo cosi neviditelného. Risner vše pozoroval s tichým úžasem, Estehasy se každou chvílí zamračeně zastavoval a něco si prohlížel. Jennifer na něj bez poznámek trpělivě čekala. Neměli kam spěchat a bylo možné, že zjistí něco důležitého.

"Podívejte se na tohle. Ještě, který chodil po dvou a měl tři oči."

Zaujatě chvíli zkoumal lebku.

"Ale to třetí oko mu nesložilo k dívání."

U deset metrů vysokého valu z kostí, ocelových krunýřů, kamenných těl a nic nepřipomínajících pozůstatků z jakési pryskyřičné hmoty, si Estehasy vyžádal přestávku a začal se prohrabávat do nitra nakupeniny. Ostatní byli rádi, že si mohou na chvíli odpočinout. Jennifer se vyškrábala na vysokou hromadu kostí, kuš si položila na kolena, čas od času zkontrolovala reflektorem okolí a přemýšlela. Tlak v hlavě, který ji doháněl téměř v šílenství, náhle polevil a neměla ani žádné vidiny. Najednou se, až na to, že byla k smrti unavená, hladová a podchlazená, cítila docela dobře. Změna k lepšímu ji znepokojovala. Jako kdyby šli směrem, který neznámému vyhovoval. Už nevěřila, že přežijí. Přesto však proto mínila udělat úplně všechno.

Estehasy skončil s exumační prací, vypadal znepokojeně a překvapeně.

"Prohrabal jsem se až dolů. Zní to neuvěřitelně, ale tady se bojovalo nejméně 50 let. Čím níže jsem se dostal, tím starší jsou pozůstatky. Navíc úplně dole jsou tvorové mnohem primitivnější. Pravděpodobně nebyli tak nebezpeční jako jejich následovníci. Nazval bych to řízenou válečnou evolucí v praxi. Vy jste o tom nic nevěděli?" zeptal se Risnera.

"Ne. Ale vysvětluje to spoustu věcí. Naše výtvořby byly naprogramovány tak, aby se pomalu, ale jistě množily. Asi před padesáti lety jich začalo záhadně ubývat. V jednu chvíli téměř vymizely, předpokládali jsme, že náš projekt skončil fiaskem."

"Dokázal by ses odsud dostat?" změnil Estehasy náhle téma.

"Ne." odpověděl čaroděj bez zaváhání, "o tomhle domě nemá nikdo ani tušení, nejsou zde žádná teleportační místa.

Navíc potřebuji alespoň zhruba vědět, kde se nacházíme."

Jennifer si na okamžik čaroděje zkoumavě prohlížela. Možná byl jejich poslední poukázka na cestu na povrch.

"Jdeme." zavelela.

Dlouho si neuvědomovali k čemu se blíží, protože se neustále dívali pod nohy. Potom Linda náhodou zvedla oči vzhůru a vydechla úžasem. V prvním okamžiku ji napadlo, že vidí hvězdy, vzápětí si uvědomila, že to není možné. Před nimi se tyčil obrovský chrám. Chrást nebo pevnost. Neviděli by ho, protože byl stále ještě příliš daleko, ale jeho špičaté věže byly posázeny svítícími body připomínajícími hvězdy. Instinktivně se semkli k sobě a jako by proti své vůli postupovali v před. Jennifer v jedné ruce svírala pažbu kuše a v druhé velký granát. Cítila, že něco uvnitř je očekává. V temnotě jim chyběla měřítka pro porovnání a až zblízka dokázali ocenit gigantické rozměry stavby. Pevnost-chrást se tyčila se do výšky více než třista metrů a zaujímal rozlohu několika kilometrů čtverečních. Zdálo se, že nejvyšší věž se napojuje přímo do stropní klenby domu. Zdi z pravidelných šedých kvádrů byly zdobeny abstraktními reliéfy vyjadřujícími jakýsi vnitřní řád. Linda náhle zastavila, až do ní Risner narazil..

"Vím, kde jsme!"

"Kde?"

"Přímě pod hřbitovem!"

"Jak to víš?" zeptal se Risner nedůvěřivě.

Jennifer odpověď neposlouchala. Linda prostě patřila mezi lidi s téměř zázračným orientačním smyslem. Věřila jí, navíc ji umístění chrámu právě pod hřbitovem připadalo logické. Bylo tam nakupeno tolik zaklínadel, kouzel a pečeti, že se v tom nikdo nemohl pořádně vyznat. A o jednou kouzlo více nebo méně - nepochybovala, že pevnost má něco společného s čarodějí. Přestože se třásla zimou, pažba kuše ji klouzala v ruce potem. Bála se. Bála se protože opět pocítila tlak v hlavě, tentokrát nedečkávat a povzbuzující. Pokud se však chtěli dostat zpátky do světa živých, museli pokračovat v cestě - věž chrámu spojená s klenbou domu byla více než příslibem. Se stisknutými zuby znovu vykročila. Dno začalo stoupat, po pár metrech se dostali na souš. Před nimi se jako obrovská kamenná masa tyčila sto metrů vysoká zeď pevnosti a v ní jako zlaté slunce zářila obrovská bronzová brána. I zdálky rozeznávali komplikované reliéfy zdobící celou kovovou plochu. Estehasy si je dlouho soustředěně prohlížel. Připadalo mu, že se jejich obraz mihotá a tetelí podobně jako vzduch nad kamennou cestou za horkého letního dne. Úkosem zkontroloval Risnera. Čaroděj byl bledý jako stěna a nekontrolovaně se chvěl.

"To není možné," proklouzlo mu mezi sevřenými rty.

"To není možné a je to proti přírodě!"

"Kdo to postavil?" zašeptala Linda.

"Tunerové, poznávám jejich znak na dveřích." odpověděl tiše Estehasy.

"Ta sekta, která před dvěma sty lety utekla pod zem?"

"Ano. To nevypadá na výtvar degenerátů, že ne?"

Estehasy se posměšně obrátil na Risnera.

Čaroděj stále lapal po dechu.

"To se nesmí! Používají zakázané postupy, porušují pravidla, řád! Cítím to všude, už ty dveře jsou hřích!"

Jeho výlev zděšení a opovržení přerušilo kovové zadunění. Jennifer vyklouzl z ruky granát a udeřil o skálu. Okamžik nechápavě pozorovala kovový válec naplněný trhavinou ležící na zemi u jejích nohou.

"Jsem devětset metrů pod zemí, v zavšiveném starém dole plném posraný příšer a k tomu tady najdeme tuhle pitomou obrovskou stavbu nacpanou všemi možnými přízraky, které si ti imbecilní čarodějové mohou vůbec představit! Co s tím sakra mám dělat?! Devětset metrů pod zemí!"

Jennifer křičela na všechny a na nikoho zároveň. Zvedla granát a napůl nepřičetně s ním mávala okolo sebe.

"Umístil bych já hlídky u vstupu do pevnosti své." řekli Rex s Texem.

Estehasy se nejprve podíval na jednoho a potom na druhého. .

"Já také."

Jennifer zmlkla, párkrát překvapeně polkla a podezíravě si změřila granát ve své ruce.

"Fajn. Dvojčata si připraví zbraně. Naládujte do nich veškerou munici, kterou ještě máme. Linda a já budeme mít půl zásobníku obyčejných, půl explozivních střel. Estehasy, měj po ruce těžký granát, kterým nám budeš kryt záda, když se budeme muset rychle dekovat. Ty, Risner, se mi nepleť pod nohy, nezapomněla jsem, proč tady vlastně jsme. O.K?" Po té co se Jennifer vrátila velitelskému tónu, vypadali všichni spokojeněji a jistěji. .

"Jdeme."

Krok za krokem se přibližovali ke vchodu, přitom neustále kontrolovali prostor okolo. Ozýval se jen vysoký svist hlavní dvou kanónů rotujících v nejvyšších otáčkách. Jennifer posunkem zadržela ostatní a přistoupila k bráně. Kovu se nedotýkala, konečky prstů přejížděla několik centimetrů nad plochou reliéfů. Brněla jí celá ruka, ale žádné odlišně působící místo, které by mohlo být pastí, nenalezla. To však nevyklučovalo možnost, že celý vchod je jedna velká komplikovaná nástraha. Až po chvíli si uvědomila, že brána není zavěšená. Křídla oddělovala milimetrová mezera. Zatajila dech a zatahla za kruh klepadla. Mnohatunové bronzové křídlo se překvapivě snadno dalo do pohybu.

Dívali se do prázdného sálu, patnáct metrů na dvacet, stěny, strop i podlaha byly ze stejných šedých kvádrů jako celá stavba. Na několika místech objevili ve zdech prohlubně, jako by do nich kdosi bušil gigantickým beranidlem. Z místnosti se dalo odejít obyčejnými dveřmi v protější stěně. Až při druhém prohlédnutí si všimli velké dřevěné lavice v jednom z rohů. Opatrně vstoupili. Sál neměl ozvěnu, obvyklé zvuky v něm zněly nepřírozeně hluše. Znova a znova prohledávali reflektory všechna temná zákoutí. Obrovská prázdná místnost, přesto měli nepříjemný pocit, že zde nejsou sami. Jennifer po třetí zkontrolovala lavici. Obyčejný kus nábytku z poctivého dubového dřeva, deska byla pokryta silnou vrstvou prachu. Vykročila ke dveřím, ostatní ji v odstupu následovali. Zavržení dřeva. Jennifer ztuhla, prostorem zavířily světelné kužely reflektorů horečnatě pátrajících po příčině překvapivého zvuku. Další zavržení. Paprsky svícení se střetly na dřevěné lavici. Pořád to byl obyčejný zaprášený kus starého nábytku z poctivého dubového dřeva. Ale nic jiného zaprášeného není, uvědomila si Jennifer. Vrstva prachu byla každým okamžikem silnější a silnější.

Mimovolně o krok ustoupila. Třetí zapráštění, deska se náhle viditelně prohýbala pod velkou vahou, současně se citelně ochladilo. Prach se změnil v bílou rosolovitou vrstvu, která rychle nabývala na objemu. Rosol zprůsvitněl a vydul se do podoby šachového pěšáka, současně dále rychle rostl.

"Střílejte!"

Dřevo prasklo, Jennifer a Linda vystřelily, ale oba projektily uvázly v mase průsvitného slizu. Slizák se s děsivým plop odrazil od rozbité lavice, a potom s větší razancí ještě jednou od stropu a od podlahy. Rex s Texem vypálili krátkou dávku, ale nezasáhli. Jennifer se vrhla stranou, skákající slizák ji minul, při dalším odrazu roztříštil kamenný blok v podlaze.

"Do rohů! Tam máme větší šanci!" zakřičela.

Poslechli všichni kromě Rexe. Dvojče zůstalo stát uprostřed místnosti, třikrát zkusmo vystřelilo, ale zasáhnout slizovitý a zároveň pružný objekt odrážející se zběsilou rychlostí od všech stěn i stropu se mu nepodařilo. Slizák si rychle

uvědomil, kdo je mu nebezpečný. Jako koule v kulečnicku se plavnou křivkou odrazil od podlahy, jedné stěny a druhé stěny, překvapivě se otřel o strop a z nečekaného úhlu zaútočil. Rex však dokázal bleskurychle zareagovat i s těžkým kanónem a bez váhání vystřelil. Smršť projektilů přepůlila monstrem na dvě části, ta větší však pokračovala po původní trajektorii, srazila Rexe na zem a setrvačností doletěla až ke stěně, kde zůstala bez hnutí ležet. Jennifer na okamžik přivřela oči. Opět jich bylo o jednoho méně - zvuk drčených kostí byl dostatečně výmluvný. Ani Tex se nešel na svého bratra podívat. Zůstal sedět v rohu s hlavou v dlaních. Jennifer stiskla zuby a potlačila touhu pohlédit Texe, místo toho se obrátila k Risnerovi.

"Co to bylo?" zeptala se.

Čaroděj zavrtěl hlavou.

"Netuším."

"Ale určitě je to skvělé na čištění pevností, katakomb a případně i měst, že jo?" ozval se Estehasy sarkasticky a potom už klidněji pokračoval.

"Ať tenhle chrám postavil kdokoliv, zdá se že má problémy. Jinak by si takové návštěvníky nepouštěl domů."

"Nebo už má po problémech," doplnila Jennifer.

"Risnere, nemysli si, že nás přežiješ. Poslední chvilku si vyšetřím pro tebe."

Studeně se na jejich nedobrovolného průvodce ušklíbala a čaroděj se zachvěl.

"Nebo že bych to udělala už teď?"

Estehasy mužika soustředěně pozoroval. Třásl se strachy, současně však bylo vidět, že nad něčím horečnatě přemýšlí.

"Dostaneš nás odsud?" zeptal se Estehasy.

Jennifer opět vnímala tichou bitvu pohledů obou mužů. Risner se snažil zjistit, zda mu Estehasy uvěří, když bude lhát a Estehasy se snažil odlišit lež od pravdy. Jennifer by Risnera nejraději na místě zabila, ale nepřineslo by jim to žádný užitek.

"Ne."

Linda se rozhovoru neúčastnila, seděla vedle Texe a konejšila ho jako malé dítě. Jennifer by jindy takový zármutek připadal u muže nepatřičný, ale Rex a Tex - zvykla si o nich uvažovat jako o jednom. Přistoupila k torzu slizáka a šťuchla do něj špičkou boty.

"Jak se to dá nejsnadněji zabít?" zeptala se neurčitě.

"Podle mě to chcipló v okamžiku, kdy tomu Rex uštěřil vybouleninu, co vypadá jako hlava," pokračovala.

Hmota těla připomínala průsvitnou pružnou huspeninu. Středem kompaktního trupu se vinula tenká tmavě červená struna.

"Stačí přerušit tohle," ukázal na ni Estehasy.

"Něco se děje," ozvala se z rohu Linda, "země vibruje."

O pár sekund později to ucítili všichni.

Linda se vrátila k bráně a vyhlédla ven.

"Pane Bože! Pomožte mi zavřít!"

Podél stěny pevnosti se k nim po skalnaté pláni blížily desítky, stovky skákajících slizáků. Nespočetné drum drum dopadů a odrazů splynulo v jediný zvuk rozechvívající všechno kolem, největší slizáci postupovali téměř padesát metrů dlouhými a třicet metrů vysokými skoky. Zdálo se, že drtí i skálu pod sebou. V okamžiku, kdy zasunuli třetí masivní závoru, se bronzová deska rozezněla prvním nárazem a poté rezonovala neustále. Jennifer chvíli pozorovala prohýbající se kov.

"Měli bychom změnit lokál. Příliš hlučná společnost. Náš cíl je centrální věž a potom nahoru. Od povrchu nás dělí pouhých devětset metrů. Slyšíte? Zvládneme to!"

Musela křičet, aby ji ostatní v ohlušujícím rachotu slyšeli. Tvářila se mnohem jistěji, než se cítila, ale zdálo se, že to pomáhá.

"Jdeme!"

Otevřela dveře a zase je rychle přibouchla.

"Jsou i v chodbě, nejméně čtyři!"

"Než, probudí se oni ,chvilé času , třeba jim je."

Tex mluvil přerývaně a s odmlkami, jako by mu dělalo potíže doplňovat slova, které za něj dříve říkal jeho bratr.

"Naše být to výhoda. Projdeme."

Se smutným úsměvem si vzal do jedné ruky svůj a do druhé Rexův kanón a otočil se ke dveřím. Jennifer nevěřila, že jeden člověk může manipulovat dvěma tak těžkými zbraněmi současně, ale Texe jejich hmotnost očividně vůbec nezajímala.

"Otevřete paní má? Neb plné ruce práce mám." promluvil k Jennifer.

Jennifer se zachvěla. Jeho oči byly mrtvé a zdálo se, že hledí skrze ni někam daleko.

"Půjďme za tebou a budeme dobýjet ty, kteří zůstanou."

Vešli do chodby. První dva slizáci se nestačili zformovat, třetího Tex rozstřílel v polovině transformace, čtvrtého těsně před odrazem. Jennifer s kuší v pravačce a mečem v levačce otevřela další dveře. Ocítli se v místnosti, která kdysi mohla být tanečním salónkem, u stropu se vznášela velká koule zářící modrým světlem, které více ukrývalo, než ukazovalo. Dál mohli pokračovat čtyřmi různými cestami.

Dveře po jejich levé straně se roztržili, dovnitř vpadl jejich starý známý - mrtvý rytíř.

"Je můj!" vykřikla Jennifer.

Předstoupila před ostatní, počkala, až bude ocelový kolos sotva dva metry od ní a vystřelila. Estehasy hlavice probila pancíř a vybuchla uvnitř. Rytíř se ještě okamžik potácel, potom se rozsypal v hromadu železného šrotu.

"Lindo! Určuj cestu! Šetřte municí! Texovi patří slizáci, já s Lindou máme pancéřáky. Estehasy nás bude jistit granáty! Jdeme!"

Prošli prázdnou chodbou a vstoupili do dalšího sálu. Pět velkých slizáků skočilo v okamžiku, kdy Jennifer otevřela dveře. Tex ustoupil o krok, zamířil obě děla na prvního v pořadí. Dávka z bezprostřední blízkosti roztřela dva metraky průsvitné svaloviny v jediném okamžiku. Stejně skončil druhý a třetí. Potom bestie pochopily, že frontálním atakem nemají proti spojené kadenci dvou děl šanci a snažily se je vylákat do volného prostoru. Tex bez váhání vykročil vpřed, uprostřed místnosti se na něj vrhli ze tří různých stran. Reagoval se strojovou přesností. Vždy čekal až do poslední chvíle a z bezprostřední blízkosti sekal monstra krátkými dávkami na bílou fašírku. Zdálo se, že každý jeho pohyb je promyšlen a vypočítán na celé desítky sekund do předu, že v okamžiku, kdy uvidí nepřítele, přesně odhadne jeho reakce.

V další salónu bylo přeplněno. Slizáci, rytíři, kyklopy, ještěři, kamenožrouti.

"K zemi!" zařval Estehasy.

Exploze granátů je ohlušila, oceán plamenů na okamžik vyplnil prostor.

"Rychle! Než se přihnou další!" povzbuzovala je Jennifer a vrhla se do místnosti poseté roztrhanými a zuhelnatělými trupy.

Probíjeli se místnost za místností, sál za sálem, koridor za koridorem. Neměli čas všimnout si okolí, soustředili se pouze na útočící nepřátele a Lindiny pokyny. Další komnata. Vyrazení dveří, Texova dávka, rychlý přesun dovnitř, dobítí přeživších. A znova. Skřeky monster, úsečné rozkazy, třaskání výstřelů, ohlušující výbuchy explozí, vzduch modrý kouřem. Bez výstrahy zarachotily Texovy kanóny na prázdno, rotace hlavní zpomalila.

"Munice! Došla!"

Jennifer skočila dopředu, ramenem nabrala Texe a odstrčila ho tak z dráhy letícího slizáka. V přesné otočce ještě stačila bestii dekapitovat. Skončila neohrabaně rozplácá na podlaze.

"Zavřít dveře a zablokovat je! Ať na nás nemůžou!" křičela rozkazy přímo z podlahy.

V místnosti naštěstí bylo dost nábytku, v mžiku postavili provizorní barikádu.

Jeden jako druhý byli zbrocení krví, svou i cizí, špinaví, očouzení od výbuchů granátů, poleptaní kyselinami. Několik minut seděli mlčky a nabírali síly. A promýšleli situaci. Dostali se daleko, dál než předpokládali, ale uprostřed armády nepřátel bez jejich hlavní zbraně... Jennifer se zhluboka nadechla a zkrivila tvář bolestí. Zřejmě si někde naštipla pár žeber. Nebo zlomila.

"Kolik kdo máte municí?" položila otázku, které se všichni báli.

Linda měla deset výbušných nábojů, Estehasy tři těžké granáty, Jennifer nic, Tex nic.

Znělo to jako ortel. Mlčeli a čekali. Zdálo se, že si nepřátelé uvědomují jejich bezvýchodnou situaci a nespěchají.

Jennifer si rozeplula bundu. Poprvé od doby, kdy se dostala do podzemí, jí bylo teplo. Spíše horko. Vlastně se téměř zalykala vedrem. Ostatní na tom byli stejně.

"Jsme skoro pod věží, chybí nám, dvěstě, tři sta metrů." zašeptala Linda.

"Cítím to, vím to. Jsem si jistá. Ale není nám to nic platné."

Rezignovaně si skryla obličej do dlaní. Estehasy ji objal kolem ramen. V jednom okamžiku se chystal něco říci, pak se však zarazil, zmlkl a přitiskl Lindu ještě pevněji k sobě. Tex se díval do prázdna. Jemu už bylo všechno jedno. Jennifer pozorovala své společníky. Byli na dně, úplně dole, devět set metrů pod zemí. Došli jim náboje, síly, chuť rvát se dál. A to všechno kvůli ní. Kvůli tomu, že naivně naletěla na hloupou nabídku mizerného čaroděje.

"Tři sta metrů?" Převalovala to slovo na jazyku, jako by se nemohla rozhodnout, zdali je to kletba nebo modlitba.

"Tři sta metrů? Na tuhle vzdálenost se prokoušu kamenem, a s tímhle -" ukázala na svůj široký meč, "s tímhle budou potřebovat armádu, aby mě zastavili. A když mi pomůžete, ani armáda jim nebude nic platná. Slyšíte mě? Rozumíte mi? Jsme čtyři, jsme ti nejlepší rváči na světě, projdeme. My projdeme! Budeme si krýt záda, podržíme se a projdeme! Je to mizerných, posraných třista metrů? Tolik uběhnu za půlminutu! Vždyť už jsme vlastně skoro doma! Jdeme!"

Opakovala to znovu a znovu, plivala jim slova do tváře jako sliny a nakonec tomu sama uvěřila. A potom uvěřili i oni. Vytasila meč i dyku.

"Za mnou!"

Otevřela dveře, Tex se kolem ní protáhl aby byl venku první. Na krátký okamžik zahlédla Jennifer obrovský prázdný prostor, vzápětí gigantická žhavá vlna zastřela obzor a pohltila Texe. Jennifer přibouchla dveře a odskočila do zadu. Z jejich dlouhých vlasů jí zbyl jen spálený chumáč, obličej měla jeden velký puchýř. V šoku se opřela o stěnu. Opět ho měla v hlavě. Tentokrát ne hrozícího a deptajícího ani povzbuzujícího k další cestě. Vnímala nekonečné zvrácené pobavení monstra čekajícího v sále za dveřmi.

"Ne! Ne! Dostaňte mě odsud! Ne!"

Risner klečel, bušil pěstmi do země a křičel.

"Byl to jen experiment! To není možné! Nemůžeme za to!"

Estehasy mu uštědřil dva silné políčky a čaroděj se alespoň částečně vzpamatoval.

"Co se děje?"

"Mám ho v mozku, je to zrůda!"

Linda se potácela a neustále třásla hlavou jako by se snažila něčeho zbavit."

Jediný, kdo se chovala normálně, byl Estehasy. Jennifer chápala, co se děje. Bestie poprvé navštívila i její společníky.

"O čem mluvíš?" vyslyšel Estehasy dál Risnera.

Čaroděj v sebeovládání zatínal pěsti.

"Chton. Za dveřmi čeká Chton. Původně to bylo stvoření, které mělo sloužit k ničení opevnění klanových citadel. Je imunní proti všem známým obranným kouzlům. Generuje žár a vytváří kolem sebe lávové jezero, ve kterém plave.

Ukázalo se však, že je téměř neovladatelný a nestabilní. Všechny jsme je zničili. Alespoň jsem si to mysleli, ale tenhle -."

Risner se zhroutil na podlahu v další vlně psychického útoku. Jennifer ho cítila jen jako jiskření na dně vlastního vědomí. I utrpení má své hranice a ona už stála kousek za ní.

"Tenhle přežil, stal se jistým způsobem inteligentní, zorganizoval armádu vašich monster a v padesát let dlouhé válce zničil pevnost Turnerů, kteří zde žili už dvě století. Řekl bych, že teď by se rád dostal nahoru, aby vám předvedl, co všechno ještě umí. Ale před tím si to vyřídí s námi. Jsme pro něj jen takový malý předkrm." shrnul Estehasy.

Risner pomalu, ale jistě ztrácel sebevládu. Drásal si obličej, trhal si vlasy a svíjel se v neovladatelných křečích.

"Já -. Tak hluboko už žádné teleporty nejsou, ale dostanu vás nahoru. Dostanu vás nahoru. Sundejte mi obojek a -" Estehasy krátce pohlédl na Lindu a Jennifer. Přikývl a strhl Risnerovi z krku obroučku. Čaroděj se vrávoravě postavil. Po dlouhém boji o soustředění začal v mysli konstruovat kouzlo.

"Přistupte ke mně," řekl pevným hlasem, potom viditelně zaváhal jako by si něco uvědomil. Všichni zaregistrovali okamžik, kdy změnil názor, ale nestačili udělat nic. Zaznělo tiché plop, jak vzduch vyplnil prostor, kde se ještě před zlomkem sekundy nacházel Risner.

"Dostal nás." řekla Jennifer, sklouzla zády po stěně, o kterou se opírala a sedla si na paty. Nemělo cenu se o něco snažit, Chton znal její myšlenky a nemohlo ho nic překvapit. Když vedla ostatní k pokusu o poslední průlom, byl dokonale připraven. Jak první šok dozníval, začala cítit bolest ze spálenin a věděla, že zanedlouho bude úplně k nepotřebě. Estehasy přecházel po kobce jako lev v kleci.

"Jennifer?"

Jennifer zvedla pohled a podívala se na něho. Ne proto, že ji oslovil, ale kvůli tónu, jakým její jméno pronesl. Znělo to velmi něžně. Uvědomila si, že to je jedna z věcí, která ji na něm přitahovalo, a že právě proto ho Lindě tolik záviděla. Estehasy ze svou rukou a rameny medvěda připomínal troglodyta z jeskyně, ale současně se v něm skrývalo něco jemného.

"Ty jsi to venku viděla, zkus nám to popsat."

"Lindo, soustřeď se. Budeme mít hodně málo času, musíš vybrat cestu hned napoprvé."

Jennifer se sama pro sebe v duchu pousmála. Záviděla jí ho, ale teď už to bylo stejně jedno.

"Obrovská prostora, protější konec je dvěstě, dvěstěpadesát metrů daleko. Stěny jsou pokroucené, natavené." začala mechanicky vzpomínat.

"Čtyřipětiny plochy vyplňuje lávové jezero a uprostřed plave on." zachvěla se.

"Cesty, snaž se vybavit si cesty."

Přikývla.

"Jsou tam dvě, vedou po pravé stěně. Dříve to byly římsy, nebo terasy, ale dá se po nich projít. Jedna sestupuje až k hladině, potom stoupá vzhůru po zbytecích schodiště podél protější zdi a končí v jakémsi průčelí."

Jennifer se zamyslela.

"Bud' se jedno podlaží zřítílo, nebo to dříve byl balkón. To průčelí je nějakých třicet metrů nad Chtonem."

"Musí to být ta druhá." ozvala se náhle Linda.

"Věž je před námi, ne téměř nad námi"

Jennifer neprotestovala.

"Druhá cesta vede o kus výše téměř u stropu a mizí v tmavém tunelu. V nejbližším místě ji od povrchu lávy dělí dvacet metrů."

Estehasy přikývl.

"To byste mohly zvládnout. Plán je jednoduchý. Necháme tu všechno a poběžíme jak nejrychleji budeme moci. Žádná střelba, žádné útočení. Jestliže se tam zdržíme, spláchne nás jako mouchy ve sklenici."

"Zná mé myšlenky, ví, kdy se rozhodnu vyrazit." oponovala rezignovaně Jennifer.

Začínala se třást horečkou a chtělo se jí zvracet.

"Ale mé myšlenky určitě nezná." odpověděl Estehasy s cynickým výrazem v obličeji.

"Teď! Vyrazíme!"

Nečekal na ně, otevřel a už byl venku. Jennifer o krok za ním. Vlna žáru ji téměř srazila k zemi, v okamžiku se cítila vysušená až na troud. Lávové jezero rudozlutě žhnulo, bublalo a škvařilo se. Uprostřed plovla černá koule ověšená kruhem dlouhých chapadel. Její zvrásněný povrch se vlnil v pomalém peristaltickém rytmu. Jennifer s úsilím odtrhla pohled od netvora. Kus pod nimi se o stěnu roztříštil cákanec taveniny, žárem zakolísala. Chton chapadly bičoval povrch jezera a bombardoval je žhavým deštěm. Přeskočila kaluž lávy a přinutila se zvýšit frekvenci běhu. Estehasy se jí vzdaloval, nechápala jak dokáže tak rychle utíkat. Zdálo se, že se vzdaluje, ale ve skutečnosti se podobala stezce pro kamzíky. Z horka a sirných výparů se Jennifer dělalo mdlo, před očima ji tančily velké různobarevné kruhy, kuš ji bolestivě tloukla do boku. V povrchu koule se otevřelo fialově žhnoucí oko. Jennifer intuitivně vytušila, co přijde a připravila se na otřes. Nebylo to oko. Z otvoru se vyřinul sloupec přehřáté hmoty, půltuna taveniny zasáhla stěnu sotva metr pod nimi, Estehasy zpomalil a zakolísal, už už se zdálo, že náraz ustojí, když se pod ním utrhla kus stezky. Jennifer se vrhla kupředu a v posledním okamžiku ho chytila za paži. Jeho váha ji okamžitě srazila k zemi. Než se na ně stačil chton zaměřit, Linda poklekla, strhla si z ramene pušku a vystřelila přímo do otevřeného "oka". Projektil explodoval uvnitř, chton sebou viditelně trhl. Estehasy váha kousek po kousku stahovala Jennifer dolů. Klouzala břichem po kamenech, ve spáncích ji tepala krev. O pouhý metr a půl níže byl žár mnohem větší.

"Pusť mě!"

Třeskl další výstřel, vlna lávy udeřila do stěny těsně pod Lindou. Drobné kapičky ji zapálily oděv.

Jennifer měla pocit, že jí každým okamžikem vyskočí ramena z kloubů. Estehasy vážil mnohem více, než by podle svých

rozměrů měl. Nebyl to metrák, spíše dva.

"Pusť mě!" zakřičel znova.

Jennifer zavrtěla hlavou. Druhá cesta byla jen tři metry pod ním, ale vedla rovnou do horoucího pekla.

"Ne." zachroptěla a začala táhnout. Nejprve se vzepřela na loktech a potom se píd' po pídí posunovala do zadu.

"Nikdy mě nevytáhneš! Pusť mě!"

Už neměla sílu mluvit. Soustředila se jen na své ruce, záda a nohy.

Třesky tří výstřely za sebou. Linda přesně zasahovala stále stejné místo. Chton se zmítal ze strany na stranu, povrch jezera bouřil, ze stropu se odlamovaly kusy kamenů, neustále padal žhavý déšť. Jennifer cítila, jak ji praská v jednotlivých obratlích. Estehasy mu se konečně podařilo zapřít se špičkou nohy o výstupek a o pár kilogramů ji odlehčil. Naposledy zabrala ze všech sil a dostala ho polovinou trupu přes hranu stezky. V tom okamžiku se o ně otřel chtonův taveninový projektíl. Jennifer náhle ležela na zádech, nikoho nedržela, její levá ruka končila loktem spáleným na uhel. Nedokázala se ani hnout, žárem poraněné plíce marně lapaly po dechu. Estehasy o tři metry níže otřeseně vstával. Z jeho bot se začínalo kouřit. Podíval se na horu na Jennifer, na Lindu a potom na chtonu. Odlesk bublající lávy dodával jeho tváři kovově ďábelský odstín. Něco zavolal, ale Jennifer nic neslyšela. Linda znovu vystřelil, tentokrát ze stoje. Estehasy vytřepal z ruksaku poslední tři granáty, dva uchopil do pravé a jeden do levé ruky a rozběhl se po římse. Cesta klesala k hladině, na botách mu vzplály první plamínky, potom začaly hořet i kalhoty. V okamžiku, kdy se ocitl v nejnižším bodě cesty, hořel úplně celý. Jennifer se vrátil sluch, jako ve vzpomaleném filmu slyšela jeho bolestivý křik. Ale stále běžel. Linda střelila za pochodu poslední náboje a blížila se k Jennifer. Plakala, ale její slzy se okamžitě vypařovaly. Chton pochopil, že něco není v pořádku - žádný člověk nemohl běžet okolo hladiny lávového jezera a přežít to.

Z Estehasyho šatů už nezbylo vůbec nic, v okamžiku, kdy dobíhal k úpatí schodiště z něj začala opadávat tkáň. Chton bičoval prostor lávou, kameny, proudy ohně. Estehasy několikrát upadl, ale pokaždé vstal. V polovičce schodiště přestal křičet, Jennifer pochopila, že už nemá čím. Poslední zbytky zuhelnatělého masa odpadly a odhalily kovově lesklou kostru. V okamžiku, kdy se Estehasy dostal na plošinu nad chtonem, dostal přímý zásah žhavý výtryskem lávy. To nemohl přežít ani lidský mozek chráněný ocelovou lebkou. Umírající kyborg přepadl přes hranu plošiny. Linda si přehodila bezvládnou Jennifer přes rameno a sprintem vyrazila k ústí tunelu. Chton otevřel oko a by ještě ve vzduchu spálil dopadajícího útočníka, ale už bylo příliš pozdě. Estehasy své granáty držel až do konce.

Risner požitkářky snědl další olivu a třikrát lehce tleskl. Ten tanec vůbec nebyl špatný. Možná mu chyběla trocha erotického náboje, ale z pohybového hlediska byl dokonalý. Je s podivem, jak perfektní děvky člověk dostane, když si může dovolit utratit za ně o trochu více peněz, napadlo ho. V myšlenkách se vrátil o čtyři týdny zpátky a zachvěl se. Těch pár dnů v podzemí mu připadalo jako zlý sen, ale nakonec se staly triumfem, který mu pomohl převálcovat protivníky a získat velmistrovské křeslo v klanové radě. Nebylo divu, s informacemi, které přinesl.

"Pojď bliže, kočička." pobídl dívku.

Byla oblečena do průsvitného závoje, který podtrhoval dokonalost jejího těla. Možná by měl zavolat i gardedámu, napadlo ho. Ta byla sice úplně jiný typ, ale vyzařovalo z ní zvláštní fluidum. Dívka se k němu přitiskla. Po tanci bylo její tělo horké, voněla ženskostí podmalovanou lehkým parfémem. A jak málo chybělo, aby tohle všechno neměl. Téměř ty hlupáky vzal sebou nahoru. Risner se sám pro sebe usmál, ale vzápětí strnul. Něco bylo špatně. Nevadilo mu, že ho dívka uchopila za varlata, to napůl očekával, vadilo mu, že její ruka byla studená jako led.

"Už ho držím!"

Jennifer přitvrdila stisk a Risnerovi se mírně zakalilo vědomí.

"Tak nás tu máš zpátky, čaroději."

"Kdo - ?"

Linda vešla do místnosti a Risner pochopil.

"Jak jste se dostali nahoru?" zachraptěl.

"Bylo to těžké," odpověděla Linda, "a protože jsi nás tam zapomněl, rozhodli jsem se postarat se o to, aby se to už nikdy neopakovalo."

Jennifer se výmluvně podívala na svou ruku. Tělová barva a mejkap se na několika místech setřely a odhalily lesklý kov.

"Dříve bych se štitila se tě takhle dotýkat, ale s touhle hračkou stačí trocha benzínu a budu zase neposkrvrněná."

Uchichtla se svému vlastnímu vtipu. Risner pochopil co tím myslí.

"To mi přece nemůžete udělat! Jsem čaroděj! Velmistr! Dokážu vás najít, ať se ztratíte kamkoliv! Neumíte si představit, co by vás za tohle čekalo!"

Linda otevřela dlaň. Ukrývala v ní miniaturní dózu.

"Byl jsi čaroděj, Risnere. Určitě víš, co dokáže šivah s nervovým systémem. Po pár dávkách si nepřičaruješ ani kapesník, když budeš potřebovat utřít nudli u nosu. Určitě na nás nikdy nezapomeneš."

Jennifer seděla u Baalda a rozhlížela se. Byla oblečena ve vycházkovém, protězu ukryla pod dlouhou rukavicí.

Kupodivu to vypadalo dobře. Spíše velmi dobře a sexi.. To potřebovala. Seděla tady, protože sháněla chlapa. Sháněla někoho ... ale tohle už znáte. Vycházkovou výzbroj doplnila o automatickou kuš, kterou měla položenou v otevřené kabele vedle sebe. Se svou novou paží si někdy ještě zcela nerozuměla a nechtěla riskovat v nějaké potyčce. Doufala však, že nepřijemný nedostatek napraví tréninkem při milostných hrátkách. Zatím nenacházela nikoho, kdo by splňoval alespoň část jejich požadavků, ale náladu jí to nekazilo. Měla tušení, že dnes večer bude mít štěstí.

"Madam? Můžete mi věnovat pár minut vaše času?"

Chlapík, který ji oslovil, byl na hony vzdálen tomu, co hledala. Podsaditý, tlustý, s mastnými zacuchanými vlasy a prasečíma očkama zalitýma sádlem.

"Prodáváte šivah?"

"Ne," řekl chlapík rychle.

"Nabízím práci. Desettisíc plus výlohy. Nemusíte nikoho zabít ani nic ukrást. Potřebuji jen něco přinést."

"Odkud a co?"

Jennifer náhle vypadala zachmuřeně.

"Kouzelný artefakt z dolu Quake."

"A myslíte to vážně?" zeptala se pro jistotu.

"Jistě madam, desettisíc plus výlohy, za krátkou, i když trochu nebezpečnou akci."

Jennifer nahmatala pod stolem kuši a vyprázdnila do mužika celý zásobník. Na stole nechala drobné za útratu. Ještě ve dveřích nevěřicně kroutila hlavou. Politováníhodného incidentu si nikdo nevšiml.

Obsah

Ještě po dvaceti letech

Všichni stárneme... i Conan

Pršelo. Tíse a slizce. Oheň podrážděně syčel a mihotavě osvětloval okolí. Tábořiště tísnily neproniknutelné černé stěny stromů, za kruhem světla se bahem brodilo divoké prase, ale na úzkou stezku z bílých kamenů se neodvážilo. Poutník přikrytý pláštěm z nepromokavé buvolí kůže seděl na batohu a přivřené oči upíral do plamenů. Ze spacího pytle vedle něj se neslo lehké oddechování.

"Na tohle už jsem opravdu, starý," zabručel muž znechuceně.

Stíny ještě prohlubovaly vrásky v jeho obličeji a dělali z něj starce nad hrobem. Možná jím skutečně byl. Šedivé vlasy, hřbety obrovských rukou zjizvené a protkané modrými žilami. Jen pronikavé oči ukryté pod hustým šedým obočím prozrazovaly nezlomnou vůli. Muž náhle odvrátil pohled od ohně a zadíval se do tmy ve směru stezky. Po chvíli se ozval dusot okovaných koňských kopyt, prase uteklo.

Z noci se vynořili jezdci. Z boků koní stoupala pára, dešťové kapky stékající po ocelových kroužcích jejich brnění se ve světle ohně různobarevně leskly. Otlučené pochvy mečů, nezdobené jílce ohlazené častým používáním. Zastavili dva a dva vedle sebe. První si ohrnul kožený chránič obličeje a odhalil ostře řezanou arogantní tvář.

Nejprve to vypadalo, že starého muže převálcuje a projede přímo tábořištěm, ale oheň zabírající celou stezku se mu nakonec zřejmě zdál příliš velký.

"Uhni starče, stojíš nám v cestě!"

Poutník se nepohnul, zdálo se, že ho vůbec nevnímá.

"Hlupáku zmiz! Nikdy nic neříkám dvakrát!" zasyčel bojovník.

"Můžete projet okolo. Křoví není tak husté," navrhl poutník klidně a postavil se.

Plášť ho halil až po kotníky, ruce utopené v záhybech kůže nebylo vidět.

"Ten chlap se zbláznil. Trávise, vem si ho," oslovil velitel muže po levici.

Válečník se pomalu rozjel, skoro líně stáhl z ramenního popruhu těžký biják a sevřel ho v pěsti. Vycvičený kůň bez viditelného rozkazu náhle skočil vpřed, aby protivníka srazil a zadupal do země. Poutník neutíkal, pouze ukročil a udeřil zvíře z boku pěsti do spánku. Kůň se svalil jako podtátný a přimáčkl jezdce k zemi. Než jezdec dokázal zareagovat, udělal poutník další zdánlivě pomalý krok. Kost hlasitě zapraskala, jak těžká bota zlomila krční páteř.

"U všech démonů!" zaklel vůdce.

S obnaženým mečem se vrhl do útoku. V těsném závěsu ho následoval bojovník se sekerou. Poutník ze sebe pokrčením ramen shodil plášť. V každé ruce držel dlouhý meč. Přikřčil se, současně se vytočil levým ramenem dopředu, levicí srazil těžký úder a druhým mečem ťal. Muž zařval, vzápětí zasvištěla v smrtícím oblouku sekera. Poutník plynule navázal

nízkou piruetou, přitiskl se téměř až ke koňskému boku a než kůň stačil odnést jezdce do bezpečí, dokázal ho ještě lehce škrábnout hrotem meče po zádech. Jezdec se v sedle udržel pár metrů a zhroutil se.

Poslední ze čtveřice se poučil z osudu svých druhů a raději seskočil na zem. Poutník zatím čekal, s jednou nohou lehce předkročenou, s rukama svěřenými podél těla. Teprve teď, bez bůvolí pláštěnky, vynikla jeho tělesná stavba. Byl o hlavu vyšší než většina mužů, ale zároveň neobyčejně mohutný. Nastřádaná léta jakoby ho zbavila veškerého zbytečného masa. Pod pergamenově tenkou kůží se rýsovaly ocelové provazce šlach, masa kamenných svalů protkaná temně modrými žilami.

Čtvrtý válečník se přiblížil. Splýval s tmou a teprve odlesky světla ukázaly proč. Nebyl oděn do kroužkové zbroje, ale do pancíře z tmavé hmoty, který kryl každý kus jeho těla. Byl obrovský, dokonce ještě mnohem masivnější než poutník. Postrádal však jeho dokonalou koordinaci a pružnost pohybů. I při pomalé chůzi se kolébal ze strany na stranu, připomínal lavinu valící se do údolí, nespoutaný přírodní živěl. Neměl žádnou zbraň, jeho pouhé pěsti v černých rukavicích byly větší než lidská hlava. Přesto všechno, nebo právě proto, nepředstavoval pro dokonalého šermíře žádné nebezpečí. Poutník bez výstrahy vyrazil nízkým výpadem na koleno. Kolos nedokázal zareagovat. Nebo se o to ani nesnažil. Čepel zasáhla kloub, třeskla rána, ocel se rozprskla v žhavých kapkách. Poutník se otřeseně zvedl ze země. Pohledem zhodnotil torzo zbraně a zahodil ho. Náhle bleskovým vbodem přesně zasáhl obrovo hledi. Prásk. Tentokrát se meč vypařil, exploze poutníka odhodila několik metrů dozadu.

"Jsi můj." zachrčel hlubokým hrdečným hlasem obrněnec.

"Nikdo a nic mě nezastaví. Jsem nezranitelný jakoukoliv zbraní. Možná budeš chtít utéci, ale po čase tě dohoním a pak tě uškrtním."

"Škrtič, zplocenec zaprodanců Černého kruhu." vyslovil poutník pohrdlivě.

Jeho oči modře žhnuly, zdálo se, že si vůbec nepřipouští bezvýchodnost situace.

"Ano, čarodějové jsou mí páni, ale sloužím jim rád. Uškrtním tě, ať jsi kdokoliv. Miluji to a oni mi rádi dopřávají tuhle zábavu."

"Zkus to!"

Zjizvené prsty a prsty v černém se na šijích sevřely současně. Kov zbroje možná dokázal zničit jakoukoliv ocelovou zbraň, ale vůči stisku se choval jako obyčejná kůže. Pod ním se však skrývaly nadlidsky silné svaly. Poutník stál, jeho ruce se nalévaly krví, temné žíly se měnily v obrovské pulsující hady, bělma se podlila krví. Nosorožčí šije však odolávala.

"Budu na tebe dlouho vzpomínat," zachrčel gigant.

Lidská kůže nevydržela tlak a začala se trhat. Poutník se napřel k poslednímu sevření, ale nezískal téměř nic. Pomalu se mu tmělo před očima, kolem sevřených rtů se objevovala rudá pěna. Jeho býčí šije se více a více poddávala tlaku.

Místo aby se pokusil zabrzdit soupeřův poslední nápor, zhoupl se v kolenou, zaklonil se a vychýlil soupeře z rovnováhy. Současně ho druhou rukou uchopil v rozkroku. Ještě více se snížil, podklouzl ramenem až pod gigantovo těžiště a pomalu se narovnal. Hmota obrovského těla ho srážela k zemi, potácel se a chroptěl. Stisk drtící jeho páteř stále nepovoloval. Animální výkřik deroucí se až z hlubin vědomí rozbil noc, každý gram svalů explodoval v primární síle. Gigant vymrštěný do vzduchu zakřičel strachy a vzápětí za praskotu dřeva dopadl. Bezcitné oči okamžik s nevěřicím údivem pozorovaly konec zlomeného dubového kmínku, který probodl mohutnou hrud', a potom se zavřely.

Poutník nehybně stál a zhluboka oddychoval. Zbylo mu právě dost energie k tomu, aby jeho srdce ještě dokázalo bít.

"Na tohle už jsem opravdu starý." pronesl znechuceně po chvíli.

"Ne, ne, ne!" přerušil ho výkřik doprovázený nadšeným potleskem.

Ze spacího pytle se vysoukala nahá dívka a nadšeně ho obejmula.

"To bylo mnohem hezčí než to, co jsem slyšela o souboji v Zamboule!" švitořila a vzrušeně se k němu tiskla.

"Ne, mnohem horší." zabručel muž.

"Prší, měli bychom jít spát."

Zaklonila hlavu a šibalsky se na něho podívala.

"Ale mě se vůbec nechce spát, Conane."

Smyslně se zavlnila a rukou ho pohládila po nahém břiše.

"A myslím, že tobě se také nebude chtít."

Conan ji zdvihl do náruče a na krátký okamžik rezignovaně obrátil oči v sloup. Kdesi daleko, na ponuré kamenné hoře, se jízlivě zachechtal Crom.

Obsah

Lovec čarodějnic

No comment

Barry stál na vyhlídkové terase a pozoroval šedou přistávací plochu. Z výšky rozeznával tmavší a světlejší plochy opravovaných míst. Ještě před deseti lety při opravování vyřízli velký čtverec betonu, vzniklou díru zalili novým a spáry pečlivě zahladili. Hranice pak byly stěží rozeznatelné a po pár letech se ztrácely docela. Dnes přijeli čtyři chlapi s pneumatickými sbíječkami, díru zvětšili a potom do ní z pojízdného domíkávače plivli trochu nažloutlé hmoty. Barry obrátil oči k nebi a hledal přistávající letadlo. Zatím bylo jen tečkou na horizontu. Z vnitrozemí vál horký suchý vítr a přinášel sebou zrnka písku, terasa i letiště sálalo vedrem. Košile se mu lepila na tělo a pod dlaní, kterou měl položenou na zábradlí, cítil rez a oprýskávající barvu. Přesto všechno bylo letiště pýchou města, možná i celého státu. Pokud

věděl, bylo to jediné místo, odkud se stále vypravovaly transatlantické lety do Evropy. Možná ještě Kanaďané nahoře v Otawě udržovali spojení. Letadlo se blížilo a rychle ztrácelo výšku. Airbus šestset dvacet, labutí píseň technologie dvacátého století. Už nikdy se nepostavilo nic lepšího. Barry stočil pohled k městu. Bylo tam, stále rozlehlejší a špinavější, s pár mrakodrapy v centru a změtí neskutečně rychle se rozšiřujících slumů. Závoj smogu byl dnes řidší než obvykle, protože vítr z vnitrozemí vál už druhý den. Vrátil se v myšlenkách k muži, na kterého čekal. V telefonu zněl jeho hlas sebevědomě a Barry doufal, že ho pozná i podle mizerného popisu, který měl k dispozici. Štíhlý, vysoký, tmavé brýle a černé vlasy. Nechtěl na něho čekat v letištním baru podle jeho návrhu. Možná byl W. O'Brien skutečně dobrý, ale tady ve městě, v tlačenici dvacetimilionů lidí, byl ten ostrý chlapík s kolty proklatě nízko Barry.

Letadlo přistálo a pomalu dorolovalo na místo označené velkým bílým křížem. Čtyři letištní autobusy se vystřídaly u dvou výstupových turniketů a ve srovnání s ohromným trupem airbusu vypadaly jako dětské hračky. Barry nedokázal ze vzdálenosti rozeznat, kolik lidí vystoupilo, ale i kdyby byly autobusy plné, znamenalo to sotva poloviční obsazení letadla. Přesto se airbus vyplácel, protože na rozdíl od novějších a menších strojů, byl spolehlivý. Barry se přesunul do odbavovací haly, v automatu si koupil žvýkačky a pomalu žvýkal jednu po druhé. Jakmile začala chuť pepermintu slábnout, starou vyplivl a vzal si novou. Předstíral, že studuje příletové a odletové řady, ale přitom po očku pozoroval výstupy z celního prostoru. Na obrovské reklamní tabuli zavěšené u stropu se z kaleidoskopické změtí barev vyskládala postava cudně zahalené manekýny. Nebo manekýna. Barry na okamžik zvedl pohled a potlačil chuť odplivnout si. Z nalíčené tváře unisexového modelu se nedalo rozeznat, zda se jedná o muže či ženu. Chápal to, ale nedokázal si zvyknout. Setřel si z čela kapky potu. A nedokázal si zvyknout ani na tropická vedra, která panovala od května do září. Pamatoval si, že když byl kluk, vzal ho jednou táta nahoru do kopců. Tehdy ještě padal sníh.

"Sakra" zaklel polohlasem.

Kdyby nebylo neobvyklých brýlí, propásl by ho, protože vyšel až z nejvzdálenějších dveří označených nenápadným nápisem - "Only for Men". Barry téměř vyběhl, aby ho dostihl ještě před vchodem do baru. Co má chlap, který loví ženské, co jezdit pánskou třídou?

"O'Brien?" zeptal se polohlasem a snažil se zklidnit svůj zrychlený dech.

Muž se zastavil a najednou mu stál tvář v tvář. Jako by se ani nehýbal, pouze se přetransformoval z jedné pozice do druhé.

"Ano. Vy jste Barry Medlow."

Nebyla to otázka, ale konstatování.

"To souhlasí."

Barry byl zvyklý na tmavé brýle a sám je často nosil, ale anatomicky tvarované karbonitové sklo zakrývající větší polovinu O'Brienovy tváře ho znervózňovalo. Na tmavém povrchu se neodráželo vůbec nic a černá skvrna rozbíjela obličej v nesouvislou mozaiku vlasů a kůže. Potlačil touhu uhnout očima a odvrátit se. Zástup lidí spěchajících z haly je obtékal jako aerodynamicky tvarovanou kapku, nikdo se na ně nepodíval dvakrát.

"Máte zavazadla?"

"Už jsou tady."

"V tom případě můžeme jít, venku na nás čeká vůz."

Slunce mezitím změnilo interiér automobilu v rozpálenou výheň. Barry se nestačil ani posadit a už se koupal v potu. Nastartoval, kompjuťr zapnul klimatizaci. Na okamžik dokázal vnímat jen ukazatel na teploměru, vedro a pach horké kůže potahů smíšený s oděrem benzínu, který se přes všechna jeho opatření někudy odpařoval z motoru. Nebo ze sacího potrubí, nebyl si jist, protože moc lidí, kteří dokázali opravit benzínový motor, už nebylo. Teplota klesala po deseti-nách, zpočátku pomalu, potom rychle a ke konci opět pomalu. Během tří minut spadla z vražedných jednapadesáti na snesitelných třicet dva. O'Brien po celou dobu mlčel. Když se k němu Barry otočil, zjistil, že si sundal brýle. Dlouhá hubená tvář s liniemi výrazných vrásek, pleť před okamžikem ukrytá pod karbonitovým sklem byla nezvykle bledá. Oči velké a černé. Vypadaly unaveně a měkce. Ale to bylo jediné, co na O'Brienovi vypadalo měkce. Barrymu připomínal jednu písničku, kterou kdysi objevil na otcově staré gramodesce. Gramodesky byly velké černé kotouče, na které se zaznamenávala hudba, ještě než přišly kompakty. Skladba se jmenovala "Tvrdý jako kámen" a právě tak zněla. Barry zařadil a snadno vklouzl do proudu vozidel. Ani v největších zácpách s tím neměl problémy, protože každý majitel ma-lého elektromobilu pětmetrovému pontiakovi s ocelovými trubkovými nárazníky ochotně ustoupil. Pontiak byl Barryho pýcha a symbol jeho postavení. Patřil mezi hrstku lidí ve městě, kteří se vysmívali vládním eko předpisům a mohli si místo směšných elektrů dovolit poctivý bourák minulého století. Barry doufal, že si to O'Brien uvědomuje. Doufal, že si uvědomuje, že on, Barry, není jen tak někdo. Doufal v to, protože mu O'Brien naháněl strach.

"Většinou nevím kam dříve skočit, ale řekl jsem si, že se o vás postarám raději sám. Cokoliv budete potřebovat, zajistím. Cokoliv. Zbraně, drogy, techniku."

O'Brien přikývl.

"Zbraně mám své, drogy nepotřebuji. Chci konto na Síti. Na cizí jméno, přístupová práva AA+. Možná později nějaké vybavení, ale to nebude nic obtížného."

"Ani starosta nemá AA+."

"Řekl jste, že zařídíte všechno."

"O.K."

Barry si zpočátku myslel, že najmutí O'Briena je čistě akce starosty a městské rady, ale suma, jejíž převedení zajišťoval, ho přinutila změnit názor. A pokud starosta sežene AAplusko, znamená to, že v tom má prsty vláda, nejspíše federální. Nebo Mafie. Stihl to křížovatkou na červenou a zavrtěl hlavou. S mafií měl lepší styky než s oficiálními kruhy. Věděl by, kdyby se chystalo něco velkého. Ale neuškodí, když svým přátelům pošle upozornění. Po očku se podíval na

O'Briena a najednou měl pocit, že ten chlap do něj vidí jako do křišťálové koule. Potlačil pachut' žluči na jazyku. On, Barry, se přece nebude nikoho bát. Nikoho a ničeho.

"Kde chcete bydlet?"

"Spíše menší hotel. Starší, bez elektronické registrace zákazníků."

"Takové jsou jen v smradlavých čtvrtích."

Naschvál použil žargonu, aby se ho O'Brien musel na něco zeptat. Zbytečně.

"Nevadí."

"Kdy začneme s prací? Zítra ráno?"

"Potřebuji zařídit spoustu věcí. Vyzvedněte mě kolem šesté a někde povečeříme."

"O.K."

Vysadil ho před hotelem Zrzavý drát a odjel rychleji, než se mu někdo pokusil prostřelit sklo. Naproti přes ulici hořel dům. Skupina mužů s kbelíky a ruční stříkačkou napojenou na malou pojízdnou cisternu polévala sousední stavby vodou, ale požár přímo nehasili. Na dlažbě před domem bylo neumělými kostrbatými písmeny napsáno: čarodějnice. Barry šlápl na plyn. Do večera musel zařídit spoustu věcí. Za jízdy telefonicky zkontroloval svoje herny a bary, páru raketýrů, které chytli jeho muži, vysvětlil, že všechny zábavní podniky v Vellonské čtvrti jsou pod jeho ochrannou. Zbýval rozhovor se starostou. O AA+ přístupu s ním nechtěl hovořit po telefonu. Na cestě k radnici ho zastavil zmatený telefon z kasina Modrá chuť. Zaklel. Tenhle podnik byl jeho pýcha. Po všech stránkách na úrovni, pouze pro nejbohatší a nevlivnější, nevyčerpatelný zdroj užitečných kontaktů. Právě tady nepotřeboval žádné problémy. Podřadil, pneumatiky zakvílely, přešel přes čtyři jízdní pruhy a jednu dvojitou bílou čáru. Policejní vůz, kterému zkřížil cestu ho nechal na pokoji. Jeho pontiak znali všude. Barry nervózně poklepával prsty o sponu opasku. Tohle problém byl. Na koberci ležela mladá žena. Krátkou sukni měla vyhrnutou až k pasu, černé punčochy zdobené krajkou na stehně roztržené. Nohy byly dlouhé, dokonale tvarované genetikou, mládím a pravidelným cvičením. Skelné oči strnule zíraly ke stropu. Barryho tyhle holky nerajcovaly ani jako živé. Strach působil na jeho chťič jako patnáctistupňový mráz. Stačil pohled, aby zjistil, co ji zabilo. Stisk rukou jí rozdrtil průdušnici.

"Zákazník?" zeptal se mlčky přihlížejícího správce.

"Ano. Jel v žlutém sněhu a s ní si dal sextázi. Posedl ho amok."

"Blbec. Kdo všechno o tom ví?"

"Holky, co tu byly. Pavlína, Ilona, Segeda. A barman."

"Kde jsou?"

"Čekají nahoře v pokojích."

"Tak to už to stačily vyžvanit ostatním." To bylo mrzuté. Barry by se nerozpakoval připsat mrtvou štetku na seznam ztrát a zákazníka vyždímat jako hadr. Před dvaceti lety by to udělal, ale dnes už to nešlo. Soustředilo by to na něj pozornost ženského podsvětí a to by znamenalo začátek jeho konce. Nejrozumější by bylo celý krám zavít, ale od doby, kdy se stát snažil potírat prostituci, právě ona vynášela nejvíce. A navíc, kontakty potřeboval, na nich stálo jeho království.

"Kdo je ten zákazník?"

Správce mu podal doklady.

"Zkontrolovali jsme ho. Střední šarže, svobodný."

"Fajn. Zatím ho tu držte, jdu do kanceláře, za deset minut jsem zpátky."

Ujistil se, že jsou dveře zavřené, kohoutek umyvadla otevřel na maximum, spustil elektronickou rušičku a vytočil známé číslo. Byl napjatý a soustředěný, ale nebál se. Občas ho potřebovali, měl s nimi dobré styky, ale od chobotnice je moudré držet se co nejdále.

"Alexeji, to jsem já Barry."

Přetrpěl si slovansky zdlouhavé a téměř upřímné znějící uvítací fráze.

"Nejprve jedna zpráva pro tebe. Vinny si najal chlápka, pro kterého bude zařizovat AA+ licenci na Síť. Městská rada ani starosta takovou pravomoc nemá, to znamená, že se jedná o něco většího. A teď k něčemu jinému. Potřebuji, abys pro mě někoho uklidil. Hned. Musí to vypadat jako nehoda. Zabil mi holku."

Odmlčel se a naslouchal další litanii. Věděl, že žádá více než je obvyklé, ale věděl, že to Alexej pro něho udělá. Rus se bavil a dával mu najevo, kolik ho taková služba bude v budoucnu stát. To bylo velmi nebezpečné.

"Alexi, poslouvej. Já vím kolik prodávání holek vynáší. Nemyslím teď špinavé děvky v smradlavých čtvrtích. Mluvím o holkách pro právníky, vládní zaměstnance, hlavouny úřadů. Po tom tajná služba pase a to taky nese. Víš, že je máš znáknuté. Ale máš znáknuté i čarodějnice? Proč po tom státní tak jedou? Protože se bojí úniku informací, bojí se, že čarodějnice při šukačce jejich elitu zmanipulují, zhypnotizují a co já vím co ještě. Netuším, co je na tom pravdy, ale vsadím se, že si čarodějnice tyhle holky hlídají, nebo jsou s nimi v kontaktu. A určitě se jim nebude líbit, když necháme toho chlápka jen tak odejít. A nemyslím, že budou rozlišovat, jestli to bylo v mém malém podniku, nebo v některém z tvých velkých. Tohle nebezpečí hrozí nám oběma. Já z nich mám strach a pokud mi nepomůžeš, zavírám to tady. Jasný."

Bary položil telefon a oddechl si. Alexej byl chytrý, ale musel se více schovávat a proto se více bál. A nebo více věděl. Poslední nepříjemnou myšlenku Barry rychle potlačil. Vrátil se do baru, kde na něho čekal správce. Namíchal si dvojitou w hisku s ledem a posadil se.

Za deset minut zaskřípěly na sypané přístupové cestě úzké pneumatiky elektrodrožky.

"Vyved'te ho ven a řekněte mu, ať se tu vícekrát neukazuje." rozkázal.

Než jeho příkaz splnil, stačil si namíchat další drink.

"Holkám řekněte, že se nám pokusil utéci, ale vyboural se a výbuch akumulátorů mu to spočítal. Já mizím." Elegantně klouzal odpoledním provozem. Byl spokojený sám se sebou. Dnešek byl opravdu pestrý, ale všechno v pohodě zvládl. Zbýval rozhovor se starostou a večere s O'Brienem. Nechtělo se mu trmácet se do nějaké pitomé re-staurace a vrátit se domů buh ví kdy. Anebo - ! Barry luskl prsty. Dnes má opravdu dobrý den. Vytočil číslo domů. "Jano? Tady Barry. Večer přivedu hosta. Děti pošli pryč, třeba ke kamarádům. S večerí se vytáhni, klidně ji někde objednej. Až ho přivezu, nechci doma žádné služebnictvo. Obsluhovat budeš ty. Jasně. A můžeš se klidně vyštrejchnout."

Položil sluchátko a spokojeně si pohvizdoval melodií skoro sto let staré rockandrollové vypalovačky.

O'Brien našťestí netrval na tom, aby ho vyzvedl v hotelu a k oboustranné spokojenosti si domluvili schůzku na Nelsonově náměstí. Slunce už zapadlo a začínalo se smrákat. Žár naakumulovaný do zdí obchodů, hotelů, bank, do dlažby chodníků a silnice už z větší části ztratil svou sílu a do vzduchu se vkrádala noční svěžest. V šeru se ztrácely praskliny na fasádách, tabule výkladních skříní se leskly jako nové a korzující lidé vypadali spokojení a šťastní. Jako za starých časů, pomyslel si Barry. Jako za starých časů, než přišla ekokrise, nová válka severu proti jihu, průmyslové gangy, otep-lení, epidemie enviromentálních nemocí a spousta dalšího svinstva. Jako za starých časů, než všechno začalo jít od desíti pěti. Barry pocítil závan hrdosti z toho, že i on přispívá k tomu, aby tohle město vypadalo dobře. A ještě na tom slušně vydělává. O'Briena si všiml hned. Vyšel z módního salónu naproti přes ulici. V tmavém saku z měkkého materiálu, bez kravaty, jen se sportovním stojáčkem. Tentokrát neměl na obličejí průzor z pilotní helmy, ale střízlivé tmavé brýle. Aniž by zpomalil, protáhl se skupinkou lidí a bez rozhlížení proplul hustým ruchem ulice. Pohyboval se jako jako, Barry chvíli hledal vhodné přirovnání, jako kříženec tanečníka a hrdiny starého akčního filmu. V levé ruce nesl sportovní tašku, do které se mohla snadno vlézt krátká brokovnice. Pochyboval, že by používal něco tak primitivního. Krátce blikl světly, aby na sebe upozornil. O'Brien nastoupil do auta a vklouzl na sedadlo rychle a tiše jako rtuť vyplňující objem baňky starého teploměru.

"Ohákl jste se." přivítal ho Barry a rozjel se.

"Ano. Už dlouho mě nikdo nepozval k sobě domů."

Barry si začínal myslet, že udělal chybu. Vrátil se mu pocit vlastní průhlednosti a jeho pohnutky mu připadaly čitelné jako komiks s kačerem Donaldem.

Jeli mlčky. Když kráčeli k domu, Barry se musel nutit, aby nahlas nekřičel: Vidiš ten barák? Ten pozemek? V tomhle posledním pořádným městě na kontinentě jsem někdo, všichni se mě boje, já jsem tady ten ostřej hoch, je ti to jasný? Přesto že mlčel, správil mu pohled na luxusní vilu náladu.

Zazvonil. Jana otevřela po přiměřené pauze, i když by se vsadil, že byla nalepena na skle a čekala, až přijedou.

Zpočátku chtěl představování odbýt krátkým zamumláním, ale O'Brien otevřel svou sportovní tašku a místo brokovnice vytáhl kytici růží. Pravých přírodních růží. Barry v duchu zaklel - kytky musela stát celý majlant, ale pak si vzpomněl na sumu, kterou město O'Brienovi zaplatilo a pokrčil nad tím rameny. Pokud nevěděl, jak lépe utrácet peníze...

"Pan William O'Brien, má paní, Jana."

O'Brien se lehce uklonil a s úsměvem kytici předal.

"Velmi mě těší, madam."

Oslovení Barryho popudilo, ale potom musel uznat, že je namístě. Jana v šatech inspirovaných jižanskou módou poloviny předminulého století vypadala jako skutečná dáma. Jen její dekolt mu připadal příliš odvážný. Na druhou stranu se na jejím hrdle krásně vyjímal diamantový náhrdelník, který kdysi koupil z reprezentačních důvodů. Rozhodl se, že ji za to nepokárá. Usadili se v jídelním salónku. Jana už předem přivezla pojízdný bar s bohatou zásobou ledu.

"Dáte si něco k pití? Malý aperitiv?"

O'Brien zaváhal.

"Vy příliš nepijete, že ne."

"Ne, většinou musím být ve střehu, ale dnes bych i mohl, pomáhá mi to v relaxaci. Jen jsem v tomto ohledu velmi vybíravý."

"V tom případě se podívejte."

Otevřel dvířka baru, O'Brien chvíli studoval viněty.

"Musím uznat, že u vás si vybere i znalec. Glenwich 72, prosím. Jednu kostku ledu."

Barry nachystal drink a už chtěl bar zavřít, když se O'Brien obrátil na Janu.

"A pro vás, madam?"

Barry potlačil prudký nával vzteku. Nikdy Janě nedovoloval pít. Ten bastard mu to dělá naschvál. "Martini a hodně vermutu." Při předkrmu, krabím salátu, lehce konverzovali a Barry zuřil více a více. Jana byla O'Brienovými způsoby očividně okouzlena a dávala to okatě najevo. Dost dobře teď nešlo jednat s ní obvyklým stylem. Rozhodl se pošramotit O'Brienovu gentlemanskou tvář, i když domů obchodní záležitosti obvykle nezatahoval.

"A hádej, má drahá, čím se pan O'Brien živí. V čem je jedinečný."

Barry s požitkem vypil sklenici. Otázka, i tón, kterým ji položil, se mu zamlouvaly.

"Nevím. A nebudu ani hádat, protože pokud se ptáš, bude to určitě něco velmi neobvyklého."

Barry si dolil.

"Tady pan O'Brien je lovec. Lovec čarodějnic."

Barry se zasmál a cinkl příborem o talíř.

"Dej mi nášup."

Počkal až se před ním na talíři navrší další porce jehněčího s křehkou zeleninou a pečenými brambory, nabral si a s plnými ústy pokračoval.

"Neprohlížeš si ho úkosem, bez takových, jako je pan O'Brien, by to s námi šlo s kopce ještě rychleji. Jak jste se k téhle profesi vůbec dostal?"

Barry předstíral, že mu tři dvojité whisky stouply do hlavy a sázel na to, že k němu O'Brien bude tolerantnější.

O'Brien usrkl sodovky, krátce se na Barryho podíval a letmo se usmál.

"Tohle je moje poslední zakázka, vlastně budu jenom rád, když to někomu řeknu. Každý se někdy potřebuje vypovídat. Pracoval jsem v oddělení průmyslové kontrašpionáže jednoho mezinárodního konsorcia a čarodějnice se nám po-kusili nabourat do databáze. Se štěstím se nám podařilo úniku informací zabránit a dokonce jsme jednu z nich i chytily."

Barry nepřítomně pokýval hlavou.

"To jste musel být zatraceně dobřej."

"Ani ne. Byla to spíše shoda okolností."

"A co se stalo s tou ženou?" promluvila po krátké pauze Jana.

Barry potlačil chuť okřiknout ji. Odpověď ho samotného zajímala.

"Chtěla jí státní policie, ale přijeli si pro ni pozdě. Utekla nám."

"A co bylo potom s vámi?"

Jana z O'Briena nespouštěla zrak.

"Dostal jsem nabídku od vlády, ale než jsem ji přijal, ještě rok jsem pracoval pro firmu."

"A tak se z vás stal lovec." zkonstatoval spokojeně Barry.

"Střílíte se zálohy ženské a berete za to tučné prachy."

Měl chlapce, kde ho chtěl mít, whisky mu náhle chutnala jako když jí pil před čtyřiceti lety poprvé."

O'Brien zamyšleně přikývl.

"Dá se to tak říci. Průměrný koeficient úspěšnosti u koncových agentů jako jsem já byl 0.32. To znamená, že na jednu zneškodněnou čarodějnici připadali tři chlapi.

"Byl?" zeptala se Jana.

"Byl, už nějakou dobu pracuji na volné noze a zakázky si vybírám. Po tom, co jsem odešel já a Studený Jindřich budou mít úspěšnost ještě mnohem horší."

"Vy o nich musíte hodně vědět, že ano."

Jana pohlédla O'Brienovi přímo do očí.

"Musím, pokud chci přežít. Zaměstnávám několik lidí, kteří pro mě monitorují Síť, světový tisk, kupuji informace z laboratoří, platím informátory v tajných službách, slušný balík spolkne agent."

"To musí stát hodně peněz," zabručel Barry.

Cítil, že pátý panák ho začíná zmáhat.

"Proto jsem tak drahý."

"Jak to vlastně všechno začalo? Myslím skutečně, ne podle oficiálních míst."

Barry nad Janinou otázkou popuzeně pohodil hlavou.

"Jak?! Několik ženských zjistilo, že umí pár triků a najednou si myslely, že jsou něco více než my a začaly se podle toho chovat."

O'Brien Janu zamyšleně pozoroval.

"Než jsem tohle všechno zjistil, stálo mě to značnou sumu a spoustu času. Ale - už jsem říkal, že končím. V roce 1998 byla na trh uvolněna látka, která uměle zhoršovala účinnost trávení a umožňovala "jíst na co máte chuť a přitom zůstat štíhlý." Jak tvrdily tehdejší reklamy. S jejími vedlejšími účinky to nebylo úplně růžové, ale v kolotoči se točily obrovské peníze. Za pochodu byla vylepšována, pozměňována, úpravy byly často nelegální a nekontrolované úřady pro léčiva a farmaka. Po patnácti letech byla Linea, tak se ten preparát v poslední fázi jmenoval, zdánlivě dokonalá. Hormonálním působením selektivně znečitlivovala trávicí enzymy. V civilizovaném světě, mluvím hlavně o Evropě a USA, jinde měli přesně opačné starosti, podstupovalo lineovou kúru 90% žen a 33% mužů. V roce 2034 se objevily informace o para-psychických médiích, které byly ochotny a schopny předvést své nadání před zástupci tradiční vědy. Bylo konstatováno, že telekineze, telepatie, omezené předvídaní budoucnosti jsou reálné věci. Všechny média byly dívky a ženy ve věku do 20 - ti let. Při genetické analýze byly objeveny změny na pohlavních X chromozómech, to vysvětlovalo, proč jsou mé-dia jen ženy. Parapsychologicky nadaných žen přibývalo a jejich schopnosti byly někdy naprosto neuvěřitelné. Zdánlivě se nic nedělo, jen v pár paranoiou stížených mozcích starých jestřábů z vojenských kruhů vznikl strach, co by se mohlo stát, kdyby trend pokračoval kupředu. Byla vyčleněna výhradně mužská složka kontrašpionáže, které měla zjistit jak, proč a co bude dál. V letech 2043 2047 se ztratilo asi 86 dětí parapsychologicky nejdisponovanějších žen, ale ještě stále si nikdo nic neuvědomoval. Potom Tat'ána Semjonová zorganizovala první sjezd L - žen. Ony už tehdy tušily, co katalyzovalo mutaci, ale vládní výzkum to zjistil až o dva roky později. První den kongresu veřejně demonstrovaly schopnosti pětileté holčičky, která svou vůli vychýlila z oběžné dráhy vyřazenou orbitální laboratoř, udělila jí rychlost 50 km/s a po přesné trajektorii ji poslala přímo do Slunce. Třetího dne kongresu zaútočila na hotel, kde se setkání konalo, extremistická falanga ze třetího světa, která chtěla onu pětiletou holčičku jako zbraň. Ostatní tajné služby nezahálely a při fingovaném pokusu o záchranu jednoduše vyhodily hotel do povětří. Následovala série špionážními organizacemi provedených únosů nejznámějších médií, ale L-ženy se rychle stáhly do ilegality. Po dvou letech byla zastavena produkce Linei.

"Co všechno vlastně umí? Dají se odhalit?" zeptal se Barry.

Visel na O'Brienovi očima a sklenku držel křečovitě sevřenou mezi prsty.

"Dokáží ovlivňovat cizí jednání, hypnotizovat, vyvolat nemoci, uzdravovat. Prý i působit myšlenkami na hmotu."

"Skutečné čarodějnice." zašeptal Barry.

"Jak je poznáte?"

"Genetické změny vykazuje 98 % dnešních žen u nás a v Evropě, 35 % v muslimských zemích. Neumíme určit, kterou jsou pouze latentní, a které skutečně aktivují parapsychologické schopnosti. Jistým poznávacím znakem je, že L-ženy žijí v dokonalé shodě se svým tělem, jsou obvykle ve skvělé kondici a z mužského hlediska velmi atraktivní."

Barry sklouzl pohledem na svou ženu. Tohle nějak vytušil už dávno. Proto se bál všech dlouhonožných krás, proto si to nikdy nerozdával se štetkami, které zaměstnával. Báł se. A proto nutil svou ženu, aby byla při těle, aby se přejídala, zakazoval jí kosmetiku, holiče. Nejspokojenější byl v jejím šestineděli. Připadala mu tak nádherně bezmocná, odkázaná jen na něho.

O'Brien okamžik pozoroval jeho tvář, potom se obrátil na Janu.

"Jídlo bylo opravdu vynikající."

"Napil se, a s úsměvem se otočil zpátky k Barrymu."

"Ale všechno, co jsem řekl o identifikaci platí jen přibližně. Kdysi sídlila v Bílém domě agentka, přezdívali jsme jí Kukačka. Měla přístup k nejvyšším informacím a někdy dokonce i k L - kontrašpionáži. Nakonec jsme ji dostali. Byla to prezidentova sekretářka. Papírově i podle vzhledu šedesátiletá paní s cukrovkou."

Barry vztekl dopil skleničku. Ten chlap si z něho dělal srandu.

"Měli jsme je všechny vybit hned na začátku. Nebo pozavírat."

O'Brien přikývl.

"To šlo jen těžko. Na začátku jednadvacátého století chyběl už jen krok ke skutečné pohlavní rovnoprávnosti. Snad poslední kruhy, kde to ještě neplatilo, byly vojenské štáby. Kdyby se všechno stalo o dvacet let později, asi by svět vypadal jinak."

Barry promluvil chraplavým hlasem.

"Od vojáků přišla obroda. Ženské nejsou ve vládních funkcích, firmy, které mají ve vedení ženy nedostávají vládní zakázky. Možná se v kongresu podaří prosadit Lawlyho zákon a podmíněným volebním právem pro ženy."

O'Brien pokrčil rameny.

"Možná."

"Jano, jdi spát." zavrčel Barry a přihnul si přímo z láhve.

Počkal až se za ní zavřou dveře.

"A jak je poznáváte vy, O'Briene? Jak víte, kterou poslat na hranici?"

O'Brien si dolil a usrkl destilát.

"Je to složité. Mutace jsou i na mužských chromozómech. Nejsem médium, ale někdy je dokážu rozpoznat. Někdy. Nejčastěji mě při prvních setkání upozorní něco jako krátký záblesk za čelem, bliknutí reflektoru na periférii vidění."

"Tak proto ty brýle."

"Ano. Bez nich bych to většinou přehlédl."

"A co vlastně chtějí O'Briene?"

"Nevím. Vím jen, že shromažďují peníze, know-how. Někdy mám dojem, že sbírají sílu na to, aby zkusily dát svět do pořádku."

"Já bych řekl, O'Briene, že jim fandíte. A přesto je lovíte. Jste blázen?"

"Možná. Kdysi jsem je nenáviděl. Teď je mi to už jedno. Dělán jen práci, která mě živí."

O'Brien cítil, že i on začíná být opilý. Pouhé tři skleničky na něho byly dost, už si odvykl pít. Ale na akci potřeboval být relaxovaný a vláčný a tohle byla taky možnost.

"Neříkáte mi úplnou pravdu, O'Briene. Proč jste je začal honit?"

"Žena, kterou jsem chytil ve firmě, mi neutekla. Na první pohled jsem se do ní zamiloval. Pomohl jsem jí ukrýt se před policií. Asi rok a půl jsme spolu žili a potom mě opustila. Nechala mi lístek. Prý jsem se toho o nich od ní dozvěděl příliš mnoho a jsem jim nebezpečný. Prý jí bylo líto, co musela udělat."

Vzpomínka byla stále překvapivě bolestná. O'Brien se zvedl k odchodu a Barry na okamžik v tlumeném světle lustru zahlédl nepřírodně pravidelný vzor v pórech kůže jeho obličeje. Byla to umělá pokožka vyráběná ze směsi žraločích chrupavek, syntetického kolagenu a umělých buněčných kultur.

"Pokusila se tě zabít."

"Ano, zapálila mě. Pohledem."

Za O'Brienem se už zavíraly dveře, když se Barry vzmohl na poslední nejdůležitější otázku, která ho napadla už odpoledne.

"Hej, O'Briene, a co moje žena? Je čarodějnice?"

O'Brien se zastavil a pomalu otočil. Usmíval se, možná se šklebil.

"Nevím. Tyhle brýle jsou špatné. Ozvu se pozítří. Zítra se budu připravovat na akci."

Barry počkal až zaslechne zvuk automaticky se zamykajících dveří, vstal, dopotácel se k telefonu a vytušil známé číslo.

"Frederiku. Chci abys ho sledoval. O'Briena samozřejmě. Nehneš se od něj ani na krok."

Sluchátko mu vypadlo z ruky, posadil se do křesla a usnul.

Barry po třetí kontroloval seznam bodů, které mu O'Brien telefonicky poslal. Polovinu už zařídil a s druhou polovinou by také neměly být žádné velké problémy. Mapa centra města, podrobný plán všech mrakodrapů v Marshallově okrsku, kontakty na firmy, které budovy vybavily výtahy a klimatizací, pracovní rozvrh hodin v budovách. Ještě to nějakou chvíli zabere. Zatoulal se myšlenkami k Frederikovi, který se od rána neozval. V tichu pracovny zazněl telefon.

"Frederik. Pořád jsem mu v patách, ale teď šel do YMCY."

"Do čeho?" Nechápal Barry.

"Do tělovýchovného klubu křesťanské mládeže. Bez průkazky se tam nedostanu."

Barry horečnatě přemýšlel. Ten parchant.

"Zajdi do Kleenského kostela, na páté ulici a hledej otce Guainiho. Řekni mu, že tě posílám, vystaví ti průkaz. Ale dej si pozor, ať uvnitř nevyvoláš žádný poprask. Musíš dodržet všechny podmínky v průkazce, jinak se vezeš v průšvih." "

Položil telefon. Křesťané byli stále silní a nestálo za to tahat se s nimi za vousy.

Barry si zkoumavě pozoroval Frederika. Normálně na něho bylo spolehnouti a přestože mu bylo sotva dvacet, řadil ho ke svým nejlepším lidem. Teď byl očividně vyvedený z míry.

"Vysvětlí mi to ještě jednou. Do YMCY ses dostal."

"Jo. Potkal jsem ho u baru. Byl v posilovně a dával si oběd."

"Co bylo dál."

"Šel na bazén."

"Potom?"

"Asi hodinu plaval, potom si lehl na lehátko se sklenkou džusu a díval se po lidech."

"Po ženských?"

"Po ženských i po chlapcích."

"A dál?"

"Potom jsem ho ztratil."

"Jak jsi k čertu mohl ztratit chlapa, který leží na lehátku a očumuje ženské?"

Frederik mlčel.

"Díval ses taky, co? Najednou jsi viděl spoustu nahého masa, zapomněl si za co tě platím a O'Brien byl pryč."

Frederik se chvíli díval do země, potom pohlédl přímo na O'Briena.

"Jo."

"Dobře. Zmiz. Ještě jeden takový kiks a přestaneš pro mě dělat."

Barry podrážděně rázoval kanceláři sem a tam. Ztracení křesťané. V jejich sportovních klubech cvičili muži a ženy stále dohromady a dokonce využívali společně i bazénů a promenádovali se v těch nestoudných plavkách. Frederik prostě neudržel oči na správném místě. Kdysi byla církev strážkyně morálky a teď je svými kecy o rovnoprávnosti muže a ženy hlavním oponentem Lafvyho zákona. Barry zatoužil, aby žil o sto let dříve, v časech jeho děda, kdy ve venkovských městech chlapovi stačil kvér a pádná ruka, aby vyřešil všechny problémy.

V osm hodin večer dostal od O'Briena další vzkaz. Měl čekat pozítří ve dvě hodiny odpoledne na rohu sedmácté a Franklinovy ulice.

Barry přibrzdil na červenou a hledal místo u chodníku, kde by na O'Briena počkal. Zaregistroval pouze otevření a zavření zadních dveří vozu, ale sedadlo zůstalo prázdné.

"Ležím na podlaze, jedte na nějaké záchytné parkoviště, kde si můžeme najmout elektrodružku."

Barry zamrazilo na zátylku. O'Brien se pohyboval rychle a účelně, jako by měl každý pohyb předem naplánovaný a promyšlený. Byl to nepřijemný pocit, mít ho v zádech. Šlápl na plyn a poslušně se zařadil do proudu vozidel.

"Sleduje vás někdo?"

"Teď už asi ne. Vyberte parkoviště, které je hodně daleko."

Barry řídil klidně a soustředěně a díky respektu, které vůz budil, urazil třicet kilometrů během hodiny. Mimo vnitřní centrum nebyl provoz o nic slabší, ale komunikace byly navrženy velkoryseji na základě zkušeností druhé poloviny dvacátého století. Barry sjel z výpadek a zamiloval se k nevzhledné betonové krabici bez oken, pouze s tmavým žebrovým ventilačním průduchem. Tyčila se do výše stopadesáti metrů a nejspodnější patro bylo právě tak hluboko. Zajel do jed-noho z dvaceti vstupních tunelů, zaregistroval se, objednal elektromobil a podle pokynů garážového kompjútru vjel do výtahu 36. Sjeli dolů, plošina výtahu je vyplněna do pohyblivého proudu transportních desek. Barry pustil volant a masí-roval si dlaní krk. Šero rušily jen světelné tabule zavěšené na ocelových nosnících donekonečna opakující přísný zákaz používání vlastních motorů vozů.

"Co bude dál?"

"Vezmeme si elektromobil."

"Předpokládám, že jiný, než nám přidělili."

"Přesně tak."

Obrovský pontiak byl konečně s vrzáním a šubáním dopraven do správné kóje. O'Brien počkal, až se za nimi zavřou dveře a vystoupil. Barry polkl. Vzduch byl ještě horší, než si pamatoval. Tehdy kóje používali k vyřizování účtů. Zápach korodujícího železa a depolymerizujících barev se mísil s chemickou příchutí vzduchu nesčetněkrát prohnatého přes příliš dlouho přesluhující filtry, ze tří zářivek, které měly garáž osvětlovat, fungovala jen jedna, reproduktor dispečinku byl červenou bužírkou provizorně přivázán k stropnímu pletivu. Nevedl k němu žádný kabel. Jistě, mohl být bezdrátový, ale Barry by vsadil padesátku, že ozvučovací vodiče prostě chybí. O'Brien už stačil odšroubovat od nosníků dva ocelové plechy tvořící stěnu kóje. Patnáct centimetrů hluboký prostor za nimi vyplňovala řídká síť zašle vyhlížejících kabelů, potom následoval další plech. Barva dávno oprýskala, plochu zdobily červená pole rzi.

"Vy to neděláte poprvé." řekl Barry.

Jeho hlas se v ocelové kryptě dutě rozléhal.

O'Brien se pustil do dalšího plechu.

"Všechny Ch-desítky jsou stejné."

"Ch - desítky?"

"Jmenuji se tak, Cheops -10. Mají desetinásobný objem Cheopsovy pyramidy. První unifikovaná série parkovišť. Minimální bezpečnostní zařízení, minimální dozor. Největší soukromí, které můžete získat za tak málo peněz. V tomhle státě jiná parkoviště ani nejsou. Ještě čistě podzemní Ch - třicítky, ale ty jsou hodně podobné."

Barry nevěděl, co to je Cheopsova pyramida, ale nechtěl se ptát.

O'Brien odstranil i další plech a odkryl výhled do vedlejší kóje. Od začátku do konce ji vyplňoval užitkový pětiletý cherokee s prodlouženou nástavbou. Do směsi syntetických pachů se zamíchala vůně sena a koní.

"Zemědělec z venkova, přijel za kšeftem." prohodil Barry.

O'Brien zkoušečkou našel dráty pod proudem a leukoplasty je připevnil ke stranám.

"Dejte si pozor, až budete prolézat. Nemají tu moc pojistek, pokud to zkratujete, budu se těžce dostávat ven."

Během dvaceti minut se protáhli přes pět dalších garáží. Nastoupili do Hondy z roku 39 na hybridní vodíkový pohon.

"Budete řídit." přikázal O'Brien.

Do čtečky parkovacích karet vložil svou vlastní a vrátil se do auta. Barry pouze zahlédl, že byla bílá, bez jakéhokoli označení. I to už bylo protizákonné. Za deset minut kobka ožila. Světlo se rozsvítilo, v reproduktoru to dvakrát zachrastilo, dveře se otevřely, systém převodů v podlaze zarachotil a transportní plošina je posunula do nekonečného pohyblivého proudu.

Barry se podíval na hodinky. Za hodinu a půl byli venku. V kradeném autě, bez pronásledovatelů. Pokud je bude někdo chtít stopovat, bude si muset pořádně pohrát se záznamy z parkoviště. A to mu zabere hodně času. Otřel si pot z čela.

Nebylo zdaleka tak horko jako včera, ale vůz neměl klimatizaci.

"Zastavíme se v čínské čtvrti, v Čingově zastavárně. Potřebuji si něco vyzvednout. Potom pojedeme do mrakodrapu Glasgo, pronajal jsem tam kancelář."

"Autem nás tam nepustí, střed města je pěší zóna." řekl Barry.

"Dobře. Vozu se zbavíme, a dojdeme pěšky."

Provoz zesílil a do čínské čtvrti jim to trvalo přes dvě hodiny. Barry se zde necítil dobře. Byl rasista a i když věděl, že to škodí obchodu, měl s asiaty jen málo kontaktů. Proto byl rád, když se O'Brien ze zastavárny v pořádku vrátil. Nesl dvě objemné tašky a přes černé džíny a košili si oblékl dlouhý plášť, tmavé brýle opět zaměnil za karbonitový štít. I s nákladem se pohyboval pružně a lehce, dravec kdykoliv připravený zaútočit nebo utéci. Rozjeli se.

"Dostaňte se jak nejbližší to půjde. Nesmíme mít žádné problémy s úřady. Mám u sebe tolik nářadí, že by nás to oba dostalo před velkou porotou."

"Jakého nářadí?"

"Teroristický materiál první kategorie."

Barry vklouzl do proudu aut a zamrkal očima, aby se zbavil pálicího potu v očích. Možná to nebyl tak dobrý nápad, účastnit se celého podniku osobně. Ale vzhledem k tomu, že si to tak O'Brien přímo přál, neměl možnost se tomu vyhnout.

Hondu nechali u nákupního střediska patnáct ulic před pěší zónou. Barry nechtěl riskovat, že by nenašel místo k odstavení auta. Bylo půl šesté, lidé spěchali z práce, museli se přizpůsobit tempu hustého davu. Barry šel po O'Brienově pravici krok za ním. Pozorně prohlížel lidi a odhadoval, kdo by mohl způsobit nepříjemnosti. Dva kapsáři zmerčili O'Briena a jeho tašky a zavěsili se za něj. Barry přilákal pozornost jednoho z nich, ukázal si pod rozepnutou vestu, palcem ukazovákem naznačil symbol pistole a zavrtěl hlavou. Muž ihned pochopil a okamžitě se i se svým spo-lečníkem ztratil. Přes další čtyři křižovatky se dostali bez problémů a postupně ubylo lidí na chodnících. Najednou stál těsně před O'Brienem kluk vysoký hodně přes dva metry, chorobně hubený, s nepřírozeně dlouhými lícními kostmi a velkýma rukama. Barry nechápal, jak ho mohl přehlédnout. V pravici držel úzkou jehlici a opíral ji O'Brienovi o hrud'. Lidé je nevěšimavě obcházeli.

Kluk šeptal a Barry se musel pořádně soustředit, aby mu porozuměl.

"Prachy. Všechny prachy a to co neseš v taškách. Nebo ti naperu do těla sto kilovolt."

Přitlačil jehlici více na kabát. Látka se napjala a Barry zahlédl, že O'Brien má minimálně jednu pistoli v podpažním pouzdře a jednu za pasem. O'Brien se výmluvně podíval na Barryho a potom na jehlici.

"Nekecá. Před měsícem ukradli zásilku do MataLine Data transport. Tohle tam používají jako zesilovače a dává to skutečně stopadesát kilovolt. Stačí, když potlačí, má to tlakovou pojistku."

Kluk se na O'Briena vítězně podíval.

"Vidíš? Naval prachy. Rychle."

O'Brien opatrně položil tašky.

"Nemáme peníze, jen kreditky."

Barry vytáhl zlatou American Expres.

"Pojď s námi k automatu, dám ti pět tisíc."

Kluk pomalu ale jistě ztrácel nervy a těkavě se rozhlížel po okolí.

"Poldové! Svině, mě nedostane -"

Poslední slabiku nestačil dořít, překvapeně polkl a skácel se.

Barry si až teď uvědomil, že ho O'Brien ze vzdálenosti deseti centimetrů udeřil otevřenou dlaní.

"Co se děje, pánové?" Uniformovaný policista držel v svěšené ruce odjištěný revolver a zdvořile se usmíval. Jeho parťák stál tři kroky od něho a mířil na O'Briena krátkou brokovnicí. Lidé je teď obcházeli v o poznání větší vzdálenosti než před chvílí.

O'Brien přelétl oba dva krátkým pohledem a mlčel.

Barry pozvedl ruku s peněženkou.

"Měli jsme problémy s narkomanem, ale sám zkolaboval. Jmenuji se Barry Meadow, tady je mé i.d." Podal policistovi s

revolverem identifikační kartu.

"Barry Meadow?"

Pracuji pro starostu, právě teď spěcháme na důležité jednání."

"A váš společník?"

"Starostův host. Doprovázím ho na jednání."

Barry upřeně pozoroval policistu. Ten se tázavě otočil na kolegu.

Muž sklonil brokovnici a zasunul ji do pouzdra.

"Myslím, že je to tak, jak pán říká, Mate. Víš, kdo to je."

Jeho tón výmluvně naznačoval, že si uvědomuje, jaké nepříjemnosti by jim mohl způsobit.

"Zavoláme funebráky a půjdeme dál. Je nám líto pánové, že jsme nepřišli dříve a neušetřili vás nepříjemností. Ale hlavně, že to dobře dopadlo. Kdybychom vás náhodou kvůli něčemu potřebovali, ozveme se, pane Meadow. Nashledanou."

Muži nasedli do elektromobilu v policejních barvách a odjeli.

O'Brien zvedl tašky a pokračovali v cestě.

Do Glasga se dostali bez problémů. O'Brienova kancelář byla až v osmdesátém šestém patře. Standardní kancelářská jednotka o ploše pětadesát metrů čtverečních se stěnami vytapetovanými nejlacinější bílou tapetou. První pokoj byl zařízen obvyklým kancelářským nábytkem, který měl evokovat pocit prosperující firmičky, druhá sloužila jako kuchyň-ský kout a ložnice zároveň - mezi ledničku a miniaturní pracovní stůl někdo vmákl dvě skládací lehátka. Barry se chtěl podívat do třetí, ale O'Brien ho zadržel.

"Počkejte. Musím odemknout. Je tam pojistka, která by zničila zařízení."

Vložil do zámku obyčejný klíč a čtyřikrát jím otočil. Místnost byla bez nábytku a do posledního místa přecpaná elektronikou.

"To jste nemohl stihnout za den." řekl Barry.

"Já ne. Pracuje pro mě několik specialistů. Přiletěli před týdnem. Budu teď pár hodin pracovat, udělejte si pohodlí, v ledničce najdete nějaké jídlo."

O'Brien si svlékl plášť a Barry musel opravit svůj odhad. V levé i pravém podpažním pouzdře měl dvě pistole, stejně tak i u pasu, k tomu všemu měl v speciálním závěsu na zádech fixovaném třemi padákovými popruhy zbraň připomínající odlehčenou brokovnici.

"Co je zač, ta vaše artilerie?" zeptal se Barry.

"Můžu se podívat?"

"Věci dělané na objednávku na východě a propašované do země."

O'Brien Barrymu podal jednu pistoli. Vypadala téměř jako dětská hračka, lehká a na dotek teplá.

"Oč je to lepší než poctivá osmatřicítka?"

"Ještě když jsem dělal pro vládu, podařilo se nám získat video záznam akce našeho koncového agenta. Byl velmi pohotový a stačil vystřelit. Podle všech analýz měl zasáhnout, ale kulku jsme našli ve stěně úplně mimo. Po dlouhém bádání jsme zjistili, že dokáží, alespoň některé z nich, odklonit dráhu střely. Záleží na rychlosti kulky. Jsou nelidsky rychlé a já musím být také. Pistole jsou z aramidových kompozitů, váží dvěstěpadesát gramů, používám střelivo ráže 0.22 s vyoseným těžištěm a rtuťovou vnitřní náplní. Úst'ová rychlost je 700 metrů za sekundu u pistolí a 1500 u pušky. Vše je navrženo tak, abych v jakékoliv situaci dokázal bleskově tasit a vystřelit."

"Hm. A co tohle všechno? Nechcete mě do toho zasvětit o trochu více? Vaše tajnůstkářství je zbytečné, už těžko někomu něco vyžvaním."

O'Brien přikývl. "O.K. Až do akce neopustíme tenhle pokoj. Tahle elektronika jsou naše oči, pasti i obrana zároveň."

"Můžete to vysvětlit?"

O'Brien ukázal z okna na nedalekou budovu.

"Mrakodrap Modrák. Jsme na něj napojeni, na jeho zabezpečovací systémy, video okruhy, na požární jištění, prostě všechno. A ještě jsem tam přidal spoustu dalších věcí."

"A jak víte, že je kořist právě tam?"

"Zítra začíná genetický veletrh. Afričané budou dražit svůj národní genetický poklad. V jediné lednici budou přírodní genomy z celého světa. To si nenechají ujít."

"Proč?"

O'Brien pokrčil rameny.

"Nevím. Říkal jsem, že sbírají know - how. A geny - to je recept jak znovu postavit nový svět, až tenhle úplně zhnije. Už mnohokrát vykradli jednotlivé genetické banky a tohle je pro ně stejné lákadlo jako pro vás poklad kapitána Flinta."

"Ale celá ta hromádka bude určitě pořádně hlídaná."

"Ano. Ale jim to za to stojí. Pošlou tam svou první dámu. Expertku na poplašné systémy, na manipulaci s daty, na ovládání elektroniky."

O'Brien zapomněl, že mluví s Barrym a díval se kamsi do prázdna.

"Dejte jí trochu času a pomate komputery, shodí celou Síť, způsobí, že auta nestartují, radiové vlny se nešíří a světlo se neodráží."

Barry by se vsadil, že ona první dáma je O'Brienova dávná známá, ale nechtěl ho nevhodnými poznámkami zbytečně vyvádět z míry. Zdálo se mu, že bude potřebovat každou špetku chladnokrevnosti a umu.

"A v čem spočívají naše pasti?"

"Všude kudy půjde, bude vyřazovat kontrolní a bezpečnostní systémy. Já monitoruji poruchy bezpečnostních

systémů."

"A nemůže je ničit tak, aby to vypadalo, že stále fungují?"

"Může a pravděpodobně to tak někde i udělá. Ale je to pro ni mnohem namáhavější."

"Vaše oči jsou také elektronické skříňky. Proč s nimi neprovede to samé co se systémy mrakodrapu?"

"S některými provede. Ale i ona se musela mrakodrap naučit a moje věci pro ni budou novinky, pár jich přehlédne.

Navíc je moje elektronika velmi primitivní, odolná proti psychogennímu působení. A instaloval jsem i pár mechanických hraček."

"O.K. A proč je to i naše obrana?"

"Někdo pro ni hlídá okolí. Hledá intelektu lidí soustředěné na budovu, pátrá po vědomích, připravených zabít. Kdyby nás objevili, pokusíme se zmizet."

"Fajn. Teď už vím všechno, co jsem pro tuto chvíli chtěl vědět. Moc mě to neuklidnilo. Dám si pivo. Chcete taky?"

O'Brien jen zavrtěl hlavou a začal instalovat první z elektronických modulů, který přinesl. Barry otevřel ledničku a našel mrkvový džus, jablečný, rajčatový pomerančový, banánový, grepový, kokosový a ještě sedmáct dalších ale ani jedno pivo. Vzpomněl si na čarodějnic, které hledá člověka připraveného zabít a potlačil pomstychtivé myšlenky.

Byty a kanceláře v patrech nad sedmdesátým poschodím měly jednu velkou výhodu - po západu slunce teplota padala mnohem rychleji než dole. Barry se natáhl na lehátko a klímal. V půldeváté večer ho probudila zima, O'Brien stále pracoval. Vzbudil se před těsně před svítáním. Horizont na východě už byl bledě modrý a neviditelný sluneční kotouč zpoza horizontu ozařoval spodní stranu stratosférických mraků. Barry se opláchl v kuchyňském umyvadle, použil záchod, který svou velikostí připomínal svisle postavenou rakev a s krabicí mrkvového džusu v ruce se šel podívat za O'Brienem do sledovací místnosti. V první chvíli si myslel, že O'Brien zmizel, ale potom si uvědomil, že sedí před stěnou monitorů oblečený do overalu, který svým zabarvením a texturou napodoboval pozadí.

"Tady vás to maskuje pěkně, ale myslíte si, že se i v Modrákovi budete pohybovat v prostorách nacpaných elektronickými hejblátkama?"

O'Brien se postavil, vzor na overalu se zavlínil a téměř dokonale se přizpůsobil barvě nebe v okně za ním.

"Ne. Všechno pracuje jak má. Od půlnoci přivázejí genetický materiál, v deset se začíná obchodovat."

"A co budeme dělat teď?"

"Čekat, až první dáma začne."

"V jaké formě ty geny mají? Zmrazené vajíčka a sperma?"

"Ne, veškeré zboží je už zpracováno do chromozómových konzerv. Nemusí se ani chladit kapalným dusíkem, stačí teplota mírně pod nulou. Odhaduji, že všechno by se dalo naložit na jednu dodávku a to nejcennější dokážete odnést na zádech v dvoulitrové termosce."

Barry se s úšklebkem napil a přikývl.

"V tom případě je to nejlepší uložení kapitálu, jaké může existovat."

"Ano, pro toho, kdo ví, jak s tím zacházet a kde to nabídnout."

Barry měl opět pocit, že mu O'Brien vidí až do žaludku, ale přesto pokračoval.

"Půjdete po ní až po loupeži nebo před loupeží?"

"Jak nejrychleji to půjde. Předpokládám, že bude pekelně rychlá."

"A jak se tam dostanete?"

"Zasvěťm vás do zbytku plánu a řeknu vám, co po vás budu požadovat. Teď pojďme na střechnu."

Vyjet třicet pater vzhůru trvalo padesát pět sekund.

"Co když nebude výtah zrovna volný?"

"Bude. Reaguje pouze na ovládač z osmdesátého šestého patra a kromě nás v něm nikdo není."

Vystoupili na střechnu. Ve výšce pětset šedesáti metrů foukal ostrý poryvový vítr a přinášel vůni pouště. Barry se byl před časem do Winsconu, kde vyrostl, podívat, ale z farem už dávno nezbylo nic. Zůstala jen vyprahlá kamenitá země, většinu úrodného humusu dávno odnesl vítr.

"Máte někde kapesní helikoptéru?"

O'Brien přistoupil k sloupu antény a ukázal na modrý prstence omotaný okolo ocelového piliře.

"Tady mám most. Raději se ho moc nedotýkejte."

Barry se přiblížil po chvíli zkoumání objevil vlákno o průměru tří milimetrů směřující do prostoru. Pohledem ho dokázal sledovat do vzdálenosti necelých tří metrů, potom splývalo s oblohou.

"Co to je?"

"Lano z polymeru s kontrolovanou strukturou. Po něm sklouznou až do mrakodrapu."

"Je to půlkilometru! Vy si asi myslíte, že jste nějaký šílený ninja, že jo?"

"Ninjové byli také nasazení. Nedosáhli výraznějších úspěchů."

"Kam se dostanete?"

"Do pronajaté kanceláře v třicátém patře. Za necelých čtyřicet sekund."

"Nebylo by jednodušší, kdybychom se usídlili přímo tam?"

"Zapomínáte na její podpurný tým. V okamžiku, kdy se dostanu dovnitř, o mě budou vědět."

"Ona také?"

"Nevím. Spíše ne, bude mít plné ruce práce."

Barry se naklonil k malému teleskopu přišroubovanému k římse a zaměřenému k modrému mrakodrapu. Zorné pole bylo zaostřeno na otevřené okno, do něhož ústilo titěrné vlákno.

"Vy si myslíte, že to přežijete?"

O'Brien se na Barryho krátce podíval.

"Nevím. A teď k tomu, co potřebuji od vás. Vy s tím asi nesouhlasíte, ale v tomhle státě ještě stále není zabíjení čarodějnic oficiální politika. Na vás je dočasné vyřazení policie ze hry. Dostal jsem reference, že jste pro takovou práci ta pravá osoba. V okamžiku, kdy akce začne, se co nejrychleji přesunete dolů. Je mi jednou jestli vyvoláte válku a zablokujete se svými lidmi vchody, nebo to uděláte potichu a jednoduše. Nechci, aby to do mě napral první polda, který mě uvidí. Navíc má akce tiché požehnání z oficiálních míst a důstojníci by vám měli vyjít vstříc."

"Většinou vím všechno, co se v tomhle městě šustne, ale vy jste byl zatraceně opatrný, že jo."

"Ano. Čarodějnice jsou mistryně v odkrývání tajemství. Právě teď jste jediný, kdo je plně zasvěcen. Pokud budete někam telefonovat dříve, než akce začne, zastřelím vás."

O'Brien se na Barryho podíval a téměř omluvně se usmál. Barrymu přejel mráz po zádech. Znal lidi, kterým zabíjení činilo potěšení, znal lidi, kteří byli tak málo lidští, že to pro ně bylo jako jakákoliv jiná práce, ale O'Brien byl něco úplně jiného. A přece si byl jist, že by vůbec neváhal.

"Budu s vámi spojen vysílačkou a pokusím se vás navádět, aby jste mě našel první. To už bude po všem."

Barry si představil termosku v hodnotě několika miliard, která bude na chvíli téměř bezprizorní. A zabíjení čarodějnic není oficiální politika. Měl sice jen obyčejnou osmatřicítku, policejního speciála, ale střelil rychle a přesně.

"Budete chtít rychle zmizet, nebo to mám s poldama urovnat oficiálně?"

"Raději zmizet."

"Zařídím."

Barry už několikrát s úspěchem použil zařízení přezdívané kafemlejek. Vymyslel ho chlapík, který se stal shodou okolností druhým pokusným králíkem. Celý vercajk unesli dva chlapi a na první pohled vypadal jako menší lednička s ještě menším mrazákem. Uvedení do provozu trvalo jednu minutu a stačila jim pouze klasická dvěstědvacetivoltová zástrčka. Zpočátku kafemlejek pracoval na třistaosmdesát voltů, ale stalo se jim, že ho potřebovali použít a trojfázová zásuvka nebyla nikde máni. Kafemlejek se skládá z miniaturního, ale velmi výkonného drtiče pevných odpadků a nemě-ně výkonného lisu. Po vypuštění vody do odpadu zbyl z průměrně velkého chlapa hranolek, který se vlezl do většího kufříku. I ten nosili s sebou. Celá operace trvala pět minut.

O'Brien se pustil do kontroly postroje s kladkou schovaného v bedně u antény a mluvil teď k Barrymu přes rameno.

"Informoval jsem se na vás a zhruba vím, kolik vám platí starosta a kolik vyděláváte bokem. Na stole leží ověřená kopie příkazu k podmíněnému převodu peněz na vaše konto. Platba bude realizována za deset dní, pod podmínkou, že nebudu nezvěstný, nebo mrtvý. Jsou to tři procenta z mého honoráře. Je to váš výdělek za jeden rok."

Barry polkl a potlačil nutkání pokřikovat se. Začínal věřit, že mu O'Brien skutečně čte myšlenky.

"Podobná smlouva, ale jen na dvě procenta je připravena pro jistého pana Schwarze. Ten své peníze dostane, pokud budu mrtvý, nebo nezvěstný. Jeho úkolem je zabít vás."

"To bylo zbytečné. Nikdy bych neriskoval svá tři procenta."

Barry se upřímně usmál. Neměl strach z žádného nájemného zabijáka. Za půlhodiny jich mohl mít na výplatní listině tucet. Vrátil se k myšlenkám na malou termosku za pár miliard. Tři procenta ať si strčí za klobouk.

"A ještě poslední věc. Je mi jedno, co se stane s ukradenými geny. V okamžiku, kdy mě najdete, bude genetický materiál znehodnocen."

"Jasně."

Tohle Barry O'Brienovi nevěřil ani za mák.

Do oběda se nic nedělo Barry se v duchu připravil na třídní čekání. On sám by zaútočil až ve chvíli, kdy budou lovci na číhané unavení. Seděl na lehátku a pozoroval O'Briena nepřetržitě kontrolujícího sadu displejů. O půl čtvrté na patnáct sekund zakolísal signál z kamery monitorující vstup do technického mezipatra nad obchodním centrem v stodesátém poschodí, kde se konala dražba. Dalších dvacet minut vypadalo vše normálně a Barry si otevřel poslední mrkvový džus. Pomalu jim začínal přicházet na chuť. V patnáct padesát jedna zkolaboval celý bezpečnostní systém mrakodrapu a současně osleple sedmdesát procent O'Brienových očí.

"Jděte," zavelel O'Brien.

Sám se postavil, ale zatím neodcházel. Snažil se z údajů zbytku senzorů vyčíst, kde se čarodějnice nachází. Barry zmáčkl předvolbu na telefonu a v běhu vychrlil první sérii rozkazů.

"Tady Barry, Mate. Chci polovinu mužů v policejních uniformách, ty budeš nevyšší důstojník. Kafemlejek sebou. Hlídejte všechny vchody do Modráka a nikoho nepouštějte dovnitř. Obyčejné poldy odpálkuj, vyšší šarže se pokus alespoň zdržet. S nimi to vyřídím já. Kdo vystřelí na poldu, uřežu mu koule."

Rychlovýtah se propadl do hloubky a Barry se na okamžik odmlčel.

O'Brien spěchal na střechu. Věděl, že trezor už vyloupila a teď se dala na útěk. Všech dvanáct výtahů směřovalo ze sto třicátého patra dolů. Kromě mužů bezpečnostní agentury, která hlídala prostory mrakodrapu, ji čekalo šedesáté patro přeplněné vojáky. Po celou dobu veletrhu byla horní část mrakodrapu neprodyšně izolována od zbytku světa.

"Jenie, jsi tak rychlá," zamumlal.

V okamžiku, kdy Barry probíhal hlavním vestibulem, svištěl O'Brien ve výšce pětiset metrů rychlostí šedesáti kilometrů za hodinu po tři milimetrovém vlákně.

Padesát metrů před oknem pustil brzdu. Proletěl okenním rámem beze skla a bez problémů doskočil na podlahu.

Vyklouzl z postroje a nechal ho ležet na podlaze. Po razantním brzdění bylo vlákno porušené a po druhé nepoužitelné. Nezdržoval se odemykáním dveří, vykopl je a vyběhl na chodbu. Příliš bezstarostně. V chodbě před ním stáli dva muži vnitřní bezpečnostní služby. Jeden dva metry daleko, druhý deset.

Co tady kčertu dělají? Žádné čidlo je nehlásilo! Blesklo mu hlavou.

Oba strážníci se otočili, vzdálenější jen nevěřičně vytřeštil oči - v první chvíli pro něj byl O'Brien v maskovacím obleku n eviditelný. Bližší sáhl po pistoli. O'Brien ho kopl do podbřišku, muž se předklonil, následně ho ploskou dlaně levé ruky

udeřil shora do zátylku a zlomil mu vaz. Vzdálenější muž konečně tasil pistoli. O'Brien vystřelil ze zbraně, kterou po celou dobu držel v pravé ruce. Výstřel třeskl jako ostré prásknutí bičem, mužova hlava se rozprskl v malém gejzíru. O'Brien v duchu oba připsal na dlouhý seznam svých hříchů a běžel k výtahovému dispečinku. Všechny kabiny už stály, každá v jiném patře. Nejnížší v sedmdesátém pátém, nejvyšší ve stém. V šedesátém podlaží začínala soustava nízkovýškových elevátorů. Bylo jich celkem dvacet čtyři a od třicátého patra třicet šest. Spěchala, ale pochyboval, že by riskovala cestu až k vojákům. Jeho výtahové pojistky nefungovaly, musel se dostat do některého z velinů strojojen.

Barry se rozhlédl. Zatím vše vypadalo dobře, vchody hlídali a pár pochůzkářů, kteří se dostavili k poplachu, nedělalo žádné problémy. Teď přijíždělo výsadečkové komando. Pokud informátor z policejního ústředí nelhal, měl by ho vést Connery a ten byl Barrymu zavázaný. Pancéřovaný of-road vůz z kvílením zastavil těsně u chodníku, za ním celá kava-lerie, prostor se zaplnil muži v helmách a neprůstřelných vestách.

"Buďte zdráv, Connery!"

Barry přispěchal k veliteli.

Connery, ramenatý, ale už poněkud obézní chlap, kývl na přivítání. Neprůstřelná vesta, kterou nafasoval v době, kdy byl o pár kilo lehčí, ho očividně tísnila.

"Starosta i policejní šéf mě neformálně požádali, abych se vám pokusil vyhovět, ale u ozbrojeného přepadení, to moc nepůjde." Mluvil tiše a rychle.

"Stačí mi deset patnáct minut, než tam vpadnete. Do šedesátého je normální provoz, pak hejno strážných a všechno dál už patří k veletrhu. Jsou někde nahoře."

Connery vyplivl párátka, které žmoulal mezi zuby.

"Fajn, to můžete dostat."

"Chlapi! Pravděpodobně jde o rukojmí! Zajistit vchody, hlídat. Já a Osvaldův oddíl půjdeme dovnitř a obsadíme průchody šedesátým patrem. Potom vás zavoláme. Uvnitř je spousta lidí! Počkáme na požadavky únosců. Markusi - pošlete pro policejního psychiatra!"

Barryho telefon zazvonil.

"Šéfe? U vstupu C2 je nějaký polda s tuctem maníků a dožaduje se vstupu. Jsou dobře vybavení a neodbytní."

"Jak se jmenuje?"

"Nějaký Horovitz. Už jdou dovnitř, museli bychom je postřílet, abychom je zastavili. Pouštíme je."

"Do hajzlu!" zaklel Barry.

"Connery? Znáte nějakého Horovitze?"

"Nováček. Ještě minulý týden pracoval mimo město na venkově a teď ho přidělili do jižní čtvrti. Tvrdohlavý chlap, jižní dostal vlastně za trest. Nemá tu co dělat."

"O.K." Barry mávl rukou.

"Dejte mi těch deset minut."

"Už jenom devět."

Barry odešel o kus dál a pokusil se vysílačkou spojit s O'Brienem. Z reproduktoru se ozýval jen elektromagnetický šum. Nepotřeboval, aby někdo sejmul O'Briena dříve, než zabije čarodějnici. Barry chtěl termosku, taková možnost se objeví jednou za život. Nasedl do vozu a přešel k vchodu C-3. Jeho muži na něj čekali kryti za betonovými lavičkami před vstupním schodištěm.

"Jdeme dovnitř. Musíme chránit O'Brienovi prdel před poldy."

Mat se váhavě podíval po ostatních. Nikomu se nechtělo plést se do akce, ve které se to hemžilo poldy.

"Šéfe, zabíjet policajty -"

"Pokud se to podaří, dostanete každý -"

Barry v duchu vydělil tři procenta ze svého honoráře deseti a řekl částku nahlas.

"Muži rozpačitě přešlápli."

"A pravděpodobně to navlečeme na čarodějnici. Tohle je jejich akce."

"O.K., šéfe."

Prošli vestibulem, Barry se podvědomě vyhnul lehkému recepčnímu pultu a kryl se za masívním mramorovým zábradlím. Uvědomil si, že jeho zabijácké instinkty se vrátily a potěšilo ho to.

Všem vám nakopu prdel, pomyslel si ještě a potom se soustředil jen na okolí.

O'Brien se konečně dostal do centrálního velínu výtahů. Podle signalizace stavu požárních dveří používala nouzová schodiště a občas sjela nebo vyjela jedno nebo dvě patra. Ostraha byla lepší než čekal a zřejmě jí znepříjemňovala život a nutila ji kličkovat. Nebo jen čekala, až jí někdo připraví průchod přes kordón ozbrojených hlídačů v šedesátém.

Nepříjemně ho překvapilo jak byla rychlá. Skoro jako on sám. Potřeboval ji zahnat do A části mrakodrapu, tam měl přichystáno několik překvapení. Zatím většina pastí nefungovala a musel improvizovat. Z chodby přitáhl práškový mini-max, otevřel velkou rozvodnou skříň, ustoupil o kus dál, pustil minimax a vhodil ho do skříně. Z elektroinstalace vyšlehly plameny, ale prášková sprcha sprinklerů je okamžitě uhasila. Zavřel dveře. Teď přicházela na řadu další zkouška. Pokud vyřadila i další nástrahu a zabránila mu zablokovat nouzové dveře na požárních schodištích, unikne. Potřeboval se dostat k požárním hlásičům a napojit se na jejich linky.

Vystoupili v padesátém šestém a pět pater pěšky vyhnalo Barryho puls o nějakých šedesát úderů za minutu výše.

Nechal srdce a plíce ať si protestují a kradl se ku předu. Přes ochranku jim pomohly uniformy a Matův indentikit. Teď se již pohybovali na nebezpečném území nikoho. Barry opatrně v podřepu vykoul za roh. Na zemi leželo tělo. Vrhací špiče protřela aortu a muž byl mrtev v okamžiku kdy dopadl na podlahu. Krev potřísnila zdi z leštěného vápence v dalekém okolí, dokonce zanechala krvavý pruh i na zářivce. Barry se zamyšleně rozhlédl. Tohle nevypadalo na

sekuri-táky ani policii ani na O'Briena a jeho čarodějnicí. Odhadoval to na její podpůrný tým. Divný ženský co házejí nožem. Podíval se na hodinky. Stopky ukazovaly sedm minut a třicet sekund. Pokusil se zavolat O'Briena, ale bezúspěšně. Ni-kdy dříve si neuvědomil, jak jsou mrakodrapy obrovské, když v nich člověk někoho hledá. Jak se asi po úspěšné akci bude chtít čarodějnice dostat ven? Sejde dolů, její společnice pomohou změnit zevnějšek a odejde z tisícovkou obchod-níků? A jak se dostane přes strážné? Barry cítil, že právě tady se všechno odehraje. V chodbě naproti němu se objevil Roah se Samuelsonem. Oba byli zkušení a pracovali pro něho už dlouho.

"Nic, šéfe, prázdná"

Barry se rozhlédl. Možná se dívali opravdu dobře, ale slovo prázdná tady nic neznamenalo. Mezi jako papír tenkými stěnami se mohlo ukrývat celé komando. Zaduněla mnohonásobná dutá rána, tři muži sebou škubli, instinktivně se postavili zády k sobě a s pistolemi v palebných pozicích nedůvěřivě pozorovali okolní dveře. Zářivka nad nimi na okamžik zablikala.

"To byly požární dveře. Někdo je otevřel a zase zavřel." řekl Roaf.

Barry mlčky přikývl. To byla O'Brienova práce.

"Přesuneme se do vestibulu D a počkáme na ostatní."

Barry se kradl kolem levé stěny, Roah u pravé a Samuelson jistil záda. Klimatizace nefungovala nějakých pět minut a už začínalo být horko. Barry polkl, oťel si hřbetem ruky tvář a levačkou sáhl pro záložní zbraň. Spolehlivá devítka se sedmnácti náboji v zásobníku a jedním v komoře. Měl pocit, že bude potřebovat opravdu velkou palebnou kapacitu. O'Brien si odepnul postroj a se zručností gymnasty se vyhoupl z výtahové šachty. Motorovou jednotku, která ho vytáhla po ocelovém laně o třicet pater výše, nechal na místě. Vlezl do ventilace a rychle se plazil vpřed. Třicet metrů rovně, levá zatačka, tři metry, pravá, padesát rovně a bude za bezpečnostní požární zdí. Půdorys pater od pětapadesátého do pětasedesátého znal nazpaměť do nejmenšího detailu. Předpokládal, že si Jenie už uvědomila jeho přítomnost. Ne jeho, O'Brienovu, ale přítomnost nějakého lovce, opravil se v myšlenkách. Uzavřením dveří zbrzdil postup celého policejního sboru a to by jí mělo vyhovovat. Preferovala jednoho dobrého soupeře před smečkou špatných. Prokopl mřížku a protáhl se dolů. Ocítl se v údržbářském skladišti. Pokud se chtěla dostat ven, už by pro ni její společnice měly začít připravovat cestu. Možná o chvíli později, protože se pravděpodobně nestačily dostat až sem. Zkontroloval hodinky. Čas t plus osm minut. Dvacet pyropatron pečlivě rozmístěných ve vybraných pokojích právě začalo hořet. Předpo-kládal, že si s nimi po čase požární systém poradí, ale i kdyby ne - bylo mu to jedno. Dřepil si na podlahu a začal naslouchat. Ušima a šestým smyslem, který by jako muž vůbec neměl mít. Vytušil jen mlhavé stíny, ale všechny se blížily. A stále rychleji.

Červené světlo fotobuňky bliklo dveře se otevřely.

"Konečně," chtěl říct Barry, ale pak si uvědomil, že jeho muži převlečení v policejních uniformách drží zbraně namířené přímo na něho a co bylo ještě horší, vůbec to nebyli jeho muži. Měli jen stejné uniformy. Kdyby měl zábrany střílet po policistech, okamžitě by zemřel. Neměl je. Zmáčkl spoušť pravačkou i levačkou zároveň, dva výstřely splynuly v jeden, bubínek revolveru se pootočil, pružina zásobníku vsunula do komory další náboj. Znovu. A znovu. Přestřelka trvala šest a půl sekundy, dobu, za kterou člověk vystřelí zásobník obvyklé poloautomatické pistole. Modrý dým ze spáleného střelného prachu se rychle rozptyloval. Barry svěsil ruce podél těla, nezbyl mu ani jeden náboj. Roaf se Samuelsonem byli mrtví, naproti leželo šest Horowitzových policistů. Fotobuňka těla neregistrovala a tvrdohlavě se snaží-la dveře zavřít. Všichni jsme střelili zatraceně dobře, napadlo Barryho při pohledu na neporušená skla ve dveřích. Automaticky vyměnil zásobník a nabil revolver. Policisté se chovali divně a on teď mínil střílet po všem, co se hýbe. Nejlépe jako první. Zprava zazněly výstřely. Rozeznal několikéré prasknutí policejní brokovnice, štěkot automatu. Byl daleko ode všech dveřích, rychle přeskočil koženou sedačku, schoval se za ni a přetáhl na sebe konferenční stůl. Dveře tiše zabzučely, měkké našlapování bot spíš tušil, než slyšel.. Odhadoval to na pět lidí, ale neodvažoval se podívat.

"Barrymu štěstí moc nepřeje."

Podle hlasu poznal Conneryho.

"Tohle jsou taky jeho lidi."

Už se chtěl postavit, ale škvírou mezi deskou stolu a opěradlem sedačky zahlédl rudý záblesk fotobuňky. Skrčil se.

"Á Horowitzi, konečně -"

Connery měl zábrany střílet po policistech a jeho muži také.

Barry se postavil a oprášil si kolena. Když si všiml, že je celý zastříkaný krví, nechal toho.

Zamyšleně se prohlédl hromady těl. Policajtů dnes umíralo hodně a chovali se fakt divně.

O'Brien procházel jednu chodbu za druhou. Našlapoval tiše a měkce, v každé ruce držel jednu pistoli a díval se do neurčitěho bodu před sebe. Už přece musí přijít, už jim moc času nezbývá. Požární sirény zběsile houkaly, škvírami mezi obložením stropu se linul dým. Ze zdola zněla nepřetržitá střelba. Výtahy už zase jezdily. Tedy ty, které projížděly A částí mrakodrapu. A všechny stavěly jen v šedesátém druhém patře. Čarodějnice obvykle pracovaly tiše a čistě a tohle se jim příliš nevyvedlo. O'Brien se nepřítomně usmál, vlastně za to tak trochu mohl on.

Barry se kradl chodbou zády ke stěně, s pistolí v jedné a revolverem v druhé ruce. Za pasem měl tři další zbraně, které sebral mrtvým. Bylo mu horko, kravatu i sako odhodil, na čele mu perlil pot. Nechával ho stékat bez povšimnutí, už si zvykl i na pálení v očích. Přiblížil se ke křižovatce, klekl si, s hlavou při zemi vyhlédl za roh. Chodbou procházel oddíl mužů v policejních uniformách a ze dveří, které minuli, je pozorovala žena. Měla černé vlasy a Barry jí neviděl do tváře. Schovala se. Jeden z policistů se zastavil, počkal až budou ostatní pár kroků před ním, pozvedl karabinu a dlouhou dávkou poslal své kolegy k zemi. Mířil na nohy, aby je nechránily jejich neprůstřelné vesty. Druhou dávkou se je poku-sil je dorazit, ale jeden z policistů ještě žil a čistým výstřelem ho složil. Barry nespouštěl oči ze dveří, ve kterých se žena ukrývala. Pamatoval si, co mu o nich O'Brien pověděl a snažil se myslet na střelení na terč, na lovy na krysy,

kterých se jako kluk pravidelně účastnil. Ruce, ve kterých držel připravené zbraně ho už začínaly bolet, když konečně vy-koukla podruhé. Stiskl, stiskl, stiskl. Dokázala se na něho ještě podívat. Váhavě, s prstem na spoušti, se k ní přiblížil. Vystřelil celkem šestkrát a ze vzdálenosti pěti metrů nemohl minout. Přesto měla v těle jen tři kulky a odhadoval, že dvě jí zasáhly už jako mrtvou. Zhluboka se nadechl a vydechl. Bože, on ji dostal, dostal ji. Unava z něj spadla, vzpomněl si na plechovku za miliardu a cítil se o dvacet let mladší. Vyměnil zásobník, doplnil náboje do bubínku revolveru a po-kračoval v cestě. V duchu si pískal písničku z klukovských let "Proto stojí za to žít." Barry vstoupil do foajé, místa kudy projížděly všechny čtyři výtahy sekce A. Sál byl prázdný. Zamžoural očima. Kouře bylo čím dál víc a přísahal bych, že už slyší hukot požáru nahoře.

"Tak vy jste se dostal až sem?"

Otočil se na patě, ale O'Briena stále neviděl. Až když si uvědomil, že má maskovací oblek, objevil ho.

"Už je tady?"

"Ještě ně."

"Od počátku jste to tak plánoval?"

Barry ukázal rukou s revolverem kolem sebe.

"Myslím hořící mrakodrap, jatka pod námi."

"Ne. Měl jsem tu dost senzorů, abych jí vystopoval jako pes lišku, ale byla příliš mazaná. Chytřejší než jsem předpokládal, lepší, než když jsem ji znal."

"A jak víte, že přijede sem?"

"Je unavená, potřebuje pomoc a myslí si, že pomoc čeká tady."

O'Brien pokynul směrem k pohovce. Ležela na ní žena v černém overalu, ruce i nohy měla svázané leukoplasty, přes ústa připevněný vatový polštářek."

"Vy jste ji zabil?"

"Ne, omámil drogou. Jenie ví, kde je a ví, že na tom není dobře."

"A přesto přijde?"

"Ano."

"Jednu jsem dostal."

"Musíte být dobrý, Barry."

"Kolik si myslíte, že jich tu ještě je?"

"Jedna, za vámi."

Barry nedokázal zaregistrovat, kdy O'Brien pozvedl zbraně a vystřelil. Pistole třeskly jako protitanková puška, sonický třesk vyrazil okna v prázdném bytě.

Barry se chytil za bok.

"Ježíši Kriste! Vy jste mě trefil!"

Stála za vámi, zabila by vás. Je to jen čistý průstřel."

Kontrolky u dvou výtahů se rozsvítily.

"Už jede," oznámil O'Brien"

Barry zaběhl na druhou stranu sálu a zakřičel.

"Tyhle výtahy svítí také!"

"Spálil jsem jim motory."

Barry se vrátil zpátky se strachem v očích.

"Tak jak to že ksakru jedou?"

O'Brien se skoro pyšně usmál, zahodil pistole a pozvedl kevlarovou pušku.

"Říkal jsem vám, že je jejich první dáma."

"A kudy přijede?"

"Tímhle, protože má číslo čtyři."

"Vy jste se zbláznil, člověče."

"Jennie měla vždy ráda číslo čtyři."

Barry se skrčil u budky s telefonním automatem a zkontroloval zbraně.

Doufal, že se O'Brien nezbláznil docela a že ji dostane. On pak dostane jeho.

Seshora zazněla exploze, z výtahových šachet jedna, dva a tři se vyplazil krátký jazyk ohně.

"Co to -?"

"Vybuchly mé bomby."

"A čtyřka?"

"Tou jede Jennie, nedovolila jí vybuchnout."

Barry měl chuť vzít nohy na ramena, ale soustředil se na termosku za miliardy. Proto stojí za to žít. Najednou si nemohl vzpomenout na melodii.

Výtah zastavil, dveře se otevřely. O'Brien držel pušku oběma rukama a tenkostěnná hlaveň s lisovaných vláken se ani nezachvěla.

Měla na sobě černý overal, který obtahoval všechny křivky jejího těla. Byla hubenější než si ji pamatoval, ale pokud se podobných honiček v mrakodrapech účastnila častěji, nebylo se čemu divit. A vypadala starší. Také se nebylo čemu divit, uplynulo už dvanáct let. Kolem očí a koutků úst měla vrásky soustředění a častých nočních můr. Oči měla vážné a unavené.

Zmáčkni to hlupáku, pro všechny svaté, zmáčkni to, modlil se v duchu Barry a sám se neodvažoval ani pohnout. Cítil jak mu košile vlhne krví a začíná se mu točit hlava, ale možná to bylo tím horkem.

"Ahoj Jennie."

"Jennie?"

V otázce byl slyšet nelíčený úžas.

"Ty, Michale?"

"Ano já."

Oba se odmlčeli a Barry slyšel zvuk kapek krve dopadajících na mramorovou podlahu. Jeho krve.

"Napadlo mě, že jedině ty by jsi dokázal zorganizovat něco takového."

Mávla rukou okolo sebe.

"Ale myslela jsem, že jsi mrtvý."

"Také jsem si to dlouho myslel."

"Takže ty jsi mlčenlivý O'Brien, lovec s dlouhou řadou skalpů."

"Ano, to jsem já."

"A myslíš si, že jsi dostatečně rychlý na to, abys mě zastřelil?"

"Podívej se na svou společnici. Na tu, co leží mrtvá na chodbě a na tu, co leží živá na pohovce."

"Já jsem nejlepší, Michale."

"Já vím."

Tak ji konečně práskni! přemlouval ho v duchu Barry a přesunoval nástřelnou milimetr po milimetr na O'Brienova záda.

A já ti potom v kostele zapálím svíčku.

"Byla to chyba, cos mi tenkrát udělala."

"Já vím. Byla."

"Nikdy bych tě, ani nikoho z vás, neudal. Nikdy."

"Teď už to vím."

"Když jsem v nemocnici přišel k sobě, nenáviděl jsem tě. Za to, že jsi mě odmřštila. Čarodějnice jsem nenáviděl, protože jsi jim dala přednost přede mnou."

"A tak ses nechal naverbovat do tajné služby a později jsi šel na volnou nohu. Snažili jsme se z jejich dokumentů zjistit, kdo vlastně jsi, ale marně."

"Sám jsem všechno vymazal."

"A teď jsi mě našel. Tak to skončí, Michaeli."

"Zapomeňme na to, co bylo. Odejďme spolu."

Barry málem nedokázal potlačit vzteký výdech. Na mušce revolveru měl O'Brienova záda a teď zamířil pistolí na Jennifer. Byl si jist, že jsou oba šilení a rozhodl se, že pokud si začnou vyznávat lásku, riskne to. Jenom nesměl zasáhnout termosku, kterou měla upevněnou postrojem na zádech. Zamířil na podbříšek. Bolest z průstřelu břišní dutiny by měla stačit i na čarodějnici a když bude mít štěstí, zasáhne páteř.

Jennifer se hořce usmála.

"Většinu mých známých a kamarádek jsi zabil ty."

"Podívej se na své ruce, také jsou od krve."

"Ano. A právě proto nepůjdu. Uplynulo hodně času a já jsem udělala příliš mnoho špatných věcí, které by teď byly zbytečné. My dva jsme se setkali v nesprávnou dobu na špatném místě. Bylo mi to líto, Michaeli."

O'Brien sklonil pušku, Barry stiskl zuby. Teď.

Maxwellův démon nepravděpodobnosti probuzený k životu parapsychickou explozí mávl křídly, v milióntině sekundy se vzduch v bezprostředním okolí mrakodrapu ochladil o pět stupňů, ve foajé šedesátého druhého patra na okamžik propuklo ohnivé peklo. Barry žár nevnímal. Cítil jen jak mu něco teplého kape na tvář. Byl to plastik telefonu. Než umřel, mihla se mu před očima stříbrná termoska a nápěv staré písně. Tentokrát zněl správně.

O'Brien otevřel oči. Žár zatavil mramorové obložení stěn do jednolité plochy a změnil vybavení sálu v několik šedi-vých louží na podlaze, sklo oken získalo matnou barvu. Nikde nehořelo. Podíval se na hodinky. Z jeho subjektivních i na podlaze, sklo oken získalo matnou barvu. Nikde nehořelo. Podíval se na hodinky. Z jeho subjektivního času mu chybělo dobrých pět minut. Žena, kterou zabil, byla pryč a nepředpokládal, že by uhořela.

Sešel po schodech o pět pater a vmísil se do davu vyděšených lidí. Vypadal jako by prošel ohněm a nikdo se ho na nic nevyptával. Venku se posadil na lavičku v parku a seděl. Seděl tam v šest hodin večer, seděl tam o půlnoci i v šest hodin ráno. V sedm třicet zapálal jeho osobní telefon.

"Zdravíčko, O'Briene."

Okamžik mu trvalo, než poznal hlas svého agenta.

"Slyšel jsem, že se všechno nevydařilo, jak jste zamýšlel."

"Nevyšlo."

"Nevadí, měl bych pro vás další práci. Slušné peníze."

"Skončil jsem."

O'Brien přerušil hovor. V sedm čtyřicet zazvonil telefon znovu."

"Už jsem vám říkal, že jsem skočil."

"To jsem já, Jana."

V O'Brienově prázdném pohledu se na okamžik objevil zájem.

"Promiňte madam, mám pro vás špatnou zprávu. Váš manžel byl spálen. Na popel. Asi z něj nezůstalo vůbec nic."

"Já vím, ale kvůli tomu vás neobtěžuji. Tvrdil jste, že jste profesionál. Mám pro vás jistou nabídku. Co mi odpovíte na zakázku týkající se Studeného Jindříška?"

Přes O'Brienovu tvář se mihl náznak letmého úsměvu.

"Zastavil bych se u vás na oběd, pokud budu pozván, madam."

"V jednu hodinu odpoledne, společenský oděv není nutný."

O'Brien pomalu schoval telefon a postavil se a začal si pobrukovat melodii staré rockandrollové vypalovačky.

Obsah

Mladý válečník

Krev je tekutina, kterou by chtělo spousta lidí šerřit (alespoň krví vlastní), ale na Divokém Západě to bylo obzvláště těžké

Území dnešních Spojených Států Amerických, pravděpodobně stát Oregon, druhá polovina 18. století

Zastavil jsem mulu a pozorně se rozhlédl po okolí. Stezka byla zřetelně vyšlapaná a tvrdá jako kámen, malinové houští po stranách polámané od převážených rozměrných nákladů. Nalevo jsem měl velkou mýtinu po vykácených cedrech. Netušil jsem, na co někdo potřeboval tolik dřeva. Ve vzduchu se vznášel kouř mnoha ohnišť a pach, který jsem neznal. Všude okolo jsem cítil lidi. Spoustu lidí a to mě znervózňovalo. Byl jsem zvyklý jen na dědečka a občas, ne vícekrát než jednou za měsíc, se v našem srubu v horách stavoval jeden nebo dva trapeři. A to jen v době lovecké sezóny. V zimě jsme zůstávali úplně sami. Sundal jsem z ramene ručnici, zkontroloval, zda se ucpávka neuvolnila a kule s prachem jsou stále v hlavni. Byla to dobrá zbraň, patřila mému tátovi. Dokázal jsem s ní na sto kroků trefit jelena rovnou do oka. Všechno bylo v pořádku. Přitáhl jsem si řemen, aby mě pažba tolik nebouchala do stehů. Ručnice byla skoro větší než já a špatně se nosila. Těšil jsem se, až vyrostu a budu vysoký jako ostatní muži. Dědeček říkal, že to nepotrvá dlouho. Pobídl jsem mulu a pokračoval v cestě. Po celou dobu, co jsme sestupoval od nás z hor dolů, do nížiny, jsem se nebál. V lese jsem bylo doma. Teď jsem však začínal mít takový divný pocit. Možná to byl strach. Obklopovalo mě příliš mnoho neznámých věcí.

Před setměním se přede mnou otevřel výhled na největší dům, který jsem kdy viděl. Byl dobře desetkrát větší než náš srub v horách. Až když jsem dorazil blíže, pochopil jsem, že to není jediná budova, ale několik domů obklopených dřevěnou palisádou. Dorazil jsem k Fort Gnapu, pevnosti, kde lidé Severozápadní společnosti vykupovali kožešiny. Kůly byly nahoře zašpičatělé a dobře třikrát vyšší než já. Přesto mi to nepřipadalo dost. Kůra byla špatně otesaná a nahoru bych se dokázal vyšplhat než by jeden řekl švec. A seskočit dolů jakbysmet. Prošel jsem branou. Na hliněném prostranství právě traper s vydří čapkou na hlavě sedlal koně. Podíval se na mě a přátelsky se zašklebil.

"Za obchodem chlapče?"

Měl vousy a dlouhé neupravené vlasy, ale jeho puška se leskla čistotou a zásobní kůň nesl velký náklad zásob. Zřejmě právě vyrážel na stezku.

"Za obchodem," přikývl jsem.

"Dej si pozor Watermana, je tu poprvé a je to chlápek, který by klidně podfoukl kluka jako seš ty."

Kývl mi na pozdrav a odjel.

Stál jsem a rozhlížel se. Nebál jsem se Watermana ani nikoho jiného. Teda, možná jenom trochu. Ne kvůli tomu, že to asi byl 'mocný pán, vysoký úředník společnosti, ale kvůli tomu, že zde bylo tolik lidí. Zavedl jsem mulu do stáje, nacpal jí do koryta seno a náklad schoval přímo v maštali. Právě kvůli němu jsem tady byl. Přivážel jsem sebou tři balíky prvotřídních bobříků kůží, takových, které se prodávají padesát centů za kus. Správně se mnou měl jet dědeček, ale upadl a zlomil si nohu. Teď čekal ve srubu až se vrátím i se zásobami na zimu.

Fort Gnap nebyl tak velký jak jsem si na první pohled myslel. Kromě hospody, stájí, budovy společnosti a skladišť

společnosti zde vlastně nebylo nic. Když jsem nakoukl do hospody, nikdo si mě nevšímal, všichni stáli shromážděni okolo největšího stolu uprostřed a debatovali s malým tlustým mužem v červeném kabátě a blond paruce. Smlouvali o cenách. Chvilí sem poslouchal. Za dvě bobří kůže ani z poloviny tak dobré jako ty moje chtěli deset liber mouky. Podle toho, co mi řekl dědeček, oproti loňsku ceny stouply. Mohl jsem chtít více než padesát centů za kus. Možná i pětasedmdesát. Rychle jsem si to přepočítal a vyšlo mi to stejně. Psát a počítat jsem se naučil teprve minulou zimu. Chvilí jsem si otýleho Watermana prohlížel. Nevypadal jako někdo, s kým bych si musel dělat starosti. U nás v horách by nepřežil ani měsíc. Vyklouzl jsem ven. Hluku a smradu z kořalky jsem měl plný nos. Už se setmělo a brána byla zavřená. Nedělalo mi to starosti. Ze střechy jedné z budov jsem vylezl na palisádu a skočil na druhou stranu. Ručnici jsem si vzal samozřejmě s sebou. Odhodil jsem ji těsně před dopadem, abych se o ni nepřerazil. Chtěl jsem se podívat na Mountine Missouri. Dědeček říkal, že je to nádherná řeka. Fort Gnap stál ani ne dvě stě yardů od břehu. Klidná hladina odrážela měsíc, výhled zastírala neproniknutelná zmléva amerických topolů, olší a lísek, odevšad se linulo kuňkání žab. Bylo to nádherné, netušil jsem, že řeka může být tak velká. U nás v horách tečou jen potoky a horské bystřiny. Podle traperů se Mountine Missouri vlévalo někde dole do skutečné Missouri a ta do Missisipy, která prý byla ještě mnohem větší. Připadalo mi to nepředstavitelné a přemýšlel jsem nad mapou, kterou mi kdysi načrtl opáleným dřívkem na kámen starý lovec kožešin. Nevěděl jsem, že čárky, které kreslil, ve skutečnosti znamenají tolik vody. Nechtělo se mi přespávat v pevnosti, udělal jsem si lože z větvi, přikryl se houní a usnul.

Jakmile po rozbřesku otevřeli bránu protáhl jsem se dovnitř a zamířil do hospody.

V sále ještě nebyl žádný z traperů, Waterman si chystal pokladnu, peníze, váhy a zboží na výměnu. Mohl jsem všechno vyřídít ihned a ještě před polednem zamířit domů. Měl jsem o dědečka trochu starost, protože nemocní se nemají dlouho zůstat o samotě.

S námahou jsem balík kožešin dovlekl až před Watermana. Uvnitř už bylo pár lidí, ale nikdo ještě neobchodoval, muži snídali, kouřili první ranní cigarety a zvědavě se mě prohlíželi.

"Přišel jsem obchodovat," řekl jsem bez okolků Watermanovi.

Dědeček vždycky říká, že se má jít rovno k věci.

"A s čím pak, chlapče?" řekl.

Nelíbil se mi on ani jeho hlas, ale pokud se choval slušně a obchodoval poctivě, nic to neznamenal. Mohla to být klidně i moje chyba. Podal jsem mu jednu bobří kůži a počkal, až si ji prohlédne a promne v prstech.

"A kolikpak bys za nic chtěl, mládenče?" zeptal se o něco uznalejším tónem.

"Sedmdesát pět centů, taky pak nakoupím mouku, střelný prach, olovo a jednu láhev pálenky, dva nové nože, pokud budou dobré," vypočítával jsem.

Waterman se poškrábal na pleši.

"Na to jak seš mladý, chlapče, seš docela dobrý obchodník. Ale beru to, ty kůže jsou opravdu prvotřídní."

"Já ti je dám za padesát centů jednu," řekl někdo za mými zády.

Překvapeně jsem se otočil. Stál za mnou obrovský chlap s hranatou čelistí a očima utopenýma pod huňatým obočím. Pěsti měl velké jako moje hlava, v pochvě na levé boku šavli a na pravém se mu na koženém řemínku houpal skalpovací nůž. Za ním stálo ještě pět dalších, kteří vypadali stejně nebezpečně. Tohle nebyli trapeři, ale lovci skalpů, kteří vydělávali na válce mezi britskými a francouzskými osadníky. Málem se mi podlomila kolena. Dědeček ale vždycky říkal, že všichni muži se bojí, ti stateční to jen nedávají najevo.

"Ty kůže jsou moje! Za padesát si nabízejte svoje!" řekl jsem rozhodně.

Zalitoval jsem, že nemám svou ručnici. Nechal jsem ji ve stáji. I když na tak malou vzdálenost by mi asi nebyla moc platná.

"Už sou moje, chlapče," řekl ten muž a podíval se na Watermana.

"Tak co? Za padesát? Souhlasíte?"

"To nemůžete!" obrátil jsem se na obchodníka, "dobře víte, že mu nepatří!"

Tlustý Waterman se sklouzl pohledem na mě, potom na obra a jeho muže v pozadí.

"O.K., Slayere, ale nakoupíš u mě zásoby!"

"Jasně, dohodneme se!"

"To je krádež!" postavil se rozhořčeně na mou stranu šedovlasý lovec kožešin.

Slayer se jen otočil na patě a v jeho ruce se zaleskla šavle. Viděl jsem, že chce muže seknout do krku a vrhl jsem se proti němu. Jako bych narazil do skály. Traper se skácel na zem se zakrváceným obličejem, ale žil. Než jsem stačil uskočit, něco mě zdvihlo do vzduchu, až jsem nohama nedosáhl na zem.

Slayer si mě prohlížel jako žabu vytaženou z vody.

"Chlapče, ty kůže jsou moje, smíř se s tím, nebo tady Watermanovi prodám i tvůj skalp, bez tak je ještě před pár lety vykupoval, že jo!" mrkl pobaveným pohledem po obchodníkovi.

Šedovlasý traper se pokusil vstát. Byl oslepený krví. Proto ztratil směr a vrávoravě vykročil směrem ke Slayerovi. Ten, aniž by mě postavil na zem, jen krátce vyrazil pravačkou a bodl šavli muži do hrudníku. Černoch z jeho doprovodu, který měl vlasy spletené do copánků si klekl a několika zkušenými pohyby trapera skalpoval. V sále bylo ticho, všichni se dívali stranou, udělalo se mi špatně. Všude byla krev a kůže při odtrhávání od masa děsivě praskala.

"Skalp, jako skalp," pokrčil rameny Slayer, a díval se přitom na Watermana, "Koupíš od nás i tyhle dva?"

S hrůzou jsem viděl, že šáhá po skalpovacím noži. Jenže i já jsem měl nůž u pasu. Bleskově jsem ho tasil a sekl po paži, která mě držela. Polekaně mě pustil, než se vzpamatovali, vyběhl jsem z hostince do stáje. Vyrázili za mnou. Ve chvíli, kdy jsem sahal pro pušku se ve vchodu objevil první z nich. Vysoký hubený blondýn. Měl v ruce křesadlovou pistoli, jenomže mu bylo líto náboje a hnal se na mě s nožem. Spoušť jsem zmáčkl ve chvíli, kdy se mi ručnici snažil vytrhnout z rukou. Rána ho odmrštila do náruče jeho druhů, na okamžik, jím zatarasil vchod. Sebral jsem pistoli, která mu vypadla z

rukou, svou ručnici a druhým východem utíkal pryč. Jako duch se tam objevil černochoch. Naneštěstí kromě mačety žádnou zbraň neměl a když jsem na něj namířil, uvolnil mi cestu.

Než se vzpamatovali, ukrýval jsem se pod břehem ve spleti kořenů starého vykotlaného topolu. Až teď jsem si uvědomil, do jakého nebezpečí jsem se dostal. Podlomila se mi kolena a musel jsem si sednout do kalné zbahněné vody. Třásl jsem se strachem a závratí, trochu jsem plakal. Věděl jsem jen, že musím přemýšlet. Že musím hodně moc přemýšlet, protože jinak se z téhle šlamastyky nedostanu. A pokud se z ní nedostanu, můj dědeček v našem srubu umře hladu. Zhluboka jsem se nadechl. Vodu jsem měl až k pasu, konec rohu se střílným prachem, který nosím zavěšený na krku, se v ní máčel. Přemýšlet! Jestliže mi navlhne prach, dostanou mě. Moje neopatrnost a hloupost mě naštvála, už jsem se tolik nebál.

Stál jsem až po pás ve vodě a cítil, jak mi zuby začínají drkotat zimou. Věděl jsem však, že za žádnou cenu nesmím vylézt. Hledali mě a podle zvuku, který tropili, jich bylo mnohem víc, než dva nebo tři muži. Zřejmě přemluvili i nějaké další trapery.

"Není daleko, to vám říkám!" slyšel jsem říkat někoho z francouzským přízvukem. Takovým mluvili lidé z Jižní Karolíny, "Dávejte si na něho ale pozor! Má pistoli a ručnici. A střilet umí!" "Stáhnu z něho kůži za živa! Bude pištět jako sele" odpověděl jiný muž. Strachem se mi na okamžik doopravdy podlomila kolena. Poznal jsem Slayerův chraptivý hlas. Svou výhrůžku pronesl klidným sebejistým tónem, jakoby o nic nešlo a něco podobného prováděl každý druhý den. "Ztratil jsem stopu. Je lehký jako liška a nenadělá víc stop než vlk. Nenajdem ho. Potřebovali bysme tady nějaký indiány, ti tohle území znají jako své boty"

Tentokrát promluvil černochoch. Někdo se mu chvíli posmíval a oslovoval ho přitom Blacku. Potom se kroky i hlasy vzdálily a slyšel jsem jen přirozené zvuky žijícího pralesa. Cvrkání hmyzu, zpěv ptáků, šelestění křovin, když se jimi prodírala malá zvířata. Až za hodně dlouho jsem se odvážil vylézt ze své skrýše pod vrbou. Bylo dávno poopolední a pod příkrovem korun stromů, kam šikmé paprsky slunce naklánějíciho se k západu příliš nepronikaly, začínala být zima. Potřeboval jsem se ohřát a osušit. Jenomže kdybych já byl na místě těch lumpů, určitě bych počkal do setmění a šel se porozhlédnout, zda nespátím v okolí pevnosti oheň. V noci je záře plamenů i skrze stromy vidět hodně daleko. Ručnici jsem pečlivě očistil, nabil, hlaveň ucpal smotkem látky napěchovaným travou, aby se dovnitř nedostala vlhkost. Potom jsem ji schoval v dutině kmene starého jilmu a zahrnul suchým listím. Pistoli jsem si zastrčil za opasek a opatrně jako vlk se vracel k pevnosti. Dědeček vždycky říkal, že lovec musí být chytřejší než zvíře, kterou loví, protože sám je mnohem pomalejší a neobratnější, než ten nejposlednější jelen nebo srnec. Já jsem byl štvaná kořist a nikoho jsem nelovil, ale pokud jsem chtěl uniknout, musel jsem je přelstít a chovat se tak, jak ode mě nečekali. Poslední místo, kde by po mě pátrali, byla samotná pevnost.

Krátko po soumraku jsem přešel palisádu. Brána už byla zavřená. Počkal jsem, až venku nikdo nebude, přeběhl přes volné prostranství a ukryl se přímo ve stájích. Na půdě se skladovala píce pro zvířata. Na jaře a v létě, když bylo v okolí dost čerstvé trávy, nikdo nahoru nechodil. Doufal jsem, že až noc pokročí, vyslechnu něco z řečí v hospodě. Jak jsem tak ležel na prknech zahrabaný v seně a čekal, až šaty na mém těle uschnou a mně přestane být zima, uvědomil jsem si, že už nechci jen utéct a zachránit se. Přestože to bylo šílené a asi i hloupé, protože jsem byl jen malý kluk, chtěl jsem dostat své kůže zpět. Bez peněz za jejich prodej, bychom v horách zimu nepřečkali, navíc by dědeček nedostal své léky. Usnul jsem, probudilo mě až vrzání vrat do stáje a závan studeného vzduchu.

"Je chytřejší než se zdá. Nerozdělal si oheň. Prosměřili jsem okolí široko daleko, ale nenašli jsem vůbec nic, mám toho plný zuby," nadával někdo.

"Dem si dát trochu kořalky. Brzy ráno vyrážíme, Slayer se domluvil s Watermanem, poveze mu zboží dolů po řece až do Červeného Friska."

Spánek byl rázem pryč, horečnatě jsem uvažoval. Červené Frisko byla skutečné město na dolním toku Mountine Missuri. Nikdy jsem tam nebyl, ale slyšel jsem o něm vyprávět. Prý tam bylo tolik domů, že je museli stavět do řad, aby se do města všechny vešly a vládli tam králové. Někdy angličtí, jindy francouzští. Lidé se odlišovali podle barvy krve. Ti nejdůležitější měli krev modrou. Nikdy jsem nepotkal člověka s modrou krví. Každý, koho jsem kdy viděl zraněného, ji měl obyčejně červenou. Ale taky jsem nikdy nenavštívil město. Červené Frisko bylo důležité, protože v něm trvale sídlily společnosti vykupující kožešiny. Vypadalo to, že pokud chci získat svůj majetek zpět, musím sledovat Slayera až tam.

Opatrně jsem se slezl dolů z půdy a vydal se k hospodě. Krčil jsem se pod jedním z oken. Okenice byly zavřené, ale naštěstí nedoléhaly těsně, takže jsem po chvíli snažení nožem vytlačil závlačku a trochu, ne víc než na palec, okno pootevřel. Zvuk byl rázem jasnější a rozuměl jsem, o čem se baví nejbližší sedící. Po chvíli jsem se odvážil dovnitř opatrně nahlédnout.

K Slayerovi patřili další čtyři muži. Černochoch přezdívaný Black, menší snědý chlapík s kudrnatými vlasy a zlatou naušnicí v uchu, dva pihovatí zrzavci, kteří si byli tak podobní, že museli být bratři ne-li dvojčata. Probírali budoucí práci. Nejprve měli na lehkých člunech dopravit zboží z Fort Gnapu padesát mil po proudu do Velkého Gnapu. Tam měli od Watermanových lidí přebírat budovaný vor, na který se naloží ještě další kůže a na něm se plavit až do Červeného Friska. Nikdo z nich dolní tok řeky příliš neznal, proto hodlali najmout nějakého chláпка, který se jmenoval Ridger. Podle toho, co říkali, to byl opilec, ale několikrát už dolní tok projel a dovedl v téměř stojatých meandrech řeky a okolních močálech najít pravé řečiště.

"A co uděláme s tím klukem? Necháme ho plavat?" zeptal se nakonec Black.

Slayer zavrtěl hlavou.

"Ne. Dole ve městě, by nám mohl způsobit potíže, kdyby nás objevil z krádeže. Jeho děda i otec měli poměrně velké slovo mezi angličany a dodneška se na ně úplně nezapomnělo. Když nás bude sledovat, vyřídíme to s ním my, když zůstane tady, postarají se o něho dva havraní indiáni. Za soudek ohnivý vody ho rádi vodkrouhnou. A ještě dostanou

vod frantíků prachy za skalp. Nechám jim soudek kořalky u Watermana. Dá jim ho za jeho hlavu. Klidně i bez vlasů." Společnost se u bujaře zasmála. Nic dalšího už jsem se nedozvěděl. Vrátil jsem se do stáje a snažil se usnout. Jenomže se mi v hlavě honilo příliš mnoho myšlenek. Ráno, ještě před rozedněním jsem se vydal do místního skladu na lup. Ukradl jsem si pár liber nasoleného masa a balík sucharů. Tábornické vybavení jsem měl vlastní. Potřeboval jsem být v Velkém Gnapu dříve než oni, abych se seznámil s řekou a promyslel si, co dál. Doufal jsem, že se mi podaří své kůže ukrást. A taky jsem se vůbec nechtěl vidět s těmi indiány. Ti by mě dneska v pralese určitě vystopovali. Na cestu jsem se vydal, ještě než se pevnosti probudila. Byla téměř ještě tma a ve vzduchu se vznášela noční vlhkost, ale já se nebál. Tohle byla divočina, prales zvířata, která, i když jsou nebezpečná, nejsou zdaleka tak zákeřná, jako lidé. Měl jsem dojem, že začínám rozumět spoustě věcí, o kterých mi občas povídal dědeček.

Až do poledne jsem šel bez přestávky a snažil se nezpomalovat. Bylo to těžké, protože při každém kroku mě pažba ručnice tloukla do steh. Nejraději bych ji někde schoval. Měl jsem přece ještě pistoli. Jenomže s pistolí trefíte cíl tak možná na dvacet kroků, s ručnicí i na desetkrát větší vzdálenost. Navíc jich proti mně bylo nejméně pět a dvě kulky jsou víc než jedna.

Když se stíny začaly opět prodlužovat, sedl jsem si pod topol na koberec z popadaného listí a s úlevou se opřel o kmen. Přestože jsem neměl hlad, přinutil jsem se sníst několik kousků masa a půlku placky. Všechno jsem zapil vodou z nedalekého potůčku. Dědeček mi mnohokrát říkal, že nejhorší je, když člověk pro únavu zapomíná na jídlo. Odhadoval jsem, že jsem pralesem neurazil víc než sedm mil. Po vodě určitě jeli rychleji, ale řeka Mountine Missouri se kroutila jako hlad, takže to do Velkého Gnapu měli o takových dvacet mil dál než já. Doufal jsem, že je dokážu předejnat. Přestože se mi moc nechtělo, zvedl jsem se a dal se na další pochod.

Naštěstí svítlo slunce. Bez něho bych nedokázal určit světové strany a určitě bych se ztratil. Několikrát jsem sice viděl mapu okolí řeky, ale nebyl jsem si jist, zda si ji pamatuji dobře. Dokázal jsem jít až do večera, i když určitě ne tak rychle jako zpočátku.

Se západem slunce se ochladilo. Nejraději bych si rozdělal oheň, troul i ocilku jsem měl s sebou, ale bál jsem se, že by mě Slayer s ostatními uviděli. Klidně se v okolí mohli potulovat i indiáni. Oheň je v noci vidět na velkou vzdálenost. Kdo chce zůstat nespátný, musí se obejít bez něho. Místo ohřátí u ohně jsem se omyl studenou vodou v potůčku, potom jsem si připravil hromadu listí, do kterého jsem se zahrabal. Hmyz, který se všude okolo mě hemžil, mi vůbec nevadil.

Vzbudil jsem se brzy ráno. Bylo chladno, až se u úst srážela vodní pára, ale v dece pod listím jsem se cítil docela dobře. Pořádně jsem se nasnídal. Zbývala mi sotva polovina jídla, netušil jsem, že toho dokážu tolik sníst. Umínil jsem si, že budu muset začít šetřit. V okamžiku, kdy jsem si na záda nahodil batoh a přes rameno ručnici, jsem záupně bolestí. Za včerejší cestu jsem zaplatil spoustou modřin, některé byly skoro krvavé. Věděl jsem, že dnes už nedokážu jít tak rychle jako včera, přesto jsem se snažil, jak nejvíc jsem mohl. Na noc jsem se utábořil nedaleko řeky. Neviděl jsem ji, ale cítil jsem vlhký vzduch. Opět jsem si nerozdělal oheň, i když jsem váhal. Cítil jsem se mnohem unavenější a slabší než včera. Usnul jsem skoro okamžitě, ale v noci, podle hvězd teprve krátce po setmění, mě probudily lidské hlasy a záře ohně. Nejprve jsem se strašlivě lekl a zavrtal se co nejhlouběji pod větev, kterými jsem se přikryl. Potom jsem se sám před sebou zastyděl, protože jsem se choval jako malý kluk. Můj dědeček by to tak určitě řekl. V noci, ukrytého pod mohutným jilmem, by mě nenašel ani král stopařů.

Vzal jsem si ručnici a opatrně, abych nestoupl na žádnou suchou větvičku, jsem se plížil k ohni. Někde zahoukala sova, nad sebou jsem slyšel létat netopýry. Spousta nočních dravců se právě vydávala na lov. Doufal jsem, že dokážu být stejně obratný a tichý jako oni. Bylo tepleji než předchozího dne. Možná to způsobilo změna počasí, nebo to, že jsem se vzdálil od hor.

V okamžiku, kdy jsem dohlédl k ohni, jsem málem vykřikl zděšením. V malé zátočině tábořil Slayer se svými muži a co víc, byli tam i dva indiáni! Přitiskl jsem se k zemi a čekal. Srdce mi bilo rychle a bál jsem se, že mě prozradí i pouhý zvuk jeho úderů. Říká se, že i nejlepší bílý stopař se stěží vyrovná špatnému indiánskému bojovníkovi. Ti dva tam byli lovci skalpů a Slayer je právě poštvál na mou stopu! Dědeček tvrdil, že indiáni nezkažení civilizací dokáží sledovat svou kořist i po čichu stejně jako skutečná zvířata. Bál jsem se, ruce se mi třáslly a nedokázal bych ze sebe vypravit ani hlásku i kdybych to nejvíc potřeboval, jenomže jsem musel vědět, o čem si povídají. Kousek po kousku, píď po pídi jsem lezl vpřed. Schovával jsem se za keřky, za vyššími trsy trávy, každý dolík mi posloužil jako úkryt. Trvalo mi to nekonečně dlouho, ale nakonec jsem nebyl dál než deset metrů a i přes praskání ohně jsem je zřetelně slyšel.

"Ridger, ten chlápek, který nám pomůže přejít přes močály, je sice pěkně ožrala, ale cestu zná dobře. Navíc prý má mapu, kterou půjčuje svému společníkovi, když sám nemůže makat," říkal právě Slayer.

"Nebude to problém, při nejhorším si poradíme sami. Tak co, Ikunabato a Nabowapo, dostanete pro mě toho kluka?" obrátil se na indiány.

Plameny se na okamžik rozhořely jasněji a já zahlédl jejich tváře. Byli pomalované modrými a rudými ornamenty. To znamenalo, že jsou na válečné stezce. Indián na válečné stezce je nebezpečnější než horská puma. Uznává jiné zákony než my, bílí lidé, proto je mu těžké porozumět a právě proto je tak smrtonosný nepřítel. Pokud jsem viděl, neměli pušky, ale krátké luky a vrhací tomahavky. Vyšší z nich, zřejmě Ikunabata, měl v pouzdře u pasu lesklý ocelový tesák. Ten byl v divočině pravým bohatstvím.

"My, havrani indiáni, nezabíjíme děti, ani ve válce," odpověděl Nabowapo a podíval se stranou, jako by Slayerem pohrdal.

Obrovskému zabijákovi to škublo ve tváři, ale ovládl se.

"Zabil dva naše muže a ukradl spoustu kůže a jídla, to je přece čin hodný muže!" odpověděl Black místo Slayera.

V první chvíli jsem si ho vůbec nevšiml, protože jeho černá kůže splývala s temnotou.

Nabowapa se na černého bojovníka se zájmem podíval. Vypadalo, že ho uznává mnohem víc, než Slayra.

"Opravdu? Je to opravdu tak, temná kůže?" ujišťoval se.

Black se uraženě postavil.

"Nepochybuj o tom, co jsem řekl, rudochu!"

Ikunabato jako by nic vytáhl z pochvy svůj tesák a začal ho brousit.

Zvuk oceli tažené po kameni všechny rychle uklidnil.

"To je opravdu čin hodný válečníka," připustil, Ikunabato po chvíli, "zabijeme ho pro tebe Slayere, ale chceme za to víc, než ohnivou vodu. Jednu z vašich ručnic, tu tvoji," ukázal na Slayerovou kulovnici.

Z dálky jsem nedokázal poznat, co je zbraň zač, ale podle odlesku světla měla osmibokou hlaveň.

Sáhl jsem na svou vlastní ručnici. Právě uzavřeli obchod, kde zbožím byla má smrt. V horách platí jedna zásada, život za život, smrt za smrt. Určitě bych se trefil, možná bych stačil vystřelit i z pistole a pochyboval jsem, že by mě v nočním pralese našli. Přiložil jsem pažbu k lici a umístil Nabowapův spánek do výřezu mířidel. Potom jsem si to rozmyslel a vybral si Slyera. Bez něho by se jeho muži pohádali mezi sebou. Jenomže zase tu byli indiáni. Nakonec jsem se rozhodl, že zabiji Slayera. Dotkl jsem se ukazováčkem spouště, zatajil dech a potom jsem ručnici odložil. Připadalo mi, že tak nějak by to udělal Slayer, nebo některý z jeho kumpánů, ale já ne. Nechtěl jsem pošpinit památku svého otce a dědečkovu čest. Za žádnou cenu. S pocitem úlevy jsem se odplazil zpět ke své skrýši. Byl jsem rozhodnut vstát za prvního rozbřesku a uhánět do Velkého Gnapu. Už jsem věděl, co udělám. Nebo, alespoň, o co se pokusím.

Do velkého Gnapu jsem se dostal krátce po poledni následujícího dne. Byl jsem sice unavený a hladový, ale měl jsem radost, protože Slayerova loď v přístavišti nekotvila.

Pevnost se podobala Fort Gnapu, jen palisáda byla delší a uvnitř chráněného prostoru se mačkalo víc domů. Stáje, skladiště, budova společnosti, dva hostince, koželuhna. Bylo tu i víc lidí, ale už jsem se nebál tak jako poprvé. Zamířil jsem do prvního hostince, abych se vyptal na Ridgera. Na lavicích posedávalo pár mužů, někteří jedli, jiní se očividně už od rána napájeli kořalkou. Uvědomil jsem si, že můj žaludek se dožaduje jídla, ale tomu už jsem měl prázdnou.

"Co ty tady děláš chlapče? S kým jsi přijel?" vybafla na mě žena v ušpiněné zástěře. Byla velká a třaslavá. V životě jsem neviděl někoho tak tlustého. Musela mít snadný život.

Než jsem stačil cokoliv říct, položila na jeden stůl další mísu a džbán s vínem.

"Přišli jsme s dědečkem z Fort Gnapu. Máme se tu setkat s mým otcem," řekl jsem první lež, co mě napadla. Nemohl jsem jí vykládat, co zamýšlím doopravdy.

Pohládila mě po vlasech a usmála se. Nemohl bych říct, že by se mi to líbilo, ale vypadala hodná.

"Počkej tady, něco ti přinesu," ukázala mi na lavici úplně v rohu, kde byla tma a nikdo tam neseseděl. Poslechl jsem a zanedlouho před mě postavila talíř, ze které se ještě kouřilo. Vůně masa a zelí způsobila, že jsem měl najednou pusou plnou slin.

"Kdyby přišel šéf, řekni mu, že jsi zaplatil, jasný?" mrkla na mě a odešla za další prací.

Byla špinavá, ne moc upravená, ale pomohla mi.

Jídla bylo hodně, ale já měl ještě větší hlad, navíc jsem věděl, že další štěstí mít nemusím. Snědl jsem všechno. Přitom jsem poslouchal, zda nic neuslyším o Ridgerovi. Jeho jméno padlo několikrát a z řečí jsem pochopil, že především se vydal na řeku a jediný další lodivod ve městě je jeho společník Jofrey.

Protože jsme nechtěli, aby si mě někdo moc všiml, odešel jsem a vydal se hledat Jofreye.

O Ridgerovi se říkalo, že pije, jeho parťák nebyl o nic lepší. Objevil jsem ho v druhém hostinci a krátce po poledni měl co dělat, aby se udržel na židličce. Byl to menší chlapík s kulatým břichem a splhlými licousy. Poroučel pití pro společnost u stolu a platil anglickými penězi.

"Jednou vyjedeš na řeku tak opilej, že zabloudíš!" smáli se mu jeho kumpáni, ale ochotně si přihýbali z přinesených džbánů.

"Možná," zachechtal se Jofrey a praskl rukou do stolu. "Daší víno!" objednal si.

"Ale já mám mapu!. Nakreslil jsem si ji, když mě Ridger poprvé ukázal cestu!"

Při těch slovech se poplácával po hrudi. Už jsem viděl dost, vyklouzl jsem z hostince a začal pátrat, kdo všechno se chystá po řece dolů. Měl jsem smůlu. Vojáci tady právě žádní nebyli, poslední obchodníci odjeli s Ridgerem. Právě proto neměl zřejmě Jofrey co na práci. Posadil jsem se na molo v přístavu a pozoroval lodě přivázané u břehu. Musel jsem změnit plány. Původně jsem se chtěl s někým svézt do Červeného Friska a tam požádat úřady o pomoc proti Slayerovi. Teď jsme nevěděli, jak se tam dostat. Možná kdybych měl mapu cesty přes močály. Ale stejně mi chyběla loď.

"Hej chlapče! Přidrž mi špičku, jsem plně naloženej!" vytrhl mě z myšlenek hlas.

Nehlučně jako volavka plachtící těsně nad hladinou se ke mně blížila kanoe. Vousáč se stříbrnými vlasy kormidloval a směřoval k molu. Poslechl jsem ho, pomohl mu a za chvíli už vystupoval na břeh. Byl to lovec kožešin, jeden z těch traperů, co sestupují mezi lidmi, jen když musí.

"Vypadáš zamýšleně, chlapče," řekl, když si před tím prohlédl mou ručnici a ranec.

"Přemýšlím, jak se dostat dolů do Friska, přiznal jsem.

"Proč?" chtěl vědět.

Ještě jednou jsem se na něho podíval. Podle toho jak člověk vypadá, se nedá poznat, jaký doopravdy je. To mi říkal už dědeček a sám jsem se o tom v poslední době přesvědčil. Na druhou stranu, muže jako on jsem znal. Drsní jako borová kůra, tuzí jako houžev, ale rovnější než jasanový prut. Řekl jsem mu, že se potřebuji dostat do města, abych zabránil zlodějům prodat mé kožešiny. Chvilí přemýšlel, žmoulal stéblo trávy a přitom vytahoval balíky kůže z lodi.

"Půjč si moji kanoi. Pak ji nech naložit na tažný člun někoho z lodníků jezdicích proti proudu. Řekni jim, že je pro starého Stevensna. Oni už budou vědět."

Chtěl jsem mu poděkovat, ale jen mávl rukou.

"Až vyřešíš svůj obchod, chlapče. A hodně štěstí."

Ted' zbývalo získat mapu. Vrátil jsem se do hostince, kde seděl Jofrey, vmáčkl se do nejtmaějšího rohu a čekal. Kupodivu se zanedlouho zvedl a s lahví v ruce se vypotácel do schodů nahoru. Zřejmě bydlel přímo v hostinci. Mohl jsem počkat až do noci a vyšplhat k němu do pokoje oknem. Zatajil jsem dech a s žaludkem až v krku šel přímo za ním, jako bych k němu patřil. Prošel úzkou chodbou do nejbližšího pokoje a práskl za sebou dveřmi. Zanedlouho jsem slyšel hlasité chrápání. Nadechl jsem se, vydechla a otevřel.

Doopravdy spal. Obutý, v kazajce, lahev mu vyklouzla z ruky a napůl vytekla na podlahu. Kromě stolu a postele byl pokoj zaplněný bednami. všechny byly okované a na zámek. Samy o sobě představovaly celé bohatství. Najednou jsem si uvědomil, že můj nápad nemá smysl a riskuji úplně zbytečně. Pergamen s mapou mohl být úplně všude, trvalo by mi celé hodiny, než bych pokoje prohledal.

Jofrey se náhle napůl posadil a opilecky na mě mžoural. Srdce se mi rozbušilo, už jsem se chtěl dát na útěk. Místo vzteklého křiku se však zvrátil zpátky na postel. Nevnímá mě.

Vzpomněl jsem si, na jeho gesto, když mluvil o mapě. Jako na lovu králiků jsem se kousek po kousku přibližoval až k posteli a sáhl mu pod kazajku. Smrděl cibulí, kořalkou a tisíckrát vychladlým potem. I když jezdil po řece, musel se koupat hodně nerad. Nahmatl jsem kapsu a opatrně vytáhl tenkou ruličku. Za celou dobu se ani nepohnul, jen husté chmýří v nose se mu třásl v rytmu dechu.

Musel jsem se pořád napomínat, abych z hostince neutekl, ale normálně odešel. Nikdo si mě nevšiml.

Za půl hodiny už jsem pádloval dolů po řece. Zpočátku mi to moc nešlo, protože jsem dosud jen několikrát jezdil sám v kanoi, navíc se mi pádlo zdálo těžké. Po chvíli jsem si však zvykl. Plynule jsem zabíral a držel se ve středu proudu, abych se vyhnul největším překážkám.

Dřevěná palisáda mi brzy zmizela za zákrutou, křik ptáků a šumění stromů se neslo nad hladinou a zdálo se, že kromě pralesa a řeky neexistuje nic jiného. Opět jsem byl sám v divočině a vlastně jsem se cítil bezpečněji než mezi lidmi. To však neznamenal, že jsem nekontroloval prach na pánvičkách pistole a ručnice. Muž, i když je jenom kluk, musím být vždy opatrný na všechno. Nad hlavou mi přeletěl říční sup a vpravo od přídě šplouchla ryba. Jindy bych zastavil a nalovil si večer, jenomže teď jsem musel spěchat. Slayer a ostatní také nebudou vyčkávat. Zvláště když se dozví, že jsem před nimi.

Obsah

Ocel krev a smrt

Tuny oceli, hektolitry krve a smrti tolik, že si hrobníci pro ulehčení práce vymysleli pohřeb žehem

Z lesa vyšel muž. Spíše chlapec. Čtrnáctiletý hoch s nejskrovnější výbavou osamělého chodce. Nerozhodně se zastavil na volném prostranství a zvědavě se rozhlédl. Úzký pás nehostinného skalnatého pobřeží a ještě nehostinnější širý oceán. Vlny se se sykotem rozbíjely o břeh, prudký vítr je obíral o jejich pyšné pěnové chocholy, sem tam mořské proudy vyplavily ledovou kru. Chlapec se přiblížil k rozhraní vody a země a zůstal stát. Na hocha svého věku byl vysoký a vyzáblý. V jeho tváři se ostře rýsovaly kosti lebky, ze zapadlých očí a z úsporných pohybů čísel hlad tak častý, že si ho Olaf Hangeron ani neuvědomoval.

Zkušeně vybral nejprůhodnější místo pro tábořiště, nanosil zásobu zledovatělého dřeva a rychleji, než by to svedla většina mužů, rozdělával oheň.

Hřál se v teple plamenů a s klidem, který přináší konečná rezignace, pozoroval oceán. Došel až k pobřeží, aby zde o samotě zemřel. Celý rok putoval nekonečnými lesy, míjel řídké ostrůvky lidských osad a hledal společenství, které by ho přijalo mezi sebe. Marně. V zemi, kde je hranice mezi životem a smrtí úzká, kde každý rok hrozí hlad, kde se jednotlivec nemůže postavit přírodě a nepřátelskému okolí, se rodové svazky ctí nade vše. Klan se o své lidi postará, jak nejlépe může, ale každý jiný je nepřítel. Takový panuje zákon. Krutý, avšak všeobecně uznávaný. A Olaf se jako poslední z rodu stal naprostým vyvržencem. Zoufalcem bez naděje, bez budoucnosti. Nikde nenalezl soucit či milosrdenství. Pokud měl štěstí, zahnal ho od palisády osady déšť kamenů, v horším případě na něho pošťvali psy, nebo dokonce lovce. Kožešiny, v nichž byl oblečen, měly větší cenu než jeho život. Vzpomenul si na své poslední setkání s lidmi a přes tvář mu přelétl studený úsměv. Poslali za ním tři lovce. Muži byli bezstarostní, nepředpokládali, že i lovené mládě může mít drápy. Stačily tři šípy. Získal tehdy mnoho věcí a několik dnů nestrádal hladem. Ale to už bylo dávno. Na pocit sytosti zapomněl, stejně jako zapomněl na rodiče a lásku, se kterou ho vychovávali. Jeho jednobarevné vzpomínky začínaly temnou nocí prosvětlenou požáry a rozervanou křikem umírajících. Olafův klan tehdy prohrál v odvčném boji o přežití. Podobnou noc pak prožil ještě jednou. Pomstil se, ale zároveň přišel i o většinu toho, co činí člověka člověkem. O poslední zbytek lidství ho připravil rok osamělého putování divočinou. Zůstala jen nenávisť k lidem. Ke všem bez výjimky.

Místo, které si vybral pro tábořiště, se mu zamlouvalo. Rozbalil dva podlouhlé balíky připevněné k torně, jeden skrýval meč druhý sekeru, a položil je do protilehlých stran ohniště. Zbraně, ač každá očividně pocházela z jiné země a z jiného času, byly mistrovské práce svého druhu. Meč patřil jeho otci, sekera strýci.

Po chvíli podivné strnulosti vytáhl ze skoro prázdného vaku na kost zmrzlou veverku a opatrně, aby ze skrovného sousta neztratil ani unci, ji stáhl a začal opékat. Nedělal si iluze, že by mu ubohé jídlo dodalo sílu k další pouti. Už ani neměl proč se štvát. Rok putování ho zbavil nadějí. Čekal, až se maso dopeče, a pozoroval oceán. Jeho nekonečná proměnlivost, současně však i jakási stálost, se mu líbily. Na horizontu se objevila tečka, která se poznenáhlu změnila v loď mířící k pobřeží. Olaf si neuvědomoval, co znamená loď na začátku zimy na širém moři. V okamžiku, kdy se zakousl do masa, drakar přirazil ke břehu. Beze strachu pozoroval vyloďení posádky.

Vikingové naskákali do vody a jako jeden muž poklusem zamířili k ohni. Přihrbeni, v šupinatých pancířích, se sekerami a štíty v rukou. Nehlučeli, neřvali, nepovzbuzovali se bojovým křikem. Bylo slyšet pouze vrzání kůže, cinkot oceli, rychlé oddechování a skřípot kamenů.

V účelnosti a dravčí dychtivosti jejich pohybů se skrývalo cosi nelidského a úděsného. Oči jim planuly nepřírozeným studeným leskem, jako mrazivý mrak je obklopovala hrůza.

První útočná řada dorazila až k Olafovi. Štíty pozdvížené k obraně, hladové sekery připraveny. Chlapec pomalu uždiboval ze své pečinky a s unaveným zájmem pozoroval muže, kteří ho přišli zabít. Vikingové však náhle strnuli, jejich oči vyhasly a veškerá energie je opustila. Zbraně si volně přehodili přes rameno, nebo se o ně opřeli jako o stařecké hole. Ze sevřené formace vystoupil obrovský muž. Z pod rohaté helmy vykukovala změť rezavých vlasů, studenýma očima si přeměřoval Olafa od hlavy k patě a tvářil se, jako by něco hledal. Ať to bylo cokoli, nenalezl to. Po chvíli si všiml zbraní na zemi. Přiblížil se k sekyře, přičemž vstoupil do ohně. Žár nevnímal, dokonce se zdálo, že se od něho plameny odtahují. Pomalu se skláněl ke zbraní. Natahoval k ní ruku a celý se třásl. Už už se zdálo, že sekeru uchopí, když Olaf promluvil.

"Dotkni se jí a zabiju tě."

Hlas zřejmě přerušil jakési neviditelné pouto. Zrzavec se napřímil a otočil k chlapci. Absurdnosti výhružky si nevšímal.

"Jsi Hangeron?"

Olaf opětoval jeho pohled a vážným hlasem odpověděl.

"Olaf Hangeron."

Viking zavrtěl hlavou.

"Tohle je Kellyho sekera."

Olaf neodporoval. Ano, jeho strýc se skutečně jmenoval Kelly Omrod. Zrzavec přisedl k ohni a s ním i ostatní vikingové.

mlčeli. Po chvíli bez zjevné příčiny několik mužů vstalo a odešlo k lodi pro jídlo, jiní založili další ohně. Mrazivým vzduchem se začala šířit vůně pečeného masa. Olaf cítil jak se mu v ústech sbíhají sliny, jeho žaludek nespokojeně protestoval. Pomalu dojedl veverku a pohodlněji se usadil. Únava mu zavírala oči.

"Kelly?"

Až po chvíli si Olaf uvědomil, že oslovení patří jemu.

"Jsem Olaf Hangeron," ohradil se.

"Kelly," zopakoval Zrzavec jako by ho neslyšel a podal Olafovi kus masa a pytlík naplněným drcenými sušenými plackami. Olaf se s účelovou hltavostí, kdykoliv mu večeri mohli sebrat, pustil do jídla.

Slabý vítr utichl, nevýraznou šed' oblohu zakryly tmavé mraky. Nehybný vzduch voněl sněhem. Olaf vychutnával nezvyklé pohodlí. Nepamatoval si, kdy naposledy měl plné břicho a netrásl se zimou. Usnul.

Muži jedli pomalu a mlčky, nikdo nezaklel, nikdo nezažertoval. Chmurní muži v ledové zemi.

"Potřebujeme veslaře," řekl Zrzavec. Viking po jeho levici, trochu menší, ale stejně rozložitý, beze slova vstal, postavil se před Olafa a stejně jako na počátku Zrzavec, si ho dlouho prohlížel.

"Bude dobrý."

Postupně se tak vystřídali všichni muži a nikdo nepronesl více než dvě slova. Nakonec Zrzavec Olafem zatřásl.

"Vstávej Kelly."

Olaf otevřel oči. Byly krvavé únavou a studené jako oceán.

"Co chceš?"

"Potřebujeme muže," řekl viking a upřeně chlapce pozoroval. Olaf nad odpovědí nepřemýšlel, něco už dříve rozhodlo za něj.

"Půjdu s vámi."

Než opět zavřel oči, krátkým pohledem přelétl horizont. Zdálo se mu, že na moři čeká ještě jedna loď. Šedá, její obrysy se rozplývaly do ztracena.

V noci se zvedl vítr, ale sněžit nepřestalo. Rozeklaná skaliska a velké balvany chránily tábořiště před nejprudšími porывy bouře, divoce se zmitající ohně nedokázaly zaplašit tmu dále než na pár kroků. Vikingové spali zahalení do těžkých houní a kožešin. Ve tmě rozptýlené jen skomírajícími plameny, vmáčknutí do sebe menších rozsedin mezi skalisky, připomínali prastaré mumie vysušené mrazivými staletími. Moře skučelo, jeho hluboký rozervaný hlas se mísil s pronikavým zpěvem vichru, sem tam zakřičel vyvrácený strom. Uprostřed noci se Zrzavec probudil. Vyhrabal se z pohodlného pelechu a chvíli mu trvalo než objevil Olafa. Vítr se sněhem proměnili chlapcovo lože z kožešin a smrkových větví v téměř neviditelný bílý pahorek. Viking se předklonil a vztáhl nad chlapce ruce, jako by se hřál nad neviditelným ohněm. Postupně se kolem něj shromáždili ostatní muži a napodobili ho. Sníh na dvou místech začal tát, až se vytvořily černé obrysy, které ani vánice nadokázala ihned zahladit. Otisk meče a sekery. Tváře vikingů ztratily část své ztrnulosti, objevila se v nich jakási zvrácená spokojenost.

Druhého dne se bouře poněkud utišila, ale přesto by se ještě žádný soudný námořník na moře nevydal. Vysoké vlny stále nepřátelsky syčely, vítr měl v křečovitých záchvěvech dost síly na to, aby polámal i silné stěžně kupeckých lodí.

Vikingové jako by vzedmutý oceán neviděli. Štíhlý a lehký trup jejich lodi připomínal ve srovnání s běsnícími vlnami dětskou hračkou. Nastoupili a s jistotou získanou mnohaletými zkušenostmi, intuicí i absolutním pohrdáním životem vypluli. Jejich drakar patřil k největším a na rozdíl od obvyklých plavidel severanů měl mohutný kýl, který umožňoval plout pod čtvercovou plachtou i za nepříznivého počasí. Ovšem pouze pokud si lidé na palubě příliš necenili svých životů.

Jakmile to bylo jen trochu možné, muži zasedli k veslům a s dychtivým úsilím hnali loď vpřed na širý oceán. Olafa se zmocnilo opojné uvolnění. V rukou svíral dlaněmi ohlazenou rukojeť vesla. Bylo pro něj příliš těžké a občas mu vyklouzlo z prokřehklých rukou. Spršky vodní tříště neustále skrápěly jeho tvář, namrzaly na oděvu a štípaly v očích. Několikrát se, vyčerpán nelidskou námahou, v bezvědomí svalil na podlahu - ďábelské tempo by ztrhalo i dospělé muže, natož čtrnáctiletého chlapce. Pokaždé se však otřepal a vrátil na místo. Nikdo ho nenutil a šedivá studená oblaka spojující se na horizontu s bezútěšným oceánem také nijak nepobízela ke spěchu. Přesto Kelly, pomalu si začal zvykat na své nové jméno, vesloval spolu s ostatními tvrději než otroci na válečných galérách.

Olaf - Kelly si neuvědomoval, jak dlouho plují. Svět se pro něj zúžil na olovené nebe, šedivé moře, záda muže před ním, krví obarvenou rukojeť vesla a bolest. Ale ta brzy zmizela. Buďto přivykl, nebo si ji oblíbil. Ve veslařském transu postupně splyval s uzavřeným společenstvím pirátů a stával se jedním z nich. Svým způsobem byl šťastný.

Vikingové směřovali k severu. Po dlouhé plavbě, kdy stále častěji padal sníh a slunce ani během dne nevycházelo nad horizont, dorazili k ostrovu. Kolmé břehy rostly přímo z bouřících vod, oko jako by odmítalo uznat za skutečnost rozplizlou šed' jeho skal, barvu bez chuti i jiskry, která ho spíše než do reálného světa, řadila do říše mýtů a legend. Vikingové na první pokus propluli skrytou kamennou branou a vylodili se v chráněném přístavu zapomenutého ostrova Norfloston.

Kelly - Olaf se po přistání bez váhání zařadil na konec dlouhého zástupu mužů. Nalehko, jen se skrovnou výstrojí se vydali kamenitou stezkou do skal. Pěšina brzy skončila a zdálo se, že dál cesta nepokračuje. Zrzavec však bez váhání otevřel skryté dveře ve skále a vstoupil do tmy.

Kelly - Olaf v tichém úžasu procházel prostorným podzemím, které kdysi dávno vybudoval někdo velice mocný. Ani po tisíciletích nezůstaly monstrózní, hrůzu nahánějící stavby opuštěné. Občas ucítili závan pachnoucího vzduchu, jak je zvířil pohyb velkých těl, po celou dobu se hned z větší či menší blízkosti ozývaly šoupavé kroky neviditelných strážců. Život ukrývající se ve tmě je však nechal projít, jakoby ctil starou dohodu.

Překonali několik temných mil a vystoupali k povrchu stolové náhorní plošiny, kde tisíc stop nad mořskou hladinou stálo město. I zde se většina domů a chrámů nacházela pod zemí, ale z časem ohlodených stěn dýchala práce lidské rasy. Vikingové se samozřejmě domácích pánů otevřeli jedny ze zabarikádovaných dveří do největšího z paláců a vstoupili dovnitř. Kelly - Olaf zkameněl úžasem. Ocítl se v prostorách zaplněných neskutečným bohatstvím. Zlato, diamanty, platina, safíry a spousta dalších neznámých drahokamů se volně povalovala na zemi, na hromadách ležely balíky nejjemnějšího hedvábí pomíchané s ohněm tvrzenými býčími kůžemi, stříbrem protkávaným damaškem a kusy drahocenných zbrojí. Mezi neskutečnou nádherou se jako pěst na oko vyjímaly zplesnivělé zbytky jídel, trosky výstroje a další stopy dlouhého táboření. Kelly - Olaf okamžitě pochopil, že bohatství nepochází z minulosti, ale z loupeživých výprav vikingů. Muselo uplynout mnoho let, než nashromáždili tak ohromné poklady. Nenapadlo ho přemýšlet nad tím, proč se muži s svým bohatstvím ukrývají, místo aby si za něj koupili to, po čem touží.

Následujícího dne začala zima, jak ji zná jen málo lidí. Severní vítr přihnál od pobřeží Velké pevniny myriády ker a ve chvíli proměnil hladinu oceánu v chaotickou změť ledových hor a údolí, sněhové mraky se ztratily kdesi na jihu, vzduch zosřel mrazem, víchr pronikající až do morku kostí se bez ustání proháněl mezi zvětřalými zdmi starého města a lámal na kámen zmrzlé stromy.

Vikingové se utábořili v největším sále. Uprostřed rozdělali oheň a veškerý čas trávili v ponurém mlčení. Někteří bez ustání hleděli do plamenů, jakoby jim proměnlivá žlutá záře něco připomínala. Něco téměř zapomenutého, ale příjemného. Do jejich zarostlých tváří se postupně vkrádalo divoké šílenství, odraz touhy stravující je zevnitř. Olaf - Kelly se usídlil osamotě v nedaleké komnatě. Kolem svého lože rozložil sekeru, meč a luk. Podvědomě dbal, aby se sečné zbraně navzájem nikdy nedotkly. Většinou seděl stranou a ztrnule přežíval čas zimy, pouze někdy ho přemohl záchvat činnosti vzbuzený zvědavostí. Pak vyrážel na dlouhé procházky do nekonečného labyrintu města, nebo chodil i na několikadenní výpravy do zmrzlých norflostonských lesů. Nikdy však nic neuložil. I když kořist stopoval jak nejlépe uměl - a rok osamělého života ho tomuto umění naučil víc než dobře. Zvířata, jakmile se k nim přiblížila, zneklidněla a prchala v panickém strachu.

Jak čas plynul, i v Olafovi - Kellym narůstal nepochopitelný nepokoj. Zpočátku to bylo jen jakési nejasné nutkání, které se však postupně změnilo v zničující běsnění. Třásl se, prsty se mu samovolně rozevíraly a svíraly, jakoby něco hledaly, často se v noci budil se zuřivým výkřikem na rtech. Vikingové na tom byli mnohem hůře. Olaf - Kelly v čím dál tím řidších chvílích soudnosti slyšel jejich šílený řev a tlumené rány - to sekerami, palicemi, ale i holými rukama tloukli ve zvířecím ámoku do stěn. Někdy upadali do horečnatého transu, který končil pěnou na ústech a bezvědomím. V den, kdy labutí píseň zimy, týdenní zběsilý hurikán, rozbil a odvál ledovou krustu poutající oceán, vše skončilo. Vikingové a Olaf - Kelly s nimi, byli náhle zcela klidní, jen jejich oči plály studeným leskem. Bez jediného slova domluvy se začali chystat k vyplutí.

Štíhlý drakar hnaný dvaceti páry vesel a příznivým větrem prořezával jako hřbetní ploutev žraloka nekonečnou hladinu oceánu. Vikingové směřovali na jih, k patnáct set mil dlouhému řetězci Kupeckých ostrovů. Ledový vítr stále ještě nepříjemně bodal do tváří, občas zahrozila krátká, ale divoká bouře. Žádná přírodní síla však nemohla zastavit Zrzavce a jeho muže. Ostrá příd' lodi rozstříkovala vodu do zářivých fontán, krev zběsileji a zběsileji pulsovala v žilách, mozky se chvěly touhou, která se měla brzy naplnit.

Olaf - Kelly snadno udržoval nasazené tempo. Už nebyl vyzábělým hochem, který neznal nic, než hlad. Během dlouhé

zimy vyrostl a zesílil. Měřil něco pod šest stop a vážil asi sto devadesát liber. Stále byl nejmenší a nejslabší, ale vikingové ho považovali za sobě rovného.

Skončila další směna u vesel. Olaf - Kelly s třicátkou mužů mlčky přežíval volno při střídání. Se závisí sledoval veslaře a snažil se zapomenout na temné dunění bubnů touhy ve spáncích, když náhle přišla změna. Jestliže před okamžikem pluli rychlostí hladové kosatky, nyní se loď změnila v sokola v střemhlavém letu. Záběry vesel se prodloužily, svaly paží třímající dřevěná křídla drakarů ztvrdly v kámen, záda veslařů se prohnula jako tětivy luků. Naproti tomu dech zklidněl a nepokoj dohánějící až k nepřičetnosti zmizel. Drakar klouzal klouzal údolími vln neskutečnou rychlostí, jasanové dřevo tiše skřípělo, trup vibroval. Olaf - Kelly se postavil a podíval dopředu. V dáli na horizontu jasně rozeznával skvrnu lodi. Jak záviděl mužům u vesel! Aniž si přesně uvědomoval, co dělá, vzal si luk a postavil se na příď. Třebaže ho každá druhá vlna mohla smést, zůstal tam s pohledem upřeným na kořist.

Loď nebyla neohrabaná kupecká plachetnice, ale vojenská hlídková dvojveslice se stovkou mužů na palubě. Přestože síly byly více než vyrovnané a z boje nekynula žádná kořist, piráti nepolevovali v úsilí. Naproti tomu se vojáci, přes svou početní převahu, snažili boji uniknout. Marně. V okamžiku, kdy se vzdálenost mezi loďmi zkrátila na sto yardů, vypustil Olaf - Kelly první šíp. Bubeník udávající vojákům rytmus se zřítíl s prostřeleným hrdlem. Zaznělo několik vzteklych výkřiků a vzápětí vyletěl tucet střel. Všechny minuly. Olaf - Kelly se studeně ušklíbl a podruhé napjal luk. Ničeho se nedržel, balancoval nad vodou, veškerou pozornost soustředil na cíl. Využil příznivého zhoupnutí lodi, tětíva zadrnčela. Druhý mrtvý. Vikingové potěšeně zamručeli.

Vzdálenost mezi loďmi se zkrátila na polovinu a jeden z nepřátelských lučišníků se konečně trefil. Drátěná zbroj však odolala a Olaf - Kelly se zvráceně rozesmál.

Drakar a dvojveslice pluly bok po boku, do zahájení skutečného boje chyběly poslední okamžiky. Na jedné straně řada uniformních štítů, přileb a mečů, na druhé šilené tváře a sbírka nejrůznějších zbraní. Zrzavec se náhle plnou silou opřel do kormidelního vesla, mezera mezi loďmi se ještě více zmenšila, háky na dlouhých tyčích se zakously do paluby galéry, dřevo zasténalo a lodě se spojily.

Prudký náraz, který zkušení vikingové očekávali, podrazil Olafovi - Kellymu nohy. Zdržení zapříčinilo, že se nezúčastnil prvního útoku na oceli se lesknoucí hráz. Naštěstí, neboť se svým umem a obratností nemohl obstát. Hned v prvním okamžiku by stejně jako všichni obyčejní muži zanechal svůj život na hradbě štítů a mečů protřelých žoldnéřů.

Vikingové však byli nelidsky dokonalí bojovníci. Zuřivost jim nazatémnila mozek, naopak. Zrychlila myšlenky, zpřesnila ruku, utužila svaly. Oni toužili po zabíjení, žili zabíjením, rozsévání smrti bylo smyslem jejich existence.

Vojáci neodolali brutálnímu útoku a obranná linie se roztříštila na množství bojujících skupin. Olaf - Kelly s pozdvíženým mečem přeskočil na palubu galéry a bez zaváhání se vrhl na nejbližšího nepřítele. Byl jím vysoký muž ve stříbrem zdobeném pancíři, bitevní chaos ho právě oddělil od jeho protivníka. Nyní se chladnokrevně rozhlížel a hledal, kde by nejlépe uplatnil svou zbraň. Mladíka, který mu běžel vstříc, si všiml ihned. Mírně sklonil meč. Poznal, že soupeř je nezkušený a myslí pouze na útok. Olaf - Kelly udeřil. Okolní svět pro něj zanikl ve zpěvu oceli. Rána byla očekávaná, ne však její rychlost a síla. Muž v poslední chvíli nabyl ztracenou rovnováhu a odvrátil další sek, razance úderu ho znovu celého zkroutil, na protiútok ani nepomyslel. A Olaf - Kelly bezhlavě bil a bil, až brutalita jeho ran zvítězila. Důstojník zcela ochromen, nedokázal pozvednout paži k obraně a meč rozdrtil helmici i s lebkou.

Boj skončil stejně rychle jako začal. Na jedné straně si smrt vzala vše, na druhé pouze jediného muže. Zatím, poněvadž osm pirátů leželo na palubě s těžkými ranami. Nikdo nedokáže přežít s otevřeným bokem, či vlastními střevy na podlaze. Kupodivu se však vikingové postarali nejprve právě o nejhůře postižené - starostlivě je ošetřili a nechali ležet na místech, kde padli.

Olaf - Kelly se z bitevního šilenství vzpomínal jen pomalu. V ruce stále držel zakrvácený meč, fascinovaně ho pozoroval a bezmyšlenkovitě se usmíval. Rameno měl ochrnuté po zásahu, hlava mu třeštila, ale cítil se navýsost šťastný, místo bolesti ran ho zaplavovala extatická rozkoš. Když se po dlouhé době částečně probral, s údivem zpozoroval, že bledost tváří smrtelně raněných ustupuje a jejich rány se zacelují. Vikingové se zázračně uzdravovali na loži z těl zabitých nepřátel.

Zbytek dne uplynul ve spokojeném tichu. Lodě pluly pevně spojeny bok po boku, piráti se zdržovali na galéře. Odpočívali a vychutnávali suchý pach smrti, který zatím nestačil zesládnout hnilobným rozkladem. Pouze Zrzavec se neoddával nečinnosti a něco na přídě se zaujetím vyráběl.

Olaf - Kelly se přizpůsobil ostatním. Ležel na palubě, a mlčky pozoroval oceán. Jak přehlížel nekonečné vodní spousty, zdálo se mu, že někde na horizontu vidí nezřetelnou skvrnu - loď. Vnímál ji jen občas, periferním viděním. Tentokrát v něm přítomnost cizího plavidla neprobudila vražednou zuřivost, spíše jakési podvědomé sympatie.

Den uplynul, Slunce zapadlo a s tmou přišel sychravý chlad. Fluidum smrti, které na piráty působilo jako droga, se pozvolna vytrácelo do prostoru, v jejich myslích opět začínalo hlodat temné nutkání. Přesto však, alespoň zatím, převládala unavená spokojenost. Rozdělali oheň a shromáždili se kolem něho. Poslední přišel Zrzavec, v ruce nesl plátnem zakrytý předmět. Vikingové souhlasně přikyvovali a pouze Olaf - Kelly netušil, oč se jedná. Zrzavec počkal až mu uvolní místo a potom ve stoje promluvil. Od pasu nahoru se ztrácel ve stínu, místo obličeje měl anonymní masku tmy. V zakrvácené zbroji více než člověka připomínal bezejmenné tvory z počátku světa. Napůl neviditelný, mocný, krutý, bez smilování. Číslo z něj cosi děsivého, ale nikdo z jeho společníků to nevnímal. Byli stejní.

"Dnes zabil mečem svého prvního muže." Promluvil chraptivým hlasem. Nedalo se určit, kam se dívá, ale Olaf - Kelly cítil jeho pohled až v někde v zátylku.

"Kapitána této lodi."

Muži souhlasně zahlučeli.

"Porazil ho ocelí a získal tak jeho sílu."

Jakoby Zrzavec vyslovoval dávno zapomenuté zaklínadlo.

Olaf - Kelly cítil, jak se ho zmocňuje neznámá síla, jeho mysl se otřásala ve vírech prázdnoty. V krátkých okamžicích, kdy se z hlubiny vynořilo jeho skutečné já pohřbené pod nánosem utrpení a starých vzpomínek, se chvěl hrůzou. Zrzavec pokračoval.

"Získal prvního muže své armády, armády, která mu bude sloužit v Říši Šedi, armády mrtvých. A stal se jedním z nás." Poslední slova zlověstně zarezonovala tmou. Olafovi - Kellymu třeštila hlava, svíraly ho neviditelné okovy, jeho tělem nyní vládl někdo úplně jiný. Ano, ještě mohl odmítnout, ale nechtěl. S bolestí přicházela moc a síla. Zrzavec si sedl a odkryl zahalený předmět. V ruce držel číši naplněnou černým nápojem. Hrůznou číši starých časů, symbol dávno zapomenutých obyčejů, obřadní pohár Zásvěcení. Číši byla nahrubo opracovaná lebka s odřezaným temenem a ucpávkami otvorů. Z okraje ještě visely cáry kůže a masa, tyl zdobily šedobílé cákance mozku.

"Nejvyšší pocta," pronesl Zrzavec, natáhl ruku a někdo mu do ní podal zapálenou třísku. Přiblížil plamen k lebce - nápoj vzplál. Hořel zelenomodrým plamenem, černá kapalina se vařila, stoupal z ní šedý kouř. Zrzavec se naklonil k Olafovi - Kellymu a pomalu mu pohár podal. Olaf - Kelly zhypnotizovaně pozoroval příšernou nádobu. Oči se vpíjely do vyhaslých očních důlků, byly jediným pevným bodem v chaosu, který ho obklopoval. Stál na rozhraní, ještě mohl změnit svou volbu. Proč by měl? Poznal torzo tváře - díval se na pozůstatky kapitána, kterého dnes porazil. Usmál se, uchopil lebku oběma rukama, opatrně ji přiblížil k ústům a okusil první ohnivý doušek. Žár klouzal dolů do útrob, moc se protavovala do mozku. Pálila, ničila, ale zároveň budovala nové konstrukce. Konstrukce, které by každého normálního člověka okamžitě přivedly k šílenství. Kelly - Olaf cítil, že svět, který ho obklopuje, má náhle pevný řád. Zdál se jednoduchý, jednoznačný a Kelly - Olaf v něm měl své pevné místo. Ještě jednou se napil - zmizely i poslední pochybnosti. Podal pohár muži po své levici a netrpělivě čekal až na něj opět přijde řada.

Po tři roky se obchodníci, galejníci, ale i posádky vojenských lodí křižujících Lumpurské moře, třásli hrůzou pokaždé, když na horizontu spatřili siluetu jakéhokoliv plavidla. Často se stávalo, že mořské proudy chaoticky vířící mezi Kupeckými ostrovy, přihnali ke břehům lodí se zakrvácenými palubami posetými mrtvými těly. Nikdy nikdo nepřezil, aby mohl říci, co jsou zač a jak vypadají mošti běsové rozsévající smrt. Zkušené mošti vlci ze severozápadního pobřeží Wskaegu, které si obchodníci často najímali za kapitány svých korábů, tvrdili, že stejné věci se u nich děly před několika lety. Pak prý samy od sebe ustaly. Dvakrát se spojené loďstvo Kupeckých ostrovů pod záštitou Rudého krále pokusilo najít a zničit krvavý přízrak plundrující obchodní stezky mezi souostrovím a pevninou, avšak jediným výsledkem byla ztráta mnoha lodí při nočním masakru. Nikdy se nevyjasnilo, kdo s kým vlastně bojoval.

Čtvrtá zima se rychle blížila. Kelly dospěl v muže. Po Zrzavci byl nejvyšší a ač na sobě, na rozdíl od některých jiných vikingů, neměl ani unci zbytečného tuku, byl z nich nejmohutnější a nejtěžší. Jeho mládí zmizelo v bouřích a ledových vychřích, utopilo se v krvi provázející ho na každém kroku. Jeho těžké ruce více než lidské končetiny připomínaly napůl opracované jasanové rukojeti vesel, s nimiž po většinu roku pracovaly. Během let zabíjení se oblékl do šedého železa a matné oceli. Váhu zbroje, která by každého jiného muže ztrhla k zemi necítil a nikdy ho nenapadlo, že existuje i pohodlnější oděv. V zacházení se sekerou, mečem či nožem se mu nemohl rovnat nikdo z armád celého světa - samozřejmě kromě jeho druhů. Jejich neskutečná obratnost v boji přesahovala lidské chápání, hraničila s nemožností a s každou další šarvátkou narůstala.

Během čtyř let zahynulo pouze pět vikingů - a z toho jen tři při útoku na cizí loď. Bylo by jich mnohem více, avšak pokud viking nepadl mrtvý hned v prvním okamžiku, tajemná síla ho zemřít nenechala. Dva muži spáchali sebevraždu v zimě za nuceného pobytu na Norflostonu. Jeden si sekerou rozpoltil mozek, druhý si na hlavu pustil těžký kamenný blok. Muži o tom mezi sebou nemluvili, vlastně kromě několika málo vět bezprostředně po zničení nepřátel nehovořili vůbec. Kelly sám nepronesl slovo ode dne, kdy se s piráty setkal. Na rozdíl od nich mlčel i ve chvílích největšího bitevního šílenství. Byl tišší, divočejší a krutější, pokud se míra jejich krutosti dala vůbec odlišit. A jeho oči, jeho oči byly mrtvé. Nepatřil již do světa lidí, každým dnem se více a více přibližoval Říši Šedi.

Seděl na lavici a zkušeně, aby nepromrhal jediný doušek vzduchu, vesloval. Oči měl přivřené, zabíral v pravidelném rytmu, z veslařského transu ho vytrhovalo jen pomýšlení na blížící se zimu a dlouhé měsíce nuceného nic nedělání. Počasí se již řadu dní neměnilo. Syrový vlhký vzduch, olověná obloha, bezvětrí. V prostoru se vznášela příchut' ledu a sněhu. Poslední chvíle klidu před příchodem královny Zimy.

Kelly, aniž by se rozhlédl, hvízdavě vyfoukl vzduch mezi zuby, prodloužil záběr o sedm palců a začal rázněji zasekávat. Drakkar se zhoupl pod tvrdým záběrem čtyřiceti vesel, Zrzavec u kormidla lehce změnil směr a krvelačný dravec se vydal za další kořisti. Kelly se sám pro sebe usmál, na patře cítil pachut' krve.

Mohutná koga se dvěma stěžni a několika otvory pro vesla se o útěk ani nepokoušela. Bylo by to marné. Zdálo se, že na vysoké palubě (převyšovala drakar o dobrých deset stop), není živé duše.

Štíhlá pirátská loď naplněná smrtí se blížila, čtyři muži s hákovacími tyčemi stáli připraveni. Od kogy je dělilo již jen několik lodních délek. Zrzavec až v poslední chvíli pochopil, co znamená řada dlouhých holí vyčnívajících přes brlení.

"Levá záběr a a zalehnout!" Zachraptěl.

Opřel se do kormidla, odklonil drakar ze směru a vrhl se na podlahu. Skoro pozdě. Ebenoví lučišníci vypálili první salvu. Nebýt Zrzavcova zásahu, vikingové by pod nimi defilovali jako řada pohyblivých terčů. I tak byli oproti výše postaveným střelcům kryti jen mizerně. Obránci naštěstí stačili vystřelit jen jednou a po té se jim drakar setrvačností vzdálil.

Zrzavec ležel na palubě a zamyšleně pozoroval ještě drnčící šíp, který prošel bokem lodi a zastavil se těsně u jeho hlavy. První setkání nedopadlo příznivě, pět mrtvých, sedm raněných, kteří by správně měli zemřít také. Tohle vypadalo na tvrdý oříšek.

Šero houstlo, temnota se tlačila blíž a blíž k vysokým bokům Koenigy a ani četné pochodně ve stojanech ji nedokázaly rozptýlit. Ku Ron Weanteni, vysoký štíhlý muž pyšného vzhledu s úzkým knírkem, stál na kapitánském můstku, upřeně hleděl do tmy a pozorně naslouchal. Smrt slídila někde blízko. Weantoni nepochyboval, že drakar je obávaným příznakem sužujícím po dlouhá léta Kupecké ostrovy. Už dlouho o věci přemýšlel a nevěřil na báchorky o mořských obludách vynořujících se z hlubin. Piráti, nemilosrdní a krutí piráti. Již když přijímal neobvyklou zakázku - pozdní přepravu drahocenného nákladu s jedinou lodí, tušil, že se s nimi setká. Byl vynikající kapitán, bojovník ale i taktik. Všichni muži jeho posádky patřili k nejobdivovanějším námořníkům Kupeckých ostrovů, v porovnání s ostatními dostávali pohádkovou mzdu a každý z nich si kladl za čest, že slouží právě pod Weantonim.

"Lod' na předním pravoboku!" Zahlekala hlídka ze stěžňového koše. Na palubě se nepohnula ani noha, pouze zazněl známý úsečný hlas.

"Greg, Mauli, Rawson."

Osmnáct párů nohou rozezvučelo prkna paluby, tři šestice lučištníků posílily ohrožené místo. Ze tmy se vynořil dlouhý stín. Tětiny zavržaly, hladina se zaleskla, jak pirátská loď prudce změnila směr. Drakar opět zmizel v černotě.

"Zpět!" Zavelel Weantoni a v duchu si oddechl. Vždy, když se vikingové přiblížili, zamrazilo ho v zátylku. Tentokrát nemuseli ani vystřelit, naučili je bát se sedmistopých luků.

Lučištníci se vrátili na středové stanoviště, odkud mohli snadno posílit kterékoliv místo obranné linie. Muži mlčeli, v duchu se zaklínali jménem svého kapitána a v rukou hýčkali dlouhé luky. Obcházela je sama smrt, dotírala na ně a někde ve tmě si brousila své jedovaté zuby. Jediné, co jí bránilo zmocnit se kořisti, byla odvaha mužů a štíhlé šípy s nemilosrdnými hroty.

I v podpalubí, v přepychově vybavené prostorné kajutě, vládla napjatá atmosféra. Jedenáct žen sedělo v hloučku na hedvábných poduškách, občas některá z nich prohodila slovo, či se pokusila o žert, který měl rozptýlit tíživé ticho. Sporé nažloutlé světlo lamp ukazovalo nápadně krásné tváře poznamenané strachem. Obvyklá řevnivost panující v doprovodu Charazy, budoucí první manželky vládce Rudého království, zmizela, dívky se vzájemně držely za ruce, jakoby v dotyku mohly najít bezpečí. Kromě jedné, se všechny trásly hrůzou.

Nika seděla trochu stranou, oči měla klidné a zdálo se, že naslouchá. Na první pohled se sem nehodila - ani vzdáleně nepřipomínala krásky líbící se mocným mužům. Velké oči v úzké tváři s výraznými lícními kostmi prozrazovaly vnitřní sílu, která je u konkubín či manželek na obtíž, drobnou postavou připomínala spíše chlapce. K Charazině doprovodu patřila pouze dočasně, i když i jejím cílem byl královský palác. Králův čaroděj potřeboval pomoc ženy a proto kouzelnický klan Amubiů vyslal Niku. Byl to její první důležitý úkol.

Ted' si vůbec nebyla jista, zda se k jeho plnění dostane. Ve tmě cíhala Moc, koncentrovaná nelitostná moc. Nebyla zaměřena přímo na ni, ale i pouhou svou přítomností onamovala mysl. Podle měřítek obyčejných lidí byla Nika mocná a nebezpečná čarodějka, skutečným mistrům se však zatím nemohla rovnat. To, co na ně hladově cenilo své zuby, a tím si byla naprosto jista, poněvadž cítila hlad magické energie po životech lidí, stálo navíc mimo její chápání i mimo chápání všech mágů civilizovaného světa. Soustředila se a snažila se vnitřními smysly co nejopatrněji prozkoumat zřůdnou strukturu. Pokud by na sebe upozornila a probudila strážce spícího v spleť pavučině -. Myšlenku nechala nedokončenou, po čele jí stékala osamělá kapka potu.

Weantoni ustoupil ke kormidlu, aby nepřekážel mužům v návratu na stanoviště. Z několika míst zazněly výkřiky nadšení. Tentokrát vypálili salvu a sám Weantoni viděl, že zabili nejméně dva z útočníků. Přestože hra na kočku a myš drásala nervy, situace pro myš nevypadala až tak špatně. Zatím nepřišla ani o chlup a kočka už měla kožich pořádně pocuchaný.

Vikingové se na první pohled zdáli stejně neteční jako jindy, v nitru však běsnili. Nedokázali se k lodi přiblížit, aniž by je ďábelští lukostřelci neprošpikovali svými šípy. Jejich dlouhé luky dokázaly na krátkou vzdálenost probít bok lodi i muže kryjícího se za ní. Drakar pomalu začínal připomínat dikobraze.

Kelly se už téměř nedokázal ovládat. V mozku mu vířila smrt. Pomalu ho stravovala a rozemílala na drobné střepy.

Toužil, potřeboval, musel zabít. Ničivé nutkání mu vnučko šilenou myšlenku. Přednesl ji ostatním a s napětím čekal. Vikingové nikdy nepodnikali sebevražedné akce a jeho návrh se jí silně podobal. Muži mlčeli, poslední a rozhodující slovo patřilo vždy Zrzavci. Ten pomalu přikývl a přisoudil tak myšlence alespoň stín naděje na úspěch. Nápad prošel okem kletby a mohl být uskutečněn. Zrzavec ukázal k přístřešku u stěžně, kde přechovávali rezervní výzbroj.

"Pomohu ti obléci se."

Vikingové udiveně pohlédli na Kellya v jeho masivním ostrými tmy se ježícím pancíři, ale nikdo se na nic neptal.

Weantoni znepokojeně pozoroval námořníky roznášející další hořící lampy, pohledem opakovaně kontroloval rozestavené lučištníky. Vzduch se mu najednou zdál těžký a hustý, často se nadechoval z plných plic, aby si pročistil mozek. Něco nepřirozeného a hrůzu vzbuzujícího se vznášelo všude kolem. Muži to cítili a bez příkladu svého kapitána by boj dávno vzdali. Weantoni si to uvědomoval, snažil se nedat najevo sebemenší pochyby či nejistotu. Ještě jednou přehlédl postavení svých mužů - Přední nástavba - 13 střelců, 9 šermířů, 5 záložníků, střední paluba - 24 střelců, 22 šermířů, 15 záložníků, nejvýše položený a tudíž nejbezpečnější velitelský můstek - 9 střelců, 7 šermířů. U hlavního stěžně navíc čekalo připraveno na případný střet z blízka dalších 40 bojovníků. Nikde nenacházel chybu, ale nepříjemné tušení zůstávalo. Jako by dnes statečnost a prozíravost neměla šanci zvítězit.

Kelly nyní připomínal zřůdnou stvůru z počátku světa. S pomocí druhů se oděl do neskutečně masivního brnění - zesílený zádočný pancíř, zdvojené nárameníky, vysoký železný límec kolem krku, těžká suknice pod kolena, dvoje

náholenice, monštrózní helma. Místo aby ho váha oceli srazila k zemi a vzala mu jistotu pohybů, z Kellya čísel energie a jeho oči se ve tmě žlutozeleně leskly. Na zápěstí si navlékl řemen sekery - pro nastávající chvíle se hodila lépe než meč, na rameno si připevnil malý kompaktní štít. Jakmile byl připraven, vyhoupl se na stěžeň a obratně jako veverka šplhal vzhůru. Drakar se přitom lehce rozkolébal. Vikingové bez dalších slov zasedli k veslům, voda pod ostrou přídí se rozšuměla.

Nika ztrnule seděla, na moment i ji ochromil strach. Musela se soustředit, aby vůbec dokázala vnímat realitu, jen s obtížemi se zbavovala obrazu číhající moci. Jevila se jí jako gigantický, zběsile rotující ledový sloup. Nepřetržitě rostl. Čísel z něj zkáza, okolí zamořoval pachem smrti. Chvěla se. Někdo stvořil vázané variabilní kouzlo. Již to bylo téměř nepředstavitelné a zrudné. Tady ke všemu jeho strukturu podivným způsobem narušila cizí, naprosto odlišná, síla, která na jednu stranu akcelerovala jeho vývoj a ničivost, na druhou však podstatně snížila stabilitu. Co se stane, až se monstrem přiblíží kritickému bodu, se Nika neodvažovala domyslet.

Weantoni upíral oči do tmy, hlava mu třeštila, nevědomky křečovitě tiskl jílec meče. Něco se musí stát, něco přijde! "Loď před přídí!"

Přímo před ostruhou kogy se z noci vynořil drakar. Čtyřicet dlouhých vesel zuřivě tepalo vodu, plachta se dmula silným větrem. Srážka se zdála neodvratná.

"Palte! Všechny zálohy na přídí!" Zařval Weantoni. Osmnáct lučišníků zalícilo. Piráti se však k útoku neměli. Paluba drakaru se zdála prázdná, vesla náhle strnule čněla z vody, pouze u kormidla kdosi stál.

"Palte!" Zopakoval Weantoni. Salva bez velkého účinku zasáhla na pohled prázdnou loď, muži pod lavicemi a štíty utrpěli jen pár škrábanců. Tři střelci si vybrali Zrzavce u kormidla, ale štěstí podpořené pancířem stálo při něm. V poslední chvíli se opřel do kormidelního vesla až dřevo zapraštělo. Drakar mírně změnil směr, boky lodí se o sebe otřely a vzápětí se vzdálily.

Kelly se odrazil od ráhna a skočil do hloubky pod sebou. Nice přejelo po zádech ostří mrazu.

Weantoni si v první chvíli myslel, že ho šálí zrak - vzduchem se mihl šedý stín a s dunivým nárazem dopadl na přední nástavbu.

Kelly se ještě nestačil zastavit a napůl v kotoulu nízkým sekem zneškodnil nejbližšího muže. Vzápětí se vrhl do hloučku šokovaných vojáků. Oči mu svítily, z úst tekla krev. Bez krytí zaútočil sekerou i štítem současně.

Drakar vibroval pod náparem vesel, v ostré zatáčce se silně naklonil, voda se téměř přelévala přes bok, pěna v brázdě za lodí vařila. Jak dlouho vydrží chaos na přední palubě, jak dlouho může přežít jeden uprostřed mnoha?

Ocelový buldok bezohledně ničil muže okolo, nebránil se, pouze zabíjel. Kdo se vyhnul bleskurychlé sekeře a zákeřnému štítu, toho převálcovala masa pohybujícího se železa. Než se obránci plně vzpamatovali, Kelly se prodral až na přídí. Jednoho z lučišníků smetl do vody, vzápětí ho obklopil těsný chumel zuřících vojáků. První čepel meče zařinčela na helmici. Zapotácel se, štítem rozrazil hlavu napravo, z otočky zasekl sekeru do nechráněného boku, naběhl na nastavený hrot a srazil muže za ním. Chaos těl, tma, stíny, plápolavé matoucí světlo, muži vybičovaní strachem, krev, běsnění smrti. Kelly se nenechal uvěznit na místě, nepřestával se zdánlivě chaoticky pohybovat tam a zpět, rozbíjel neustále se tvořící obklíčení. Jeho já v extázi řvalo, řičelo. Každý úder, který zasadil i dostal, mu působil rozkoš a více a více ho rozněcoval. Přímo před ním se na okamžik objevila cizí tvář - krátký kmih šíje - přilbice i s lebkou pukla pod úderem zbraně těžké helmy. Současně se však zableskly dva přesné meče. Kelly se stačil pouze otočit zády - ocel zazvonila o ocel - oťesen pokračoval v pohybu a náraz rozpáral trupy útočníků. Vzápětí se rozeběhl vpřed, rozrazil zužující se kruh obránců a než ho stačili zasáhnout, skočil z přední nástavby dolů na střední palubu přímo do chumlu mužů deroucích se nahoru.

Koga se lehce zachvěla - přes brlení se přehoupaly první siluety se sekerami v ruce, řez začala naplno.

V ženských komnatách panovalo naprosté ticho, dívky se shromáždily v nejzažším koutě, hrůza jim nedovolila ani naříkat. Nika zůstala na místě. Nedokázala by se pohnout, i kdyby chtěla - veškerou vůli napřela k centru moci vířící v konečném kolapsu. Pokoušela se najít základní kámen struktury kouzla, segment, kterým by mohla ovlivnit další vývoj. Mezitím se začalo bojovat i v předpokojí sálu. Dusot nohou, řinčení oceli, praskot drceného dřeva. Tenkou stěnou skrz naskrz pronikl ocelový klín sekery a vzápětí zmizel. Tři dívky se bezvládně sesuly na podlahu. Agónický skřek, nesrozumitelné rozkazy, hlasitý běh několika mužů po schodech nahoru. Obránci tentokrát ještě zvítězili. Jedna z dívek beze slova s vytřeštěnými očima ukázala na velkou a stále se zvětšující černou kaluž protékající pod prahem.

Weantoni držel v ruce ukořistěnou zakrvácenou sekeru. O meč přišel hned při první srážce. Kapitánský můstek se vyprázdnil, kromě něj zde zůstal pouze jeden z jeho spolubojovníků. Společnost jim dělala dvacítká mrtvých, až na dva samé námořníky a vojáky. Na hlavní palubě panoval naprostý zmatek, lampy většinou zhasly, ve tmě nebylo vidět kdo je kdo a na čí stranu se přiklání vítězství. Weantoni nepochyboval, jak boj skončí. Proti nim nestáli lidé, ale démoni, které mnohdy nezastavila ani smrtící rána. Už chtěl seskočit dolů, aby pomohl svým mužům, když ho zadržel neskutečný výjev.

Kelly už dávno ztratil štít, místo něj se kryl zlomeným mečem. Pětice mužů v kroužkových zbrojích s dlouhými meči, na první pohled mistři šermíři, ho obklíčila pod přední palubou. Na okamžik se zastavili a zformovali. Pak tři z nich současně vyrazili do útoku, dva vyběhli po schodech, aby mohli udeřit ze zadu a shora. Kelly cítil, jak rukojeť sekery zavibrovala. Obraz světa se rozmazal, aby vzápětí nabyl nepřírovnalých zřetelných obrysů, vše nepodstatné zmizelo. Zahodil torzo meče a uchopil zbraň oběma rukama. Krátce balancoval na hraně a pak definitivně sklouzl na odvrácenou stranu světa - moc jím prolнула. Změnil se v rozmazaný stín. Zaútočil první. Bezhlavý trup ještě stál, když se dva

ocelové jazyky zakously do jeho boku. Zásahy mečů ho srazily k zemi. V pádu se přetočil a udeřil půlobloukem, avšak pouze naplocho. Sekera přesto přerazila neozbrojenou paži. Meč hnaný veškerou silou zoufalého muže rozrazil břišní pancíř a zakousl se do masa. Ne dost hluboko. Než voják stačil nalehnout na zbraň, okovaná pěst meč přerazila a nelitostný kolos stál opět na nohou. Třesk tří úderů splýnul v jediný zvuk, současně se vzduchem mihla sekera. Trup jednoho z šermířů se rozpadl na dvě podélné poloviny. Zbylí dva se stáhli za stěžen a odsoudili tak svého druhu, který právě seskočil z přední paluby, k rychlé smrti. Kelly se na okamžik zastavil. Zprava se k němu blížili další vojáci, šermíři oddechovali a čekali na posily. Nízko při zemi se vrhl do dalšího střetu. Stěžen, za kterým se jeho protivníci skrývali, neviděl, nebyl podstatný.

Weantoni sledoval kácející se stožár a mechanicky opakoval sprostou kletbu. Obrněný kolos ho podetl jako tříletý javor, převálcoval jeho nejlepší bojovníky a teď se pustil do dalšího masakru. Weantoni pochopil, že prohrál, ale vzdát se nemínil. Obavy i strach se závěrečným poznáním nevyhnutelné porážky zmizely, zůstal jen vražedný vztek. "Dostanu tě!" Zařval. Kývl na vojáka vedle sebe, a vrhl se do zmatku na střední palubě.

Nika zanechala marné snahy. Kouzlo se měnilo rychleji než stačila sledovat, ze sloupu moci se stalo nevypočitatelné tornádo, složitá struktura přerostla v chaotickou změť, síla se vážala sama na sebe a narušovala rovnováhu v širokém okolí. Cítila, že neustále se koncentrující moc brzy překročí hranici stability. Byla naprosto bezmocná, hlavou jí vířila jediná otázka: Co jsou zač nájezdníci doprovázení smrtí magie?

Schody zaduněly sérií těžkých kroků. Dívky se přitiskly ještě více k sobě. Dveře se rozletěly - a vešel Weantoni následovaný dalšími pěti muži. Zavřeli za sebou, beze slova se rozmístili podél dveří a stěn. Weantoni ničím nepřipomínal elegantního šlechtice, kterým ještě před nedávnem byl. Tvář měl křížem rozseklou přes oko, poničená zbroj z něj v kusech opadávala, v rukou držel zčernalou sekuru. Těžce dýchal, oči podlité krví a sevřené rozbité rty změnily jeho jemně řezaný obličej v sveřepou masku. Vřeži na střední palubě se několikrát potkal s obrněncem, kterého pronásledoval, ale pokaždé je, k jeho štěstí, oddělila bitevní vřava. V tvrdých střetech se mu podařilo zabít dva piráty - tedy myslel si to do chvíle, kdy se s jedním z nich znovu utkal, přestože ho dříve zanechal zhroutčeného na podlaze s probodnutým srdcem. V tu chvíli se chtěl vzdát, ale dostal válečnickou intuici zrozený nápad. Všichni vikingové byli strašliví, avšak jakýmsi způsobem je všechny přechíval onen obrněnec. Kdyby ho zabil? Dále v úvahách nepokračoval. Ztratil mnoho mužů a sám byl několikrát málem zabit, než se mu podařilo vzbudit pozornost ocelového bojovníka a vylákat ho k pronásledování. Teď čekal, až draze zaplacená past sklapne.

Schody zasténaly, jak kdosi sbíhal dolů. Vzápětí se ozval praskot - dřevo neuneslo jeho váhu. Weantoni se přihrbil a pevněji stiskl sekuru. Je to on.

Prásk, dveře se rozšpaly na tisíc kousků, vchod vyplnila monstrózní silueta. Weantoni a muž na protější straně udeřili současně. Obojuř. Jeden sek stačil Kelly nepostřehnutelně rychlým pohybem zblokovat, sekera ho však zasáhla do prsou, protřela pancíř a uvízla v hrudi. Divoká razance útoků ho zastavila na místě. Weantoni odstoupil od zdi a upřeně pozoroval ochromeného protivníka. I Nika nespouštěla oči s kymácející se postavy. Viděla moc vířící kolem ocelového klínu ve válečnickově těle. Energie neochotně opouštěla svůj příbytek, ale současně se v pozměněné a nebezpečnější podobě snažila vrátit zpět. V oceli sekery však dřímalo kouzlo rušící starou strukturu, konečný kolaps se nezadržitelně blížil.

"Umři, umři," šeptala Nika.

Kelly se potácel na rozhraní života a smrti. Nepatřil už mezi živé, ale smrt ho nechtěla přijmout. Voják s mečem se ho pokusil dorazit, ale jeho úder sklouzl po zdvojeném nárameníku. Svaly po léta sycené vražednou mocí postupně ochabovaly, sekera vyklouzla z nemohoucích prstů. Nakonec vikingská ocel převážila a Kelly konečně umíral. Sklonil hlavu na prsa, přilbice zprohýbaná množstvím úderů hlušce udeřila o podlahu. Všichni s úlevou sledovali nepřirozeně pomalu vyhasínající oči, Nika navíc vnímala neškodně utichající tornádo magie. Umírající muž byl jeho kotva v tomto světě a bez ní se muselo vrátit zpět do Sféry. Weantoni netrpělivě přešlápl z nohy na nohu. Na palubě se stále bojovalo a on tady ztrácel čas. Nika příliš pozdě pochopila, co zamýšlí. Stačila pouze otevřít ústa k varovnému výkřiku.

Weantoni uchopil sekuru, mocným trhnutím ji vyprostil z rány a napřáhl se k poslednímu úderu. Břít rozrušující vazbu mezi tělem a starou kletbou zmizel, prostor se na okamžik zdeformoval v smrti navracející se energie. Nika svinutá do klubíčka bolestně vykřikla, moc se zkoncentrovala v jediném bodě.

Kelly se vymrštil proti Weantonimu, podběhl dopadající sekuru a srazil ho k zemi, vzápětí se na zápasící dvojici vrhli i ostatní vojáci. Spletenec rukou, nohou i hlav se valil od stěny ke stěně, nábytek se měnil v změť trosek, supění, přidušený řev, praskání kloubů přehlušilo hluk venkovního boje. Z chumlu rváčů se oddělilo bezvládné tělo - voják měl místo ohryzku krvavou ránu. Na okamžik se zdálo, že Weantoni s podporou svých mužů získává převahu. Uvěznili Kellyho pod sebou, jeden z nich, tísněný pouze objetím Kellyho nohou kolem pasu, vytáhl dýku, a pokusil se znehybnělého protivníka bodnout do podbřišku. Uprostřed pohybu ztrnul, zbraň mu vyklouzla z ruky. Dokázal se ještě odpalovat o kus dál, než s rozdrčenou pánví umřel. Klubko rváčů se opět rozpochovalo, stěna zaduněla pod nárazem několika těl, jedna lebka nevydržela. Dva muži, současně, jakoby se domluvili, zalehli Kellyovi paže a snažili se je alespoň na okamžik znehybnit, aby dopřáli Weantonimu trochu času. Prsty - spáry v ocelové rukavici se sevřely, vojáci sebou křečovitě trhli a ochabli. Weantoni dokázal sám vzdorovat ještě okamžik, pak se Kelly přes něj překulil a přitiskl ho k zemi. Z Weantoniho tváře zbyla jen groteskní karikatura. Prohrál, ale netrásl se hrůzou ani nežadonil o milost.

"Co jsi zač, bastarde?" Zasyčel téměř nesrozumitelně. Rty měl napuchlé, v ústech zbylo jen pár zubů. Kelly neodpověděl, místo toho se chraptivě zasmál - byl to vůbec první zvuk, který v průběhu celého boje vydal. Povolil sevření jedné ruky a než toho Weantoni stačil využít, ocelová pěst rozdrtila jeho lebku jako zralý meloun. Nika ochromená hrůzou a děsem pozorovala odpornou scénu a nedokázala potlačit záupění. Kouzlo se v jediném okamžiku

přetransformovalo v něco zrůdného s vlastním vědomím a splynulo s duší člověka. Kelly, aniž by mrtvého pustil, sklonil hlavu a začal jako zvíře chlemtat vytékající mozek. Dívky, které neomdlely, se nevzmohly na jediný pohyb. Skončil svou hostinu, zvedl se a přehlédl zbývající živé. Uspokojení v jeho očích zmizelo, vrátila se do nich studená zuřivost. Zvedl sekeru a se zamručením vykročil k dalšímu pokračování masakru.

Nedošel. Vzduchem se mihla ocel, klín sekery ho naplocho zasáhl do hlavy. Kelly se zastavil a nevěřícně otočil. Každý člověk, pokud by takový úder přežil, by zůstal ležet v bezvědomí. Další rána. Kellyho oči se na okamžik zavřely. Než moc navázala opětovný kontakt s otřeseným mozkem, rozbil ticho řetěz zaklínadel. Nika neváhala a využila krátké nestability. Drobná dívka se najednou zdála neskutečně velká, proud slov plynoucí z jejích úst neustával, naopak nabýval na hlasitosti i rychlosti a měnil se v jediný nepřetržitý zvuk. Sál se zatměl mlhou, vzduch pátil jako plamen, nebylo slyšet nic kromě Ničina hlasu. Po dlouhé době, kdy už jí měl alespoň desetkrát dojít dech, konečně zmlkla a vyčerpaně se sesula na podlahu.

Zrzavec upustil sekeru, kterou před chvílí omráčil svého druha. Tiskl si spánky a nechápavě se rozhlížel. Vypadal jako někdo, kdo se vzpomíná po velmi dlouhém omámení. Narušené kouzlo postupně vyhasínalo, Hlídač i Oko vyklízeli své pozice, jedenáctiletá kletba pomíjela. Současně s tím viking začínal vnímat zranění a únavu. K smrti vyčerpan poklekl a znehybněl.

Koga se opilecky kolébala v bezvětrí. Mrtví pokrývali palubu v celých hroznech, ještě nedávno bílá prkna zčernala prolitou krví, občas zaznělo tlumené zasténání. Opuštěný drakar se houpal na vlnách o kus dál. Zrzavec se opíral o kormidlo a pozoroval vycházející Slunce. Chvilími se mu zdálo, že na horizontu vidí rozmazanou siluetu vzdálené lodi, ale to ho nejspíše šálik zrak oslepený blyštivými slunečními paprsky. Obvazy na rameni a hrudi mu prosakovala krev. Jeho hlas byl nejistý a slabý.

"Sedmnáct, zbylo nás pouze sedmnáct."

Nika se po prodbělé noci sotva držela na nohou.

"Patnáct tvých mužů a dva námořníci. Polovina může do večera umřít."

Zrzavec nesouhlasně zavrtěl hlavou.

"My na zranění neumíráme. Buď padneme mrtví, nebo přežijeme."

"To bylo dříve. Teď vás už nic nechrání. Jste obyčejní, vlastně skoro obyčejní, smrtelníci. Tedy, až na toho v podpalubí."

"Myslíš Kellyho," napověděl jí Zrzavec. Přikývla.

"Ráda bych si vyslechla váš příběh, ale musím si odpočinout. Vydala jsem se ze všech sil."

Zrzavec ji nevnímal, propadl se do vzpomínek. V zesilujícím větru podvědomě směřoval loď k severu. Nika zamířila do kapitánské kajuty, ale po pár krocích ji zastavil chraptivý třesoucí se hlas.

"Na počátku nás bylo tisícpětset na dvanácti lodích. Nejlepší muži severu. Byla to válka, o které se příliš neví. Jedna z mnoha pútek s ledovými kouzelníky. Tenkrát jsme však chtěli dostat největšího z nich - Dreomega. Rozšiřoval své panství na náš účet, zvířata v zimě mrzla, lesy hynuly. Zamířili jsme přímo k jeho tvrzi Kronywaaldu. K pobřeží severní pevniny doplulo devět lodí. Výchřice, bouře, ledové smršti nás pronásledovaly jedna za druhou, ale probili jsme se. Už to pro něho byla velká rána. Hned po vyloďení jsme narazili na armádu ledových otroků. Měli jsme tenkrát jiné zbraně, poctivě, se zakutým vnitřním ohněm. Prorazili jsme. Vedl nás Kelly Hangeron, chytrý jak liška a tvrdší než křemen. Neztratili jsme se ani v sněžném labyrintu a čtvrtina nás došla až k Dreomegově pevnosti. Byla obrovská, mnohem větší než jsme si představovali. Z čírého ledu. Nevzdali jsme se. Ledové zbroje jeho vojáků praskaly pod údery našich seker jako vaječné skořápky, kouzla se tříštila na našich pancířích vyrobených v pouštních kovárnách. Za cenu velkých ztrát jsme pronikli až do jeho osobní věže. Chybělo málo, tak málo. Poslední, co si pamatuji, je obrovský sál a voda tekoucí ze všech stran. Nešlo utéci, sotva ses namočil, zmrzl jsi v kámen. Sto nás chytil do pasti a změnil v služebníky smrti. Od té doby uplynulo jedenáct let, jedenáct let, na které se bojím vzpomínat. Netuším kolik lidí jsem zabil a bojím se, že už nejsem člověk. Zbyla ze mně jen prázdná slupka, stín čekající na cestu do světa, kam patřím, do Země šedi."

Zrzavec se odmlčel, jeho tvář během vzpomínek viditelně zestárla, rozbrázdila ji síť hlubokých vrásek.

"Muž, kterého jsem spoutala kouzlem, je ale příliš mladý na to, aby mohl být tím Kellym, o kterém mluvíš," řekla Nika.

"Přidal se k nám před čtyřmi lety a měl Kellyho sekeru. Myslím, že je s ním příbuzný, hodně mi ho připomíná. Myslím skutečného Kellyho Hangerona. Už když jsme ho potkali, musel být jiný, poněvadž jsme ho nezabili. Řekni mi -"

Zrzavec se obrátil k Nice, ale dívka už spala. Ve stoje, s otevřenými očima.

Uplynuly tři dny. Po celou dobu vál příznivý vítr, hladina byla klidná, jako by je osud nechtěl dále zkoušet. Ničina chmurná předpověď se nevyplnila, vikingové se uzdravovali zážračnou rychlostí a zdálo se, že i dva námořníci přežijí, i když jejich zotavení bude trvat mnohem déle. Nika trávila většinu času u Kellyho, snažila se pochopit a odstranit kouzlo, poutající jeho mysl, ostatní dívky se rychle přizpůsobily nové situaci a věnovali se raněným. Vikingové se chovali jako lidé probuzení z dlouhého spánku. Pokud se nemuseli starat o plachty, mlčky seděli na palubě a pozorovali oceán.

Večer přišla Nika k Zrzavci - nikdy se nadlouho nevzdaloval od kormidla. Sedla si vedle a nabídla mu jídlo, které přinesla sebou.

"Přišla jsem na pár věcí a pokud jsi stále zvědavý, mohu zodpovědět některé tvé otázky."

"Jsem Stín?" Zeptal se Zrzavec, ale díval se stranou na moře.

"Některé. Tohle se dozvíš až umřeš. Ty i ostatní."

Zrzavec s ulehčením pokrčil rameny.

"Možná je lepší nevědět. Pokud se zařadím do armády věčných válečníků v šedé zemi, potkám spoustu známých,"

ušklíbl se s náznakem šibeničního humoru a vzal si od Niky kus pečeně. Dotkl se při tom jejich prstů a vjem lidského tepla ho šokoval. Dívka byla živá, nádherně živá. U sebe si nebyl jist.

"Proč kletba pomínula? Měli jsme přece zabíjet, dokud budeme na živu. Za jedenáct let nás zemřelo pouze třicet. Nestárli jsem, nikdy jsme neonemocněli. Mohli jsem zahynout pouze v boji, nebo vlastní rukou."

Nika zamyšleně žvýkala tuhé maso.

"Dreomeg nad vámi rozprostřel kletbu. Ta zdeformovala vaši osobnost, jisté části zatlačila hluboko dolů, jiné, vlastní všem mužům a obzvláště válečníkům, neúměrně posílila. V každém z vás vytvořil ohnisko nenávisti vůči všemu živému, vůči každému tvorovi schopnému myslet, cítit. Hlíдалo vás Oko, které vám nedovolilo vrhat se do beznadějných sebevražděných bojů, do nichž vás nutila nenávist. Moc, ukrytá v kletbě, vám pomáhala snášet hlad, zimu, napomáhala léčbě zranění. Doplnovala se životní energií těch, které jste zabili. Kdyby kletba nepomínula, věřím, že většina z vás, by boj na lodi přežila. Geniálním, zároveň však i slabým místem celého kouzla bylo, že mu Dreomeg ponechal jistou volnost, aby se mohlo přizpůsobovat situaci. V průběhu let jste se pravděpodobně stávali stále lepšími a lepšími bojovníky, prakticky neporazitelnými. Zároveň jste se však přicházeli o své lidství. V co by jste se nakonec proměnili, si nedokážu ani představit. Naštěstí, nebo bohužel, vyber si, jste potkali Kellyho Hangerona. Už tehdy nebyl živou bytostí, ve smyslu definovaném kletbou. Musel strašlivě nenávidět lidi, podobně jako vy. Chtěla bych vědět, co ho tak poznamenalo. Ušetřili jste ho, přijali mezi sebe a kouzlo ho přikrylo. Postupně se měnil, stal stejně krutým jako vy a pak ještě neskonale tvrdším. Možná to mělo co dělat s jeho zbraněmi. Jsou velmi staré a je v nich ukryta velká síla nepocházející od Dreomega. Stejně jako voda vždy nateče do nejnižšího místa, i těžiště kletby se postupně přesunulo na něj. Dreomegovo kouzlo pozvolna interagovalo s mocí jeho zbraní, aby bylo co nejeфективnější. Dole v podpalubí, v okamžiku, kdy se chystal vrhnout na nás, se v celkové struktuře kletby cosi změnilo. Na okamžik jste se dostali mimo kontrolu a ty jsi Hangerona zastavil. Potom jsem zasáhla já. Měli jsme všichni nepředstavitelné štěstí." Zrzavec i Nika se odmlčeli a ponořili do vlastních neradostných myšlenek. Kdyby se pozorně rozhlédli, snad by si všimli siluety lodi na hranici viditelnosti.

Po týdnů klidné plavby spatřili Norfloston. Jen díky Zrzavcově jisté ruce propluli pro klenuté boky kogy příliš těsnou kamenou branou a zakotvili v chráněném přístavu. Jako každý rok, i tentokrát se vydali podzemní stezkou do svého sídla. Dnes však naplno pocítili přítomnost tvorů skrývajících se v temnotě. Černá aura, která jim po léta zabezpečovala volný průchod, zmizela, a jejich pochod se v závěru změnil v šílený úprk. Pouze Hangeron nespěchal. V jeho blízkosti výhružný šramot utíchal, uklidnění obyvatelů tmy se vraceli ke svým záležitostem.

Zima pomalu plynula, vikingové, dívky i oba námořníci se zdržovali v těsné blízkosti povrchu, chmurnost místa na ně na všechny těžce doléhala. Vikingové, i když se stále chovali nepřirozeně tiše a klidně, se pomalu vzpamatovávali ze svého omámení. Nika se vzdala naděje, že Kellyho úplně vyléčí a spokojila s tím, co dokázala. Podařilo se jí vzdálit ho vražděnému šílenství a částečně probudit jeho vědomí. Neustále ho však pozorovala, uvědomovala si, že zdaleka není normálním člověkem. Častokrát se snažila navázat s ním rozhovor, ale nikdy jí neodpovídal, občas však alespoň naslouchal. Ostatní lidi zcela přehlížel, jako by pro něj neexistovali. Asi v polovině zimy se vrátil z jedné ze svých častých vycházek po podzemním labyrintu a jeho tvář vypadala živěji než obvykle. Nika se toho pokusila využít. Přiblížila se k jeho lůžku - přebýval daleko od ohně na rozhraní světla a tmy. Zrzavec, který na Kellyho také instinktivně dával pozor, mimovolně uchopil sekeru. Dívka byla proti obroví v černém pancíři neskutečně drobná a bezbranná. Zrzavec si uvědomil, že má strach. O ni. Strach. Byl to pro něj zcela nový pocit. S připravenou zbraní se ukryl ve stínu, který bylo v podzemí všude dost.

"Víš kdo jsi?" Zeptala se tiše Nika.

"Víš to?"

"Jsem Kelly Hangeron," odpověděl Kelly hrdě, "a na rozdíl od vás," rozhlédl se okolo, "jsem skutečný a vidím věci takové jaké jsou. Vnímám svět tam, kde vy vnímáte prázdno, život, kdy vy prcháte před smrtí. Jste pouhé stíny, chuchvalce mlhy, které se rozplynou ve větru."

Nika zaklonila hlavu a zahleděla se mu upřeně do očí.

"A kdo jsem já, také jen cár dýmu?"

Kelly natáhl ruku, jako by se jí chtěl dotknout.

"Ne. Osvobodila jsi mě z otroctví, díky tobě jsem sám sebou. Ale jsi jiná, stojíš na druhé straně, na straně rozplzlého světa. Nenávidíš mě, zároveň se mě bojíš. Nejraději bych vás všechny -"

Kelly upřeně pozoroval Ničinu tvář a pomalu sevřel dlaň v pěst, až ocel rukavice zapraskala.

"A jenom ty mi v tom bráníš."

Jeho hlas byl odlidštěný a studený, Nika si uvědomila, že se chvěje. Hangeron se na místě otočil a rychlými kroky odešel do tmy. Zrzavec objal Niku kolem ramen a zavedl ji k ohni. Trebaže si sedla až k plamenům, stále se třásla zimou. S kým, nebo přesněji s čím, se to právě potkala? Kelly byl člověk mnohem méně, než předpokládala. Zrzavec viděl její slabost a zabalil ji do svého kožešinového pláště, ale teprve až ji přitáhl k sobě, začala se postupně vzpamatovávat. Až lidská blízkost dokázala zaplašit dotek druhé strany světa.

"Co s ním uděláme?" Zeptal se. Polekaně k němu vzhledla, bála se, že bude chtít zabíjet, ale díval se na ni unaveně, v jeho očích byla lítost, ne smrt.

"Podle mě už není člověk. Mohl by být, ale rozhodl se sám a každým okamžikem se nám vzdaluje. Zanedlouho z něj bude Stín. Patří smrti. Nemohu mu pomoci. Nejlépe uděláme, když se s ním co nejdříve rozloučíme."

Zrzavec přikývl.

"Zima brzy skončí, odjedeme. Každý bude bohatý, i když nedoufám, že to někomu z nás přinese štěstí. Několik mužů si mezi tvými družkami vybralo ženy a chtějí, abych je vysadil někde na pobřeží, aby si tam mohli zařídit domovy. Co

budeš dělat ty?"

Nika pokrčila rameny.

"Záleží na tobě, kde mě propustíš. Po mém posláni je dávno veta a netuším, co budu dělat. Navíc, jsem de-facto tvá zajatkyň," dodala skoro rozpustile.

Zrzavec se zamračil.

"Kde si budeš přát. Ani já nemám žádné plány. Cítím se - jsem unavený a prázdný. Rozhodně se nebudu plavit dál po moři. Připomíná mi všechno, co bylo."

Nika se více zamuchlala do pláště.

Láká mě jih. Kamenná pouštní města. Tam se mohu mnohé naučit. Ale mám nepříjemnou předtuchu, že málokdo z nás své plány uskuteční. Něco na nás číhá.

"Nesýčkuj."

Zrzavec se usmál. Cítil se v její blízkosti veseleji. Těšil ho její hlas, její vůně, zamiloval si měňavý lesk černý dlouhých vlasů. Kdyby nebyl tím čím je -. Zakroutil nad svými myšlenkami hlavou a pevně stiskl čelisti.

Jemně mžilo, nízké mraky se roztáhly přes celou oblohu a zakryly Slunce. Přesto se vzduchu vznášela vlhká vůně rodícího se jara.

Malý drakar, nejmenší ze tří lodí v tajném doku, byl až po okraj naložen nejcennějšími kusy z nashromážděných pokladů. Plavba ubíhala v poklidném tempu, stačil mírný vítr a vikingové odkládali vesla. Přestože jim počasí přálo a nikdo ničím nestrádal, panovala na palubě tichá až ponurá nálada. Jako by nikdo nevěřil, že beztréstně ujíždějí svému osudu. Hangeron naopak po většinu času vypadal spokojeněji než dříve. Vůbec nemluvil a pokud nemusel zasednout k veslu, nehybně pozoroval horizont. Občas se v jeho tváři usídlil zvláštní výraz, skoro úsměv. Něco věděl a to něco mu přinášelo radost. Po každém jeho úsměvu ztratila Nika polovinu naděje na záchranu. Zoufale se snažila najít na moři objekt přitahující jeho pozornost, ale pro její oči zůstávala vodní hladina pustá. Jednoho večera, kdy Hangeron stál až na samé přídi a upřeně hleděl vpřed, ho oslovila.

"Na koho čekáš?"

Kupodivu odpověděl.

"Na sobě rovné, na skutečné tvory, skrze které nebude prosvítat světlo. Ale není to tak zlé. Někteří z vás se také stanou skutečnými. A brzy."

Nika se na něj podívala jinými očima a musela potlačit náhlou vlnu paniky. Kelly už nebyl člověk, stal se živým Stínem. Z jeho pohledu čísel chlad a prázdnota, pokožka jeho tváře byla nepřírozně šedá, pokud se na něj člověk přímo nesoustředil, přehlížel ho jako něco neskutečného, jako nejasnou rozmazanou skvrnu.

"Ale z nás nikdo umřít nechce," odpověděla a hlas se jí třásl.

"Umřít?" Zopakoval Kelly slovo, jako by se rozpomínal, co znamená.

"Ano, ty umřít můžeš, i ostatní ženy, ale vikingové? Snad jen -"

"Neukazuj na nikoho, nechci to vědět!" Přerušila ho polekaně. Kelly se podivně usmál, Niku ovanul ledový závan a proti své vůli ustoupila o krok dozadu. Sporadický hovor na palubě umkl, všichni se otočili k nim.

"Ty se bojíš." zkonstatoval.

Chtěla něco říci, ale slova se jí vzpříčila v hrdle, marně bojovala s mrazivou hrůzou, která se vynořila odkud a více a více ji ovládala. V poslední chvíli, kdy hrozilo, že se v záplavě cizoty a strachu utopí, ji osvobodil příliv tepla - někdo se jí konejšivě dotkl. Nemusela se ohlížet, aby poznala Zrzavce. Již dříve si všimla, že mu není lhostejná, ale byla ráda, že svou náklonnost nedává nijak najevo. Teď mu byla neskonale vděčná a dychtivě vstřebávala uklidňující sílu, jež z něho vyzařovala.

Muži stáli tváří v tvář a nehybně se pozorovali. Ještě před několika měsíci byli jeden jako druhý, ale dnes se lišili více než oheň a led. Člověk a Stín. Kdokoliv by je rozeznal i za bezměsíčné noci a se zavázanými očima. Nika se konečně vzchopila a přerušila výhružné ticho.

"Zachránila jsem tě, něco mi dlužíš. Slib, že nás necháš odejít, že nám neublížíš."

Kelly se podíval na ni, pak na Zrzavce a pokrčil rameny.

"Proč?" Otočil se a sám pro sebe dodal: Proč ne.

I další den uplynul beze změny s mírným větrem v zádech a klidnou hladinou oceánu. Následující ráno však bylo jiné. Zrzavec se probudil první. S obavou pohlédl na Niku. Od předvčerejšího rozhovoru se o ni bál a minulou noc pro jistotu prodběl. Klidně spala vedle něho zachumlána do houní. Hangeron stál na zádi, jakoby celou noc nezamhouřil oko. Zrzavec si těžce klekl a duševně se připravoval na nepříjemné ranní probouzení. Dlouhé roky na otevřené lodi zaplatil rozvrzanými klouby a bolestně ztuhlými svaly. Potřeboval čas a teplo, aby se dal do pořádku. Stačil však letmý pohled na oceán a vzápětí stál se sekerou v ruce u kormidla. K drakarovi se rychle přibližovala obrovská galéra. Bez stěží, poháněná dvěma řadami dlouhých vesel.

"Chlapi do lavic a jedem!" Zavelel.

Rozkaz ještě nedozněl a drakar se zhoupł v prvním záběru. Ani teď nepotřebovali vikingové udávat rytmus. Veslovali mlčky, rázně a úsporně, nikdo nespouštěl oči z přízračného pronásledovatele. Minulost se vrátila, ale už nebyli krvelačnými přízraky, nýbrž kořistí. Galéra plula zahalena do jemného oparu, v němž se barvy měnily v uniformní šed' a předměty ztrácely zřetelný tvar. Přestože nebyla dále než dvě stě stop, nezaslechli sebetišší zavrzání vesla nebo šplouchnutí vlny o loďní trup. Oceán se v okolí přízračné lodí měnil v olejové zrcadlo, zvedající se vítr přinášel chlad. Nika okamžitě poznala, koho mají v patách. Jejich blízkost ochromovala vnitřní smysly, vzbuzovala beznaděj a zoufalství. Podvědomě se postavila Zrzavci po boku a přestože si byla vědoma marnosti svého počínání, snažila se najít cestu k záchraně. Nebo alespoň naději na ni.

Hangerona se zmocnilo jakési slavnostní uspokojení. Jeho osud se konečně naplňoval, za chvíli se měl střetnout s tvory, k nimž ve skutečnosti patřil. Zmizí veškeré pochyby, nejasnosti, najde pravý smysl svého života. Života? To slovo v něm vyvolávalo rozporuplné pocity, v nichž však jedna strana rychle nabývala navrch. Smysl existence, tak je to správné. Smysl dlouhé, prakticky nekonečné existence. Život je přece něco úplně jiného, směšného a zavrženíhodného. Zhluboka se nadechl, ale spíše ze zvyku, ve skutečnosti to již nepotřeboval. Ruku měl položenu na jílcí meče, skrz rukavici cítil pravidelný a stále zřetelnější puls oceli, puls, jemuž se postupně přizpůsobovalo i jeho srdce. Podobným, jen nepatrně odlišným hlasem, k němu promlouvala i odložená sekera.

"Neutečeme jim," zašeptala Nika tak, aby její slova slyšel pouze Zrzavec.

"Ale čím dále k jihu dojedeme, tím budou slabší. To je naše jediná naděje."

Zrzavec přikývl. Třebaže neměl Ničiny znalosti, instinktivně vycítil, koho mají v patách a co proti nim mohou udělat. Stejně tak i jeho muži. Pozorně si prohlédl jednoho po druhém. Veslovali se strojovou dokonalostí získanou během dlouhých let. Věděl, že stejné tempo dokáží udržet ještě po mnoho hodin.

V poledne se na severním horizontu objevili další dvě skvrny, které se rychle přiblížily a změnily v loď. Jedna vypadala jako neskutečně dlouhá piroga zdánlivě neschopná ani nejkratší plavby po moři, druhá, držící se více vzadu, byl velký vikingský drakar. Se západem slunce se stínová flotila přiblížila. Nika cítila, jak se postupně dostávají do oblasti vlivu příznaků. Reálný svět se proměnil v nezřetelné volně se přelévající obrazy, voda i vzduch splynuly v jednotnou masu, zdálo se, že se i s lodí vznáší v mračnu šedivé mlhy. Naštěstí brzy padla tma a milosrdně skryla nepřírozené okolí. Aniž by Zrzavec vydal rozkaz, muži přestali veslovat a vyčerpaně ulehli na palubu.

"V noci nezaútočí", vyslovila Nika nahlas skutečnost, která byla všem zřejmá.

Přestože úplněk byl před třemi dny, neviděli ani Měsíc ani hvězdy, tma byla naprosto neproniknutelná. Většina mužů seděla o samotě, pouze pár jich překonalo zesilující pocit odcizení a shromáždilo se s dívkami u stěže. Panovalo napjaté ticho, jen občas někdo prohodil hlasitější slovo. Nika se opírala o Zrzavcovu hrud' a vychutnávala teplo jeho příjemně těžkých paží. Jako čaroděj byla citlivá na jakoukoliv přítomnost Stínů a tady se téměř ocitla v jejich světě.

Kdyby byla sama, asi by nevydržela a skočila do vody, nebo vyvedla něco ještě horšího.

"Zítřka nás dostihnou, ať se budeme snažit sebevíc. Hrají si s námi a čekají, až -"

Nika si s překvapením uvědomila, že Zrzavec přesně vyslovuje její myšlenky. A ona sama viděla/slyšela jeho. Zřejmě to způsobila blízkost zhmotnělé smrti, že se lidé dokázali dostat k sobě tak blízko.

"Budeme se bránit, ale nezvítězíme. A smrti pro nikoho z nás, mluvím a sobě a mých mužích, nic neskončí. Přidáme se k nim. Čeká nás věčná válka v Šedivé zemi." Pokračoval pochmurně.

Nika před ním nechťela skrývat pravdu, ani ho nemínila nijak utěšovat.

"To je osud mnoho mužů, kteří místo pluhu zacházejí se zbraněmi a prolévají krev. Avšak vaše budoucnost je jiná, horší. Padnete rukou Stínů a neztratíte tudíž své já. Zůstanou vám vzpomínky a ty tam bolí. Stanete se velkými vůdci, vaši vládcové si vás budou cenit.. Avšak ani vítězství, ani prohry ve věčných válkách Šedivé země, vám nepřinesou vykoupení. Možná by bylo lepší, kdybych vás neprobudila."

Zrzavec Niku přitáhl k sobě a políbil.

"Nebylo. Udělám všechno proto, aby ses odtud dostala."

Nika se jen smutně pousmála a vrátila mu polibek. Odešli na zád' a o zítřku už nepronesli jediné slovo.

S rozedněním vikingové zasedli k veslům. Přestože galéra, piroga i drakar zvolna zrychlovali, muži až do poledne dokázali udržovat stejnou vzdálenost. Jejich paže se leskly potem, stále však dýchali pravidelně a zhluboka. V okamžiku, kdy slunce překonalo nejvyšší bod své denní dráhy, se pronásledovatelé začali přiblížovat. Skutečný svět mizel, říše příznaků je zvolna pohlcovala. Nika se potácela slabostí, jasný sluneční kotouč se změnil v rozmazanou matnou skvrnu. Muži ještě více znásobili své úsilí, ale vražedné tempo nemohli vydržet dlouho. Nika se strachem pozorovala jejich obličej. Hledala v nich známky proměny. Většina z nich se každou chvíli mohla proměnit ve Stíny, v živé Stíny. Pohlédla na Zrzavce a zachvěla se hrůzou. Z jeho obličej se nedalo vyčíst nic, zůstalo abstrahované torzo člověka. On, zrovna on? Pouze u něj si byla jistá - byl tak teplý, lidský, něžný. Miloval ji - v tom se přece nemohla zmýlit! Se zpožděním zaregistroval její úlek a usmál se. Pouze se koncentroval na poslední bitvu. Vydechla a překvapilo ji, jak moc se jí ulevilo. Sklouzla pohledem na Kellyho. Stál bez hnutí na zádi a usmíval se. I ve všudypřítomné mlze ho viděla zřetelně. Když zavřela oči, přetrvával v její mysli jako hrozivá černá silueta. Náhlá křeč ji srazila na kolena. Jsou zase o něco blíže, pochopila. Na několik okamžiků se svět změnil v černobílou roztříštěnou mozaiku. Když začala opět vnímat okolí, byla galéra tak blízko, že rozeznávala i nejmenší detaily. Na palubě stálo několik desítek bojovníků v šedých zbrojích, odlišovaly je pouze složité rytiny na pancířích. Zaujal ji jeden muž. Byl vyšší a mohutnější než ostatní a všeobecná rozmazanost obrýsů se ho netýkala. Dokonce ho viděla ještě zřetelněji než Hangerona. Chtěla si prohlédnout veslaře, ale žádní tam nebyli. Dlouhá vesla se sama otáčela v pantech a pravidelně tepala hustou mlhu okolo. Teprve až se soustředila na něco jiného, periferním viděním postřehla, že na lavicích sedí jacísi téměř neviditelní tvorové.

Dřevo zaprašťelo, několik vesel se srazilo a prasklo. Neovládatelný drakar ztratil směr a naklonil se na bok. Stačil jediný pohled a bylo jasné, kdo kolizi zavinil. Deset vikingů bylo náhle podobně černých a studených jako Hangeron. Oči se jim leskly nenávistí, jako jeden muž se zvedl se zbraněmi v ruku. Zrzavec nečekal, až využijí početní převahu a bez výstrahy zaútočil. Jako blesk, přesto s chladnou úvahou, se vrhl na nejbližší dva. Dobře si pamatoval, jak těžké bylo dříve zabít kohokoliv z vikingů a snažil se proto zasáhnout hlavně hlavu a hrud'. Nika se stáhla co nejdále od krvavé skrumáže. Narazila do někoho zády - a ztrnula. Vedle ní stál Hangeron. Klidně s potěšením pozoroval boj, Niky se nevíšal.

Na palubě dakaru se střetli nejlepší bojovníci světa. Přestože sekera je nejbrutálnější zbraň, zde nerozhodovala jen síla

a rychlost. Muži prošli sítí desetiletí neustálého krveprolévání, s téměř telepatickou jasnozřivostí dokázali uhadnout úmysly soupeře a bleskově na ně zareagovat.

Zrzavec přemohl druhého protivníka a ihned zezadu napadl dalšího. Byl viditelně rychlejší a tvrdší než ostatní lidé i Stíny. On nebojoval kvůli sobě, pro něj naděje neexistovala. Roztříštil lebku třetího muže, ale zaplatil za to proťatým hrudním plátem. Zbroj se zbarvila krví. V dalším okamžiku ho obklopili tři Stíny. Z jeho spolubojovníků žil již jen jeden a toho tísnil dva. Nika pochopila, že viking zemře. Proti třem neměl naději. Štítem vykryl nebezpečnou ránu, naoko zaútočil na protivníka po pravici a hrudí se vrhl proti sekeře soupeře před sebou. Pohybem zkrátil dráhu zbraně a pancíř sníženou razanci úderu vydržel. Ne však proťatá žebra pod ním. Dál pokračoval ve svém sebevražedném výpadu.

Nárazem těla na tělo vychýlil protivníka z rovnováhy a pak ho v jen napůl ovládaném pádu se štěstím smetl přes bok lodi. To už se ale na něho řítily další dva ocelové klíny. Uskočil a současně poklekl. Jeden blesk mu prosvítl nad hlavou, druhý ho přes veškerou snahu zasáhl. Nárameník praskl, ruka ochrnula. Zrzavec zavyl bolestí, pustil sekeru i štít a přímo z kolen vyrazil proti bližšímu soupeři. Zdravým ramenem ho nabral do rozkroku, až mu muž přepadl přes šíji. Se zoufalým vypětím se zvedl a v posledním okamžiku nastavil živý štít dalšímu útoku. Rána spolu s vahou břemene ho srazila k zemi. Čekal na poslední sek. Nepřicházel. S krví ho opouštěla i síla, ale přesto se mu podařilo vyprostit se z pod nehybného těla. Poslední ze Stínů stál se zdviženou sekerou nad ním. Nehýbal se. Nika s tváří zkřivenou vypětím ho fixovala pohledem. Tvora příšeří však nemohla ovládat dlouho. Zrzavec se pokusil vstát - nohy ho neposlouchaly. V kleče uchopil sekeru a t'al. Stín ztratil rovnováhu a upadl, současně se vymanil Ničině vůli. Zrzavec sekl po druhé. Zmrzačený Stín se posunul po pahýlech nohou a zmocnil se sekery ležící opodál. Udeřil přímo z leže a zasáhl Zravce do hlavy. Zrzavec se převrhl na bok, svět se před ním roztočil, z očí se mu vyřinula krev. Stín se rozmáchl k další ráně, ale to už nad ním klečela Nika s dýkou v ruce. Držela ji oběma rukama nad hlavou. Bodnula. Jako jehla ostrý břit projel kostí a zabořila se až do dřeva. Stín přibitý k podlaze se ještě nějakou dobu snažil vyprostit, ale nakonec z něho jeho podivný život vyprchal.

Vědomí se pomalu vracelo. Cítil, jak mu někdo jemně otírá tvář. Otevřel oči a spatřil Niku. Držela jeho hlavu v klíně, a ošetřovala nejošklivější ránu na temeni a spánku.

"Zvítězili jsme," zašeptal a pokusil se usmát. Pouze smutně zavrtěla hlavou a očima ukázala vedle sebe. Hangeron stál kousek od nich.

"Byl to dobrý boj," pronesl s jistým uznáním. Jeho hlas připínal praskot ledu drceného o mořský šelf. Zrzavec pohlédl na moře a spatřil přízračná plavidla, která je sevřela do těsného trojúhelníku.

"Máš pravdu, nemůžeme vyhrát," zašeptal a políbil Ničinu zakrvácenou dlaň. Vrávoravě se postavil.

"Ale můžeme bojovat až do konce."

Sekera mu však vypadla z rukou a Nika ho musela podepírat, aby se udržel na nohou.

Hangeron spokojeně pozoroval přibližující se galéry. Do boku drakarů se zaseklo několik hákovacích tyčí a bezpečně připoutalo menší loď k masívnímu trupu. Velitel Stínů ukázal gestem na někoho za sebou a neviditelný služebník shodil provazový žebřík. Hangeron se bez váhání vyšplhal nahoru. Ozbrojenci se před ním rozestoupili a uvolnili mu cestu k veliteli. Hangeron zůstal stát a beze slova si ho prohlížel. Kapitán lodi byl o hlavu vyšší a současně mnohem mohutnější než on sám. Jeho rozměry ani proporce již nebyly lidské. Tvář mu zakrývala podivně hladká helma bez jakéhokoliv zbytečného zdobení. Na rozdíl od ostatních ozbrojenců - Stínů, měl zřetelné obrysy a jeho barva, zřejmě symbol postavení, nebyla šedá, nýbrž černá.

"Kdo jsi?" Zeptal se ho.

"Já jsem ten kdo dostává odpovědi na otázky, ale protentokrát učiním výjimku. Jsem Kaaw, černý pěšák. Tito muži," ukázal paži okolo sebe, "jsou mí vazalové, bojovníci. A ti v podpalubí otroci. Záleží jen na tobě, kým se staneš."

Nika na moment ztratila vědomí. Hlas jí obrátil mozek naruby, v kostech se usídlil nevyléčitelný mráz. Zrzavec, který se již poněkud vzpamatoval, pevně stiskl zuby. Jedna z dívek tísnicích se v hloučku se zhroutila - srdce nevydrželo a přestalo bít. Přítelkyně se k ní polekaně sklonila, ale než se těla stačila dotknout, zmizelo.

Kaaw se zasmál.

"Pěkný přírůstek do mého harému. Ale mám jich už dost."

Dál pokračoval vemlouvavým, sugestivním hlasem.

"Zabij je, Hangerone. Všechny. Potřebuješ sluhy, vojáky, ženy. Každý koho přemůžeš se připojí k tvé armádě. Už na tebe čeká a není malá."

Hangeron pohlédl dolů na zakrvácenou palubu drakarů. Živí. Cítil jejich přítomnost, uváděli ho do varu, nenáviděl je. Zabít, přesně to si přál. Ale přesto všechno je zabít nechtěl. Ani nevěděl proč. Váhal.

Nika se s napětím vpíjela do jeho očí. Prázdnotu nevyplnilo nic, nenašla smilování ani milosrdenství, objevila jen touhu ničit, zabíjet. Smířila se s definitivní prohrou.

Hangeron se rozhodl. Přetřhal zbytky tenkých pout, která ho vážala k lidem dole, předchozí nerozhodnost mu připadala směšná. Pevněji sevřel toporo sekery, ale než zbraň pozvedl, znovu zaváhal. Opravdu mu smrt poslouží i tentokrát? Jak se jeho vědomí vzdalovalo lidskému chápání, více a více rozuměl zákonům Země šedi. Každý, koho zničí, ať v boji či jinak, každý, kdo uzná svou porážku, se stane jeho služebníkem. A v nekonečných bitvách jich bude potřebovat mnoho. Ale co se stane, když bude zabíjet na něčí rozkaz?

"Dělej!" přikázal Kaaw popuzeně. Hangeron se zašklebil. Ne, on neuzná ničí převahu. Nestane se ubohým šedým žoldákem, jeho armáda nebude sloužit cizím zájmům. Podíval se na svou paži. Železo bylo černé, stejně jako Kaawův pancíř.

"Kdo jsi, že mi chceš poroučet? Nejsem tvůj vazal, bojovník ani otrok. Ti lidé odejdou, to je moje vůle!"

Černý pěšák se jeho slovům hlasitě zachechtal a pak promluvil syčivým hlasem.

"Jsi hlupák, právě jsi rozhodl o svém osudu! V Zemi šedi každý někomu slouží. A ty budeš mým nejposlednějším

veslařem, ubožákem bez těla navždy přikovaným k lavici! Naposledy se rozhlédni, poněvadž ti bez tvaru nevidí, neslyší. Znají jen rozkazy, které jim uložím. Chopte se ho!"

Hangeron odstoupil o krok do zadu, štít mu jako na povel sklouz z ramene na předloktí. Pozvedl sekeru.

"Jak dlouho jsi mrtvý, ty černá sračko? Kdo tě porazil, komu sloužíš ty sám? Kdy jsi zemřel? Pamatuj si! Já jsem se stal Stínem dobrovolně! Jsem vítěz! Nikdo mě nikdy nepřemohl!"

Kaaw zuřivě zavyl, Hangeronova slova ťala do živého.

"Bojoval jsem s tvory, které si neumíš ani představit! Stačil by pohled a mozek by ti změkl hrůzou!"

V Kaawově ruce se zhmotnil nepřírozeně dlouhý meč. Jeho čepel se jako jediná věc na galéře leskla.

"Jsem neporazitelný!" Zařval Hangeron a kryt štítem vyrazil vpřed. Kaaw nečekal. Nice se zdálo, že zmizel, ale to pouze lidské oči nestačily sledovat jeho rychlost. Kolosy se střetly. Praskot dřeva, oceli. Kaaw svého soupeře jedinou ranou jednoduše smetl z paluby. Hangeron v letu zdemoloval brlení galéry, při dopadu roztříštil dvě veslařské lavice a poškodil trup drakar. Loď začala zvolna nabírat vodu. Vrávoravě se postavil. Ještě napůl otřesen zahodil rozdrčený štít. Kaaw si sundal helmu - objevila se masivní lebka s mohutnými nadočnicovými oblouky a dvěma kostěnými hřebeny na temeni.

"Už ses poučil, červe?" Zařval.

Hangeron kulhavě přistoupil ke svému podlouhlému zavazadlu a mlčky ho začal rozbalovat. Nika si uvědomila, že do přízračné atmosféry rozhraní světů se přimísila další síla. V zápětí poznala co je zač.

"Ne," zašeptala.

Hangeron obnažil meč a uchopil ho do levé ruky. Zrzavec nespokojeně zavrtěl hlavou. Žádný člověk nemůže bojovat s dvěma tak těžkými zbraněmi současně. Ani Hangeron. Nika zbledla. Slyšela obě písně oceli a nedokázala se ubránit nekonečným obrazům bojů, ničení, vraždění, kterými meč a sekera - věrní služebníci války, prošli. A vždy v rukou vítězů. Z každého boje, z každého masakru vyšli silnější a silnější, až nakonec ožili a pomáhali svým majitelům. Spatřila také příběh malého Olafa Hangerona, nyní Kellyho. Viděla chvíli, v níž poprvé uchopil zbraň, které se bez následků mohli dotknout jen ti nejhouževnatější muži, prožila jeho utrpení, pochopila jeho kletbu.

Ocel zasvětlovala. Kelly obě zbraně pozvedl a přiblížil k sobě. Šklebil se vypětím, jako kdyby musel překonávat odpor. Ocel křísila o ocel. Vytryskl snopec černých jisker. Kelly se napřímil jako by se náhle stal někým jiným. S graciózní elegancí překřížil meč a sekera v neznámém rituálu. Nadlouho zmizel v záplavě černé záře a vynořil se nabitý mocí. Jediným skokem se vyhoupl na palubu galéry a sekerou i mečem současně zaútočil na Kaawa. Ten se však nenechal zaskočit. Zabíjáci se podobali rotujícím tornádům. Vše, co jim stálo v cestě, měnili v změť třísek, třesk jejich zbraní zněl jako praskot zemětřesení. V zápalu boje opět spadli na drakar. Dřevo nepevně podpůrnými kouzly se pod jejich nohama rozestupovalo, náhodné údery jejich mečů přerážely žebra trupu snadněji než řeznické špejle. Za okamžik zápasili po pás ve vodě. Už už se zdálo, že se oba utopí i s posádkou, ale v poslední chvíli přeskočili zpět na galéru. Drakar rychle mizel pod hladinou. Zrzavec se jednou rukou zaklesl za provazový žebřík, druhou držel Niku. Dívky se panicky chytaly plovoucích dřevěných trosek, několik jich stáhl silný vír.

Válečníci dočasně přerušili souboj a zůstali stát několik kroků od sebe. Hangeron přišel o půl obličeje, ale nekrvácel. Změti poničeného masa a kůže prosvítala kost čelistí, zuby obnažené až po kořeny z něj dělaly groteskně se šklebícího kostlivce. Masivní prsní pancíř jeho zbroje byl na několika místech proťat, s řinčením z něj opadávaly části rozbitých nárameníků, náloketníků, helmy. Kaaw vypadal o něco lépe, ale kostěné hřebeny na jeho lebce držely pohromadě jen částečně, čelo mu brázdila síť rozšiřujících se prasklin.

"Jsi hlupák," Zachrčel Kaaw. Jsem černý pěšák. Mě si nemůžeš podmanit. Já tebe ano."

Hangeron se s obtížemi napřímil. Přestože nedýchal ani nekrvácel, zásoba jeho sil byla omezená.

"Možná si tě nepodmaním, ale určitě tě zničím."

Nika smysl slov spíše odezřela ze rtů, poněvadž jedna z ran Hangeronovi poškodila hrtan a zvuk, který vydával, neměl mnoho společného s lidskou řečí.

Hangeron znovu obřadně překřížil meč a sekera. Pomalu táhl ostří po ostří. Ocel zpívala, černá záře ho zakryla lidským zrakům. Už se zdálo, že ho světlo smrti pohltilo navždy, ale nakonec se vrátil zpět. Jako lidské torzo odsouzené ke zkáze, abstrakce člověka oprostěná od všeho zbytečného, nástroj smrti. Pomalu vykročil vstříc svému soupeři, ze široka se kolébal, aby udržel rovnováhu. Kaaw se usmíval, ale zůstával na místě. A Hangeron stále šel. Kaaw neudeřil sekou, ani jemu již nezbyvalo mnoho sil. Místo toho udělal nízký výpad a bodl. Meč pronikl zbytkem pancíře jako máslem a na deset palců se zabořil do těla. Hangeron se nachýlil dopředu - Kaaw se triumfálně zašklebil - a ztrnul. Jeho soupeř udělal další krok. Ocel zaskřípěla o páteř. Hangeron pozvedl meč a ťal. Čepel prosekla nárameník, rameno a uvízla v polovině trupu. Kaaw se zapotácel a pokusil se druhou rukou vytáhnout svou zbraň z rány. Hangeron se zapěl nohama proti palubě a opět postoupil kupředu, ze zad mu vyrostl ocelový hrot. Uchopil sekeru oběma rukama. Kaaw na něj vyděšeně zíral. Na něco takového nebyl připraven. Nakonec se pokusil ustoupit, ale bylo pozdě. Sekera zasvištěla vzduchem a zakousla se do levého boku. Zastavila se až o ocel meče. Kaaw, černý pěšec, se zazmítal v křeči, záře prosvítala jeho tělo, všichni spatřili kosti a mezi nimi dotýkající se ostří. Křičel, řval, ale uvolňovaná síla ho spalovala zevnitř. Jeho tělo se bizardně kroutilo, tkáně se odlupovaly od kostí, hroutily se do sebe až z nich zbyl jen prach. A Kaaw křičel a křičel, dokud se jeho hlava nerozsypala na drobné střípky. Avšak ani potom řev neumkl. Trpěl i vítěz. Hangeron se nedokázal pustit sekery a oblouk moci stravoval i jeho. Černá záře sílila, celá galéra začala hořet, šedá mlha okolo vřela. Pekelná bolest Hangerona zcela ovládla, silueta jeho postavy se rychle měnila, jak probíhala několikanásobná transmutace. Zdálo se, že se snaží promluvit, ale nikdo mu nerozuměl. Náhle černý jeho tělo zbledlo a z ran vytryskla rudá krev. Nika, která se právě vyšplhala po žebříku nahoru, se bez uvažování vrhla k němu a než ji Zrzavec stačil zadržet, vytrhla sekera Hangeronovi z ruky. Tok moci byl přerušen, Hangeron se zhroutil, bezvládnou

Niku zachytil Zrzavec do náruče. Boj skončil.

Šedá mlha se poněkud rozptýlila, z okolí zazníval tlumený šum vln. Galéra se klidně pohupovala na hladině, drakar s pirogou čekali opodál. Olaf Hangeron se těžce opíral o brlení a díval se, jak šedí válečníci podle rozkazů vytahují na palubu zbylé dívky. Rány se mu opět zázračně rychle zacelily, přežil. Pokud se tomu dá říkat život, pomyslel si. Už necítil nutkavou touhu plavit se do Země šedi, byl svobodný. Černý oheň sežehl moc ovládající jeho já, s ní však i většinu osobnosti. Zbylo jen pár střípků, pár nejasných nehezských vzpomínek. Nevěděl, kam by se měl vydat, nepatřil do světa lidí, nebylo tam pro něj místo.

"No, moc se toho nezměnilo," pronesl chraptivě.

Otočil se a zahlédl Zrzavce klečícího nad Nikou. Vypadala jako mrtvá, ale Hangeron věděl, že pokud tomu tak doopravdy je, může mluvit o štěstí. Možná na něho čeká tam na druhé straně, jako jedna z vojáků jeho armády. Velký viking zvedl dívku do náruče a otočil se k Hangeronovi. Po vrásčité tváři mu tekly slzy. Hangeron mlčel. Neměl co říci. Před očima mu proletěl chaotický řetěz vzpomínek: Kromě zabíjení v nich nebylo nic jiného. Snad by mohl zkusit něco jiného. Obrátil se k šedivci, který se stále držel po jeho pravici.

"Co se s ní stalo?"

"Je u nás, čeká na tebe. Tady zůstalo jen tělo."

Hangeron pochmurně přikývl.

"Dobrá jedeme pro ni. Vydej rozkazy veslařům."

Stín od něho zděšeně odstoupil.

"Na palubě jsou živí! To nemůžeš!"

Hangeron se mu zadíval do očí, až muž sklopil zrak.

"Řekni mi, jsem Stín, člověk, černý pšec, jsem mrtvý, živý?"

Šedivák chvíli mlčel.

"Nevím."

"A co víš?"

"Jsi můj pán."

"Pak víš, co máš dělat."

Stín se poslušně uklonil a odešel splnit rozkaz. Zanedlouho se dlouhá vesla rozpohybovala a galéra i s doprovodem zamířila k severu.

Obsah

Pendulum

Dobro i zlo se mnohdy ubírají stejnými cestami

Erystros Dgaheton, zvaný Černý, se rozhlédl po podzemním sále. Okolo dlouhého stolu sedělo třicet mužů. Silných a mocných mužů poháněných jejich vlastními slabostmi. Chtíčem, touhou po bohatství, zrůdným pokřivením lidské duše. Každý z nich ukrýval někde uvnitř špatnost, vlastnost, která ho vydělovala z kruhu normálních lidí. A právě proto zde byli. Ne, opravil se v duchu, i kvůli tomu zde byli.

"Jsem jeden z nejmocnějších čarodějů a kráčíím po zakázaných stezkách, které mi umožňují dojít tam, kam se ostatní bojí," řekl nahlas pevným sebevědomým hlasem.

Uvnitř si však tak jistý nebyl. Věděl, že je dobrý. Ba co víc, byl přesvědčen, že je nejlepší. A skutečně vykročil na zakázané stezky vedoucí k absolutní moci. Jeho magie, podstata jeho moci, byla postavena na krvi, utrpení a smrti. Otázkou však zůstávalo, zda to bude něco platné. Jeden proti zástupům, jediný černý čaroděj proti světu bílých. Uvědomil si, že zatímco se toulal v pralese svých pochybností, stále mluví a ličí svým budoucím spojencům světlou budoucnost.

"Až zvítězíme, rozdělíte si tento svět a každý z vás bude vládnout říši, proti které jsou dnešní impéria pouhé venkovské statky."

Měřil si muže u stolu pohledem. Znal jejich slabosti, úchylky, znal zrůdné bestie skryté v jejich nitru. Chystal se jich využít. Starosti mu dělal jen jeden. Vysoký hubený muž v koženém kabátě, který věkem ztratil svou původní barvu i tvar. Erystros využil svého nadání a nahlédl do jeho duše. Byla stejně beztvará a šedivá jako oděv. Netušil, jak se zde ten muž ocitl, ale byl si jist, že bílou nevyznává. Na to bylo jeho nitro příliš bezútěšné.

Vrátil se z myšlenek zpět do reality a slyšel sám sebe jak říká: "Stojí proti nám ohromná přesila, ale to, co můžeme získat, vyvažuje i ta největší rizika."

On sám přesně věděl, o co usiluje. Toužil po světě ovládaném hrstkou jeho baronů, kteří budou chovat lidi jako dobytek a poskytovat mu krev i duše, aby postoupil výš a stal se bytostí jiné dimenze.

"Teď máte poslední možnost vycouvat. Později bych vaše odpadlictví považoval za zradu a musel bych ji podle toho i potrestat."

Samozřejmě lhal. Nikdo, kdo by mu v příští chvíli odmítl přísahat věrnost, nesměl opustit podzemní jeskyni živý. Venku čekala jednotka assasinů, nejlepších bojovníků posledního tisíce let, které navrátil z jejich hrobů do života. Dva lidé se kupodivu zvedli a zamířili k východu. Erystros potlačil pohrdlivý smích. Baron Ougwenon si myslel, že se svou touhou po nedospělých dívkách může žít mezi lidmi. Byl to hlupák. Erystros pro něj měl vyhrazenou roli hlavního prznitele duší, kdyby nebyl zbabělý, mohl baron žít v ráji všech úchyláků.

Vydal mentální rozkaz, aby se jeho assasini připravili. Vzduchem zasvištěla ocel. Šedivý muž se zdánlivě ani nepohnul, náhle však držel v ruce meč, ze kterého odkapávala krev. Dva odpadlíci se svíjeli na zemi a snažili se nacpat si do břicha vyhrzávající vnitřnosti.

"Není cesta zpátky," řekl šedivák a jeho tichý hlas rezonoval definitivností kladiva zatloukajícího hřeby do rakve.

Erystros potlačil nervozitu. Ten člověk byl přinejmenším mistr meče. Ti dva byli poranění způsobem, který jim zaručoval hodiny velmi bolestivého umírání.

Muž v šedivém stál před svými lidmi a pozoroval je studeným pohledem. V jeho oddíle bylo třicet jedna lidí, třicet jedna zabijáckých monster, tvorů bez svědomí, bytostí opájejících se násilím, stvoření prochnutých láskou k utrpení a smrti. Polovina z nich měla nadání k ovládnutí magie, polovina patřila k mutantům obdařeným nadlidskými schopnostmi.

Přesto všechno se všichni ve vzácné schodě svého velitele báli.

"Už jednou jsem vám řekl - jeden za všechny, všichni za jednoho."

Jeho hlas řezal jako řemeny devíticásné kočky zakončené bronzovými háčky. Necháпали o čem mluví, byli monstra, zabijáci, vyvrhelové, spodina lidské společnosti, jimž byl pocit jakékoliv sounáležitosti cizí.

"Ty, Grassime, jsi nechal Azise napospas našim nepřítelům," šedivák se zastavil před dva a půlmetru vysokým gigantem, který dokázal chytat mouchy v letu pouhým stisknutím palce a ukazováku. Také dokázal jediným nápořem své vůle zapálit vesnici, potopit loď, nebo zlomit člověku vaz.

"Jeden za všechny, všichni za jednoho. Jsme jednotka, závisíme na sobě. Nikdo z nás bez pomoci ostatních v boji nepřežije," šedivák mluvil monotónním hlasem, jako by mu bylo jedno, zda muži jeho proslov vnímají nebo ne.

"A protože ses provinil proti mému rozkazu, umřeš."

Třicet párů očí se zvedlo směrem k šedivákovi. Nikdo si nedokázal představit, že by někdo nebo něco, mohl - mohlo porazit Grassima. A přece se to stalo. Pohyb paže rychlejší než blesk. Prsty prorazily hrudní koš, sevřely se kolem obrovského černého srdce a vytáhly ho na denní světlo. Grassim zalapal po dechu. I bez srdce dokázal nějakou dobu přežít. Šedivák se okamžik díval na pulsující hroudu masa ve své pěsti. Podal ji muži stojícímu vedle Grassima a poručil. "Kousni si."

Nikdo mu neodporoval. V okamžiku, kdy poslední žoldák snědl poslední kousek srdce, Grassim konečně zemřel. Erystros nervózně pozoroval siluetu citadely tyčící se k nebi. Byla více než deset tisíc mil daleko, ale i pouhý její zrcadlový obraz vzbuzoval respekt.

"Před vámi nemusím nic předstírat," obrátil se ke společníkovi stojícímu v přítmi kamenného portálu.

V průběhu let se naučil šedivému muži, jak neznámému přezdívat, důvěřovat.

"Vyhráli jsme několik bitev, ale bez tohoto artefaktu, bez velkého křišťálu ukrytého v centrální věži, jsme ztraceni.

Zametou s námi, jako bychom byli jen chmýří ve větru."

Šedivákovi se ve tváři nepohnul ani sval.

"Získám ho pro vás."

Třicetka monster se skrývala za skalním převisem a naslouchala hlasu svého velitele.

"Stojí proti nám síly celého světa. Ale my to dokážeme. Jeden za všechny, všichni za jednoho."

Vulkán střežící klid pevnosti explodoval, třicítka běsnících stínů vyrazila na zteč. Slunce pohaslo.

Gyreten Fautudos, zvaný Bílý, se rozhlédl po sále. U prostého dubového stolu se tísnilo třicet mužů. Třicítka nejodvážnějších a nejstatečnějších, kteří se navzdory osobnímu nebezpečí a útrapám dokázali vzepřít tristaleté nadvládě Erystrose Daghetona.

"Máte poslední možnost vycouvat. Později bych to považoval za zradu a musel bych vaše jednání podle toho potrestat."

Nelhal, nechystal na své spoléčníky žádnou léčku. Doufal však, že nikdo neustoupí. Dva muži se naneštěstí zvedli a zamířili k východu z jeskyně. Když procházeli okolo vysokého hubeného muže v beztvarem koženém kabátě, vzduchem se mihla čepel a oba se zhroutili na zem. Jejich hlavy se rozletěly do opačných koutů sálu.

"Nemůžeme riskovat zradu," řekl ten muž, jehož duše byla šedá jako sníh v okolí kovářské výhně na konci zimy.

"Když se kácí les létají třísky," dodal.

Gyreten Fautudos, zvaný Bílý, potlačil slzy za dva muže, kteří se ničím neprovinili a hlasitě pronesl.

"To je pravda. Kyvadlo osudu se musí vrátit zpět. Svrhneme nadvládu černého mága. Jeden za všechny, všichni za jednoho."

Lesklé mosazné závaží prošlo úvratí a zamířilo zpět.

Erystros Dgaheton, zvaný Černý, se rozhlédl po podzemním sále. Okolo dlouhého stolu sedělo třicet mužů. Silných a mocných mužů poháněných jejich vlastními slabostmi. Chtíčem, touhou po bohatství, zrůdným pokřivením lidské duše. Každý z nich ukrýval někde uvnitř špatnost, vlastnost, která ho vydělovala z kruhu normálních lidí. A právě proto zde byli. Ne, opravil se v duchu, i kvůli tomu zde byli.

"Jsem jeden z nejmocnějších čarodějů a kráčí po zakázaných stezkách, které mi umožňují dojít tam, kam se ostatní bojí," řekl nahlas pevným sebevědomým hlasem.

Uvnitř si však tak jistý nebyl. Věděl, že je dobrý. Ba co víc, byl přesvědčen, že je nejlepší. A skutečně vykročil na zakázané stezky vedoucí k absolutní moci. Jeho magie, podstata jeho moci, byla postavena na krvi, utrpení a smrti.

Otázkou však zůstávalo, zda to bude něco platné. Jeden proti zástupům, jediný černý čaroděj proti světu bílých. Uvědomil si, že zatímco se toulal v pralese svých pochybností, stále mluví a líčí svým budoucím spojencům světlou budoucnost.

"Až zvítězíme, rozdělíte si tento svět a každý z vás bude vládnout říši, proti které jsou dnešní impéria pouhé venkovské statky."

Měřil si muže u stolu pohledem. Znal jejich slabosti, úchylinky, znal zrůdné bestie skryté v jejich nitru. Chystal se jich využít. Starosti mu dělal jen jeden. Vysoký hubený muž v koženém kabátě, který věkem ztratil svou původní barvu i tvar. Erystros využil svého nadání a nahlédl do jeho duše. Byla stejně beztvárá a šedivá jako oděv. Netušil, jak se zde ten muž ocitl, ale byl si jist, že bílou nevyznává. Na to bylo jeho nitro příliš bezútěšné.

Vrátil se z myšlenek zpět do reality a slyšel sám sebe jak říká: "Stojí proti nám ohromná přesila, ale to, co můžeme získat, vyvažuje i ta největší rizika."

On sám přesně věděl, o co usiluje. Toužil po světě ovládaném hrstkou jeho baronů, kteří budou chovat lidi jako dobytek a poskytovat mu krev i duše, aby postoupil výš a stal se bytostí jiné dimenze.

"Teď máte poslední možnost vycouvat. Později bych vaše odpadlictví považoval za zradu a musel bych ji podle toho i potrestat."

Samozřejmě lhal. Nikdo, kdo by mu v příští chvíli odmítl přísahat věrnost, nesměl opustit podzemní jeskyni živý. Venku čekala jednotka assasinů, nejlepších bojovníků posledního tisíce let, které navrátil z jejich hrobů do života. Dva lidé se kupodivu zvedli a zamířili k východu. Erystros potlačil pohrdlivý smích. Baron Ougwenon si myslel, že se svou touhou po nedospělých dívkách může žít mezi lidmi. Byl to hlupák. Erystros pro něj měl vyhrazenou roli hlavního prznitele duší, kdyby nebyl zbabělý, mohl baron žít v ráji všech úchyláků.

Vydal mentální rozkaz, aby se jeho assasini připravili. Vzduchem zasvištěla ocel. Šedivý muž se zdánlivě ani nepohnul, náhle však držel v ruce meč, ze kterého odkapávala krev. Dva odpadlíci se svíjeli na zemi a snažili se nacpat si do břicha vyhřezávající vnitřnosti.

"Není cesta zpátky," řekl šedivák a jeho tichý hlas rezonoval definitivností kladiva zatloukajícího hřeby do rakve.

Erystros potlačil nervozitu. Ten člověk byl přinejmenším mistr meče. Ti dva byli poranění způsobem, který jim zaručoval hodiny velmi bolestivého umírání.

Muž v šedivém stál před svými lidmi a pozoroval je studeným pohledem. V jeho oddíle bylo třicet jedna lidí, třicet jedna zabíjáčských monster, tvorů bez svědomí, bytostí opájejících se násilím, stvoření prochnutých láskou k utrpení a smrti. Polovina z nich měla nadání k ovládnutí magie, polovina patřila k mutantům obdařeným nadlidskými schopnostmi. Přesto všechno se všichni ve vzácné schodě svého velitele báli.

"Už jednou jsem vám řekl - jeden za všechny, všichni za jednoho."

Jeho hlas řezal jako řemeny devíticásné kočky zakončené bronzovými háčky. Necháпали o čem mluví, byli monstra, zabijáci, vyvrhelové, spodina lidské společnosti, jimž byl pocit jakékoliv sounáležitosti cizí.

"Ty, Grassime, jsi nechal Azise napospas našim nepřítelům," šedivák se zastavil před dva a půlmetru vysokým gigantom, který dokázal chytat mouchy v letu pouhým stisknutím palce a ukazováku. Také dokázal jediným nápořem své vůle zapálit vesnici, potopit loď, nebo zlomit člověku vaz.

"Jeden za všechny, všichni za jednoho. Jsme jednotka, závisíme na sobě. Nikdo z nás bez pomoci ostatních v boji nepřežije," šedivák mluvil monotónním hlasem, jako by mu bylo jedno, zda muži jeho proslov vnímají nebo ne.

"A protože ses provinil proti mému rozkazu, umřeš."

Třicet párů očí se zvedlo směrem k šedivákovi. Nikdo si nedokázal představit, že by někdo nebo něco, mohl - mohl porazit Grassima. A přece se to stalo. Pohyb paže rychlejší než blesk. Prsty prorazily hrudní koš, sevřely se kolem

obrovského černého srdce a vytáhly ho na denní světlo. Grassim zalapal po dechu. I bez srdce dokázal nějakou dobu přežít. Šedivák se okamžik díval na pulsující hroudu masa ve své pěsti. Podal ji muži stojícímu vedle Grassima a poručil. "Kousni si."

Nikdo mu neodporoval. V okamžiku, kdy poslední žoldák snědl poslední kousek srdce, Grassim konečně zemřel. Erystros nervózně pozoroval siluetu citadely tyčící se k nebi. Byla více než deset tisíc mil daleko, ale i pouhý její zrcadlový obraz vzbuzoval respekt.

"Před vámi nemusím nic předstírat," obrátil se ke společníkovi stojícímu v přítmi kamenného portálu.

V průběhu let se naučil šedivému muži, jak neznámému přezdívat, důvěřovat.

"Vyhráli jsme několik bitev, ale bez tohoto artefaktu, bez velkého kříšťálu ukrytého v centrální věži, jsme ztraceni.

Zametou s námi, jako bychom byli jen chmýří ve větru."

Šedivákovi se ve tváři nepohnul ani sval.

"Získám ho pro vás."

Třícítka monster se skrývala za skalním převisem a naslouchala hlasu svého velitele.

"Stojí proti nám síly celého světa. Ale my to dokážeme. Jeden za všechny, všichni za jednoho."

Vulkán střežící klid pevnosti explodoval, třícítka běsnících stínů vyrazila na zteč. Slunce pohaslo.

Gyreten Fautudos, zvaný Bílý, se rozhlédl po sále. U prostého dubového stolu se tísnilo třicet mužů. Třícítka nejodvážnějších a nejstatečnějších, kteří se navzdory osobnímu nebezpečí a útrapám dokázali vzepřít třístaleté nadvládě Erystrose Daghetona.

"Máte poslední možnost vycouvat. Později bych to považoval za zradu a musel bych vaše jednání podle toho potrestat."

Nelhal, nechystal na své společníky žádnou léčku. Doufal však, že nikdo neustoupí. Dva muži se naneštěstí zvedli a zamířili k východu z jeskyně. Když procházeli okolo vysokého hubeného muže v beztvarem koženém kabátě, vzduchem se mihla čepel a oba se zhroutili na zem. Jejich hlavy se rozletěly do opačných koutů sálu.

"Nemůžeme riskovat zradu," řekl ten muž, jehož duše byla šedá jako sníh v okolí kovářské výhně na konci zimy.

"Když se kácí les létají třísky," dodal.

Gyreten Fautudos, zvaný Bílý, potlačil slzy za dva muže, kteří se ničím neprovinili a hlasitě pronesl.

"To je pravda. Kyvadlo osudu se musí vrátit zpět. Svrhneme nadvládu černého mága. Jeden za všechny, všichni za jednoho."

Lesklé mosazné závaží prošlo úvratí a zamířilo zpět.

Obsah

Svět se s nikým nemazlí

Ne každý má to štěstí, aby se sestával jen z jedné osobnosti

Spokojeně jsem odložil pilník. Oči mě pálily a prsty, které jsem musel ztenčit na třetinu jejich normální velikosti, abych v nich vůbec drobné nářadí udržel, nesnesitelně brněly. Přeostrčil jsem pohled, zmenšil zvětšení a prohlédl si náušnici jako celek. Nevypadala špatně. Miniaturní bysta z dvaceti karátového tvrzeného zlata s jemně gravírovaným řetízkem.

Dokonce se mi do smaragdových očí podařilo vdechnout náznak oduševnělosti. Opatrně jsem ukazovákem zatlačil na dolní čelist. Elegantní tvář se v mžiku změnila v bestiální tlamu plnou ostrých zubů se zpětnými háčky. Skvostných kousek, možná můj nejlepších. Kdyby za něj lady Adrac nezaplatila předem, asi bych si ho nechal. Pomalu jsem klenot uchopil do dlaně. Zlato příjemně hřálo. Naše lady však neutrácela své bohatství jen za zlatnickou práci, přišla by ji u mě příliš draho. Otevřel jsem náušnici a do miniaturní mozkovny vložil šedou perlu. Potom jsem náušnici opatrně zavřel a položil ji na sametovou podložku vedle kousku krvavé hověziny. Tvář ožila, oči z drahokamů se hladově leskly. Ted'! Zavelel jsem v duchu. Ústa chňapla po návnadě, krev se rozstříkla po látce. Lady Adrac má v jistých věcech, řekněme, velice neobvyklé choutky. Pochybuji, že se některý z jejich milenců odváží protestovat proti tak rafinovanému obohacení milostných hrátek. Ted' už stačí jen vyladit na myšlenky naší milované dámy a práce je u konce.

"Íre! Íre!"

Hlas byl zpupný a mé jméno převaloval mezi zuby jako kus slizu. Vrátil jsem se do obvyklé podoby přerostlého trpaslíka se zrůdně deformovanou hlavou a vyšel z jeskyně. Paprsky zapadajícího slunce mě oslepily, bolest mi na chvíli zmrazila myšlenky. Sakra. Během práce jsem průběžně přizpůsoboval oči šeru a teď jsem zapomněl snížit citlivost. "Íre!"

Moc ukrytá v hlase se zařizla do mozku, nemohl jsem čekat. Svině. Natočil jsem paži za sebe směrem ke kavalci.

Vzduchem se mihl černý blesk a do dlaně mi ohleduplně vklouzlo Kladivo. Tetelilo se radostí.

Mžoural jsem do slunce a snažil se pořádně si prohlédnout nezvaného hosta. Nebyl to čaroděj, pouze jeden z jeho patologů. Obrovský kůň, v sedle až groteskně mohutný muž v černé zbroji. Pohlcovala světlo jako černá díra a nevrhala jediný odlesk.

"Copak jsi pil místo mateřského mléka?" zeptal jsem se.

Z jeho výstroje na mě cenily zuby desítky kouzel, ty nejsilnější měl zabudované přímo v těle. Na takovém bastardovi by si snadno vylámal zuby i mág - mistr.

"Drž jazyk na uzdě, nebo o něj přijdeš."

Hlas bez emocí, dunivý, jako by vznikal někde hluboko v hrudi. Kladivo sebou vztekale cuklo. Bylo trochu prchlivé a nesnášelo, když mě někdo urážel.

Ne, kamaráde, on planě nekecá. Dal by si nás jako zákusek., uklidňoval jsem ho v duchu.

"Co chceš?" zavrčel jsem.

"Můj pán, Fialová Maská, potřebuje zrcadlo. Zrcadlo k práci. Přijedu si pro něj za měsíc."

Vztekl mě zaplavil jako příbojová vlna až se mi na chvíli zastavilo srdce. Ne že by to vadilo. Bastard čarodějnický, spratek mizerný.

"Zálohu, bez zálohy nehnu prstem," procedil jsem skrze zuby.

Chlap sáhl za sebe a jednou rukou po mně hodil velký pytel. Pokusil jsem se ho chytit, ale váha mě srazila k zemi.

"Pokud můj pán nebude spokojen, zbylou část ti vyplatím já sám," řekl.

"Táhni k čertu," poradil jsem mu místo pozdravu.

Otočil koně na pětníku a tryskem se rozjel dolů.

Nepotřeboval jsem se dívat, co je ve vaku - dva metráky čistého, panenského zlata. Takové mám nejraději. Kov mě i přes látku zdravil a snažil se mi vlichotit. Ještě nikdy se ho nedotkl lidský nástroj. Pocházelo ze sopečných vyvřelin, na jeho povrchu dosud lpěla čistá síra. Jindy bych byl na vrcholu blaha, ale práce pro mě i po letech dokázala vyvézt z rovnováhy. Čaroděj vám nikdy přesně neřekne, co vlastně chce. Naznačí vám to množstvím zlata. A pokud ho dostanete hodně, měli byste se setsakramentsky snažit. Nenávidím ty zpotvořené kouzelnické pancharty, zrůdy, odpadky přírody. Svého času jsem s nimi měl společného více, než mi bylo milé.

Vrátil jsem se do jeskyně a nepatrně náušnice upravil. Pokud bude mít první milovník tuhou kořinek, možná noc vášně přežije. Kdyby se to lady Adrac nelíbilo, o čenž pochybuji, svedu to na její dychtivost. S magií se musí zacházet opatrně. Ani tenhle drobný žertík mi však mizernou náladu nespravil. Noc jsem proseděl venku a naslouchal horám Černé hory. Nejpodivnější a nejkrutější kout země, jaký může existovat. A o dost horší, než si dokážete představit. Sem tam najdete v kamenité pustině pár trsů lišejníku nebo obzvlášť odolného keře, ale dovolte svému koni párkrát si užít a dál půjdete pěšky. Voda, pokud ji objevíte, vymývá nejhlubší útroby země a o průzračnosti si může nechat jen zdát. Zato v ní objevíte mnoho podivných a zajímavých věcí. Napijte se a jestliže se druhý den udržíte na nohou, máte naději přežít. Ale jen naději. O tom nejdůležitějším jsem se zatím nezmínil. Černé hory znamenají magii. V původní, nikým nezkrácené syrové formě. Každý kopec, každá skála v sobě skrývá záludnost, někde je síla zubatá, zuřivá, jinde se ve vás střádá pomaloučku a nenápadně. Dávno budete stovky mil daleko a najednou bác. Vaši příbuzní se budou bezradně ptát, na co takový zdravý a silný chlapík umřel. To však stále není to nejhorší, co vás zde může potkat.

Vyberete si místo k přenocování, neuděláte jistou věc, o níž navíc nemáte ani tušení. Někdy je to komplikovaný rituál, jindy postačí vyčurát se kolem tábora na všechny čtyři světové strany. Ráno se vzbudíte, odpočinutý, zdravý, ale už to nejste tak docela vy. Stále máte šanci, stačí vzít nohy na ramena, ale vy si vždy najdete důvod, proč se zdržet další den navíc. Nakonec už ani ten důvod nepotřebujete, jste přízrak, zajatec místa, otrok moci. Až tudy za padesát let pojede někdo další, s radostí mu rozpárete břicho a z jeho střev si uděláte náhrdelník.

Ano, tohle jsou naše Černé hory. Žijí zde čarodějové, zapomenutí trpaslíci, pololidé, zplozenci stínů, šílenci. A já. Jsem zde uvězněn lépe než v zazděné podzemní kobce. Bez všudypřítomné síly pronikající každým kouskem zdejší půdy bych nepřežil ani sekundu.

Ráno jsem splín hodil za hlavu. Fialová Maská chce zrcadlo, bude ho mít. Na čarodějném zrcadle je nejdůležitější jeho hladkost a s ní související odrazivost. Můžete ho sice zpevnit a vylepšit čert ví jakými zaklínadly, ale hladkost, či drsnost plochy, jak je libo, zůstane rozhodující. Velmi dobrá zrcadla jsou leštěna sametem, ty ještě lepší vlnou a existuje pár výjimečných kousků, na které byla použita speciálně upravená lidská kůže. To by Masku asi uspokojilo, ale bohužel nikde v okolí nežije potřebná stovka dětí a času taky není nazbyt. Řídím se zásadou, za co si zaplatíte, to dostanete. A Maská si zaplatil za nejlepší zrcadlo na světě. Večer jsem znal řešení. Do vaku jsem naložil sušené maso na několik dní, mých vody, do ruky chytil Kladivo a vydal se do nitra jeskyně. V hloubce třiset metrů se napojuje na rozsáhlý systém podzemních dutin.

Vrátil jsem se za čtrnáct dní. Nahý - šaty nevydržely žár lávových jezer, hladovější než vlk, přiotrávený podzemními ohni, vyschlý na troud. Po mnoha letech mě potěšil pohled na slunce. Na chvíli. Pod paží jsem si přinesl, co jsem hledal - obrovský krystal křemene zarostlý do žulové krusty. Sedm dní jsem krystal zkoumal, očima, čichem, hmatem, i dalšími smysly, kterých bych se s radostí vzdal. Devět dní jsem vyráběl dláto. Skoro jsem myslel, že to nedokážu, ale podařilo se. Posledního dne lhůty, kterou mi Fialová Maská dal, jsem v pravé poledne přistoupil k dílu. Dláto jsem přiložil k pečlivě vybranému místu, počkal až Slunce ozáří runy a udeřil Kladivem. Zvládlo to mistrovsky. Krystal pukl, přesně podle propočtů. Vznikla plocha tvořená jedinou štěpnou plochou, kde se křemen rozpojil mezi dvěma atomovými vrstvami. Zakonzervoval jsem atomy v jejich místech a vyšel i se zrcadlem ven. Bojovník právě přijížděl.

Položil jsem krystal na zem a odstoupil. Seskočil z koně, uchopil zrcadlo a přitom se do něj přes hledí helmy letmo podíval. Inteligence většinou není předností bojovníků, ale tenhle byl korunovaný blbec. Zapotácel se, poklesl na kolena. Slyšel jsem řev kouzel zalykajících se na samé hranici možnosti, ale nakonec to zvládly. Vrávoravě se zvedl, hodil po mě druhý pytel zlata a beze slova odjel. Nohy se mi roztrásl dlouho potlačovaným strachem. Přežil jsem. Není mnoho lepších mágů než Fialová Maská a žádný není krutější a zákeřnější. Zaplatil sice dobře, ale raději budu vyrábět zubaté robertky pro lady Adrac a její dvorní dámy.

Poprvé po měsíci jsem odpočíval. Věčný oheň ve výhni vesele praskal, Kladivo v rohu spokojeně předlo. Roztavil jsem v kokile půl metráku olova a ozrál se jako prase. Moralisté by mě s pohrdáním označili za metalolika, ale to je mi fuk.

Přesto jsem nespál dobře. Něco rozpohybovalo síly a ráno celé Černé hory vřely pod zdánlivě tichou hladinou. Večer, se situace uklidnila, ale když jsem kolem půlnoci uslyšel tlukot kopyt na skále, věděl jsem, že je zle. Nebyl to můj starý známý válečník. V sedle seděl někdo mnohem drobnější, bez zbroje i jakékoliv viditelné zbraně - čaroděj. Fialová Maská to nebyl, poněvadž jeho aura by mě zpacifikovala na dvě míle, navíc by určitě nepříjel na koni. Jezdec mi ho však něčím připomínal. Neznámý se postavil před vchod do jeskyně a zakřičel:

"Za zabítí jednoho ze zasvěcených tě odsuzuji k smrti!"

Hlas jsem poznal, byl to Valeago, učeďník Masky. Jednou jsem mu vyměňoval stehenní kost, když mu ji chlapi z vesnice kvůli něčemu přerazili. Na třinácti místech, nebyla šance, že by srostla. Nikdy mi nepřipadal normální, ale teď se zbláznil úplně. Po nesmyslné větě se protáhl do dlouhého stínu a vyslovil klíčové slovo. Bylo to opravdu skvělé útočné kouzlo a musel si ho připravovat hodně dlouho. Ve vzduchu se zformoval ohnivý klín a vyrazil do jeskyně. Pak ho něco sfouklo a zpětná vazba Valeoga spálila na škvarek. Chudák, zbláznil se. Žádný čaroděj by nikdy nepopudil moc hor nekoncentrovaným útokem, který by mohl vztáhnout vůči sobě.

Chvilí jsem rozvažoval a pak se rozhodl, že bych ve vlastním zájmu měl Masce oznámit skon jeho učeďníka. Pro vaše zdraví není dobré, pokud vás spojují se smrtí i toho nejobožejšího mága. Do vaku jsem naházel nějaké nářadí, pár užitečných věcí, hvízdal na Kladivo a vydali jsme se na cestu. Mimochodem, na svůj cestovní vak jsem docela pyšný. Každý předmět, který do něho strčíte, se zmenší asi na desetinu své původní velikosti. Vyrobil jsem ho vlastně omylem, po flámu s trojicí trpaslíků. Má sice jednu malou nevýhodu - věci v něm jsou dvakrát těžší než normálně, ale to pro mě není zas tak důležité.

S ránem jsem sestoupil do Grizské kotliny. Ve třech vesnicích tady žije asi tisícovka lidí. Přitáhli je sem čarodějové, zčásti kvůli pokusnému materiálu a zčásti jako publikum. Kouzlo, které neuvidí alespoň jeden zvědavec, je neuspokojí. Jsou to exhibicionisté, ale raději jim to neříkejte.

Nerad se mezi lidi míchám. Připomínají mi, že jsem kdysi byl jeden z nich. Zřejmě. Jsem jim odporný. Nedivím se, krásou právě neoplývám. Nejsem však takový altruista, aby mě urážení estetického citění mých bližních uvádělo do rozpaků. Problém je v tom, že intenzivní záporné pocity vírově narušují přirozenou rovnováhu moci v bezprostřední blízkosti a to mi nedělá dobře. Kráčel jsem středem prašné ulice, každý cizí pohled jsem cítil jako ostré bodnutí v žaludku. Najednou se za mnou s křikem rozběhl hlouček špinavých děcek. Musel jsem se zastavit a soustředit, abych dokázal udržet svou stávající podobu, jak to se mnou zamávalo. Otočil jsem se a plívl po nejbližší povykujícím fakanovi. Slina ho zasáhla do žaludku a vyrazila mu dech. Plívl jsem ještě jednou - plochý kámen se roztříštil na kousky. Uličníci zmlkli a poněkud ustoupili. Okamžitě se mi ulevilo, protože strach rovnováhu nenarušuje.

Kousek za poslední vesnickou chatrčí na mě někdo čekal. Ze všeho nejhorší je, když se někdo snaží přemáhat svůj odpor a mluví se mnou. Pak se někdy skutečně rozsype. I když bylo ráno studené, seděla na zemi zavinutá do jakéhosi hadru. Její pokožka měla mdle šedou barvu, vlasy připomínaly uschlé hloží. Uhnout nemínila, na mě huš huš pouze vstala a upřeně mě pozorovala. Jednu nohu měla pavoukovitě tenkou a dlouhou, druhou naopak neúměrně svalnatou. Ani ve tváři moc krásy nepobrala. Zaječí pysk, levé oko bledě zelené, pravé zářivě červené, zub jako prasečí tesák vyčnívající přes dásně. Prostě zrůda k pohledání. Černé hory si svou daň vybírají všude. Mohlo jí být deset, jedenáct let.

"Co chceš?" vybafl jsem na ni.

Pozorně mě sledovala, ale neodpověděla. Třeba byla i hluchá a němá, nebo měla místo mozku vodnatou houbu. Není pravda, že zrůda k zrůdě necítí odpor, ale jí jsem se očividně líbil. Zvláštní pocit.

"Tak co chceš, ksakru?" zopakoval jsem.

V očích se jí zablesklo.

"Takové zuby jako máš ty!" vypadlo z ní.

Pochybovačně jsem se na ni podíval. Lidé jsou plní překvapení.

"Opravdu?"

Vysunul jsem vnitřní čelist a zacvakal jako uhel černými zuby tvrdšími než diamanty. Její zdeformovaná tvář se zkřivila, až po chvíli jsem pochopil, že se směje.

"Ano, ano. Právě takové bych chtěla."

"Proč?"

"Kvůli Zudekovi."

Pokud to byl mládence, na kterého chtěla učinit dojem, nezdálo se mi, že na to jde správným způsobem.

"Proč?"

"Abych mu mohla ukousnout hlavu."

Je chvályhodné, když děti vědí, co chtějí. Napadlo mě, že umístit vnitřní čelist v její lebce bude docela problém. Pokud nebudu mít co na práci, mohlo by to být zajímavé cvičení v plastické chirurgii.

"Dobrá, za dva dny se budu vracet zpátky. Počkej tady na mě."

Vážně přikývla a vzdálila se dlouhými elegantními skoky. Tenkou nohu používala jako kormidlo.

Cesta mi rychle ubíhala. Večer jsem se chtěl na chvíli zastavit a něco zakousnout, ale nešlo to. Dokázal jsem pouze mírně zpomalit, případně změnit směr. Čím víc jsem se odchyloval od stezky vedoucí k Čedičové tvrzi, sídla Fialové masky, tím obtížněji jsem svým nohám poroučel. Nakonec jsem se vždy vrátil k původní rychlosti a směru. Možná, že kdybych si toho všiml dříve, bych měl šanci, ale teď už bylo pozdě. Pochodoval jsem celou noc a krátce po poledni následujícího dne jsem dorazil do pevnosti. Most byl spuštěný, brána dokořán. Nespatřil jsem jediného strážného, příbytky služebnictva na nádvoří zely prázdnotou. Nohy mě bez zaváhání vedly přímo do centrální věže, hranaté, ponuré stavby bez jediného okna. Vstoupil jsem dovnitř a -

Spolkl jsem kletbu. Cítil jsem přítomnost mnoha čarodějů, mnoha čarodějů, kteří zde neměli co dělat. Fialová Masky mezi nimi nebyl. Valeago se zřejmě nezbláznil, jen bych docela rád věděl, proč si myslel, že v smrti Masky mám prsty já. Předě dveřmi vedoucími do velkého sálu eskortovací kouzlo přestalo účinkovat. Zastavil jsem se a čekal. Nechtělo se mi je otevírat, jako by o mém osudu nebylo už dávno rozhodnuto.

"Pojd' dál, Írre!"

Z výsměšného hlasu mě zamrazilo. Kde se tu vzal právě on? A jak to, že ho nevnímám?

"No tak, Írre. Jsi hlupák, tvrdohlavec, ale zbabělý jsi nikdy nebyl. Nebo jsi se změnil?"

Sáhl jsem po kruhu dvéří, ale než jsem se ho dotkl, otevřely se samy.

V prostorném sále rozčleněném zvýšenou podlahou na dvě části čekalo asi deset mágů. A mezi nimi on. Bledé světlo linoucí se z kamenů zdi ještě zvýrazňovalo bělost jeho pokožky, ve tváři měl stále stejný arogantně blahosklonný výraz. Před očima se mi rudě zatmělo, vztek přemohl strach. Ten bastard, spratek, panchart!

"Írre, Írre. Jsi stále stejně popudlivý. Myslel jsem, že tě moje lekce něčemu naučí, ale mýlil jsem se. Ovládni se, rád bych si s tebou popovídál," promlouval blahosklonně četl přitom ve mně jako v otevřené knize.

Daster, mokvavá prdel. Doufám, že už ho nikdy neuvidím. Před stoletím, možná dvěma, už na tom ani nezáleží, jsem mu se dvěma společníky nevědomky zkřížil cestu. Dařilo se nám a přelstili jsme ho, ale pak jsme se dozvěděli, kdo byl naším soupeřem. Už tenkrát byl známý. Daster Kaoberg. Snažili jsme se všechno urovnat. Drahokamy o něj šlo, jsme vrátili, jako úplatek jsme dokonce sehnali věc, po které dlouho pátral. Každý mág by nás nechal jít, někteří by nám možná i poděkovali, on ne.

Musel jsem proud vzpomínek zastavit, i po letech by mě mohly zničit.

"Přišel jsem, abych zpravil Fialovou Masku o smrti jeho učedníka Valeoga. Probudil síly hor a to se mu stalo osudným."

"Tak ty jsi přišel, dobrovolně a sám. Podívejme se!" protahoval posměšně slabiky.

Ostatní čarodějové mě zkoumavě sledovali. Přestože v Černých horách nejsou slabí mágové, Dasterovi nikdo z nich nesahal ani po paty. V jejich očích jsem viděl strach. O co tady vlastně šlo?

"Viš, co čeká někoho, kdo zavíní smrt čaroděje?" položil Daster řečnickou otázku.

"Nezabil jsem Valeoga, stačí se zeptat hor. Hory se vždy chlubí, když někoho dostanou," hájil jsem se i když jsem se bál, že marně.

"Nikdo tady nehovoří o tom ubožákovi. Mluví o Fialové Masce. Vlastně jsi mi opět pomohl, byl jedním z mých nejvážnějších soupeřů, ale zákon je zákon," šklebil se pobaveně.

"Ještě pořádku ti říkají mokvavá prdel nebo už smradlavá? Kolik plenek denně spotřebuješ?" zeptal jsem se.

Škleb mu zamrzl ve tváři, z hlasu se vytratily znělé zvuky a zůstalo jen ledové syčení.

Těsně před tím, než nás uvrhl do své kobky, jsem se ho pokusil zabít. Zmutovaný tchoř ho sice kousl, ale Daster se jedu ubránil. Jako památka mu zůstala neléčitelná mokvající rána na hýždích. Pokud nechtěl mít neustále mokré kalhoty, musel nosit pleny. A vřed byl samozřejmě nepříjemný i jinak. Obávám se, že tohle mi nikdy nezapomene.

"Stále rád žertuješ, i když jako vždy, poněkud nevkusně a nemístně. Během let jsem se naučil spoustu nových věcí a rád tě s nimi seznámím. Možná nakonec přijdeš na chuť i dobrému chování," zasyčel, ale už se zase ovládal.

Během rozhovoru ukročil stranou a až teď jsem zaregistroval malý stoleček za ním. Skrz oblak nerozptýlujícího se dýmu, který ho těsně obklopoval se nedaly rozeznat podrobnosti a navíc přes něj bylo přehozeno černé sukno, ale svá díla poznám i se zavázanýma očima. Na stole leželo zrcadlo a obláček kouře - to byl Fialová Maska. Nepočítal zřejmě s kvalitou mé práce.

"Vezměte mu všechny věci a zavřete ho do nejvyššího patra. Je pod mou ochranou. Každý útok na něho, budu považovat za vyhlášení války," rozkázal Daster.

Ocitl jsem se ve čtvercové místnosti patnáct na patnáct metrů. Bez oken, bez světla. Nevadilo mi to. Osud Fialové Masky a poslední Dasterova věta mi poskytlý námět k přemýšlení. Pokud zrcadlem odražená a zesílená magie zničila experimentujícího Masku., muselo být zkoncentrování moci úžasné. Tak úžasné, že stávající obranné systémy byly neúčinné, alespoň podle toho, co o magii vím. A právě proto je zde zřejmě tolik čarodějů - každý by chtěl zrcadlo pro sebe. Ale proč do toho tahají mě? Obešel jsem místnost dvakrát dokola a měl jsem to. Vlastnit nezničitelný meč je určitě skvělé, ale ještě lepší je držet pod zámek chlapíka, který ho vykoval. Může vám jich udělat celé tucty a současně se tak zabezpečíte, že neposlouží stejně někomu druhému. Určitě znáte příběhy řemeslníků, kterým vděční vládci za jejich skvostnou práci utírali ruce, případně vypíchli oči. Obávám se, že v mém případě by se s něčím tak nedokonalým nespokojili. Správně bych měl být dávno mrtvý. Napětí panující mezi čaroději bylo náhle jasné. Nejraději by mi zakroutili krkem, ale Daster jim v tom brání a ani ve smečce se mu neodvází otevřeně postavit. Už je na ně příliš silný. A pokud mě doopravdy získá, jejich osud je zpečetěn. Nedělal jsem si iluze, co by mě čekalo, kdyby se mu to skutečně podařilo. Smrt proti tomu nevypadala tak hrozná. Měla však nevýhodu v tom, že byla příliš definitivní řešení. I když, u čarodějů člověk nikdy neví.

Po téměř dvoudenním nepřetržitém pochodu jsem byl unavený a začal jsem klímat. Probudil mě můj vlastní křik. Stará noční můra se vrátila. Pot mi stékal po spáncích, kapal na podlahu a tiše syčel. Daster nás tehdy zavřel do speciální kobky umístěné pod jeho laboratoří. Byli jsme v ní snad padesát let. Hrál si s námi, experimentoval na nás, navíc jsme byli po celou dobu vystaveni rozptýlené magii laboratoře. Poslední trik, byla redukce mentálního i fyzického prostoru. Na počátku jsme byli tři, trpaslický žoldák Fram, podvodník a hoštapler Deeg a novic Kylián. Nejsem si jist, koho z nich je ve mně nejvíce. Magie náhodně vymazala části našich osobností, jiné vzájemně propojila, celé úseky nahradila intelekty monster z nemateriální sféry bytí. A nakonec se z nás i fyzicky stal jediný tvor. Daster mě nechal odejít jakou živou kuriozitu neschopnou další existence. Spletl se.

Zjistil jsem, že klečím na všech čtyřech, třesu se a zvracím. Báł jsem se ho. Pořád jsem se ho báł. Lepší je být mrtvý. Rozhodnutí mě uklidnilo. Postavil jsem a začal zkoumat zeď. Možná jsem odporné monstrum schopné života jen v magii prosáklých Černých hor, ale přesto všechno jsem na světě rád. Zeď byla z velkých hrubě opracovaných čedičových bloků, její tloušťku jsem vzhledem k výšce, v níž jsem se nacházel, odhadl na jeden, jeden a půl metru. Vybral jsem místo, které vypadalo nejslaběji a udeřil. Kámen pukl, ale držel dál. Sklonil jsem se zahryzl do stěny. Čedič chutnal nahořkle a byl tvrdší než obvykle. Střídal jsem pěst a zuby a za dvě tři hodiny vyrubal kruhovou prohlubeň. Zatím šlo vše, jako po másle. Na chvíli jsem se posadil, abych si odpočinul. Práce bez nástrojů mě přece jen znáhala. První rána pěst po pauze rozptýlila všechny mé naděje. Narazil jsem si klouby o kouzlo chránící vnitřní strukturu věže. Zůstal jsem

stát, ještě před okamžikem jsem věřil, že uteču a teď se mě opět zmocňoval panický strach. Znovu a znovu jsem se pokoušel stěnu zničit. Rukama, zuby, hlavou. Marně, pouze jsem si zbytečně ubližoval a nakonec jsem naprosto vyčerpán usnul. Probudil mě nepříjemný pocit změny. Vzduch vřel energií, kamenná podlaha změnila barvu z černé na tmavě červenou, potom žlutou a nakonec oslnivě planula modrou září. V prostoru se objevil mlhavý mrak. Pomalu se přetvářel a houstl, připomínal přerostlou larvu červa zkříženého s ježkem. Prostor se zavinil a plynový přízrak změnil skupenství. Teď se zdálo, jako by byl z rosolu. Čarodějové mi poslali návštěvu. Zřejmě usoudili, že lepší je rvát se s Dasterem teď a ne až potom, co ho vyzbrojím. Zkusmo jsem udeřil pěstí, ale jako bych se snažil rozbít huspeninu. Ustoupil jsem co nejdál od rodice se bestie a čekal. Zatím jsem ji nemohl udělat nic a až se zcela zmaterializuje, nebudou mi k tomu stačit síly. Opřel jsem se zády o zeď. Připadalo mi, jako by celý svět vibroval, ale pak jsem si uvědomil, že se třese jen stěna za mnou. Krůček po krůčku jsem postupoval podél zdi a dlaněmi hledal zdroj vibrací. Přitom jsem nespouštěl oči z červa. Už nebyl ze sulcu, spíše z čerstvé pryskyřice a jeho transformace se víc a víc zrychlovala. V průměru měl dobrého půl metru. Konečně jsem našel místo, kudy se ke mně pokoušel kdosi dostat. Osamělá akce zoufalého mága? Neměl jsem co ztratit. Zoufale jsem začal drásat kámen rukama. Čedič se pod mými prsty odlupoval v dlouhých plátech a téměř okamžitě jsem se dostal na úroveň kouzelné bariéry. Neznámý venku mě slyšel a znásobil své úsilí. Ovanul mě smrdutý závan. Sirovodík napajcovaný ještě něčím dalším. Červ byl tady. Nespěchal, přední částí těla se zdvihl do výše hlavy a kdyby měl oči, řekl bych, že si mě prohlíží. Bílé houbovitě tělo ztmavlo a pokrylo se mozaikou kostěných desek. Bože, z kterého pekla to vyhrabali! Vztyčená hlava se náhle zhoupla v zad a vzápětí udeřila jako beranidlo. Uskočil jsem. Čedičová zeď se pokryla sítí prasklin. Švih ocasem jsem nečekal a zachránilo mě jen štěstí - zakopl jsem a půlmetrová kostěná čepel protřela vzduch nad mou hlavou. Červ se rozvinul a přiblížil. Zmenšil mi tak prostor k dalšímu možnému úniku. Soustředil jsem se na tupou masu tyčící se nade mnou. Pomaličku se odkláněla, bestie se chystala k dalšímu taranu. Zeď věže se v jednom místě zcela rozsypala, v otvoru se něco hýbalo. Neodvažoval jsem se lépe podívat. Odraz světla na kostěných šupinách se zachvěl, vzduchem se mihl černý stín, gigantické beranidlo vyrazilo. Bylo mimo mé schopnosti uhnout, navíc jsem neměl kam. V dlaních jsem ucítil známý tvar. Kladivo. Jeho síla se spojila s mou. Prásk. Pancéřovaná hlava se střetla s ocelovou ploskou. Červ se otřásl, rameno na okamžik vyskočilo z kloubu, ale naštěstí vzápětí zapadlo zpět. Červ ustoupil, vztyčil se a vyčkával. Sbíral jsem síly k dalšímu úderu.

"Třeba bude snadnější mě uškrtit," navrhl jsem mu.

Jako by mi rozuměl. Hlavu nechal nehybnou a začal mě obklíčovat tělem. Nebyla to špatná rada, ale s Kladivem si věřím. Prásk. Pancíř trupu pukl, prásk, prásk, prásk. Sotva jsem se stačil rozzuřeného Kladiva držet. Konečně sebou červ naposledy trhl. Z ran prýštily hektolitry mazlavé břečky a za chvíli jsem v ní stál po kolena. Pomalu se vracely síly i rozum. Kladivo nemohlo přijít samo. Otočil jsem se k díře ve zdi, ze tmy mě pozorovaly oči - jedno červené a druhé zelené. Obě mírně zářily.

"Ty?" ujišťoval jsem se.

"Ano, já," potvrdila nespokojeně.

"Slíbil jsi, že se vrátíš za dva dny a to bylo včera. Šla jsem tě hledat. Před branou jsem našla Kladivo. Ukázalo mi, kde jsi a pomohlo mi. Nemám ráda, když někdo neplní sliby."

"Máš i moje věci?" zeptal jsem se.

"Jo."

"Dej mi je a počkej na mě, jak jsme se domluvili. Přijdu později, musím ještě něco zařídit."

Chvilí váhala, nakonec mi hodila můj cestovní vak a vrátila se zpátky do tmy. I se svými nesouměrnými nohama musela být zatraceně dobrý chodec, když sem dokázala dorazit za jediný den.

Netušil jsem, kolik času mi zbývá. Naoko jsem opravil zeď a pustil se do práce. Útěk by mě zachránil jen na chvíli. Daster pro mě poslal za dva dny. Stačily mi jen tak tak. Přišli pro mě dva čarodějové. První si zvědavě prohlížel kaluže rozkládajícího se rosolu, druhý mě s nelíčeným úžasem. Zřejmě si myslel, že jsem dávno mrtvý. Předvedli mě do sálu. Daster seděl v křesle a přezíravě se na mě usmíval. Mágů byly v sále sotva dvě třetiny původního počtu a všichni vypadali poněkud unaveně.

"Než nastoupíš do mých služeb," zahýkal potěšeně, "mí kolegové by si tě rádi vyslechli. Nebudu jim v tom nebudu bránit."

"Zmlkni, vřede!" vyštěkl jsem a z otočky roztrástil hlavu pravého strážce. Kladivo jsem měl přitom ukryto v rukávu. Muselo se trochu zmenšit, ale zvládlo to. Všichni, kromě Dastera, zareagovali přesně jak jsem čekal. Prostor se zatměl magií, ocítl jsem se v ohnisku výboje moci. Koncentrovaná magie způsobila kontrakci mého subjektivního času. Stěna energie se pomalu blížila, první hadi smrti, miniaturní protenburence, se dotkli oděvu. Tkanina vzplála, vzápětí se rozpadla a odhalila mě spodní prádlo. Druhou polovinu krystalu jsem přeměnil na tisíce křemenných destiček ohebně pospojovaných dohromady. Peklo se odrazilo do sálu. Mágové jeden vedle druhého pláli jako troud, síly uvolněné jejich smrtí ještě více násobili běsnění moci. Nakonec výheň uhasla. V sále s natavenými stěnami jsem zůstal jen já a Daster. On jediný se dokázal ubránit. Vykročil jsem k němu, při prvním pohybu se zrcadlový plášť rozpadl na šedý prach.

"Opět si mi pomohl, příteli." snažil se o posměšný tón, ale jeho hlas zněl chraptivě a oči měl kalné.

Musel sáhnout až na dno svých sil, aby přežil. Přesto mu jich zůstalo dost na to, aby i můj popel přidal k marasu na podlaze.

"Seš si tím tak jistý?" odpověděl jsem a ukázal bradou za jeho záda.

Neohlédl se, pouze stočil pohled stranou, ale i to stačilo. Že naletěl na ten nejstarší trik, pochopil příliš pozdě. První ranou jsem rozbil lebku, druhou prolomil hrudník. Nakonec jsem v pěstí sevřel jeho srdce a podržel mu je před očima, dokud nevyhasly.

Čekala u východu z tvrze.

"Řekl jsem, že na mě máš počkat u vesnice," sjel jsem ji.

"Slíbil jsi, že se vrátíš za dva dny," odbyla mě. "Uděláš mi druhé zuby?" přešla rychle k věci, která ji zajímala.

Kráčela mi bok po boku a nezdálo se, že by jí rychlé tempo vadilo.

"Budeš mi za to pět let uklízet, čistit pec a slévat olovo," řekl jsem si cenu

Na chvíli se zamyslela.

"Dva roky. Donesla jsem ti Kladivo. To je jako tři roky."

"Seš pěkný spratek, ale беру to," vzdal jsem smlouvání.

Zasmála se a vesele vedle mě poskakovala.

Obsah

Monstra

Frederik je zaklínač, na rozdíl od Geralta však už neoplývá smyslem pro humor, zato ale má přímo medvědí sílu

"Pět set! Dohodli jsem se na půltřetí stovky za každého krysodlaka. Mluvili jsme o dvou, to znamená celkem pět set, pane zaklínači!" hřmotný muž s metrákem poctivě vypěstované nad-váhy rovnoměrně rozmístěné kolem pupku zopakoval větu ještě jednou, jako by to byla modlitba.

Podsaditý chlapík se silnou čelistí a bradou připomínající buldoka unaveně zavrtěl hlavou. Byl průměrného vzrůstu, ale jeho sudovitý hrudník, příliš široká ramena a křivé, nadměrně osvalené nohy způsobovaly, že se na první pohled zdál malý téměř jako trpaslík.

"Ano, půl třetí stovky za kus. Jenomže to jste netušili, že tu starou samici bude chránit celá smečka. Před lety jste ji chytili do pastí, zchromili a hloupě nechali být. Nemohla lovit zvířata, proto šla po lidech. Ty potvory jsou stále chytřejší a drží pohromadě. Bránily ji. Deset kusů podle naší dohody obnáší dva a půl tisíce poctivě nefalšované měny. Nenastavuju krk zadar-mo, rychtáři. Jsem profesionál."

Vrzly dveře a do přeplněného sálu putyky vstoupil další host. Malý, poznamenaný křivíci. Rychlý bystrý pohled, kterým zhodnotil situaci, však prozradil, že se s nástrahami života dokáže vyrovnat po svém.

"Není to zaklínač, rychtáři! Prachšprostý renegát, který z nás, řádných občanů tahá peníze! Říká si Frederick a i jeho vlastní lidi, špinaví vědmáci, ho vyloučili ze svého společenství! Čert ví, kvůli čemu!"

Zaklínač se na přichozího ani nepodíval, pouze jeho kočičí zřetelnice se o poznání zúžily.

"Mé jméno vám nevadilo, když jste potřebovali pomoc. Zaplaťte."

"Není ani pravý zaklínač! Říká se o něm, že je pomalý a jen štěstí může děkovat, že ty potvory dostal!" pokračoval v hovoru malý mužik.

Zaklínač - renegát stál otočen k přichozímu zády, jako by se ho nic z toho, co řekl, v nejmenším netýkalo. Věděl, že se

ve vzduchu vznášejí násilí. Násilí a strach. Levý koutek úst pozdvihl v cynické parodii na úsměv. Zvláště strach znal dokonale ve všech jeho podobách.

"Gabiáne mlč!" přikázal rychtář rozhodně, ale současně provedl rukou nenápadný pohyb.

"Nikdo, ani váš patron Geralt za starých časů, nebral lidi na hůl, tak jako ty!" pokračoval spravedlivě rozhořčeným tónem, "a to nejsi ani právoplatným členem cechu!"

Frederick pokrčil rameny, pohyb ještě víc zvýraznil neforemnou svalnatost jeho šíje.

"V dobách starého Geralta bylo všechno jednodušší. Dva a půl tisíce rychtářů stačí, aby ses mě zbavil. Jednoduché počty."

Muži posedávající u okolních stolů v předtuše toho, co mělo přijít, podvědomě sklonili hlavy.

"Tak dobrá," kývl obr, ale jeho souhlas nebyl určen zaklínači.

Gabián se vymrštil s dýkou v ruce jako pružina. Úzká trojhrbitá čepel kdysi sloužila obrněnému rytíři k dorážení poražených soků. Nebylo třeba žádné zvláštní síly, aby do měkkého nechráněného těla zajela až po jilec. Frederick zareagoval okamžitě. Ukročil, zhoupł se v kolenou a uštědřil útočníkovi zdrcující úder na spodek břicha. Ostří však zcela uniknout nedokázal a vysloužil si hluboký šrám na předloktí. Špinavou podlahu potřísnila hustá, téměř černá krev.

Místo aby se dál věnoval neúspěšnému vrahovi, který v koutě zápasil s vyraženým dechem, bleskově se přitočil k rychtářovi, jednou rukou ho chytil za tučný ohryzek a pozvedl, až se sotva dotýkal země.

"Dva a půl tisíce, rychtářů, nebo" krátce se mrkl na snubní prsten, "se tvá žena dnes stane vdovou. A tři stovky odškodného za zranění, které mi tvůj tupý poskok způsobil."

Když o pár minut zaklínač odcházel z putyky, doprovázelo ho jen ticho a nevraživé pohledy přihlížejících.

Venku se příliš nezdržoval. Okamžitě zamířil do stáje a osedlal robustního valacha. Dva meče, stříbrný pečlivě vypracovaný starobylý sihill a prostý ocelový gladius, zasunul do sedlových pochev, vyhoupl se do sedla a zamířil ven z vesnice.

"Starým Geraltem se budou ohánět, zloději jedni mizerní," zabručel místo pozdravu na rozloučenou.

Kamenu vrženému odkudsi ze stínu se vyhnul úklonou hlavy.

"Mor na vás."

Už tři dny projížděl neobydlenou divočinou. Nevadilo mu to, protože se po posledním incidentu chtěl civilizaci nějakou dobu vyhýbat. Nebylo radno popichovat podrážděné včely. Navíc ho v poslední době přítomnost většího počtu lidí stále víc znervózňovala. Snažil se na to nemyslet, stejně jako na ostatní symptomy. Všechny dohromady naznačovaly, že se mutace opět rozběhla. Projížděl průsmykem Aovi Tallas, jedinou cestou přes Germské pohory. Mnozí říkali, že cesta je příliš silné slovo, protože v průsmyku ležel po devět měsíců v roce sníh a navíc se prý někde v okolí nacházelo sídlo nečistých sil. Teď však nastával čas nejprudšího léta, ptáci jásavě opěvovali svět a horské louky se pyšnily mnohobarevnými květinami. Z nečistých sil si Frederick hlavu nedělal.

K večeru se zastavil u horské bystřiny, valachovi svázal přední nohy a nechal ho vybrat si tu nejlepší pastvu. Během půl hodiny nachytl tucet téměř loket dlouhých pstruhů. Nechal je oschnout na slunci a s chutí ukousl hlavu prvnímu z nich. Pokud cestoval sám, bílá masa nikdy neopékal. Krátce po setmění se otočil vítr a Frederick znepokojeně přerušil siestu. Jeho jemný čich odhalil v horském vzduchu stopy kouře. Ještě několik dnů cesty před ním však nemělo být živé duše. Cizí pach se brzy vytratil, šel proto spokojeně spát.

Druhého dne, krátce po překonání nejvyššího bodu průsmyku, spatřil malou vesnici rozkládající se v malebné kotlině.

Ještě jednou vytáhl mapu, kterou vyhandloval za demižón slivovice od královského kurýra. Ani tam nebyla žádná osada zaznačená. Pokrčil rameny a nechal to být. Pravděpodobně zde žili několik měsíců, možná i let pozadu za událostmi v civilizovaném světě a nejnovější novinky přinese tedy on sám. Nebylo čeho se obávat. Stezka se změnila v zřetelnou cestu vyšlapanou kopyty koní a volů. Než vjel do vesnice, zaujal ho vysoký stvol divizny. Byl celý obsypaný žlutými květy a omamně voněl. Teprve zblízka zjistil, že to není divizna velkokvětá, jak původně soudil, ale neznámý hybrid. Dobrá polovina listů měla zubaté okraje a vlhce se leskla. Když na takový list usedla včela, nebo jiný hmyz, v mžiku se svinul a uvěznil kořist v těsném sevření.

"Klasický projev přítomnosti nekontrolovaného zřídla síly," okomentoval svůj nález polohlasem. Už dlouho cestoval sám, jedl sám i spal sám. Samomluva se mu stala přirozeností.

Sotva minul dřevěnou ceduli s kostrbatým nápisem Blahovolná lhota, stal se centrem všeobecné pozornosti.

Nepřekvapovalo ho to. V zapadlých vesnicích na konci světa to bylo obvyklé. Stejně jako to, že v nich zaklínači většinou nenacházeli žádnou práci. Místní, pokud chtěli přežít, museli nastolit s okolní přírodou jakousi drsnou rovnováhu, ve které pro zpotvořence zplozené lidskou civilizací nebylo místo.

Bez problémů získal pokoj v hostinci. Byl sice malý, ale kupodivu docela čistý, bez vší a švábů. Možná od doby, kdy sem zabloudil poslední návštěvník, posli hlady. Po koupeli ve studené vodě vešel do výčepu. Předpokládal, že tam na něho bude čekat polovina osazenstva vesnice, ale přítomní byli pouze muži. V klidu ho nechali vypít první džbán a teprve potom si přisedli.

"Jsi zaklínač?" zeptal se dlouhovlasý stařec.

Kdysi to musel být vysoký a silný muž, roky ho však zkroutily a ubraly mu na vzhledu. Ne však na rozhodnosti a důstojnosti. Frederick podle rysů tváře odhadoval, že dobrá polovina přítomných jsou jeho příbuzní. Když už ne synové, tak vnuci a bratřanci.

"Ano. Netušil jsem, že tu najdu nějakou Blahovolnou lhotu. V mapě není zaznačená," odpověděl a kývl na hospodského, ať přinese další džbán. Doufal, že už nikdo další do hospody nepřijde, protože mu pach mnoha lidí v jedné místnosti nedělal dobře.

Stařec přikývl.

"Nedivím se, usadili jsem se zde teprve před padesáti lety a moc často dolů nescházíme."

Frederick to nijak nekomentoval. Pokud zde po půlstoletí žili naprosto izolovaně, nebylo divu, že si všichni byli podobní.

"Máme štěstí, že ses tu objevil. Potřebujeme tvoji pomoc."

Frederick na znamení údivu nazdvihl obočí.

"Vzácná shoda okolností," poznamenal pouze, "vsadím se, že jsem tu první zaklínač, kterého jste potkali."

"Tak tak," přitakal stařec, "a právě teď si nám žádán. Něco nám už dvě léta zabíjí ovce a nedávno to zabilo i několik našich žen."

Frederick se napil, utřelo si pěnu od úst a zamračil se.

"Jenom ženy? Kde se to stalo? Kdy se to stalo?"

Potom jakoby si uvědomil, že na to hlavní zapomněl, mávl zamítavě rukou.

"Začneme ještě jednou od začátku. Kolik mi zaplatíte, když tu potvoru zlikviduji?"

Frederick seděl na kameni na louce a pozoroval domy rozptýlené ve stráni pod sebou. Ani po dvou dnech nevěděl, co si má o celé záležitosti myslet. Několik šelem nejistého druhu strh-lo v poslední době třicet ovcí a pět krav. Z posledního útoku zůstalo zachováno i pár stop. Zdálo se, že šelmy nejprve obhlédly situaci a teprve potom zaútočily. Jakoby byly inteligentní. Otisky tlap se podobaly vlčím, nebo ještě více psím. V Kaer Morhenských knihách se o ničem podobném nepsalo. Jenomže věci, o kterých se tam nepsalo, stále přibývalo. Se zabitím žen to bylo ještě záhadnější. Stopy žádné nenašel, protože poslední případ se udál před třemi týdny a mohl prozkoumat jen částečně rozložené tělo. Způsobené rány vypadaly jinak než u ovcí, jakoby ty bestie lidi zabíjely s větší náruživostí, než svou obvyklou kořist. Alespoň roz-tříštěná lebka tomu napovídala. Slunce se pomalu sklánělo k západu a stíny se prodlužovaly. Frederick už se několikrát přesvědčil, že i v létě jsou zde večery pěkně chladné. Zvedl se k návratu do vesnice.

V uličce mezi dvěma domy se k němu přitočila mladá žena. Věděl, že je manželkou jednoho ze stařešinových vnuků.

Dlouhé vlasy vykukující zpod čepce, krátký bojácný pohled. Bála se, přesněji - byla k smrti vyděšená.

"Mohu s vámi mluvit? Dnes večer za naší stodolou? Prosím neříkejte o tom nikomu!"

Než stačil odpovědět, byla pryč. Strach byl v jejích slovech tak hmatatelný, že se instinktivně rozhlédl. Kromě velkého šedého psa postávajícího u boudy patřící k nedalekému do-mu, nespátl nikoho, pouze v jednom z oken se v podvečerním vánku hýbala záclona. Pokrčil rameny. Už hodně dlouho neměl schůzku se ženou, i když tahle asi bude o něčem jiném. Zamyšleně vykročil směrem k hostinci. Bůhví proč si vzpomněl na vlastní dětství. V osmi letech se s mladším bratrem protloukali na ulicích jak mohli, odkázáni jen na milosrdenství ostatních. Nebo na nemilosrdenství. Bratr brzo umřel, protože ho roztrhal zdivočelý lovecký pes - medvědář. Pamatoval si, jak se snažil zvíře, které bylo tenkrát větší než on, odehnat klackem. Nikdo mu nepomohl, všichni se báli. Než přišel městský ras s kuší, byl bráška z poloviny sežraný. Vzpomínka rozhodla. Určitě té ženě pomůže.

Dopil druhé pivo a omluvil se společníkům. Venku už se setmělo, nechtěl ji nechat čekat déle, než bylo nezbytně nutné. Ještě nedošel ke dveřím, když dovnitř vpadl vyděšený mladík.

"Další vražda! Lokova žena je mrtvá, našel jsem ji za stodolou!"

Frederick zaklel a s rukou na jílci meče vyběhl ven.

Mrtvá ležela na místě, kde se měli sejít. Okamžik zápasil s návalem vzteku. Umřela jen proto, že s ním chtěla mluvit.

"Držte se daleko! Slyšíte!" vzpamatoval se a hulákal na zvědavce, aby nezašlapali stopy. Bylo to jako se pokoušet zastavit dlaněmi vodní přívál z protřené přehrady. Po chvíli marně-ho snažení nechal vesničany na pokoji. Uvědomil si, že poprvé vidí i jejich manželky. Jedna jako druhá byly vyděšené ještě mnohem více než muži.

Sklonil se nad tělem, v zátylku cítil zkoumavé pohledy přihlížejících. Mrtvá měla roztržště-nou lebku úderem tlapou, na několika dalších místech na těle byla lehce pohmožděna, rozez-nával zřetelné zátrhy drápů.

"Není ohryzaná," zamumlal.

"Objevili jsme tu bestii v čas, nestačila ji odtáhnout!" vysvětlil někdo.

Frederick to nekomentoval. Nepřipadalo mu to dostatečně včas, alespoň ne pro mrtvou.

Krátké ohledání ve tmě mu neřeklo nic dalšího. Navíc se ho přihlížející dav znervózňoval.

"Podívám se na ni ještě jednou zítra ráno, odnese ji do márnice," přikázal.

Když se vracel zpátky k hostinci, něco ho napadlo a zašel si k místu, kde z večera s Loko-vou ženou mluvil. V boudě spal malý černý ořech ničím nepřipomínající velkého psa vlčího vzhledu.

Ráno byl na nohou první, ale nebylo mu to nic platné. Tělo v márnici nebylo, objevil pouze několik napůl zahlazených vlčích stop.

"Stvůry. Jsou chytré jako člověk," zanađával nahlas.

"Už týden tě hostíme, peníze jsme ti slíbili a nic z toho, další žena pryč," vyrušil ho ze sa-momluvy stařešina.

"Nemějte strach, já je dostanu!" odbyl ho Frederick a vyšel ven.

Nechtěl nechat něco ze svého vzteku zaznít v hlase a překvapilo ho, že se stařešina skoro polekal. I on sám to chtěl co nejrychleji skončit a zmizet odsud. Pečené maso mu už lezlo krkem, stále okolo něho byla spousta lidí. Mnohem raději měl samotu a klid. Navíc se nemohl zbavit pocitu, že ta žena umřela jen kvůli němu. Naštěstí dnes věděl, kde začít. Vrátil se do hostince, vzal si oba meče a vydal se k místu, kde potkal velkého šedého psa. Asi hodinu chodil sem a tam ve stále se zvětšujících kruzích, dokud stopu opět neobjevil. Vedla vzhůru do svahu směrem k lesu. Bez dalších příprav se po ní vydal. Prodíral se vysokou travou, zmutované divizny mu dosahovaly až k po ramena, občas zahlédl mraveniště lesních mravenců velikostí připomínající termiště. Přítomnost divokého zřídla byla patrná na každém kroku. Po několika kilometrech zjistil, že už nestopuje jedno zvíře, ale dvě a potom tři. Dokonce se mu zdálo, jako by dokázal rozeznat i jejich pach. Byl zvláštní a čímsi dráždivý. Jindy by ho důkaz dalšího postupu mutace, nebo transformace,

nevěděl, jako to nazývat, znervóznil. Teď to však chápal jako výhodu poskytnutou osudem. Pokračoval v cestě a dával si pozor, aby se mu nedostaly do zad.

Po dvou hodinách chůze si uvědomil, že něco není v pořádku. Pachová stopa, která mu usnadňovala sledování, se změnila. Stál a přemýšlel, až si uvědomil, že už po několikáté kráčí v kruhu kolem dokola po vlastních stopách. Ve chvíli, kdy pochopil princip ochranné iluze, začal vnímat skutečný obraz okolí. Ušklíbl se. V dávné minulosti takhle zřídla chránili primitivní lesní elfové, než vybudovali svou tolik proklamovanou civilizaci a naučili se sofistikovanějším způsobům, jak zřídla využívat i skrývat. Na prosté vesničany to však bylo dobré dost. Na něho už méně. Stiskl medailón s psí hlavou, soustředil se a udělal krok stranou. Rázem se ocitl na mýtině. Na obydlené mýtině.

Stál v kruhu výhružných šedých siluet. Stále si nebyl jistý, zda to jsou vlci, nebo psi. Pozorovali ho krví podlitými očima, z mord jim kanuly sliny. Vzduch byl ale nasycen strachem a panikou. To mu k vraždícím šelmám nesesedělo. V pozadí, na hranici lesa, rozeznával chatrné chýše. Náhle se největší z tvorů vymrštil k útoku. Frederick uhnul záklonem a tvrdým direktem ho zasáhl do čenichu, druhou souběžně útočící bestii chytil levačkou pod krkem a držel ji v napjaté paži před sebou. Teprve teď mu došlo, co v pohybu zahlédl periferním zrakem. Šedou kožešinou porostlá stvoření sedící ve vnějším kruhu okolo něho měla lidské tvary. Ženské tvary, uvědomil si. A páchly - voněly, nebyl si jist, tím podivným způsobem.

"Nechte toho!" zařval, než se na něho vrhli další.

Kupodivu ho poslechli. Zvedl bestii do výše, aby se mohl podívat.

"Fena," zabručel.

"Ano, všechny jsme tady ženy," promluvil někdo za jeho zády.

Frederick se pomalu otočil. Pokud nebyl obluzen nějakým kouzlem, měl by ji slyšet přibližovat se.

Byla nahá, celá pokrytá jemnou kožešinou, ale ve tváři ani jinde neměla nic zvířecího. Měl pocit, jakoby ji už někdy viděl. Tam kde mají lidé ochlupení ohanbí, byl její kožich tmavější. Až poté co odtrhl pohled od klína, pevného chmýřím pokrytého plochého břicha a obličej boků, které ho svou zvířecíostí a současně sto procentní ženskostí přitahovaly, si všiml, že místo prstů, má jakési polotlapy - polodlaně. Pochopil, proč jsou chatrče tak špatně postaveny. S takovými končetinami se moc práce udělat nedalo. Uvědomil si, že si olizuje náhle suché rty a je až bolestivě vzrušený. Skoro se za to styděl.

mlžná clona zřídla zahalující celou oblast se rozhrnula a dovnitř začali vstupovat muži jeden za druhým. Všichni ozbrojeni, meči, sekerami, hořícími fákulemi, několik jich neslo vědra vymazaná hlinou naplněná hořící smůlou, všichni členové rady starších a podobní jeden druhému.

"Najali jsme tě, abys je zabil a ty tady jen tak lelkuješ. Jenomže když už jsi nám ukázal cestu, vystačíme si i sami. Můžeš jít," promluvil stařešina. V levé ruce držel zakřivenou šavli, v druhé malý vypouklý štít. Bylo jasné, že celý život nebyl jen vesničanem. Dlouhán vedle něj byl ozbrojen ocelovou palicí zakončenou napodobeninou obrovského vlčího spáru.

Frederick už věděl, koho mu ta dívka svým obličejem připomíná. Levou ruku pomalu posunul k opasku a nepozorovaně z něj vyňal ampuli dryáku rozšiřujícího spektrum vnímání. Půlkruh mužů stahující se kolem něho jako rybářská síť mu připomněl okamžik na nádvoří Kaer Morhenského hradu, kdy ho jeho bývalí druhové vyvrhli ze svého středu.

Dokonce ho věrní svému poslání chtěli zabít. Bylo jim jedno, že proměnu katalyzovaly právě jejich elixýry.

"Ty jsi přišel mezi prvními osadníky," oslovil vůdce, "možná jste sebou neměli ženy, možná jsi byl bestie už od začátku.

Někde tady jsi ošukal vlastního psa. Fenu. Jenže jsi nevěděl o zřídle, které křiví věci a způsobuje podivuhodnosti.

Později fena nevrhal štěňata, ale něco takového," ukázal na očividně starší stvoření, polovičního křížence mezi ženou a psem."

Jeden z mužů ze sekerou v každé ruce se zašklebil.

"Snad nám tady ty, vědmák, zabiják zpotvořenců, nebudeš kázat o morálce!"

"Už jsem vám říkal, není to žádný vědmák, vyhnali ho! Zastával se potvor, protože je sám zvíře. Je pomalý, i já jsem ho zasáhl dýkou!" vykoul na okamžik mezi horaly malý Gadius.

"To s tou pomalostí jsou jenom kecy," zašeptal zaklínač, "ale je vás patnáct."

"Zbal své věci a vypadni," zopakoval svou nabídku stařešina, "nic proti tobě nemáme. Až vybijem tyhle vlkodlačice, můžeš si říkat komukoliv cokoliv, nikdo ti stejně neuvěří."

Frederick zaslechl cvaknutí zámku natahované kuše a přikývl na znamení souhlasu. Přitom se poškrábal na bradě a skrytě si vložil ampuli do úst.

"A protože se vám vaše dcery líbily, začali jste to dělat i s nimi. Kolik generací jste tak zplodili za těch padesát let? Říkal jsi to tajemství svým synům a vnukům při rituálu dospělosti?"

Mluvil, aby uklidnil střelce. Byl někde za ním, mimo zorné pole. Jak droga začínala působit, schopnost vnímání rostla a už ho viděl oním nedefinovatelným způsobem. Nežřetelná silueta držící namířenou kuš.

"Pět generací," odpověděla žena, která ho už dříve oslovila. Až nejmladší z nás dokázaly rozbít pouta, kterými jsme byly celý život vězněné a vztyčit bariéru okolo zřídla. Protože jsme ztratily většinu loveckých dovedností šelem, musely jsme krást dobytek. Některé jejich ženy nás naneštěstí párkrát zahlédly. Protože už leccos tušili a prozradily by to ostatním, zabíjeli je jejich manželé, kterým se svěřily, ranou ocelovým spárem. A ty jsi teď vrahy dovedl sem."

"Je to moje práce, jsem zaklínač, vědmák a zabijím monstra," odpověděl a při posledním slově klesl hlasem, aby ho ostatní sotva slyšeli.

Současně se dlouhým výkrokem přiblížil ke stařešinovi, srazil ho ranou do obličeje, sekerníka kopl zboku do kyčle a teprve potom tasil meče.

Úhyb, náznak otočky, místo úniku tvrdý a krátký útok gladiem, odskok, navalení na dalšího soupeře. Do rány tesařskou širočinou strhl cizí tělo, na kušovníka si vzpomněl ještě než uslyšel zadrnčení tětiny. Blesková finta sihilem,

šipka zazvonila na čepeli, náprah a hod, ocelové ostří se zabodlo do hrudníku, druhou střelu vykryl jen díky instinktům vylepšeným drogou, třetí dostal mezi lopatky. Tři parchanti, co nabíjeli najednou, uvědomil si. Stáli příliš daleko, proto je neviděl. Vrávoravě vykročil ke střelci, jeden krok, druhý, muž strnule stále s očima rozšířenými hrůzou. Uchopil jeho hlavu do dlaní a škulbl.

"Zemřeš, neřáde!" stařešina se rozmáchl šavlí, vzápětí ho k zemi strhl šedý stín. Frederick už vnímal jen cvaknutí tesáků a zvuky trhaného masa. Masakr skončil stejně rychle jako začal.

Stál a snažil se udržet rovnováhu. Ocel v zádech ho příšerně tížila. Z dále vnímal nezřetelnou postavu promlouvající pištícím hlasem.

"Zabiju tě, vědmáku."

"Nemyslím," zachrčel Frederick.

Skřet se kamsi ztratil, a zaklínač si až po dlouhé době uvědomil, že drží v ruce něco hadrovitého. Pokusil se zaostřit, po urputném snažení zjistil, že svírá v prstech rozdrcený Gadiusův krk.

"Jednu výhodu to má, když je člověk poloviční medvěd, hodně vydrží," řekl a omdlel.

Ležel u ohně, pozoroval dovádění štěněcích dívek a naslouchal šumění lesa. Podle vůdkyně smečky, jak Rejlu stále nazýval, protože si odmítal připustit její ženskost, byl v bezvědomí tři dny.

"Na ránu kuší do zad, to není špatný," zabručel.

"Něco k jídlu?" nabídla mu dva talíře.

Automaticky sáhl po pravém a hladově se zakousl do šťavnatého masa.

"Prozradil ses," pronesla.

Zatvářil se nechápavě.

"Podle vůně sis podvědomě vybral syrové maso, pečené je na druhém tácu."

Zaváhal, ale potom pokračoval v jídle.

"Ne každá mutace se povede podle plánů, a některé z nich jsou docela pěkné. Velmi pěkné," opravil se, při pohledu na nezakrytá řadra porostlá jemnou srstí.

Rejla se rošťácky zasmála a nabídla si také kus masa. Pečeného.

"Ale myslím, že mi to v mém povolání nevádí," uzavřel své nevyřčené myšlenky Frederick.

"V jakém?"

"V zabíjení monster. Jsem monstrem zabíjející jiná monstra. Záleží na úhlu pohledu. Jsem zvědav, kolik času mi zbývá, než se země opravdu stane zvíře. Nemá cenu zbytečně na něco čekat, nechceš jít na chvíli do lesa, sami dva?" změnil téma.

Rejla nevěřicně zakroutila hlavou.

"Psi nebo chlapi, jste úplně stejní. Sotva se hýbeš. Ale nejsem proti, až budu mít jistotu, že při troše námahy neumřeš," dodala významně.

"Nebo můžeme jít k tobě do chatrče, je to blíž," provokoval napůl vážně.

"Nebo to můžeme dělat přímo tady, my na soukromí moc nehrajeme, jsem přece jen poloviční feny," usadila ho se širokým úsměvem a na znamení, že nežertuje odložila maso a podívala se na něho významně smyslným úsměvem. Frederick zavyl jako vlk, oba se dali do smíchu.

Obsah

Návštěva u psychiatra

Najít dobrého psychiatra není tak snadné, jak by se mohlo zdát

Míjím sekretářku. Zpoza obranných valů mejkapu, rtěnky, líčidla a hlubokého výstřihu tmavěmodré blůzy s bílým lemováním se na mě přátelsky a chápavě usmívá. Je to paradoxní, ale nejvyšší hradbou je právě ten hluboký výstřih odhalující dvě plná řadra, ještě vylepšená prvotřídní podprsenkou s kosticemi. Nutí lidi vměstnat se do škatulek, modelů chování, omezuje je a poutá. Mě neomezuje. Já se pouze bojím.

Otevírám dveře. Jsou uklidňujícím způsobem stejné. Dokonalá imitace modřinového dřeva, kování kliky je skutečně starobyle mosazné, kov při dotyku studí a klade tuhý odpor. Je příjemné mít osobního psychiatra. Sedám si do křesla, doktor Henry Cloé se na mě s očekáváním dívá. Je to takový náš nepsaný rituál. Žádné pozdravy a uvítání, žádné zdvořilosti. "Sleduji mě. Všichni," říkám stejnou větu jako při první návštěvě před třemi lety.

To jsem byl skutečně na dně. Henry Cloé vraští své husté obočí, ale za okamžik se opět dokonale kontroluje. Myslí si, že medvědí obočí, tupě zastřížená černá bradka a brýle s decentní zlatou obroučkou působí na pacienty uklidňujícím dojmem. Na mě tedy ne. Bojím se ho jen o trochu méně než jeho sekretářky.

"Miku, vám se něco přihodilo? Mluvíte stejně jako před třemi lety."

Doktor Cloé má buď skutečně dobrou paměť, nebo neobyčejně sofistikovaný expertní systém. Mluví sytým barytonem, většina tónů vzniká v hrdle hlouběji, než je obvyklé. Před očima mi plují matematické křivky frekvenční analýzy jeho hlasu a na pozadí, ukryta v interfejsu mezi prodlouženou míchou a mozečkem, chroustá data externí holografická paměť. Je pomalá, ale má obrovskou kapacitu. Myšlenky zvolna kloužou. Zvolna znamená asi třikrát rychleji, než je obvyklá přenosová rychlost nervových impulsů ve standardním neapgrejdrovaném mozku.

"I když před třemi lety jste řekl: "Všichni mě sledují." Doufal jsem, že jsme za tu dobu udělali větší pokrok."

Hrabu se ve vzpomínkách. V nesetříděných a nezpracovaných vzpomínkách. V mých vlastních soukromých vzpomínkách. Mnohokrát jsem váhal, zda je nemám připojit k celkové struktuře dat, kterou nosím v hlavě, ale teď jsem nekonečně rád, že jsem to neudělal. Jsou tak příjemně nejasné, zmatené, a současně přátelsky familiární.

Pracoval jsem jako soukromé oko. Hledáte někoho? Chcete vědět, kdo vám otrávil domácího mazlíčka? Nebo byste se chtěli ujistit, že vaše děti berou jen legální drogy? Mike Dumb je tu pro vás. Věčně jsem se sice hrabal ve špíně, ale nebyla to zase tak špatná práce. Žil jsem za své, což znamenalo, že jsem byl mimo program státem vyžadovaných prací a většinou mi zbylo na dvě flašky kořalky a jednu ženskou týdně. Pak přišel můj miliónový kšeft. Donald Osram chtěl zabezpečit transport malého lakovaného kufříku. Věděl jsem, že to smrdí, ale peníze, které nabídl, mi na chvíli zapaly nos. Vzal jsem to. Kufřík zůstal u mě. Odsoudil jsem se k měsíci pohlavní i konzumační abstinence a přes donáškovou službu si koupil identifikační software a dvě kamery. Na transport kufříku jsem měl týden. Celých šest dní jsem nevytáhl paty z domu a kamery neustále snímaly ulici.

Bylo jich osm. Střídali se ve dvojicích po šesti hodinách. Měl jsem štěstí, že jsem nešetřil, protože používali holografické maskování a program je odhalil většinou jen podle držení těla. Čekali, až vyjdu ven. Do soukromého paneláku s ostrahou se jim nechtělo. Sedmého dne s kufříkem v levačce, neprůstřelnou vestou pod pláštěm a s nábojem v komoře pistole jsem poměrně bezstarostně sjel výtahem dolů. Věřil jsem si. Věděl jsem, kde jsou, a nestřílel jsem špatně. Se mnou z domu vycházel ještě jeden nájemník. Vrátný nám otevřel dveře, chlapík se v poslední chvíli kolem mě protáhl. Všiml si, že před domem stojí jen jeden taxík, a nechtělo se mu čekat. Tehdy jsem ještě nebyl schopen zpětně přehrávat záznam zorného pole, proto si nejsem jist, jak to přesně bylo. Sázím na krátkou dávku z malorážní karabiny následovanou dvěma velkorážními explozivními střelami. Jako bezpečnostní pojistka posloužil čtyřicetimilimetrový granát vystřelený z červeného pontiaku parkujícího na protější straně ulice. Ten jediný jsem doopravdy viděl. Probudil jsem se na zemi, dýchání mi ztěžovala rozervaná mrtvola, která mi ležela přes hrudník, krvácel jsem z nosu. Přerazil mi ho kus rozbité obkládací dlaždice. Byla to celkem slušná napodobenina mramoru.

Museli si být úplně jisti, že mě dostali, protože se nikdo nešel přesvědčit. Na policii jsem nečekal a místo toho jsem mazal pryč předat kufřík. Příjemce byl poněkud překvapený, a až později jsem pochopil, že Donald Osram vůbec nepočítal s tím, že bych zboží doručil. Jeho to stálo krk a mně to vyneslo tučnou prémii.

"Nechce mi říci, co vás tak vyvedlo z rovnováhy?"

Doktor Clóe vypadá poněkud znepokojeně. V okamžiku, kdy mě napadne zkontrolovat čas, se v zorném poli objeví šestice cifer. Do ordinace jsem vešel v patnáct třicet přesně, to znamená, že jsem mlčel pět minut šestnáct sekund. Doktor Clóe je skutečně trpělivý.

"Už jsem vám několikrát vysvětloval, čím se živím, doktore. Jsem poslíček, messinždr. Specializuji se na zprávy, které je obtížné doručit. Z jakýchkoliv důvodů. Nevíte, kde se příjemce nachází, nebo dokonce nechce zboží převzít, nebo někdo chce doručení zabránit. Je mi jedno, co přepravuji, odkud a kam. Starám se jen, jak. A jsem v tom zatraceně dobrý, skoro bych řekl nejlepší. Teď ale začínám mít obavu, že jsem se nějak vydělil z davu. Někdo se o mě neustále zajímá, a to i když nemám právě žádnou zakázku. Sleduji mě, doktore. Nevím proč a děsí mě to."

Můj vlastní hlas je pro mě nový. Není na tom nic divného. Nemám hlasivky v pravém slova smyslu. Nahradil je zvukový syntetizér napojený na generátor náhodných čísel. Z databanky průběžně vybírá hlasy, pozmění je a na chvíli mi je propůjčí. Někdy trpím obavou, aby se na generátor někdo nenapíchl.

"To už jsme už tady také měli, Miku," říká doktor.

"Povězte mi, co jste udělal po své první velké zakázce. Po zakázce pro Donalda Osrama."

"Nechal jsem si implantovat systém pro identifikaci osob, nejlepší, co byl na trhu."

"A po další zakázce?"

"Nepřetržitou monitorovací smyčku zrakového vstupu."

"A potom?"

"Potom přišel na řadu modul pro hlasovou analýzu."

"A pak?"

"Pak jsem přišel na návštěvu k vám."

"Proč?"

"Protože jsem získal dojem, že mě všichni sledují. Že jsem v centru monstrózního spiknutí."

"A co si myslíte dnes? Byl to dojem, nebo to byla skutečnost?"

"Jen dojem. Začínal jsem trpět paranoiou z přemíry informací. Můj mozek nebyl připraven na to, že většina z nich je jen náhodný šum, a přisuzoval jim nadměrnou důležitost. Vaše kúra mi pomohla."

"Jsem překvapen, Miku, že se na to stále díváte tak realisticky. Neměl jste i později podobné problémy?"

"Měl, doktore, ale neřekl jsem vám o nich. Všechno se mi vrátilo, když jsem si nechal implantovat ultrazvukový tenzometr. Slouží k měření tonusu obličejových svalů a elektrického odporu pokožky. Zjišťuji s ním emocionální reakce lidí a poměrně spolehlivě se dají vysledovat i klíčové myšlenky."

Obličej doktora Clóe se mění v kamennou masku. Snaží se za ní ukrýt překvapení, zděšení a strach. Panický, téměř zvířecí smrtelný strach. Dříve ke mně doktor Clóe cítil blahosklonnou shovívavost a snažil se mi skutečně pomoci. Proč najednou tolik strachu? Dívám se na něho a čekám. Podrobně porovnávám ordinaci se záznamy. Doktor mě sleduje a nahrává. U něj je to samozřejmé, patří to k jeho práci. Pravděpodobně tráví nad záznamy pacientů dost času. Někde hluboko na zvukovém pozadí bzučí motorek, pohánějící magnetický pásek, trojice kamer produkuje obvyklé množství elektromagnetického šumu.

"A jak jste se s tím vypořádal?"

Ale motorek magnetofonu běží příliš stejnoměrně. Doktor Clóe patří k těm, kteří většinu výdajů věnují na reprezentaci a techniku mění, až když jim nic jiného nezbyvá. Při mé poslední návštěvě motorek trochu kulhal. Jako by jedno jeho samomazné ložisko trochu ztuhlo. Že by magnetofon vyměnil? Soustřeďuji se na kamery.

"A jak jste se s tím vypořádal, Miku?"

"Podle vašeho receptu, doktore. Fungovalo to skvěle."

"A přišly nějaké další obtíže?"

"Ano. Začal jsem se bát lidí."

"I to jsme však vyřešili, nebo ne?"

"Částečně, doktore. Vysvětlil jste mi, proč se bojím. Řekl jste, že posuzuji informace pouze podle toho, zda je někdo může využít proti mě. A protože vím, co si myslí druzí, a vím i to, co si myslím já, navíc dokonale znám svá slabá místa, zdá se mi, že je mi každý nebezpečný. Souhlasím s tím, doktore. Ale porozumění můj strach nezmenšilo, bojím se pořád."

A teď se bojíte i vy, dodávám v duchu. I kamery se mi zdají jiné. Zvnějšku možná ne, ale jako by někdo vyměnil vnitřnosti a nahradil je něčím lepším. Proč by to Clóe dělal?

"Je možné, Miku, že jste se dostal do stadia, kdy se s rostoucím strachem z lidí nedokážete vyrovnat a snažíte se ho nějak ospravedlnit. Už jednou jste si vybudoval dokonalou teorii o spiknutí vůči vaší osobě. Proč byste ji neměl použít znova?"

"To zní rozumně, ale tentokrát skutečně netrpím žádným stihomamem."

Snad.

"Mám pro své tvrzení opodstatnění."

Třeba váš strach a vyměněný magnetofon a kamery a datovou infralinku, která vede od vašeho psacího stolu bůhvíkam. Ale tu jsem odstínil.

"Jaká, Miku?"

"Dnes jsem uzavřel zakázku. Měl jsem donést dopis jednomu chlápkovi. Musel být opravdu důležitý, protože mé služby jsou drahé. Navíc jsem byl upozorněn, že existuje několik skupin, které mají o dopis zájem. Analyzoval jsem situaci a zjistil, že je to ještě horší, než zákazník tvrdil. Zboží bylo horké jako klíč k atomovému arzenálu. Pokusil jsem se vycouvat, ale neúspěšně. Zvedli mi honorář a zároveň pohrozili. V mé branži se hrozí jen jedním způsobem."

"Podíval jste se do toho dopisu, Miku?"

"Nejsem blázen. Celou akci jsem připravoval tři měsíce a musel jsem postoupit dva další apgrejdy, abych měl vůbec šanci, že to zvládnou."

"Jaké?"

"Nechtějte to vědět, doktore. Udělalo by se vám špatně. Jejich vedlejším důsledkem je, že se lidí bojím ještě více, a navíc jsou mi odporní."

"To znamená, že žijete v absolutní osamělosti, Miku?"

"Přesně doktore. Ale právě díky těm apgrejdům jsem dnes zakázku úspěšně realizoval. Slyšel jste ranní zprávy?"

"Ano."

"Někdo vyhodil do povětří Woolskou stanici metra a zapálil mrakodrap na 52. Avenue. Tam jsem rozesel falešné stopy. Skočili na ně. Ale jak už jsem řekl, je po všem. Dopis je na správné adrese. Stálo mě to hodně sil a na konci jsem na tom byl tak špatně, že jsem si musel zajít na panáka. Abyste mi rozuměl, doktore, spousta věcí, které teď v těle mám, se s alkoholem nesnáší. Ale stejně jsem musel. U baru jsem se dal do hovoru se ženou."

Odmkl jsem se. Nebyla ani mladá, ani stará, ani pěkná, ani škaredá. Indiferentně příjemná, s černýma očima, v praktickém běžovém kostýmu s kabelkou, do které se kromě pudřenky mohl vejít i kolt Magnum s čtyřpalcovou hlavní. Možná by do ní nacpala ještě řasenku. Ale na kapesníčky by už místo nezbylo.

"Bar mi připadá jako příhodné místo pro seznámení se ženou, Miku."

Mrkl jsem se na čas. Doktor svou poznámku vyslovil po dvou minutách patnácti sekundách mého mlčení. Nějak mu začala docházet trpělivost.

"Nerozumíte mi, doktore. Žen se bojím ještě více. Jsou citlivější a zdá se mi, že do mě vidí jako do skleněného akvária, navíc jsou většinou chytřejší a rafinovanější. S ní to však bylo něco jiného. Hovořili jsem spolu a cítil jsem se s ní dobře."

Můj hlas se změnil. Software se do něho snažil přenést něco z mého vnitřního napětí.

"Ale to je skvělé, Miku! Třeba se vám podaří překonat vaše noční můry. Tohle by byl báječný první krok!"

"Ne, doktore. Snažil jsem se o to už mockrát. Už na tom, že mi s ní bylo dobře, bylo něco nepřirozeného, zvráceného a nebezpečného."

Můj hlas rezonoval, doktor Clóe se vmáčkla hlouběji do křesla.

"Co jste udělal?" Promluvil tiše, jako by se odpovědi bál.

"Když šla na toaletu, sledoval jsem ji a v umývárně jsem ji zastřelil."

"A co bylo pak?" Ve tváři je rudý a zadržuje dech.

"Podíval jsem se jí do kabelky."

"A?"

"Měla v ní kolt Magnum s čtyřpalcovou hlavní a můj hologram."

"Do prdele!" říká doktor, ale když se podívá do černého ústí mé pistole, zmlkne.

"Vy mě taky sledujete, doktore."

Tisknu spoušť. Doktor Clóe sebou škubne a zvrátí se v křesle. Oversize tlumič změnil výstřel z dvaadvacítky v tiché štěknutí. Kapičky krve potřísnily intarzovanou stolní desku a narušily dokonalou grafickou vyváženost ornamentu. Nevadí to, protože lak je kvalitní, a když z něho za několik hodin krev někdo setře, stůl bude jako dřív. Jedna zásuvka je pootevřená, ale dovnitř nevidím. Tuším, co je uvnitř - můj hologram a revolver se čtyřpalcovou hlavní. Pomalu vstávám z křesla pro klienty, obcháším doktorův stůl a z políčky si беру lékařskou ročenku. Jsou v ní adresy všech lékařských ordinací ve městě a já budu potřebovat nového psychiatra.

Obsah

Divoké zasnuby

Lehce romantické, cestou k oltáři nemusíte překračovat mrtvoly

Erika O'Hara strnula uprostřed kroku. Uvědomila si, že na palouku je kromě ptáků, tři zajíců ve východním cípu a malého mývala na stromě za ní ještě něco většího. Opatrně a pomalu začala pečlivě prohlížet nejprve prostor před sebou, potom vpravo a nakonec vlevo. To už si byla jistá, že se srnec skrývá právě tam. Objevila ho stát ve vysoké trávě před stěnou zeleného maliní. Byl to skutečně srnec, krátký odlesk jeho vědomí rozpoznala správně. Mladý dvouroček spokojeně přezvykoval trávu a neměl o ní nejmenší tušení. Občasné závan větru, který zachytila, směřoval od zvířete k ní. V prvním popudu mysli chtěla nechat srnce jeho osudu, ale potom se uvědomila, že za chvíli bude doma a kus zvěřiny se hodí. Navíc ji nic nenabádalo, aby právě tohle zvíře ušetřila. Během posledního týdne cesty měla spoustu příležitostí k lovu, ale spokojila se s pár králíky a jedním tetřevem. Obezřetně, aby srnce nepoplašila, zkontrolovala, zda má své dlouhé vlasy opravdu všechny stažené do koňského ohonu. Už jako holka se naučila, že ošetřování účesu tětvou není nic příjemného. Všechno bylo v pořádku. Bez spěchu sundala z ramene luk a po paměti vytáhla z toulce jeden z dlouhých šípů s ostrým hrotem. Srnec zneklidněl a začal větřit. Založila šíp, napjala lučiště a na tři úder srdce zatajila dech. Zbytkem vědomí, kterým se nesoustředila na výstřel, zaznamenala, jak se srncovy zadní běhy napjaly. Vzápětí skočil vpřed přímo do dráhy vystřeleného šípu. Střela se mu zaryla do hrudi palec za lopatkou. Erika s lukem v jedné ruce a nožem v druhé vyrazila ke zvířeti. Až na místě se uvolnila. Zaráz nebyl nutný, šíp hladce prošel mezi žebry hrudníku přímo do srdce. Nesnášela, když se zvířata trápila déle, než bylo bezpodmínečně nutné. Ulomila smrkovou větvíčku, položila ji srnci na mordu a v duchu poprosila les za odpuštění. Někteří muži, se kterými občas lovila, se jí kvůli jejímu meditování posmívali, ale bylo jí to jedno. Navíc byla mnohem lepší lovec než oni. Během chvíle srnce vyvrhla, svázala mu nohy a hodila si ho na ramena. Byl větší, než původně myslela. Chvilí jí trvalo, než téměř třicetkilogramový přídavek ke svému nákladu správně vyvážíla. Dlouhým krokem vyrazila k vesnici. Kvůli nohám se jí nikdy žádný muž neposmíval, spíše díky nim sklízela obdivné pohledy a časté komplimenty. Věděla, že to domů nemá dál než tři čtyři kilometry, přesto se však v polovině cesty zastavila, aby se umyla v potoce a odpočinula si. Přistihla se, že v duchu přemýšlí, co slavnostního připraví na večeri. Kvůli Johanssonovi chtěla, aby to bylo něco zvláštního. Posadila se na kámen a začala si sušit vlasy. Její přemítání o večeri znamenalo, že se rozhodla dát mu na jeho nabídku kladnou odpověď. Vyrůstali spolu, jejich rodiče se znali a jako jeden z mála ji s jejím otcem jako kluk doprovázel na výpravách do lesů. Talent stát se chodcem, rozumět zvířatům a v zimě zastrašovat smečky vlků a jiných dravců přicházejících ze sněžných plání neměl, ale byl silný, vytrvalý a odvážný. Měla ho ráda. Jenže časy se změnily, už nebyli děti. Musel se ujmout hospodářství po svém otci a před třemi týdny, když vyrazila na pravidelnou obchůzku okolních hřebenů, jí řekl, že jeho budoucí žena s ním bude žít a pracovat na statku. Vyžádala si tehdy měsíc na rozmyšlenou. Erika trochu lítostivě pohlédla na luk. Dnes večer slíbí, že chodectví pověsí na hřebík. Její dědeček byl starý a otec před pěti lety umřel. Vesnice se bude muset poohlédnout po někom jiném. Vlasy byly suché, dooblékla se a vydala na pochod.

Dům byl prázdný. Pustila se do práce a začala srnce porcovat. Už téměř končila, když zaslechla nadšený štěkot a vzápětí ji dva vlkodavové, kteří se vříteli do místnosti, při svém bouřlivém vítání téměř povalili. Jejich pán, vysoký hubený muž s vlasy šedivými jako vychladlý popel, se zpozdl jen o chvíli. Erice stačil pohled do dědovy tváře a věděla, že něco není v pořádku.

"Johanssona zavěli v Dilafrogu do vězení," přešel Gustaff OHara přímo k věci.

Erika pokrčila rameny.

"Popral se? Výtlokl největší městskou hospodu? Nebylo by to poprvé."

Gustaff zavrtěl hlavou.

"Nevím, o co šlo, snad o poplatky z prodeje na tržišti."

"Zaplatí pokutu, nebo bude stát den na pranýři. Hrabě je rozumný člověk," nenechala se Erika vyvést z klidu. Nevadilo jí, když Johansson, nebo jiný muž z vesnice občas provedli nějakou divočejší výtržnost. Nikomu to neříkala, ale ve skrytu duše se jí to vlastně líbilo. Znamenalo to, že v nich zůstalo něco divokého, dravčího.

"Hrabě před čtrnácti dny odjel a není jasné, kdy se vrátí."

"V tom případě ho zastupuje šerif Rotricker a ten je až příliš velký dobrák," oponovala Erika klidně.

"Rotricker před třemi dny umřel a úřadu se chopil William Goméz."

"Sakra," uklouzlo Erice.

To bylo zlé. William Goméz byl šlechtický levoboček a hrabě ho už kdysi jako šerifa zaměstnal. Bohužel to byl popudlivý a skrz na skrz zlý člověk, který navíc kradl, kde mohl. Dělal si zálsusk i na pozemky svobodných vesnic a právě Johanssonův otec kdysi zapříčinil, že byl svého úřadu zbaven. Lidé jako William Goméz nerozlišovali mezi otcem a synem a pro pomstu bylo v jejich srdcích vyhrazeno mnoho místa.

"Dá ho zbičovat," usoudila Erika, "nejvíce, jak zákony povolují. Padesát ran. Ne všichni muži tolik vydrží a Goméz určitě vybere vykonavatele, který Johanssonovi pořádně naloží," pokračovala nahlas v přemýšlení, "musím mu pomoci. Potřebuju věci k ošetřování!" obrátila se na Gustaffa.

Starý muž okamžik vypadal, jako by chtěl něco říct, pak jen přikývl.

"Sbalím ti vše potřebné. Tvá Vlaštovka je ve stáji."

Když Erika ani ne za půlhodinu projížděla vesnicí, všimla si, že před hostincem stojí několik vozů, jako by tam delší dobu pobývalo víc lidí. Protože neměla čas zjišťovat novinky, hodila to za hlavu a pobídla Vlaštovku do ostřejšího cvalu.

Erika se unaveně usadila na lavici v hostinci Plný břich. Bylo to horší, než se obávala. Bachaři jí sice dovolili s Johanssonem promluvit a potvrdili její obavy z bičování, ale nejvíce ji znepokojovaly jejich kradmé pohledy stranou a úsměšky.

"Seš nějaká samotinká, kočičko!" zaskřehotal jí někdo podroušeně do ucha a o okamžik později ji ovanul pach laciné kořalky, piva a zbytků hnijícího masa.

Muž, který ji oslovil, se přidržoval hrany stolu, aby udržel rovnováhu. Přesto se mírně kymácel. Byl vysoký a mohutný, dobrou polovinu jeho váhy však představovalo gigantické vypouklé břicho.

"Nemám zájem o společnosti," odpověděla Erika zdvořile a kývla na hospodského kvůli objednávkce.

Všimla si, že od baru ji pozoruje mladý muž se širokými rameny. Byl ozbrojen, v jedné ruce držel půllitr piva, stál mírně rozkročen krok od pultu, jako by nechtěl, aby ho cokoliv omezovalo v pohybech. V očích měl zkoumavý zájem. Drsný dojem z hranaté brady a téměř zápasnické šíje změkčovaly pravidelné rysy a živé oči.

Proč ji sakra neoslovil tam ten, proč zrovna tenhle koňalkou a sádlem naplněný sud? Povzdechla si v duchu.

O rameno se jí opřela velká dlaň.

"Já si ale myslím, že takovýho chlapáka, jako sem já, bys neměla odmítat, kočičko."

Jindy by se možná bála, teď však byla kvůli Johanssonovi a všemu kolem unavená a vztekla současně.

"Vypadni ty chcípáku, nebo ti ho ukrotím!"

Její neodbytný obdivovatel obrátil oči v sloup a tiše zakňučel.

"Je ti to jasné, nebo mám vysvětlovat dál?" pokračovala a stále přitom levou rukou držela muže v rozkroku. Úpěnlivě zakroutil hlavou a v okamžiku, kdy ho pustila, omdlel.

Až teď si uvědomila, jak moc riskovala a strachem se jí začaly trást ruce. Sbalila si věci a co nejrychleji odešla od Plného břicha do jiného hostince s lepší společností.

Ráno se probudila až při druhém zvonění, které povolovalo začátek obchodování na městském tržišti. Rychle se oblékla, v jídelním sále zhltna k snídani oslazenou prosnou kaši s třetinkou horkého vína zředěného vodou. Hostinská na jejím jídlu cukrem nešetřila a Erika na ni při odchodu vděčně zamávala. Protože se včera od bachařů nic kloudného nedozvěděla, rozhodla se navštívit přímo Williama Goméze při jeho oficiálních přijímacích hodinách, kdy vykonával svůj úřad. Prodírala se tržištěm směrem k radnici, zvědavě si prohlížela kupce a řemeslníky a skrytě žasla nad množstvím věcí, které se za peníze daly pořídit. Byla zvyklá na mnohem skrovnější podmínky a ve srovnání s bohatstvím okolo, si musela připustit, že je vlastně chudá. Jejím jediným skutečným bohatstvím byl kladkový luk a lovecký tesák, který zdědila po svém otci. Už přešla téměř celé náměstí sloužící jako trhoviště, když si uvědomila, že ji někdo sleduje.

Nevěděla kolik jich je a jak vypadají, ale byla si jistá. Částečně za to mohla její mysl, která jí pomáhala rozumět zvířatům a částečně instinkt opatrného lovce pohybujícího se často v divočině. Rozhodla se ještě jednou projít mezi stánky se zbožím tam a zpátky, ale nepomohlo jí to. Slídlivové se drželi v pozadí a dávali si pozor. Nakonec se rozhodla jít za šerifem. Už stála před branou na radniční nádvoří, když zaslechla veselé cinkání zvonků doprovázené vzrušenými výkřiky lidí. V první chvíli nepochopila, co to znamená, a až když spatřila vůz vyzdobený rolníckými a potažený rudým a černým sukem, vzpomněla si na dávno opuštěnou tradici: Takový vůz oznamoval hrdelní rozsudek. Zalapala po dechu. Vůz projel kolem ní. Na velkém, na břevně zavěšeném pergamenu, bylo napsáno Johanssonovo jméno, obvinění a rozsudek. Erika stihla přečíst jen rozsudek a datum. Odsouzen k trestu smrti oběšením a poté lámání v kole. Trest bude proveden druhou říjnovou nedělí. To znamenalo zítra. William Goméz se opět ukázal krutějším a zákeřnějším, než čekala. Měla strach, chtěla křičet, že je to nespravedlivé, toužila zastavovat lidi a přesvědčovat je, ať Johanssonovi pomohou. Po té, co se uklidnila, byla ráda, že nic z toho neprovedla. V opasku měla schovaných pět zlatých. To bylo dost na konzultaci u nejlepšího královského smírčího soudce ve městě. Příliš nevěřila v kladný výsledek, ale musela zkusit všechno.

Když ani ne po dvou hodinách opouštěla honosný dům na hlavním náměstí, neměla ve věci o moc jasněji. Podle všech zákonů, nových i zvykových, neměl Goméz, vzhledem k tomu, že byl pouze dočasný zástupce, právo nikoho k hrdelnímu trestu odsoudit. Jenomže smírčí soudce ji upozornil na jednu výjimku. Neměl právo, pokud ho obžalovaný nenapadl. Docela dobře si dokázala představit, že Johansson spráskal polovinu jeho bičů a pokusil se zatočit i s Gomézem. Jenomže i kdyby to neudělal, byli zde žalávníci. Vypadali, že poslouchají svého zaměstnavatele na slovo a křivá přísaha pro ně nic neznamená.

"Není tady vedlejší východ?" obrátila se na služebnou, která ji vyprovázela ven.

Dívka jen poděšeně přikývla. Erika pro ni byla dáma, i když měla kožené kalhoty a zbraň.

"Dobře, chci odejít tamtudy," poručila si Erika.

Začala hrát novou hru, ve které nebylo pro zákony místo. Proto nepotřebovala žádné stíny v zádech. Venku se zhluboka nadechla a zamířila zpět na tržiště. Potřebovala zjistit, kde Johanssona přesně drží, jaký bude zítřejší program popravy, prostě všechno, co by jí mohlo pomoci. A také musela koupit pár důležitých drobností. Na ty jí ještě peníze zbyly. Smírčí soudce nebyl tak drahý, jak se obávala. Byla si jistá, že slídlily setřásla, jen jednou se jí zdálo, že někde zahlédla obličej mladého muže, který si ji s takovým zájmem prohlížel v Plném břichu.

Erika se krčila v temném koutě blízko průchodu na nádvoří radnice. Pestrý šátek, který měla přes den zavázán kolem krku, byl pryč, odložila i stříbrné náušnice. Jejich cinkání ji mohlo prozradit. Tváře i zuby měla začerněné, čepel tesáku pomazala lepkavou hmotou z popela, sazí a výtažku z pryče. Z povídání lidí zjistila, že Johanssona nedrží v podzemní žaláři, který byl starý a nepříliš využívaný, ale v nejvyšším patře věže patřící k radnici. Překvapilo ji to, ale naštěstí to její plán nenarušilo, spíš naopak.

Strážný střídavě přecházel z jedné strany na druhou. Celá jeho obchůzka mu i s otočkou zabrala patnáct tepů srdce.

Erika se přinutila několikrát zhluboka nadechnout a vydechnout. Bylo tu příliš mnoho světla, aby se kolem něho protáhla. Naštěstí s tím počítala. Ze stínu na protější straně se ozvalo kradmé přecházení, strážný zpozorněl. Někdo neopatrně zadupal.

"Hej! Kdo je tam!" voják držel halapartnu před sebou, jako by ho mohla uchránit před všemi démony temnoty.

Nikdo mu neodpověděl, kradmé přecházení se ozvalo znova. Voják opatrně zamířil za zvukem Doufala, že ho ježek, kterého do uličky nastražila, zabaví co nejdéle. Jako stěží viditelný stín se protáhla za zády strážného na vnitřní nádvoří radnice. Tady nikdo nehlídkoval, jen před vchodem do věže rozpoznala tmavou siluetu muže se zbraní v ruce. Ve výšce

druhého patra vyčníval do prostoru trám používaný v dřevních dobách Dilafrugu k popravám. Problémem však byl sloup s třemi hořícími olejovými lampami uprostřed volného prostranství. Jejich světlo vylučovalo, aby nádvoří jednoduše přeběhla, nebo se opatrně kradla podél stěn. Z domů na protější straně nádvoří někdo vyšel a zamířil přímo k ní. Co nejvíc se přikrčila. Byla sice vysoká a dlouhonohá, ale když chtěla, moc místa nezabrala. Po celou dobu, co se k ní člověk blížil, se snažila přemluvit své vyděšené srdce, aby nebylo tak poplašené a hlasitě. Neznámý prošel sotva dva metry od ní a zmizel ve dveřích po její levé ruce. Uvědomila si, že rychle dýchá a čelo má orosené potem. Bůhví proč jí to připomnělo chvíle, kdy s Johanssonem chodili střídavě vybírat spíž jeho, nebo jejich vlastních rodičů. Jenomže tehdy na misce vah ležel med se smetanou a na druhé výprask. Pro ni navíc jen náznakový, protože otec jí v životě doopravdy neuhodil. Zaplašila vzpomínky, ke své pravé noze položila kotouč lana, připravila si luk, a z toulce vytáhla tři šípky. Valnou část odpoledne strávila jejich výrobou. Nikdy netušila, že jí zkušenosti z jejich zlodějských her přijdou vhod. Šípky měly místo hrotu tupou hlavici trochu připomínající zakončení používané na lov drobných ptáků, také opeření bylo o poznání mohutnější. Strážný u věže zakašlal a zachrchlal, jak se chystal odplivnout. Bez zaváhání založila šíp a vystřelila, vzápětí druhý, třetí.

Světlo lamp zmizelo, nádvoří se ponořilo do tmy, strážný zaklel. Neminula ani jednou a zhasila všechny tři lampy na první pokus. Vědomí nebezpečí zostřilo její smysly až na samotnou hranici možností, slyšela jak se strážný tápavě blíží k sloupu. Zvedla lano, přikrčená a současně co nejrychleji přeběhla přes otevřenou plochu. U paty věže zastavila, po paměti vyhodila lano šikmo do výšky. Konec s uvázaným závažíčkem se obtočil okolo břevna, slyšela jak kamínky narazily na dřevo. Bez váhání se pověsila na lano a rychle šplhala vzhůru. Neodhadla dobře výšku a bolestivě se hlavou udeřila do trámu. Trochu nemístně ji napadlo, že s boulí na čele bude vypadat pěkně pitomě. S hvězdičkami kroužícími kolem hlavy se vyhoupla na břevno a bleskově přitáhla volný konec lana k sobě. Ve chvíli, kdy strážný rozsvítil lampy, se snažila otevřít zavřené okenice vedoucí do pokoje ve druhém patře věže. Úspěch jí pomohl získat klid, přes drobné nesnáze šlo všechno přesně tak, jak si představovala. Konečně otevřela a vlezla dovnitř.

Vzduch v místnosti byl zatuchlý, jako ve všech neobývaných a nevětraných budovách. Po hmatu našla schodiště o pokračovala vzhůru. V třetím patře zjistila, že něco není v pořádku. Žaludek se změnil v studenou kluzkou věc, která se snažila prodrat hrdlem ven. Ve chvíli, kdy pochopila, že není sama, někdo odklopil kryt lampy a nažloutlá záře zaplašila tmu do koutů. Únikovou cestu jí zatarasil obrovský muž s mečem v ruce.

"Tak sme se zase setkali, kočička!" řekl chraplavě a Erika si uvědomila, že je to její starý známý od Plného břicha.

"Pokud budeš rozumná a hodně, hodně hodná, doručím tě Gomézovi živou. Pokud ne, pobavím se s tebou a pak tě odspodu rozřežu na dvě půlky. Rozumíš?"

Trásla se a nemohla se rozhodnout, zda má klít, nebo brečet.

"Ty tlustej smradlavěj parchante! Přinutím tě sníst tvoje vlastní koule!" slyšela se s hrůzou říkat.

Muž vztekle zavyl a rozběhl se proti ní. Meč držel stranou a snažil se ji chytit druhou rukou. Přikrčila se, uchopila ho za paži třímající zbraň, potáhla za ní ve směru jeho pohybu a v okamžiku, kdy se nad ní naklonil, se zdvihla. Nedokázal včas zaregovat, setrvačností se přes ní překulil, v letu rozrazil přivřenou okenice a zmizel ve tmě.

Náraz těla o dlažbu jí připadal ohlušující. Udělalo se jí špatně. Pochopila, že tohle není žádná hra o med a smetanu.

Přinutila se pohlédnout z okna dolů. V přišech na nádvoří rozeznávala temné obrysy těla a zdálo se jí, že vidí i tmavou stále se zvětšující kaluž.

"Žádná hra," zašeptala.

Věděla, že po tomhle už od Gomézových mužů nemůže doufat v žádnou milost. Se zaťatými zuby a tesákem v pravé ruce stoupala do posledního patra. Byla tak nervózní, že jí byl jedno, zda tam někdo čeká, či ne. Johanssonovo uvěznění ve věži a utajený hlídač jí připadalo jako nastražená léčka. Ucítla vůni čerstvého vzduchu a spatřila mihotavou záři živého ohně. Někdo otevřel všechna okna a u zamřížovaných dveří položil zapálenou voskovici. V rohu místnosti sloužící jako vězení spatřila Johanssóna spícího na slámě. Mříž nebyla zamčena, pouze zavřena závorou zabezpečenou proti otevření zevnitř. Přišlo jí to příliš jednoduché na to, aby to byla skutečnost. Zastavila se uprostřed místnosti a otočila kolem dokola. V nejtmačjším rohu stál její další známý. Ramenatý bojovník, který si ji s takovým zájmem prohlížel u Plného břicha. Pokrčila kolena, váhu přenesla víc na špičky a ruku s tesákem snížila, aby si lépe kryla břicho a slabiny. Tak ji tomu učil otec.

"Potichu odejdi a nic ti neudělám," zašeptala.

Překvapilo ji, jak klidně a rozhodně to dokázala říct. Muž vykročil proti ní a nezdálo se, že by si ze zbraně v její ruce něco dělal. V místnosti bylo příliš tma, takže mu neviděla do očí a nedokázala odhadnout, co si myslí. Odlesky jeho mysli pro ni byly naprostou záhadou. Připadaly jí zmatené, jako by muž nevěděl, co má dělat. Šel stále proti ní, pohyboval se pružně jako kočka a v kterémkoliv okamžiku byl připraven změnit směr.

"Stůj -"

Než větu dořekla, stál těsně u ní a pravačku s tesákem jí znehybněl v sevření. Pokusila se vyklouznout, ale předem věděla, že je to zbytečné. Byl stejně rychlý jako ona a dobře třikrát silnější. Přitáhl ji k sobě, aby jí zabránil použít tesák. Poddala se jeho síle, vytočila se a pokusila se loktem zasáhnout jeho solar. První úder čekal, ale druhým vedeným níž zasáhla. Jeho břicho bylo však stejně tvrdé jako žulová deska. V dalším okamžiku jí držel v pevném držení, nedokázala pohnout hlavou, rukama, prostě ničím.

"Je to pěkně hnusný svět. Nechápu, že muž jako ty pracuje pro Goméze. Doufám, že se budeš dobře bavit, až si se mnou budou hrát," řekla drsně ale současně měla slzy na krajíčku.

Chápala, že Johanssónův život prohrála. Vlastně i svůj.

"Asi se ti to bude líbit," dodala ještě.

"Hrabě je na cestě zpátky, bude tady pozítří," řekl zdánlivě bez souvislosti, jako by se jí tím snažil utěšit. Současně jeho sevření povolilo. Vytočila se na patě a praštila ho loktem pod žebra, jak nejvíc dokázala. Jeho tělo jí připadalo stále

stejně železné, přesto se však bolestí zkroutil. Zasllechla dupot bezpočetných nohou blížících se po schodech vzhůru. Už objevili mrtvého dole. Instinktivně vyrazila k severnímu oknu, bojovník se jí však rukou pokusil blokovat cestu. Změnila směr a vyskočila jižním oknem. Až ve vzduchu si uvědomila, že kdyby jí nestál v cestě, dopadla by na dlažbu nádvoří. Tady dopadne ...

Došková střecha se pod ní prolomila, o kousek minula trám a při dopadu na podlahu půdy si vyrazila dech. Chvilí jí trvalo, než se vzpamatovala, potom našla poklop a jako kulhající duch se protáhla domem. Jeho obyvatelé vyplašení rozbitím střechy jen váhavě vstávali z postelí. Ještě neodbijela půlnoc a už s Vlaštovkou pod sebou uháněla noční tmou podél řeky směrem dolů, do nížiny. Její jedinou nadějí byl samotný hrabě. Měl dorazit pozítří. Ona sama by to mohla dokázat do zítřejšího rána. Pokud ovšem jejímu vyprávění uvěří a dá jí na zpáteční cestu čerstvého koně, alespoň tak dobrého, jako byla Vlaštovka.

"Ta mrcha!" zuřil William Gómez a vztekle vychrstl zbytek piva do ohně, "projela jižní branou! Určitě se chce spojit s hrabětem! Nemůže to stihnout, ale pro jistotu jí připravíme překvapení!"

"Vezmu si to na starost!" přihlásil se bojovník, se kterým se Erika střetla v posledním patře.

William Gómez se na něho pochybovačně podíval.

"Už jednou ses s ní setkal, Gruane, a doplatils na to. Na takovou děvku musí být člověk tvrdý hned od počátku!"

Bojovník se protáhl, jako by chtěl ulevit svému otlučenému břichu a studeně se zašklebil.

"Nedělám stejnou chybu dvakrát. Klidně si to s ní vyřídím sám."

"O.K., O.K.," uklidňoval ho William, "neber si to osobně. Víc nás s děvčkama udělalo chybu. Dám ti Olafa, Deysholda, Omara a Kuma. Co s ní uděláte, je jen vaše věc. Já už ji prostě nechci vidět. Žijou ani mrtvou. Je to jasný?"

Gruan odhalil v úsměvu dvojitou řadu dokonalých zubů.

"Jasný. Jdeme!" zavelel vybrané čtveřici a zamířil ke dveřím.

Deyshold neviděl v práci žádný problém. Gruan vybral k přepadu perfektní místo a i kdyby ta holka byla samotný rarach, proti pěti mazaných veteránů nebude mít nejmenší šanci..

Upravil si deku pod sebou a obrátil pohled k střípku slunečního kotoučku, který se právě vyhoupl nad horizont. Byla pořádná zima, ale vyhlídka na blížící se zábavu mu zlepšila náladu. Odhadoval, že pokud to ta holka s hrabětem skoulela, mají nejméně dvě hodiny času.

"Pánové?" přerušil ticho svítání Gruan..

Deyshold se na něho tázavě podíval. Gruan toho obvykle moc nenamluvil a když už, většinou šeptem.

"Mám pro vás dvě možnosti. Buď si seberete všechny své věci kromě zbraní a zmizíte odsud, nebo tady umřete."

Deyshold zpočátku nechápal, ale potom mu to došlo.

"Von se do té štetky zabouch, chlapi. Budem mu to muset rozmluvit."

Než větu dořekl, stále ve střehu naproti Gruanovi. Jeho kumpáni byli jen o krok nazpět. Gruan se ke Gómezově soldatesce se přidal teprve nedávno a netušil, jak moc jsou staří harcovníci sebraní.

"Jdem na něho!" zavelel Deyshold a pak si uvědomil, že mladík má jednu ruku stále podezře u těla.

Ve chvíli, kdy padal k zemi s prostřeleným břichem, si vzpoměl, že mladý válečník si s sebou bral i kuš.

Ohled po výstřelu Gruan neúčinnou zbraň odhodil, prohodil sekem na bok nejbližšího soupeře a vzápětí ho překvapil rychlým a tvrdým útokem na břicho. Zasáhl, ale nezastavil se, využil rotace a vodorovným máchem odvrátil odvetu dalších soupeřů, potom plynule navázal dalším útokem. Klid rodícího se dne poskvnilo řinčení oceli a supění mužů.

Dav okolo popraviště byl hustý, že by jim nepropadl vlašský ořech. William Gómez spokojeně pozoroval běsnící zástup. Ze zkušenosti věděl, že masa lidí je vždy krutá a baží po krvi.

"Pověste ho! Pověste ho!"

Chaotický halas se sjednotil v pravidelné skandování.

Kývl na mistra popravčího, ať ještě jednou vyzkouší, zda katovská smyčka z konopného provazu dokonale klouže.

Nemínil poskytnout odsouzenému nejmenší šanci. Mezi lidmi se bezohledně vmísil jezdec na zbídačelém koni. William zaklel. Byla to ta holka. Stejná, která se tak zajímala o Johanssona a kterou kvůli tomu dal sledovat. Než stačil dát mužům rozkazy, drápala se na pódium a před sebou mávala velkým kusem pergamenu opatřeným zřetelnou pečeti.

"Hraběcí milost pro odsouzeného! Milost!"

Lidé nespokojeně zahlučeli. Těšili se na krev a jejich zábava se rozplývala v nenávratnu. William se zvedl z křesla a tasil dýku. Držel ji u těla, aby nebyla vidět. Vždycky pak mohl říct, že žádný dekret neměla. Hodnověrný svědek se za trochu zlata snadno najde.

Blížil se k Erice, usmíval se a současně popravčímu ukazoval, ať pokračuje. Johansson v poutech vyděšeným pohledem sledoval celou scénu.

"Co to neseš, děvče? To přece není hraběcí dekret."

Připravil se k bodnutí. Ta kráva ten papír před sebou drží jako štít, jako by doufala, že ji ochrání, pomyslel si s úšklebkem.

"Milost! Nesu hraběcí milost!" pokračovala Erika ve vyvolávání a zoufale se otáčela po katovi.

"Ukaž!" natáhl se po ní Wiliam levačkou, ale bodnout nestačil. Najednou ho zkroutil křeč, dýka mu vypadla z prstů. Podíval se dolů a zjistil, že mezi kaligraficky vyvedenými písmeny l a o ve slově milost prorazila papír ještě načerněná čepel a pronikla mu mezi žebra. Pokusil se ucuknout, ale ocelový jazyk se zakousl ještě hlouběji. William Gómez na zem dopadl už mrtvý.

Erika šokovaně pozorovala tělo před sebou, dav šlel. Kat vycítil změnu nálady davu a za nadšených ovací zbavoval odsouzence pout. Náhle se jí udělalo špatně. Ne z toho, že zabila, ale z toho, že necítila žádné provinění. Když lovila zvířata, bylo to těžší. Napůl jako ve snách vnímala jak ji lidé nadšeně někam nesou. Z posledních sil se jí podařilo vymanit se z jásajícího davu a najmout si v ústraní pokoj. Usnula obutá a oblečená.

Otevřela oči. Ve skrytu duše doufala, že nad ní Johansson, po té co ho propustí z vězení, bude bdít. Ale byla v pokoji sama. Ve výčepu ji od něho čekal vzkaz. Spala prý déle než 24 hodin. Má si co nejrychleji pospíšet domů do vesnice. Trochu rozladěná osedlala koně a vyrazila na zpáteční cestu. Po pádu na střechu měla kotník pořád bolavý a dosud se necítila ve své kůži. Do vsi dorazila až k večeru. Zjistila, že hostinec je plný slavících lidí. Třetina byla opilá vínem, třetina pivem a zbývající tancem. Hned u vchodu se potkala s dědečkem.

S úlevou ji objal.

"Jsem moc rád, že ses vrátila. Čekám tady na tebe, abych ti řekl ..."

Než větu dopověděl, spatřila Johanssona. Blížil se k ní s trochu provinilým úsměvem na rtech v doprovodu kypré dívky ve stříbrem vyšívaných šatech. Než stačila vybuchnout, co je to za fíflenu, představil je.

"Má drahá," obrátil se na nafintěnou krasavici, "dovol, aby ti představil svou kamarádku z dětství. Umí střílet z luku, jezdit na koni, prostě všechny ty věci, které jsou vlastní mužům. A nedávno mi velice pomohla."

Erika náhle nevěděla, co má dělat. Zda mu dát pohlavek za tón jeho řeči, nebo utéci. Horko těžko vzdorovala pláči.

"Slavíme dnes naše zasnoubení. Až dodneška musela Maryka přebývat v hostinci, ale teď ji mohu uvítat na našem statku," pokračoval Johansson.

Erika mlčela, věděla, že pokud cokoliv řekne, začne plakat. Ne plakat, brečet, řvát, bulit jako poslední hloupá nána. Nadávala si v duchu tak dlouho, dokud nezískala zpět alespoň část sebeovládání. Doufala, že vypadá klidně a nad věcí.

"Uštvala kvůli tobě dva koně, získala pro tebe milost u hraběte a zabila Goméze. To je trochu příliš na obyčejnou pomoc kamarádky z dětství," vmísil se do hovoru starý Gustaffson, "Riskovala život. Na kolik to oceníš?"

Johansson upadl do rozpaků, ale slova se chopila jeho snoubenka.

"Takové hrdinství nemůže zůstat bez odměny. Padesát zlatých bude alespoň malou splátkou dluhu, který nebudeme moci nikdy vyrovnat, že drahý?"

Erika se tvářila, že jedovatý tón nevnímá.

"Určitě. Pošlu je po písaři," přikývl kysele Johansson, nabídl své nastávající rámě a zamířil zpět do tanečního veselí.

"Potřebujeme spravit stáj, nového koně a pro tebe pár nových kousků oblečení vhodných pro krásku jako ty. Aby tě už žádný ubožák nesrovnával s mužem," řekl s omluvným úsměvem Gustaffson a zamrkal na svou vnučku.

"Mám tu ale něco, co ti možná spraví náladu," pokračoval.

Erika si otřela slzy a nechápavě se na něho podívala.

"Nebo někoho," opravil se Gustaffson a naznačil směr.

O zárubně dveří do výčepu se opíral bojovník, se kterým se potkala u Plného břicha a potom později ve věži. Už nebyl tak pohledný jako tehdy, protože měl přes tvář čerstvý hluboký šrám a ruku zavěšenou na pásce. Co se nezměnilo, byl pohled, kterým ji pozoroval.

Obsah

Případ z mého času

Vydařená detektivka z 22. století

Spalo se mi nezvykle dobře, a dokonce jsem se ani netrásl zimou. Protáhl jsem se s vědomím, že za to zaplatím úlomkem kamene nebo kosti zadřeným do nějaké části mého obolavěného těla, ale kupodivu se tak nestalo. Uvědomil jsem si, že neslyším praskání ohně a necítím dým. To byl průšvih, smrtelný průšvih, bez ohně náš kmen zahyne a já jako první. Otevřel jsem oči. Nad sebou jsem neviděl zvrásněnou klenbu mělké jeskyně, v níž jsme včera našli útočiště, ale pastelovou modří vymalovaný strop, kterému průsvitný hologram dodával zdání skutečné oblohy. Ten hologram jsem znal, ležel jsem na podlaze ve své vlastní ložnici a vlastním čase. Časová asynchronní fluktuace bůhví proč mě vláčící z věku do věku mě tentokrát přenesla ve spánku a já byl tak unavený, že jsem se ani nevzbudil. Poslední tři měsíce jsem strávil v době kamenné, kde jsem se jako všude jinde živil jako P.I. - private investigator, chcete-li soukromý detektiv. Tam jsem se ale neprokazoval licenci, stačil mi k tomu náhrdelník z medvědíků zubů kolem krku a maska z lebky šavlozubého tygra. Mí soukmenovci mě uctivě oslovovali skřekem, který byl třikrát delší než jméno kohokoliv z nich a zřejmě představoval šamanský titul. Nedostával jsem od nich peníze, zlato ani jiné drahocennosti, ale podíl na kořisti. Teď jsem byl po letech doma, ve dvaadvacátém století. Dál jsem se na podlaze nepovaloval, protože jsem netušil, jak dlouho mě tady čas nechá, a potřeboval jsem zařídit spoustu věcí.

V koupelně jsem se po dlouhých měsících poprvé pořádně umyl, vydezinfikoval si odřeniny a rány. Bylo jich až překvapivě mnoho a ještě včera jsem jim nevěnoval žádnou pozornost. Objednal jsem si snídaní a noviny. Podle data jsem zde nebyl čtyři měsíce, ale příliš se toho nezměnilo. Protesty zemí třetího světa proti masové produkci pseudointeligentních hominidních androidů, lokální válka korporací na oběžné dráze - hmotné škody za miliardy a pouze třináct mrtvých. Zaujala mě zprávička o týmu, který vylepšil umělou neuronovou strukturu používanou pro výrobu hominidů. Zkonstruovali holčičku a poslali ji do školy. Neodhalili ji žádnými psychologickými ani znalostními testy, ale až po dvou letech u podrobného lékařského vyšetření, protože se jim zdálo, že se nevyvíjí dostatečně dobře. Sama sebe pokládala za člověka. Vedoucí týmu prohlásil, že ani nečekali takový úspěch, prý předstihl jejich očekávání - neuronová struktura jejího mozku se přirozeným učícím procesem zdokonalila. Co s ní bude dál, článek nezmiňoval. Nedalo se říct, že by má doba byla úplně bez chybičky.

K dalšímu článku jsem se nedostal, protože mě z ranní siesty vytrhl majordomus. Bezohledně mi noviny smazal a neúprosně mě napojil do banky. Už jsem zapomněl, jak drsně jsem si ho kdysi naprogramoval. Transakce mi zabraly skoro dvě hodiny. Jen menší část v minulosti vydělané mzdy, uložené převážně v perlách, diamantech, surovém zlatě a akciích několika firem, jsem přeměnil na hotovost. Do chvíle, než jsem zaplatil za občanská práva prvního stupně, to byl docela slušný balík. Potom jsem vyrazil do ulic, abych se porozhlédl po okolí a navštívil pár známých. Kdybych zůstal doma, udělal bych lépe. K lepšímu se nezměnilo nic a vyřídil jsem jen polovinu pochůzek. Rozhodl jsem se alespoň zastavit v obchodě s občanským zbožím. Nic od státu nežádám a on po mně na oplátku také téměř nic nechce. Kromě peněz. Díky tomu, že platím maximální daně a nevztahují se na mě žádné sociální programy, se mohu v rámci základních zákonů chovat, jak chci, říkat, co chci a ničit si zdraví podle libosti. Soukromý vyšetřovatel ani jinou možnost nemá.

Otevřel jsem dveře, chlapík u pultu mě přejel pochybovačným pohledem. Ve svém obleku dávno vyšlém z módy jsem nevypadal jako člověk, který si podle zákona může koupit láhev whisky a doutník. Právě tohle zboží zde vedli. Policejní robot opodál odrazoval případné zájemce bez privilegií.

Po dlouhém výběru jsem zvolil osmnáct let starou single malt whisky a pět kubánských doutníků z pravého nefalšovaného tabáku se všemi karcinogenní i voňavými látkami a samozřejmě s nikotinem. Když mi prodavač zboží balil, nedokázal potlačit výraz závisti. S láhví v charakteristickém pytlíku z ručně vyráběného papíru podpaží jsem se otočil k východu, pak jsem si to rozmyslel, otočil se a podal mu jeden doutník.

"Proč?" zeptal se překvapeně a opatrně, jako bych mohl v každou chvíli ucuknout, si doutník vzal.

"Budou mi víc chutnat, když si vzpomenu, že je tu ještě někdo, kdo ví, jak jsou dobré," vysvětlil jsem a zavřel za sebou dveře.

Miluji dvacáté století, padesátá léta v Americe, devadesátá v Evropě. To byla doba, kdy se opravdu dalo žít. Ještě spousta místa pro všechny, lidé mohli dělat cokoliv a nemuseli kvůli tomu být bohatí.

Doma jsem se posadil do křesla, nalil si panáka, zapálil doutník a položil si nohy na stůl. Ani v devatenáctém století to nebylo zase tak špatné. Samozřejmě pokud jste žili v Británii a na Baker Street jako já.

Zazvonil zvonek, nástěnný panel se rozsvítil a objevila se ustaraná tvář padesátníka, který zjevně nemusel dodržovat optimální dietu, protože měl dvojitou bradu a krk se mu přeléval přes límec.

"Pan Kristian Samuelson?" podíval se na mě.

Potlačil jsem zaklení, už dlouho jsem přebýval v minulosti a zapomněl jsem, že dnes je komunikace o trochu lepší než dunění bubnů nad africkými savanami. O trochu, ale ne o moc.

"Prosím," potvrdil jsem a napil se.

"Soukromý vyšetřovatel?" ujišťoval se.

Práce si mě našla, ale nestěžoval jsem si.

"Ano," odpověděl jsem, postavil se a rozhlédl se po klobouku.

V tomhle čase jsem samozřejmě žádný neměl. Zvykl jsem si na něho poprvé v Americe, kde jsem pracoval pod jménem Phil Marlowe a od té doby se bez pokrývky hlavy nějak nemohu obejít. I ta šamanská maska byla lepší než nic.

Tloušťák vychrlil jméno a adresu a zavěsil.

Za hodinu a půl jsem byl na místě. Nacházel jsem se teď o patnáct zeměpisných stupňů jižněji a podle pohledu z oken to bylo znát. Smog se v intenzivnějším slunečním světle rozkládal rychleji a měl i jinou barvu.

Jan Nowak, můj nový klient, mě již netrpělivě očekával ve své pracovně a kromě něj tam nervózně postával hubený muž v modrém overalu. Podle propadlých tváří jsem odhadoval, že není úplně v pořádku. Až o chvíli později jsem si všiml stříbrného štítku v uchu označujícího nevyčísitelně nemocného léčeného na státní náklady.

"Co se přesně stalo?" zeptal jsem se, abych přerušil nezbytné formality.

"Alice Sprug, má dizajnérka zmizela!"

"Nezmizela! Někdo ji zabil!" přerušil ho příškrčeným hlasem muž v overalu. "Já jsem ji viděl! Byla probodnutá!"

Začali se mezi sebou hádat. Chlapík se kupodivu před svým šéfem nijak nedržel zpátky a oči mu samým vzrušením div nelezly z důlků.

"Pojďme se podívat na místo, kde se to údajně stalo!" vyzval jsem je.

Mužik v overalu, z hádky jsem vyrozuměl, že se jmenuje Richard König, nás zavedl do rozlehlého sálu jehož stěny tvořily tisíce ocelových schránek. Sál byl temperovaný, teploměr ve zdi ukazoval 4,1°C. Podlaha z lité keramiky a laciná osvětlovací tělesa nejvíc ze všeho připomínaly márnici, jak jsem je znal z doby zhruba před dvě stě lety.

"Kde to jsme?" zeptal jsem se.

"V naší tkáňové bance. V těch schránkách je dvacet let práce a zkušeností," vysvětlil Nowak a v hlase se mu objevil náznak pýchy.

Bohužel jsem neměl čas na žádnou přípravu a naprosto jsem netušil, čím se můj klient zabývá. Nezbylo než se zeptat.

"Nowak & syn, kvalita a originalita, klon lepší originálu," odpověděl mi replikou z firemní brožurky.

"A co klonujete?" pokračoval jsem.

"Hlavně domácí mazlíčky, jen občas se vyskytne něco neobvyklejšího," přiznal už seriózněji.

"Kde ležela?" zeptal jsem se, i když jsem nemusel.

Richard König po celou dobu upřeně pozoroval jediné místo. Podlaha tam nebyla o nic špinavější než jinde.

"Vidíte, tam je naše zavražděná!" zakroutil hlavou znechuceně Nowak.

"Jestliže se nic nestalo, proč jste mě najal?" zeptal jsem se.

"Protože," znervózněl, "pokud přešla ke konkurenci a předala jim know how, jsem vyřízený."

"A máte důvod si to myslet?"

"Dnes jsem tady měl návštěvu, majitele konkurenční firmy. Jednáme spolu o fúzi, protože se pro dnešní trh stáváme oba příliš malí a zranitelní. Tohle byla poslední schůzka před dohodou. Zatím se neozval a měl by. Pokud má moje know how, nepotřebuje se se mnou spojit. A v tom případě chci, abyste prokázal krádež a já ho mohl zažalovat," hlas mu ztvrdl.

Obchodník asi nebyl špatný.

"Vzhledem ke speciální povaze činnosti vaší firmy a možnému propojení s případem potřebuji, aby mě u vás někdo provedl," požádal jsem.

"Ale vše bude naprosto důvěrné," ohradil se.

"Jsem vyšetřovatel. Diskrétnost je základní předpoklad mé práce. Jediný nespokojený klient mi může zničit celou živnost. Ale mou mlčelivost jste si samozřejmě ověřil u referencí připojených k licenci," řekl jsem.

Věděl jsem, že si neověřoval nic, protože mi zavolal v prvním okamžiku, kdy se špatnou zprávou dozvěděl.

"Potřebuji nějakou buničinu na stěr," pořádal jsem.

"Prosím?" nechápal Nowak.

"Pokud tam leželo tělo a bylo probodnuté, jak tvrdí tady pan König, mohly tam zbýt nějaké stopy. Máte přece mikroskopy, ne?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě, optické, elektronové a další," znejistěl.

"Můžete sem poslat někoho, kdo zvládne udělat mikroskopický preparát?"

Poslal. Byla to brunetka, kolem čtyřicítky, líčila si jen oči a nosila dioptrické brýle. Skutečný anachronismus. Na sobě měla kalhotový kostým. Na první pohled se zdál přímo puritánský, ale stačilo, aby jen nepatrně protáhla krok a tenká látka obtáhla její pozadí. Byla mateřský typ, ale hraní tenisu, squashe nebo jiný sport vytvarovalo její tělo do skutečně lákavých křivek. Podle pohybů velice energické hraní. Představila se jako Juana Horak.

Prozradil jsem své jméno i úkol a požádal ji o pomoc. Trochu pochybovačně si přeměřila můj pokus o stěr, ale pak si chumáč vaty vzala.

"Za okamžik se vrátím a odeberu vzorky sama," oznámila mi.

Ve dveřích se vystřídala s ramenatým mužem se kšticích světle zelených vlasů a kovovým tetováním na krku, jak se slušelo podle poslední módy na hi-tech pracovníka.

"Marek Brenner," představil se a potřásl si se mnou rukou.

Staré návyky se mi vrátily a jako dřív jsem se podvědomě pokoušel dostat pod povinně zdravý vzhled nucený společností každému člověku v jistém společenském ranku a stupni občanského poddanství. Marek Brenner sice na první pohled vypadal jako atlet, ale objevoval jsem drobné náznaky, že jeho přirozená podoba je trochu kulatější a zaoblenější tukem.

"Nepůjdeme si sednout ke mně do pracovny?" navrhl.

Považoval se za smetánku, jen ta má pracovní. Ostatní se musí spokojit s kanceláři.

Posadili jsme se v místnosti bez oken, zato s hologramovými výhledy na těch pár posledních pěkných míst na zemi, které ještě zbyly. Stůl měl velký, pohodlný integrovaný terminál, stereoskopické obrazovky rozvěšené po stěnách a obyčejné svinuté fóliové monitory rozstrkané všude kolem. Neměl tam přílišný pořádek, spíš naopak. Celkově však místnost působila tvůrčím dojmem.

"Dáte si bonbón?" nabídl mi z luxusní dřevěné krabičky tvaru srdce. Každý bonbón byl zabalený do ručně malovaného staniolu. Luxusní zboží stojící ještě víc než má hříšná láhev. Zřejmě se za top třídu považoval právem.

"Díky," odmítl jsem.

Přikývl, zavřel krabičku a schoval ji do šuplíku.

"Také čokoládu nemusím, mám raději pivo. V práci ale potřebuji rychlou hlavu a musím si nechat zajít chuť," vysvětlil.

"Vy jste přišel objasnit zmizení Alice Sprug a chcete, abych vás seznámil s tím, jak to u nás chodí," shrnul pětiminutový proslov svého šéfa.

"Zmizení? Pan König tvrdí, že ji viděl mrtvou," nadhodil jsem.

"On," pokrčil rameny, "je prostě divný. Pracuje u nás jako pomocný personál. Kdykoliv jindy bych vám mohl říct, zda odsud odešla, či ne, ale dnes jsem měli návštěvu, museli jsme vyřadit některé bezpečnostní filtry, navíc se nám zasekla počítačová síť. Stejně jsem ale přesvědčen, že odešla," vrátil se k problému.

"Vy jste ředitel?" zeptal jsem se.

Na okamžik se zatvářil polichoceně a vzápětí opět nasadil výkonný a energický výraz. V minulosti si lidé na mimiku obličej takový pozor nedávali.

"Jen přes technické záležitosti, obchodní ředitel je samozřejmě pan Nowak," vysvětlil.

"Takže vy jste specialista na vše, co souvisí s klonováním," zamyslel jsem se nahlas.

"To také ne. Klonování je stále velmi složitá záležitost. Řekněme, že se vyznám v mozku a souvisejících oblastech -neuronové sítě, fraktální modelování, programování. Na tělo tady máme jiné, například právě Juanu Horak, se kterou jste se potkal ve vzorkovně."

"Jaká byla Alice Sprug, myslím osobně?" změnil jsem téma.

Zarazil se, bylo vidět, že přemýšlí.

"Svou práci zvládala dobře, chovala se trochu upjatěji, než je běžné. Mám dojem, že měla problémy s váhou, ale jinak docela pohledná," zhodnotil ji.

Zpovídal jsem ho ještě chvíli. Dozvěděl jsem se, že Nowak ve firmě kromě něj trvale zaměstnává osm dalších lidí: Dva specialisty přes počítače, Königa, Vasilevského jako údržbáře a holku pro všechno, Juanu Horak, její kolegyni, která měla právě dovolenou a Alici Sprug.

Poděkoval jsem a zamířil za Juanou Horak, zda pro mě nemá nějaké nové zprávy. Našel jsem ji v tkáňové laboratoři. Seděla před obrazovkou počítače a studovala černobílý obraz ze samých čar a různě šedých ploch. Zřejmě se před okamžikem skláněla nad objektivem mikroskopu, protože měla vlasy stažené obroučkou. S ní vypadala o něco starší a mnohem ženštější a zranitelnější.

"Mám pro vás zajímavou zprávu. Na tom místě skutečně něco leželo. Našla jsem stopy krve. Bohužel nemohu určit jaké, jsou to opravdu jen zbytky."

Dostalo se mi odborného výkladu, podle jakých znaků preparáty pod svým mikroskopem určila. Nebyl jsem z toho příliš moudrý, ale věřil jsem jí.

"Čím se vlastně živíte, co dělá firma Nowak & syn?" zeptal jsem se.

Usmála se a kolem koutků úst se objevily vějířky vrásek. Byla puristka. Minimum líčení, minimum zásahů do organismu.

"Vyrábíme kočky, morčata, papoušky, malé pejsky," pokrčila s úsměvem rameny, "většinou kopie domácích mazlíčků, kteří mají svůj život za sebou, nebo přímo nové klony. Lidé se často bojí, že skuteční živočichové mohou být přenašeči nových chorob. Pověra, ale nám to přináší práci."

"Jaký byl váš vztah k Alici Sprug?" přešel jsem na osobní téma.

Zamračila se a přimhouřila oči. Měla je naličené do modrozelená a v kombinaci se šedými obroučkami jí to slušelo.

"Náš vztah byl chladný. Profesionálně jsem s ní neměla žádné problémy," odpověděla nakonec. Tón, jakým vyslovila slovo chladný, naznačoval, že lepší termín by byl možná mrazivý. Čekal jsem, zda nebude pokračovat.

"Neměl jsem ji ráda. Před pěti lety jsem se zajímala o jednoho muže a ona mi to překazila. Bylo to tehdy pro mě důležité. Společnost, u které jsme obě pracovaly krátce na to zbankrotovala. Pak jsem změnila squashový klub a přestala se s ní stýkat úplně. Před třemi lety se mi sama ozvala, zda nemám zájem o práci tady. Potřebovala jsem peníze a kývla. Jsem tu spokojená."

"Mohla byste mi ukázat, jak to u vás vlastně funguje?" požádal jsem.

Líbila se mi a napůl jsem ji podezřívá, že to postřehla. Sám jsem netušil, jak moc chci výrobu vidět a jak moc je to jen záminka k dalšímu pobytu v její přítomnosti. Práce soukromého vyšetřovatele moc kladných vjemů nepřináší a tenhle byl jeden z těch řídkých. Rozhodl jsem se, že si ho nebudu vyčítat.

Sešli jsme tři patra dolů do místnosti se třemi velkými tanky zapuštěnými do podlahy s robustními poklapy s průhledného metaloplastu. přikrytými průhlednými poklapy. Na první pohled bylo zjevné, že stěna nádrží obsahuje spoustu perforací, otvorů a komplikovaně tvarovaných ploch.

"Takových laboratoří máme spoustu, ale pro představu stačí vidět jedinou. To jsou naše alchymistické kádě, dělohy, nebo techničtěji TKP - tanky s totálně kontrolovanými procesy. Tady vaříme naše miláčky," vysvětlila.

Překvapilo mě to.

"Měl jsem o klonování jiné představy," přiznal jsem opatrně.

"My vlastně nevyrobíme čisté klony, na to nemáme licenci stejně jako nikdo jiný, navíc je to velmi drahé," pokračovala ve výkladu. "Po vnesení patřičného genetického materiálu do buňky a zahájení dělení počkáme do okamžiku, kdy se vytvoří diferenciované tkáně. Dál necháme přirozeně vyvíjet jen mozek a tělo vlastně stavíme pomocí buněk získaných z jednotlivých kmenových tkání. Všechno probíhá v roztoku tam dole, katalyzované našimi RNA roboty. Dokážeme tak proces stvoření oproti reálnému vývoji až sedmkrát - osmkrát urychlit. Připravené buňky jsou enzymatickými transportéry dopravovány na správné místo. V mikroreaktorech, kterých je v té vodě asi deset na druhou v kubickém centimetru, produkujeme RNA viry. Ty pronikají do buněk a podle potřeb modifikují stav jednotlivých organel, aby byl slučitelný s pozicí, na které se buňka v těle bude nacházet. Právě tyto mikroreaktory jsou faktorem limitujícím rychlost i cenu výroby."

"A mozek? Jak zaručíte, aby zvíře mělo stejné psychické vlastnosti jako jeho vzor?" položil jsem otázku.

"Na to vám asi nejlépe odpoví Brenner, nebo, pokud vás bude zajímat praktičtější pohled na věc, Garyk Lipom od počítačů."

"Jaká byla Alice Sprug?" zeptal jsem se při mezi dveřmi při odchodu z laboratoře.

"Neměla jsem ji ráda - možná i proto, že jsem ji záviděla. Milovala sladké a bez problémů si ho mohla dopřávat kolik chtěla. Měla ideální figuru, prostě tip, za kterým se většina mužů ohlédne. Já mám taky ráda čokoládu a -" usmála se a pokrčila rameny, "- musím si na ni dávat pozor."

"Měla nějakého přítele?"

"Myslím, že v žádném okamžiku svého života nebyla sama, ale v poslední době se mi zdálo, že si našla někoho, na kom ji opravdu záleželo. Nevím z čeho tak soudím, jako by o sebe začala víc dbát a občas se na něco opravdu těšila..."

To už jsme stáli před její kanceláří. Odhadoval jsem, že ona sama by své pracoviště nazvala kanceláří.

"Vy nemáte ráda pana Brennera," nadhodil jsem.

Blýskla po mně pohledem.

"Jste dobrý pozorovatel. Nemám. Je to pan dokonalý. Umí všechno a je podle toho nafoukaný a arogantní."

"Děkuji vám, myslím si, že se u vás ještě zastavím," rozloučil jsem se.

"A před tím než vyřešíte tento případ, nebo až po tom?" zeptala se a v očích za brýlemi se jí mihla jiskra.

Také byla dobrý pozorovatel.

"Pokud to bude záviset jen na mně, až po tom," ukončil jsem rozhovor a naznačil smeknutí klobouku.

Skvělá věcička tyhle klobouky, nechápu, proč už se nenosí.

Teď jsem měl namířeno ke Garyku Lipomovi. Cestou jsem zavolaal Nowakovi, jestli nemá zprávy od konkurence. Neměl.

"Pane, já ji nezabil!" skoro se na mě zpoza rohu vrhl Richard Konig. "Ona tam ležela, ale já ji nezabil!"

Díval jsem se na jeho štítek na uchu.

"Jak dlouhá doba uplynula mezitím, kdy jste našel tělo a vrátil se tam s panem Nowakem?"

Zamyslel se a zatvářil se, jako by ho to bolelo.

"Půl hodiny? Ano, půlhodiny!" přesvědčoval sám sebe.

"Jak byste co nejlépe a co nejrychleji uklidil krev?" pokračoval jsem ve vyptávání.

Najednou vypadal jako člověk, který právě vyhrál první cenu.

"Já vám to ukážu a vy uvěříte, že jsem ji nezabil!" navrhl. "Mně se líbila!"

Pan Konig nebyl z nejchytřejších. Mlčky jsem přikývl.

Zavedl mě do vzorkovny.

"Počkejte chvíli, ono se to nesmí, ale já to tak někdy dělám!" vyhrkl a se spikleneckým úsměvem odběhl.

Za okamžik byl zpátky s něčím, co nejvíc připomínalo syrovou a napůl sežvýkanou půlku kuřete. Hodil to na podlahu - maso se s plesknutím rozpláclo o keramiku, kapky krve se rozstříkly do okolí.

"Co to je?" ukázal jsem na jeho vzorek podezřívavě.

"Asi kus kuřete," pokrčil rameny, vytáhl z kapsy zazátkovanou zkumavku s označením biohazard a její obsah opatrně nakapal na tkáň. Minutu se nedělo nic, potom se maso začalo přímo před očima ztrácet.

Chtěl jsem si k tomu dřepnout, abych lépe viděl, co se vlastně děje, ale zadržel mě.

"To nesmíte, začalo by vás to žrát taky!" oznámil mi s úsměvem.

Očividně si s bezpečnostními předpisy nedělal starosti.

"Za jak dlouho to bude všechno pryč?" zeptal jsem se a vzdálil se o krok.

"Tak dvě hodinky," odhadl. "Potom se všechno změní na prach a ten klimatizace odsaje," ukázal na mohutně dimenzované mřížky u podlahy.

To znamenalo, že celý proces nebyl dost rychlý, aby někdo zlikvidoval tělo, ale klidně mohl vyčistit podlahu.

"Vy jste nemocný, můžete mi říct jak?" ukázal jsem na jeho štítek v uchu.

Vzhledem k tomu, že patřil mezi třídu využívající všech možných sociálních výhod, měl jen minimum občanských práv.

Při vyšetřování by se jeho zdravotní stav za lékařské tajemství nepovažoval.

"Já ji nezabil," připomněl a váhavě mi podal kartu.

Vložil jsem ji do čtečky. Nebyl ani kódovaná.

"Díky moc za pomoc," pozdravil jsem a opustil ho.

Než jsem zaklepal na dveře Garyka Lipama, zběžně jsem se podíval na Konigův záznam.

Měl silně podprůměrné IQ a byl trestán za sexuální motivované ublížení na zdraví. Postiženou byla silně obézní sedmdesátiletá žena. Nezdálo se, že by byl zaměřen na sexbomby. Na druhou stranu, pokud ho takhle dokázala rozvášnit šereda, co s ním asi musela udělat atraktivní žena? Uvědomil jsem si, že zatím stále nevím, jak Alice Sprug ve skutečnosti vypadala.

Zaklepal jsem a vstoupil na pracoviště Garyka Lipama. Potrásli jsme si rukama. Nowak už ho upozornil, nemusel jsem

nic vysvětlovat. Lipam byl vysoký, ke dvou metrům mu moc nechybělo, hubený a pohyboval se s onou nenucenou klátivostí, která se některým ženám tak líbí. Vlasy měl delší, než bylo obvyklé, a bylo v něm cosi chlapeckého.

"Doufám, že pouze z nějakého závažného důvodu odešla a všechno kolem je jen zbytečný humbuk," řekl.

V pravé ruce nervózně točil tužkou. Byla to jedna z těch technických vymyšleností, která umožňuje předprogramovat spoustu rutin, naučí se pohybový rukopis majitele, a pak umožní zařadit jediným gestem standardní nákup, koupit los nebo rezervovat stůl v oblíbené restauraci. Samozřejmě pokud dotyčný nepoužil hlasový vstup jako normální lidé.

Lipam byl hračka.

Neutrálně jsem přikývl hlavou.

"Jaký byl váš vztah?" zeptal jsem se rovnou.

"V práci jsme se moc nestýkali. Každý přece jen děláme něco jiného a lidé pracující s živým masem jsou narozdíl od nás drátaři," s úsměvem se rozhlédl kolem sebe, "uzavřená komunita. Ale vycházeli jsme spolu dobře. Bez třecích ploch."

"A váš názor na ni?"

"Velmi krásná a zajímavá," řekl bez váhání.

"Poslala mě za vámi madam Horak. Prý mi můžete vysvětlit, jak zařizujete, aby klony byly psychicky stejné jako originály," přešel jsem zpět na faktické záležitosti. "A také by mě zajímal dnešní výpadek bezpečnostního systému."

"Možná jste měl raději zajít za panem Brennem," pokrčil rameny, "on se tu vyzná opravdu ve všem. Já s kolegou - je ve strojně, nefungují nám nějaké supravodivé obvody - jsme tady jen na nádeničinu, ale zkusím to."

Otočil se ke 3D projektoru, na kterém se právě začala vykreslovat komplikovaná plošná křivka.

"To je vaše práce?" ukázal jsem na obraz.

Namířil svou tužkou a plochu vystřídalo znázornění komplikované struktury vyplňující celý objem projektoru.

"To byl jen šetříč, rozkmit výpletu rakety po odpálení míčku sto šedesátikilometrovou rychlostí. Tady je práce. Na začátku pracujeme s panenskou vyvíjející se mozkovou strukturou. My ale máme v paměti záznamy reakcí neuronových sítí originálu. Elektrickým buzením stimulujeme mozkovou síť tak, aby na stejné vstupy dávala stejné výstupy jako neurony, potažmo mozek, originálu. Když se nám to nedaří a ono se to pokaždé v nějaké fázi výcviku, jak tomuhle říkáme, nedaří, rastrováním vytipujeme problémovou oblast a indukujeme v ní elektricky, nebo biologicky změnu, aby její charakteristiky odpovídaly," vysvětloval.

Vše, co popisoval, současně ukazoval na projektoru. Nejvíc mi to připomínalo chaos při dopravní zácpě ve městě s miliardou obyvatel. Což byla vlastně celá Evropa. Mezi vlákny sítě se najednou objevili komplikovaní pavouci ověšení spoustou váčků.

"To jsou Brennenovi boti. Dokáží velmi efektivně změnit zapojení neuronů v definované oblasti. Dívejte se. Jsou plně naložené katalyzátory mikrobuněčného růstu."

Z chaosu, kterému jsem nerozuměl, mě začala bolet hlava.

"K tomuhle všemu," ukázal jsem na projektor, "asi potřebujete značný počítačový výkon," nadhodil jsem.

"Jo a Nowak na nás šetří. Bez problémů zvládneme morčata a jiné hlodavce. Kočka a pes je pokaždé sázka do loterie.

Kupujeme si výkon od velkých korporáčních mainframů, ale občas nám celý systém stejně spadne. To pak vyletí úplně všechno, včetně bezpečnostního systému. Právě jako dnes. Ale dnes to bylo horší, protože jsme zde měli návštěvu a polovina věcí jela na provizorní režim. Bez toho by je bezpečnostní systém vůbec nepustil dovnitř."

Lipam mluvil a oči přitom nespouštěl z obrazu před námi. "Když dosáhneme ideálu, máme pětasedmdesáti procentní shodu v reakcích klonu a originálu."

"Vy jste se s Alicí Sprug znal víc, než jste přiznal," zkusil jsem výstřel naslepo.

Trhl sebou a obraz zčernal.

"Ano," potvrdil po chvíli. "Už několik měsíců hrajeme squash ve stejném klubu a zhruba před dvěma týdny jsme spolu byli na večeři. Musel jsem si dávat pozor, abych si od toho příliš nesliboval. Má na víc, než jsem já. Pro ni jsem pouze jeden z mnoha. Ona, prostě - je moc prima," odmlčel se.

Ať si dával pozor sebevíc, ona pro něj jednou z mnoha nebyla.

"Z čeho," hledal jsem vhodná slova, "ta těla vaříte?"

"Kupujeme ty nejčistší suroviny," vrátil se se zřejmou úlevou k profesionálním záležitostem. "Čistý uhlík, síru, vápník, prostě všechno, co se v těle nachází. Jak se z toho dělá živá tkáň, vám ale neřeknu. Samotnému mi to připadá jako zázrak. Já se starám jen o běžný nákup, prodej, celkovou bilanci a naši úspěšnost. Podívejte se sem."

Na obyčejném monitoru se objevila tabulka prvků s množstvími a cenami.

"Přesně odpovídá průměrnému chemickému složení savčího těla," zasmál se.

"Tady máte účinnost větší než sto procent," upozornil jsem ho na červeně svítící položku.

"Tohle číslo udává poměr hmotností vyprodukované biotkáňe a vložených surovin. Když něco zkazíme, ale ne moc, můžeme to klidně použít znova. Ale teď se zřejmě kousla databáze," obrátil oči v sloup.

"Už se to někdy stalo?" zeptal jsem se.

"V tomhle chyba v životě nebyla, právě proto se toho tak děším!"

O půl hodiny později jsme všichni seděli v Nowakově kanceláři okolo jeho stolu, jehož rozloha lehce převyšovala minimální obytnou plochu na člověka. Všichni mě vyčkávavě pozorovali. Nowak se výjimečně vzdal svého čelního místa a přenechal ho mně. On seděl po mé pravé ruce, Brenner po levé, ostatní naproti nám.

"Dámo a pánové. Alice Sprung nezmizela, byla zavražděna," oznámil jsem.

Juana sevřela rty, až se jí změnily v dvě úzké čáry, Lipam sklonil hlavu a nebylo mu vidět do obličeje, Brenner mě pozoroval s lehce nesouhlasným výrazem ve tváři a Nowak se zatvářil, jako by mu právě vytrhli zub. Bez umrtvení.

Konig souhlasně přikyvoval hlavou. Druhý počítačový technik stále pokračoval v práci, ale já ho nepotřeboval.

"Všichni jste měli motiv k její vraždě. Vy," otočil jsem se na Nowaka, "jste nechťel, aby prozradila konkurenci vaše

know how. Měl jste podezření, že dostala nějaké nabídky."

Nowak si poposedl, otevřel ústa, ale než stačil cokoli říct, otočil jsem se k Juaně.

"Vy jste spolu měly nevyřízené účty z minula."

Probodávala mě svými očima, které byly náhle tvrdé a pronikavé.

"Pan Lipam ji mohl zabít kvůli žárlivosti," pokračoval jsem, "pan Konig -"

"Proč si myslíte, že je mrtvá?" přerušil mě Brenner.

Položil jsem na stůl fóliovou obrazovku s přichystaným výpisem spotřeby materiálů.

"Indicii bylo víc, ale poslední věc, která mě přesvědčila, je údaj o poměru mezi spotřebou a produkcí. Vrah tělo odnesl do recyklačních komor a nechal ho rozložit."

Všichni upírali pohled na číslici 105.3.

"Pět celých tři desetiny procenta zhruba odpovídá šedesáti kilogramům, což vy, pane Brennere, dobře víte. Vy jste ji zabil."

Nebyl překvapený, ani vystrašený.

"Máte nějaké důkazy pro tuto nanejvýš zajímavou hypotézu?" zeptal se s pobaveným zájmem.

"Nemám, ale policie je najde - když ji přesvědčím, aby zahájila vyšetřování. Na to mě indicie stačí. Za prvé: Na stole máte velmi luxusní bonbóny, které nejíte. Jak jste mi sám řekl, nemusíte čokoládu. Ty bonbóny by mohly být dárek.

Vybraná pozornost pro milenkou."

"To zní zajímavě, máte přímo vědecké nadání," zasmál se.

"Navíc vy jediný jste o ní tvrdil, že měla problémy s váhou. Ostatní ji považovali za extrémně atraktivní. I ty nejkrásnější ženy občas o svém vzhledu pochybují, vyslovují své obavy nahlas a přejí si být ujišťovány o opaku.

Zvláště svými milenci. Alice před vámi zřejmě někdy prohlásila, možná opakovaně, že cítí tlustá a vy jste tu informaci použil, abyste ji nemusel označit za přitažlivou. To byla další chyba. A také jste mi lhal v otázce svých schopností. Vaši kolegové vás označili za geniálního. Podle nich máte v malíčku všechno týkající se tady používaných technologií."

"Vy musíte být spřízněn se samotným Homérem, nebo alespoň Dickensem," ocenil můj výkon sarkasticky Brenner.

"Mám důkazy, že ve vzorkovně skutečně nějaké tělo leželo. Vaše bakterie nestačily spořádat všechno. A mohu policii předložit i motiv. Žárlivost. Alice Sprug váš dárek odmítla a současně se s vámi rozešla, protože našla někoho, na kom jí záleželo. Pana Lipama."

Brenner se na svého soka pohrdlivě podíval. Pohrdlivě a zle.

"A tohle číslo," ukázal jsem na obrazovku, "představuje chybějící mrtvolu."

V té chvíli údaj zablikal a přepsal se na hodnotu 99,9.

Brenner se hlasitě rozesmál.

"Geniální načasování! Nádherne! Jste rozený komik!"

Podíval jsem se na Lipama.

"Vypadá to, jako bychom právě něco vyrobili," odpověděl na mou nevyřčenou otázku.

"Něco o hmotnosti šedesáti kilogramů?" nadhodil jsem.

"Je možné vyklonovat dospělého člověka s vyspělou psychikou, kopii originálu?" položil jsem další otázku.

"Nesmysl, nemožné, zakázané," vyslovili všichni najednou svůj názor.

"Ale stejně si myslím, že bychom si ty vaše alchymistické kádě měli prohlédnout," řekl jsem.

Viděl jsem, jak Nowak zuřivě přemýšlí. Tušil jsem, co se mu honí hlavou. Pokud by má, z jeho hlediska šílená myšlenka, byla pravdivá, mohlo by to jeho firmě velmi uškodit. Ilegálně klonovaný člověk. Po takovém soustu by média skočila a přišel by o licenci.

"Obávám se, že to nepůjde. Některé provozy jsou velmi citlivé na narušení a utajení know how," začal pomalu a jak mluvil, získával na rychlosti a přesvědčivosti.

Brenner se vítězně usmál. Věděl jsem, že policie by při případné pozdější prohlídce nenašla nic podezřelého. Šedesát kilogramů biologických tkání je přece tak snadné opět rozložit. Sáhl jsem do podpažního pouzdra a vytáhl šestiranný revolver Ruger SP 101 ráže 9 mm s dvoupalcovou hlavní. Další výhoda placení nejvyšších daní. Právo na zbraň. Takhle archaická současně výkonná hračka byla však stejně ilegální.

"Žádné paralyzování, ochromení, znehybnění. Úst'ová rychlost 334 metrů za sekundu, energie čtyři sta sedmnáct joulů. Dost na to, aby vám změnila vysoce organizovanou hmotu ve vašich hlavách v kaši," řekl jsem suše.

Našli jsme ji v jedné z mnoha laboratoří, kam bych se sám nikdy nedostal. Vznášela se v tanku v průsvitné kapalině, nahá se zavřenýma očima. Na hromádce opodál ležely její věci včetně identifikační karty. Kromě Brennera vypadali všichni ohromeně. On se naopak tvářil vítězně, byl na své dílo očividně hrdý. Teprve teď jsem pochopil jeho skutečný úmysl. Chtěl zaměnit jednu za druhou. Juana chvíli studovala displej.

"Je hotová, pustím ji ven. Stejně ale nemůže být jako skutečná Alice. Přinejlepším bude mít mozek právě narozeného dítěte. Spíš se však obávám, že nebude schopna vůbec myslet," kroutila hlavou. "Jak jste mohl udělat něco tak zruďného?" obrátila se na Brennera.

"Je dospělá. Umí všechno co dřív!" vyjel na ni. "Jsem génius, a co vy pokládáte za nemožné, je pro mě hračkou! Použil jsem autoreprodukční testovací bioroboty. Na konci celého procesu jich byly milióny, každý se staral o pár tisícovek neuronů! Kradl jsem výpočetní výkon největších mainframů na světě - to byly ty vaše výpadky sítě, ubožáku!" štkl na Lipama. "Je stejná jako dříve!"

"Ale proč?" nechápala stále Juana.

Hladina kapaliny mezitím klesala, automatické manipulátory zafixovaly tělo Alice Sprug u dna a ze stěny vyjela instrumentovaná sonda na odsávání kapaliny z plic. Alespoň to tak vypadalo.

"Protože mě už nechtěla! Protože si nabalila toho bastarda, ubožáka! Chápete! Mě odkopla a začala si s takovým nýmandem, šupákem! Je stejná, jen jsem nechal malá dvířka, aby -"

V tu chvíli se poklop otevřel a podložka se stále spící Alicí vyjela ven.

"Musíme ji rozložit, všechny by nás zavřeli," uklidnil se Brenner a vrátil se k věčnému tónu.

"Ne!" vykřikl Konig, prudce do něj zezadu strčil a shodil ho do tanku. Než se stačil kdokoliv pohnout, stáhl Alici z podložky a zmáčkl rychle několik spínačů. Já se pohnout nesnažil. Průhledné víko sjelo dolů a objem tanku vyplnila tmavá mlha.

"Co jste to udělal! Musíme ho pustit ven!" vyjekl Nowak a sápal se k ovladači.

"Už nemůžeme. Zabilo by nás to všechny," zastoupila mu Juana cestu. "Je to plné recyklačních bakterií. Sežerou ho za živa."

Brenner řval a bušil na víko, ale nic jsme neslyšeli.

"Začne to od obličeje a sliznic v krku. Ty budou nejvíc kontaminovány," zašeptala Juana a současně se Brennerův obličej roztekl. Oči změnilly barvu, kůže se rozpadla a odhalila svalovinu. I ta se ale rychle ztrácela. Ještě okamžik jsme ho viděli. Potom ho pohltila stále hustší mlha. Sebral jsem z hromádky věci identifikační kartu a vložil ji Alici do ruky. Zezelenala - otisky prstů, feromonové vzorce, složení potu, vše sedělo. Brenner odvedl opravdu dokonalou práci. Lupam se konečně vzpamatoval z příšerné podívané a přikryl ji svým sakem.

"Alice," promlouval k ní konejšivě.

"Ale my ji musíme rozložit, protože jinak nás zavřou! Stejně nemá mozek v pořádku!" řekl Nowak vážně.

"Vy chcete zabít občanku Alici Sprug?" ukázal jsem na její aktivní identifikační kartu. "Za to vás opravdu zavřou." V té chvíli otevřela oči, a když spatřila, kdo se nad ní sklání, objevil se jí na tváři úsměv.

"Garyku," zašeptala a políbila ho.

"A nechal zadní dvířka, aby milovala toho, kdo ji probudí?" nadhodil jsem a podíval se na Juanu.

"Nešla byste dnes na večer? Příklad je vyřešen."

"Účet pošlu později," prohodil jsem směrem ke ztupachovělému Nowakovi. Když jsme s Juanou odcházeli, pozdravil jsem Koniga vztyčeným palcem.

"Dobře načasovaná akce!"

Obsah

R & J

Takhle si to asi Shakespeare nepředstavoval

"Je to skutečně přesně to, co jsem chtěla?"

Alchymistka, travička a bylinářka Kristle Mistle zvedla oči od účetní knihy a zkoumavě pohlédla na svého tajuplného zákazníka. Plášť ho halil od hlavy až po paty, kápě zakrývala obličej. S určitostí se dalo říct, jen že je štíhlé, drobné postavy. Dokonce i hlas byl neutrální a těžce zařaditelný.

"Ano, přesně co bylo požadováno. Návod a podrobný postup použití je přiložen. Jak jsme se dohodly, všechno dohromady za pět set zlatých," pokračovala Kristle Mistle.

Napůl očekávala, že s placením nastanou potíže, ale zákazník jí bez řeči podal měšec s penězi.

"Přepočítejte si to."

"To je v pořádku. Lidé se mě příliš bojí, než aby podváděli. Doprovodím vás ke dveřím," ukončila Kristle obchodní transakci.

Když se vrátila do přijímacího salónu podzemní laboratoře, Erik, její sluha, žák a milenec v jedné osobě, už na ni čekal v křesle pro zákazníky.

"Zajímalo by mě, jaký lektvar stojí půl tisícovky. Nic tak drahého jsem v seznamech nenašel," zeptal se.

Kristle si automaticky upravila vlasy pod čelenkou. Byla sice starší než on, ale to neznamenal, že by před ním musela být neupravená.

"Ty nejzajímavější věci neinzeruji a navíc stál jen polovinu. Zbytek je na případné další výdaje, kvůli problémům, které by mohly nastat. Nemám ráda inkognito zákazníky. A myslím, že budeš rád, když ti neprozradím, co je ta látka zač."

Erik ji přelétl zkoumavým pohledem, ale neprotestoval.

Jedno se muselo uznat, připustila si Kristle Mistle. Byl chytrý a cenil si jejích znalostí. A také byl v posteli lepší, než všichni před ním. Nebyla si jistá, co je pro ni důležitější. Obrátila myšlenky jiným směrem. Výjimečně neměla na sex náladu.

Ramón Montek seděl v čele dubového stolu a zachmuřeně pozoroval rodinné shromáždění. Staré jizvy ho bolely a nejraději už by dávno byl v posteli. Dnes se cítil na víc, než na svým pětapadesát let.

"Rychlý posel se dostal k Smírčímu soudu dřív než Capuleti, všechno bylo zaprotokolováno jako povolené zabití v rámci konkurenčního boje!" zakončil své triumfální líčení Miguel Montek, druhý nejrespektovanější člen rodinné rady.

"A kolik stálo to expresní nahlášení obchodní mikroválky?" schladil Ramón všeobecné nadšení.

"Třicet tisíc? Čtyřicet? To je víc než náš zisk na celé transakci! Přijde mi to jako příliš velká cena za zabití dvou přestárých Capuletů!" Miguel Montek zbrunátněl. Neměl svého staršího bratra rád. On jediný ho svým postavením v rodině převyšoval.

"Jsi voják, válečný velitel, tak se do toho neplet! Tohle byla obchodní záležitost, zcela v mé kompetenci!"

"Tvrdím, že nás to stálo příliš. Musíme uvažovat rozumě a ne jen z pohledu krevní msty," odpověděl Ramón klidně a dál se o rozhovor nezajímal.

Přemýšlel, zda i on byl v mládí takovým fanatikem. Asi ano. Krevní msta mezi obchodnickými rody Monteků a Capuletů

se táhla déle než tři generace. Jeho samotného však nenávisť opustila, když před šestnácti lety zabil Sancha Capuleta, hlavu celého rodu. Znali se osobně a dnes mu připadalo, že lepšího muže od té doby nepotkal.

"Přišla jsem vám popřát dobrou noc!" vmísil se do vzrušené diskuse melodický hlas.

Ramón Montek ho zaslechl jako jediný.

"Doprovodím tě do tvých komnat," řekl dříve a zvedl se ze křesla.

Při pohledu na ni si bolestně uvědomil, jak rychle čas běží. Už to nebyla jeho holčička, vnučka Julie, kterou tak rád choval na kolenou. Postavou nádherná mladá žena, ale oči ještě stále dětsky nevinné a čisté.

U dveří do jejích pokojů se s ní rozloučil a na dobrou noc ji políbil na tvář. Chvilí zůstal stát v tichu opuštěné chodby a přemýšlel. Uvědomil si, že za dva týdny jí bude patnáct let a v rodinně se rozproudí debaty o vhodném manželovi. Budou to velmi pohnuté a vzrušené rozhovory, spíše zuřivé hádky, protože Julie Monteková byla jedinou nadějí na pokračování celého rodu. Při útoku Capuletů před patnácti lety byli všichni Montekové vystaveni působení plynu, který způsoboval trvalou a nevléčitelnou neplodnost.

"Všichni až na mě," uchechtl se Ramón Montek pobaveně.

V jeho případě to však nebyly pro rod důležité, protože než během let zjistili, co se vlastně stalo, byl příliš starý na to, aby se oženil s vhodnou mladou dívkou z některé spřátelené rodiny.

"Je čas jít spát," řekl nahlas.

Od doby, kdy mu zabili ženu mluvil sám se sebou stále častěji. Věděl však, že si před spaním dá ještě jedno tréninkové kolo v šermířském sále. Bez toho by snad ani neusnul.

Madam Capuletová vytukávala prsty na desku koncertního křídla svůj oblíbený taneční rytmus a přehlížela mladiky hodující u dlouhého stolu. Poprvé jim dopřála privilegium hostiny v jídelním sále vyhrazeném pro setkání mužů, poprvé se k jídlu podávalo pivo, jídlo i pálenka bez omezení, poprvé neprotestovala, když se jí správce ptal, zda má vyhovět přáním mladých pánů a pozvat do hradu kurtizány. Vymínila si jen, že musí být z dobře zavedeného veřejného domu. Uplynulých patnáct let bylo pro ni a pro celý rod Capuletů velmi krušných. Po útoku, který vedl starý Ramón Montek zahynuli téměř všichni dospělí Capuletové. Když na ten příšerný den vzpomínala, nemohla se ubránit zachvění. Oheň, štěkot automatických zbraní, exploze, řinčení mečů. Přesto smrt svého manžela ani svých příbuzných vůdci Monteků nezazlívala. Zabránil vlastním lidem prohledávat tu část sklepení, kde se ukrývala ona s dětmi a ostatními ženami. V uplynulých letech o něm mnohokrát přemýšlela, zvláště o lítosti, která se objevila v jeho očích, když zabil jejího muže. Prý se znali. Měla pocit, že mu rozumí, že jsou na tom oba stejně, dva lidé lapení ve válce, kterou sami nevyvolali. Vrátila se ze vzpomínek do přítomnosti.

Teď bylo vše jinak. Nástupci Capuletů dospěli a díky její obchodní politice, byla hospodářská situace rodu lepší než kdy jindy. Snad se jim podaří tuhle tu příšernou válku konečně ukončit. Pohledem sklouzla na svého syna.

Byl ze všech nejmladší, nedávno slavil patnáctiny, ale seděl v čele stolu a jeho přátelé jeho vůdcovství uznávali.

Vysoký, široký v ramennou, štíhlý v bocích, hbitého jazyka s půvabnou vlnou blondatých vlasů spadající do čela.

Madam Capuletová se šťastně usmála. Za to přece stálo žít.

Služebná obezřetně pozorovala přípravy své paní, slečny Julie. Dívka stála před zrcadlem a pečlivě si vtírala do podpaždí a podkolení vonný pudr. Nebylo pochyb, Julie plánovala oslavy svých narozenin po svém.

Služebné se otevřely ústa, potom však zase svou poznámku spolkla. Dívka si její nejistoty v odrazu v zrcadle všimla.

"Jestli chceš mít nějaké moralistické poznámky, tak si je odpusť. A jestli máš v úmyslu jít za mým otcem, tak nezapomeň, že patříš mě. Udělám ti ze života peklo."

Služebná zavrtěla hlavou.

"Ne slečno, jen jsem chtěla říct, ať si toho vonného olejíčku nevrtíte do klína moc. Muži mají rádi, když žena voní svou pravou vůní. Nechci poučovat, ale připadá mi, že se pro něho chcete udělat co nejhezčí..."

Dívka jen spiklenecky zamrkala a začala si opatrně oblékat krajkové kalhotky.

"To máš naprostou pravdu, chci, aby se mu pořádně rozproudila krev," usmála se sama na sebe do zrcadla a pokračovala navlékáním hedvábných punčoch.

"Jsem si jistá, že mu bude přímo vřít, slečno. Dozví se kdo to je?"

Julie na kompliment své služebné jen spokojeně přikývla.

Romeo se naposledy zkontroloval v zrcadle. Výsměšnému pohledu svého přítele Goméze nevěnoval žádnou pozornost.

"Včera jsi šel spát sám, že jo?"

Romeo přikývl. Připjal si meč a dýku, nutný doplněk oděvu každého cti dbalého džentlmena. Byl připraven.

"Má chvíle přijde až dnes," odpověděl.

"A kvůli tomu sis včera žádnou holku nevzal? Seš zamilovanej?"

"Je to něco velmi speciálního," Romeo se tajuplně usmál, "všechno ostatní zůstává, jak jsme se domluvili. Budete mi krýt záda, kdyby něco."

Dalším rozhovorem se nezdržoval, opustil pokoj a Goméz ho za okamžik viděl oknem procházet hradní branou.

"Seš po čertech nedočkavej. Tak jo, jdeme na to," zabručel.

Julie už čekala na místě, ve stínu velkých jilmů lemující Rieru asi půl kilometru za městem. Když ji Romeo spatřil, stáhlo se mu srdce. Byla krásná. Bílé krajkové šaty jemně obtahovaly křivky postavy a současně nechávaly dostatečný prostor fantazii, šněrovačka zvedala nadra a ještě víc zdůrazňovala útlý pás. Jednu nohou měla opřenou o kůl, ke kterému přivázala koně, takže bylo vidět ušlechtilou linii kotníku a lýtky. Pomalu přijel a důstojně sesedl z koně.

"Vaše přítomnost, je mi nezměrným potěšením," pozdravil formálně a smekl klobouk.

Přesně si vybavoval chuť jejích rtů. Byl to jen krátký, překvapivý polibek na každoročním plese uvádějícím do společnosti nadějně potomky vlivných rodin. Nemohl z ní tehdy spustit oči. Skoro se bál, že ho omámila nějakým

kouzlem. Ale ani dnes si nebyl jistý, kdo koho tehdy políbil.

Julie z pohledného mladíka nespouštěla oči. Bylo v něm něco, co ho odlišovalo od všech ostatních šlechticů, co způsobovalo, že jí srdce bilo rychleji, že se ho chtěla dotýkat. Byl to Romeo Capulet. Ještě mohla ustoupit, ještě se nic katastrofálního nestalo. Dovolila mu, aby jí odhrnul mušelinový závoj.

Její krása ho zasáhla jako šíp do hrudi. Vybavoval si, jak dobře se s ní tehdy cítil. Strávili celý večer ukrytí před přítomností rodičů a příbuzných, kteří by se na místě vyvraždili, společenská událost, nespolečenská událost. Zaváhal. Byla to Julie Monteková. Ještě mohl ustoupit, ještě se nic katastrofálního nestalo.

"Naklonila se a lehce, skoro bážlivě, jakoby se nemohla rozhodnout, ho políbila. Položil jí dlaně na boky a nejistě si ji přitáhl k sobě. Ještě mohli oba ustoupit.

Polibek se stal vášnivějším, objetí se změnilo v sevření. Odtrhl ji od sebe a zkroutil ruce za zády.

"Ty Montecká děvko! Myslíš si, že si můžeš hrát s námi, s Capulety!"

Dlouze hvízdal. V očích Julie se objevilo poznání a strach.

Zpoza vzdálených jilmů se vynořili jezdcí, dvojici za okamžik obklopil hlouček jezdců, všichni mladí Capuletové doprovázení několika žoldnéři.

"Tahle Montecká děvka si myslela, že se nám rovná! Že může šukat s Capuletem! Ukážem jí, co děláme s takovýmá jako ona!"

Julie se pokusila vyprostit, ale neměla sebemenší naději. Jemná látka sice povolila, ale okamžitě přiskočilo několik mužů a znehybnilo ji.

"Držte jí ruce a hlavu, ať mě nepokouše. Roztáhněte jí nohy!" rozkázal Romeo Capulet a začal si rozepínat kalhoty.

"Fakt pěkné prádlo, fakt pěkné," komentoval, když z dívky strhával oblečení.

"Víš, že seš moje první? Do smrti na to nezapomenu a myslím, že ty taky ne. I když ta tvoje je rozhodně blíž!"

Julie poprvé zasténala.

"Je vaše," obrátil se Romeo na žoldnéře, když se všichni šlechtičtí mladíci vystřídali.

Dívka ležela na zemi se skelným výrazem v očích, nebyla schopna se zvednout.

"Nechci, aby přežila, je vám to jasný?"

Nasedl na koně a jako první odjel.

"Pane! Pane! Slečna u brány!" vyděšený sloužící sotva blekotal.

Ramón Montek se rozběhl chodbou a na místě byl jako jeden z prvních.

Julie ležela na zemi, za sebou nechávala širokou zakrvácenou stopu. Její šaty byly více šedé a rudé než bílé, a zbylo z nich jen pár cárů."

Něžně ji zvedl do náruče.

"Co se stalo, maličká, co?"

Julie naposledy otevřela oči.

"Capuletové, znásilnili mě."

Ramón Montek zvedl hlavu ke kamenné klenbě a bolestně zavyl. Za okamžik se však dokonale ovládal.

"Přebírám velení! Bojová pohotovost! Posel ke smírčímu soudu, vyhlášuji Absolutní vendetu! Migueli, kontaktuj žoldnéřské domy, najmi ozbrojence, zbraně, kouzla! Jdeme! Někdo zařídte zaopátrání těla, je mrtvá!"

Panika ještě před okamžikem ovládající hrad zmizela, lidé se rozběhli za svými úkoly.

Madam Juanita Capuletová naprosto nechápala co se děje, Montekové plundrovali své finanční rezervy, najímali všechny možné válečníky ve městě, rušili veškeré obchodní smlouvy, jen aby získali hotovost.

Z uvažování ji vyrušil polekaný sekretář.

"Madam, dostali povolení k vendetě bez omezení!"

"Neměli na to dost peněz!"

"Půjčili si!"

Někde zazněla exploze. Na vnějším okruhu opevnění se právě začalo bojovat.

"Poplach! " vykřikla madam Capuletová a zatáhla za hedvábnou šňůru, aby zburcovala obránce.

"Paní, paní! Mladému pánovi je zle! "

"Sežeňte Goméze, ať velí obraně. Hned jsem zpátky," přikázala Juanita Capuletová sekretáři a spěchala do podzemního sálu vybavenému pro ošetřování nemocných a raněných.

Romeo ležel na lůžku. Ve tváři byl bledý, přerývaně dýchal, pokožku měl pokrytou malými d'olíčky.

Rodinný lékař rozmístil na jeho tělo desítky mléčně zbarvených léčivých krystalů a horečnatě připravoval masti.

"Co mu je?" vyštěkla bez zdvořilosti Juanita.

"Netuším, má paní. Vypadá to na nějakou exotickou otravu."

Okamžitě ji napadlo, že to má souvislost s překvapivým útokem.

"Ti parchanti, za to budou pykat! Zavolejte Kristle Mistle, v jedech se vyzná nejlépe ze všech travičů ve městě! A zaplaťte jí, kolik si řekne!"

Dunění zesílilo, boj se přiblížil.

"Jdu nahoru, kdyby se mu přitížilo dejte mi vědět," poručila velitelka domu Capuletů a rychlým krokem opustila místnost. Cítila se hrozně, ale právě teď to na sobě nemohla nechat znát. Musela pomoci obráncům

V okamžiku, kdy se dostala do ze sklepení se boj přenesl až do hlavního sálu. V čele útočníků postupoval šermíř s hřívou šedých hlasů. Obklopovala ho opalizující záře kinetického štítu, v jedné ruce držel meč, v druhém dýku. Zpoza sloupů se na něho vrhla trojice vojáků. Během okamžiku skončili mrtví na mramorové dlažbě.

"Pal!"

Skupina střelců ukrytých na terase spustila řetězovou palbu z velkorážních rotačních kulometů. V zápětí se k nim přidali

granátometčící z protější strany. Útočníci uvízli křížové palbě, svíjeli se v smršti projektilů, dokud jejich polo-štíty nevyčerpali svou životnost a křehká ničím nechráněná těla se nerozprskla jako přezrálé třešně. Jen šedovlasý šermíř postupoval vpřed. Jeho štít ochránil.

Spoléhá jen na meč, pochopila Juanita Capuletová, proto si může dovolit mnohem odolnější zcela neprostupný štít. Exploze urvala kus střehy, vzduch se zatměl kouřem.

"Zabte ho mečem nebo šípem! Jinak ho nedostanete!" zakřičela rozkaz.

Osamělý šíp zasvítl, ale Montek ho srazil čepelí dýky, vyšvihl se na terasu a začal masakrovat střelce z kulometů. Juanita sundala z levé ruky rodový prsten a hodila ho po jedné s dekorativních soch střežících vchod do sálu.

"Probudte se!"

Přes oslabenou palebnou překladu pronikla dovnitř další vlna útočníků, jen aby vzápětí skončila rozmačkána oživými bronzovými příšerami. Ramón Montek vyskočil na zábradlí terasy, krev zviditelnila oválný tvar jeho kinetického pancíře a ozdobila ho pitoreskním rudým vzorem.

"Za Julii!" zařval Montek a vrhl se dolů do pekla v přízemí sálu.

"Madam, mladý pán umírá, a spousta dalších také," zatahala vyděšená služka svou velitelku za šaty.

Juanita Capuletová stiskla zuby a otočila se k výtahu do podzemí.

Tady už byla její pomoc zbytečná. Probudila poslední obránce rodu, buď muži s jejich pomocí zvítězí, nebo zemřou. V ošetřovatelském sále se téměř nedalo dýchat. Pach války - těžký odér krve, otevřených vnitřností, strachu a smrti neodkázaly rozptýlit ani výkonné ventilátory ve stropě.

Kristle Mistle stála mezi lůžky umístěnými odděleně od ostatních.

"Zachráníte ho?" vydechla Juanita.

Travička jen zavrtěla hlavou.

"Vy jste se ani nepokusila!" vybuchla velitelka Monteků, když zjistila, že nemocný leží na posteli bez jakýchkoliv léčebných a podpůrných medikamentů.

"Nepokusila," souhlasila Kristle Mistle klidně, "je to zbytečné. Tenhle jed jsem totiž namíchala sama."

Zvuk boje se ztišil.

"Je to velmi speciální jed, aplikuje se do ženského lůna a ženám není nebezpečný. Ale muže, který hledal rozkoš v takto ošetřeném klíně, nic nezachrání. Koupila si ho ode mě Julie Monteková. Bohužel jsem to zjistila až pozdě."

"Ta čubka! Ona ho svedla!" vykřikla nenávistně Juanita Capuletová.

"Všech patnáct, všechny vaše mladé šlechtice?" zeptala se studeně Kristle Mistle.

Rozhostilo se ticho rušené jen sténáním umírajících.

"Je mi to všechno strašně líto," řekl někdo.

Juanita se otočila.

Ve dveřích stála šedovlasý šermíř. Krev která ještě nedávno ulpívala na jeho štítě teď stékala po oděvu na podlahu a vytvářela členité rychle černající kaluže. V ruce držel meč, ale opíral ho hrotem o zem. Vypadal unaveně a smutně.

"Je mi to všechno strašně moc líto, madam."

Přistoupil blíž, poklekl a políbil ji ruku.

Zpráva komise pro smírčí jednání.

Vzhledem k tomu, že k jednání se nedostavila madam Juanita Capuletová ani pán Ramón Montek, podle dostupných důkazů poslední dva žijící členové znepřátelených rodů, považuje se tímto krevní msta za ukončenou.

Zpráva komise pro certifikaci šlechtických dekretů.

Dokumenty předložené panem Ramónem X a paní Juanitou Y jsou pravé a potvrzují, že jsou oba šlechtického původu. Jejich žádosti se vyhovuje, budiž do seznamu šlechtických rodů oni i jejich dvě děti zapsány pod jménem Capmetové.

Obsah

Invaze

S ufounama je to snadný, když víte, jak na ně

Dveře se s pronikavým zabědováním otevřely a do lokálu vběhl udýchaný Frank.

Šerif po něm znechuceně loupł okem a dál se věnoval svým míchaným vajíčkům. Frank jako vždy panikařil.

"Jsou tady, jsou tady!"

Křičel a neustále se vyděšeně rozhlížel.

Šerif si povzdechl - nikdy ho nenechají najíst v klidu. Spolkl poslední sousto, rozmáčkl palcem švába zcela zbytečně spěchajícího k dokonale vytřenému talíři a zeptal se.

"Kdo, Franku?"

"Extraterre, ohh - extraterre -, no ufoni, mimozemšťani. A jejich strašně moc!"

"Hm." Zabuřel šerif a ukázal barmanovi dvěma prsty velikost panáka.

"Jak vypadají? Malí, zelení s anténkami?"

Frank horlivě zavrtěl hlavou. "Ne, ne. Malí, s anténkami, ale fialoví."

"Aha."

Přikývl chápavě šerif, vypil drink na ex a nabil winschestrovku.

"To už je tento měsíc po čtvrtý, tak jdeme na to."

Obsah

RasistickoŠovinistická pohádka s Ekologicko-Homosexuálním Podtextem - co dodat?

Bylo nebylo.

Za devatero horami a devatero řekami a dvěstěpadesátšesti vrakovištěmi v rozlohou malé ale průmyslově významné diktatuře, žil šikovný řemeslník. Oženil se se zdatnou lichvářkou a po roce se jim, světe div se, narodil syn (nesmějte se, vzhledem k rozvinutému průmyslu a z toho vyplývajícího silného znečištění životního prostředí, bylo vzácností, když se potkali dva plodní lidé - muž a žena).

Jejich syn Rozmarýna rostl jako z vody, všechny mutace byly slučitelné se životem, ba co více, dokonce i prospěšné. V šesti letech se naučil kovat, v sedmi pro něj tátova dílna přestala být tajemstvím, v osmi se začal prosazovat jako zbrojář. Na naléhání rodičů absolvoval univerzitu a tak svou strojařskou intuici podpořil důkladnými technickými znalostmi. Ke konci jinošského věku již získal značnou proslulost jako designér a výrobce těch nejoriginálnějších a zároveň nejspolehlivějších zbraní, které každý z nás potřebuje, pro uhájení svého občanské postavení. Například pro jistou ctihodnou měšťanku zhotovil tak tenkou platinovou jehlu, že dokonce ani nejlepší soudní patolog neobjevil místo vpichu a šťastná vdova ušetřila na vydáních za advokáty.

Ale v životě nejsou jen šťastné dny. Tlak okolností neúprosně dolehl i na Rozmarýnu. Jednou u oběda odložil tuplák piva dříve než dohlédl dna a pravil:

"Jářku, táto. Náš Diktátor, dej mu Ježíš dlouhý život, už nemá tu sílu co dřív a musel ustoupit tlaku prokletých humanistů, zelených a další verbeže. Uvalil na můj zbrojařský cech nové daně. Bojím se, že to bude jen horší a horší. Máma sice vaří dobře, i nevěstince jsou u nás prvotřídní, ale ať chci nebo ne, musím do světa."

Zaplakali hořce staří rodiče, i slzu uronili. Máma uháčkovala synovi tak hustou drátěnou košili, že jí ani kulka z dvaadvacítky neprošla, tatík po chvilce váhání prozradil své kontakty v cizině a přidal číslo nouzového bankovního konta. Sám Rozmarýn se na tři na třetí dnů zavřel v dílně a když vyšel ven, opíral se o nejlepší strojní pušku jakou kdy svět spatřil. K tomu nesl na zádech veliký batoh.

Zpočátku putoval bez potíží. Nikdo se zbytečně nestavil do cesty dvoumetrovému vazounovi, kterému do jeden a půl metráku mnoho nechybělo. Až jednou, po dvoudenním dešti, potkal na cestě močálem staříka. Chudák uklouzl, upadl a nemohl se vysvobodit z mazlavého obětí. Rozmarýna se rozhodl, že mu pomůže a zkrátí jeho trápení. Už měl náboj v komoře a lícil, když se stařík zázračně vyprostil a postavil na hladinu močálu.

"Jsi dobře vychovaný, chlapče. Pomáháš nemohoucím, za to tě musím odměnit."

Než stačil Rozmarýna stisknout spoušť, hodil po něm kouzelný dědek hrst obranných granátů a zmizel. Teď posloužila mámina drátěná košile. Byla dlouhá až po kolena a Rozmarýna ji použil jako zástěru a všechny granáty do ní pochytil. Tedy až na jeden, ten však neexplodoval. Rozmarýna si ho pozorně prohlédl, aby zjistil jméno výrobce - fušera a pokračoval v pouti.

Po mnoha a mnoha měsících dorazil do města potaženého černým sukem. Strážní u brány na něj sice hleděli podezíravě, ale když jim přátelsky pokynul hlavní, uspokojilo je to. Rychle zjistil, že sousední země, Spojená aliance skřetů, modrochů, zeleňochů, a jeskyňáků unesla královo jediné dítě, princeznu Samohoňku a že zdrcený vládce slíbil ji samu za ženu a půl království, tomu, kdo ji zachrání.

Rozmarýna hned vycítil šanci. Za cenu nehorázných úplatků, na které padlo celé tátovo konto, se dostal až do finálního výběrového řízení. Tady ale jeho štěstí končilo. Král se už už chystal podepsat úřední povolení k záchraně princezny

"Ó zadrž, moudrý a mocný a vznešený panovníče!" Zvolal Rozmarýna.

Krále nezastavilo ani tak oslovení, jako spíše síla hlasu. Podrážděně odfukoval krev, která mu z uší kapala na pergamen.

"Co chceš?" Zaskřehotal, aniž by se na Rozmarýnu podíval.

"Zachránit tvou dceru! Za slíbenou odměnu, samozřejmě."

Král si pohrdlivě odchrchlal a palcem ukázal na horu masa tyčící se uprostřed sálu.

"Myslíš, že budeš lepší než on?"

Rozmarýna si uvážlivě prohlédl tunový kolos. Podle barvy vlasů usoudil, že je to potomek draka a lidské čubky. I tupé oči tomu nasvědčovaly.

"Ano, králi jsem lepší. Inteligence, ta rozhoduje." Prohlásil sebevědomě.

"Souhlasím, souhlasím!"

Zapištělo něco, co původně pokládal ze nepovedený glóbus. Až teď si uvědomil, že vedle něj stojí lidský lilipután s obrovskou hlavou přidržovanou ve vzpřímené poloze speciální drátěnou konstrukcí.

"Jak promítneš šestirozměrnou kvadriku do nuladimenzionální Meneláoovi roviny?"

Zeptala se věc triumfálně a upřela na Rozmarýnu nechutně inteligentní žluté oči. Rozmarýna štítivě máchl okovanou pažbou pušky a ustoupil před jezírkem rozlévající se mozkové hmoty.

"Samozřejmě inteligence ve spojení se silou,," doplnil své předchozí prohlášení.

Král se přemýšlivě poškrábal na zadku.

"Asi máš pravdu, ale už jsem tu práci slíbil jemu," pokývl směrem k drakoidovi. Nerad bych ho popudil. Pokud ho přesvědčíš ..."

Rozmarýna popošel k právě jmenovanému zachránci princezny a půlhodiny si s ním přátelsky povídal. Pak ho tvor konečně zaregistroval. Rozmarýna pokračoval v družbě a pozval drakoida na večeři. Jako první chod navrhl a ihned servíroval granátová jablka se sekanou náplní. Tentokrát dědečkův dáreček nezklamal.

Následujícího rána s glejtem profesionálního zachránce překročil státní hranici s aliancí, která mezi tím začlenila do svých řad i ciktámy.

Už po patnácti kilometrech se k Rozmarýně začaly stahovat první šiky nepřátel. Po hodině ho již bolel prst od neustálého mačkání spouště. Hlaveň strojní pušky žhnula jako samo peklo, ale nepřátel neubývalo. Rozmarýna si nevšímal bolesti ani horka a srdnatě postupoval dál. A šiky se změnily v pluky, pluky v armády, armády v mračna. Rozmarýna střelil co mu síly stačily, uzávěr se nestíhal vracet do výchozí polohy, střely dum dum, vysoce výkonné náboje magnum, plášťované kulky se činily seč mohly, ale skřeti, rudoši, modroši, zeleňoši a další lidský hmyz se dostával blíž a blíž. Křičeli, ječeli, kouleli ušima, škrábali se v rozkroku a dělali spoustu dalších nepopsatelných věcí. Před polednem Rozmarýna pochopil, že strojní puška nestačí a že nadešel čas jeho mistrovského díla. Jediným pohybem sáhl do rucksaku na zádech (zde se projevila výhoda šestikloubové paže) a vytáhl tajný triumf - kouzelný kulomet. Šest hlavní z ochuzeného uranu se černě lesklo, olej hydrauliky omamně voněl, iridiová mířidla zářila jako samo slunce. A co teprve, když si na levou paži namotal téměř nekonečný pás tříštivotrhvých velkorážných nábojů! Nepřátelé zavylí zděšením a v poslední zoufalé snaze se sáпали na neohroženého Rozmarýnu. Dum, dum, dum, dum. Rozezněl se zpočátku velebně a posléze rychleji a rychleji kulomet.

Ani ty nejzákeřnější a nejpodlejší útoky nemohli Rozmarýnu ohrozit, neochvějně kráčel dál a dál a k večeru spatřil Sviňaburg, hlavní město Aliance. Celou noc mu trvalo, než se probil až do hradu, kde věznili nebohou Samohoňku. Konečně stanul před vězením a jeho oko spočinulo na její křehké kráse.

"Och! Jak jsem ráda, že jsi to právě ty!" Vzdychnula, když ji přivinul na svou hrud'.

Rozmarýna přesunul náměrnou aby zlikvidoval elitní oddíl modrochů, kteří se snažili dostat dovnitř oknem.

"Miluji tě!"

Zařval mezi dvěma přesnými dávkami.

"Musím ti něco říci květinko." Zaševelila mu trochu nervózně do ouška.

"Jsem chlap."

Rozmarýna se usmál a zálibně ho pohladil po zadečku.

"Ale to přece vůbec není na závadu, nikdo nejsme dokonalý."

Rozmarýna i s princezněm nakonec zůstali v Sviňaburgu. Za týden uspořádali veselku, kde všichni jedli, pili a dobře se měli. Dokonce i kouzelného granátometčíka vypátrali a pozvali, Rozmarýna vrátil otcí peníze na konto i s tučnými úroky, mámě koupil nový háček, místo toho, který si zničila při výrobě košile. A zazvonil zvonec a pohádka je konec. A pokud jim nedošli náboje, šťastně tam žijí dodnes.

P.S.: Jen tu kupu dětí vám nemohu zaručit, poněvadž genetické inženýrství bylo tehdy v ještě v plenkách.

Obsah

Zásadní příspěvek k problému bezpohlavnosti andělů

Ani andělé to nemají v očích Miroslava Žamboch zrovna jednoduché

Na POČÁTKU existovali andělé všech rodů: mužského, ženského i středního. Všechny rody byly fyzicky dokonalé, avšak andělské ženy měly jednu speciální kvalitu - jejich sexappeal neznal hranic. Na druhou stranu byly velmi náročné. Asi pět minut po POČÁTKU se první pár pokusil ukojit vzájemnou touhu a objevil se kardinální problém:

nikdo nechtěl ležet na zádech. Vzhledem ke křídům o rozpětí více než pěti metrů to technicky vzato nebylo ani dost dobře možné. Milenci vyzkoušeli v průběhu staletí a tisíciletí myriády sexuálních poloh, ale žádná nebyla dostatečně uspokojující. V nebi přibývalo sexuálně frustrovaných a doživotně zmračených andělů s polámanými křídly. Až jednou měl jeden velmi náruživý a nonkonformní pár geniální a v podstatě velmi jednoduchý nápad - proměnit handicap křídel v ryzí klad.

Pro svůj let si vybrali noc. V průběhu milostné přede hry stoupali stále výš a výš až se dostali ke Slunci. Následoval pád. Žena při koitu křičela rozkoší, poprvé od POČÁTKU byla její touha ukojena. Křik probudil ostatní a celá andělská populace se stala svědkem jejich spojení. Milenci se bohužel nedokázali včas vzpamatovat z extáze a při pádu se rozbili o zem. Jmenovali se Adam a Eva. Jakákoliv spojitost s jinou dvojicí téhož jména je čistě náhodná (vzhledem ke vztahu lidí k sexualitě).

Od té doby se v delších či kratších intervalech vydávaly dvojice andělů na svůj let a dříve či později následovaly osud prvních vzdušných milenců. Poslední anděl muž a žena zahynuli ve víru vášně v roce 1908, svědkové jejich milostného aktu tvrdí, že to stálo za to.

Poznámka pod čarou I: To také vysvětluje jistou melancholičnost andělů středního rodu.

Poznámka pod čarou II: ... a vrhá nové světlo na důležité prehistorické události, např. rozbití Pangey, přepólování magnetických pólů, vyhynutí dinosaurů, náhlý nástup doby ledové a další.

Obsah

Špatná investice

Další příběh z Koniášova světa

Zásoby a výstroj jsem už nakoupil a teď jsem sháněl koně. Dva dobré koně a byl jsem ochoten dát za ně všechny peníze, které mi ještě zbývaly. Můj starý grošák byl po úprku z Ambrie úplně odepsaný a musel jsem ho prodat. Po dlouhém smlouvání jsem za něj dostal ubohých pět zlatých, ale byl v tak špatném stavu, že jsem cenu považoval za úspěch. Řezník by mi pravděpodobně nabídl více, ale nechtěl jsem se zvířeti odvděčit za jeho rychlost a vytrvalost tak mizerným způsobem.

Prošel jsem středem tržiště a zamířil k další ohradě s koňmi. V té první se mačkala zvířata zvyklá na pluh a chomout. Na tržišti rozložilo zboží sotva dvacet prodáváčů a jejich nabídka už na první pohled nevypadala nic moc. Bauryto bylo provinční městečko na okraji Gutawské pouště, ležící na hranicích Crambijského císařství a Ligy nezávislých měst. Před třemi sty lety tudy procházela důležitá obchodní stezka, ale to byla dávná minulost.

V Crambijském císařství jsem se zdržel více než rok. Přitahovaly mě tamní univerzity. Byly čtyři a ke každé patřila veřejná knihovna. Měli do ní přístup všichni lidé bez rozdílu stavu, stačilo zaplatit malý poplatek. Na druhou stranu mě rozčilovalo puntičkářství, se kterým císař lpěl na dodržování i těch nejhlupečtějších zákonů. Když jsem jednoho rána na plakát s portréty hledaných kriminálků našel svou vlastní tvář, mé záporné pocity k císaři převážily a práskl jsem do bot. Dokonce jsem ani nevrátil půjčenou knihu - Historii pádu Geotského království od Meeta - a nechal propadnout padesát zlatých zástavy. Teď jsem byl tady a věřil, že vojáci, kteří mi šli šest set kilometrů po stopě, se už dávno vrátili do svých útulných kasáren zařízených z kapes crambijských daňových poplatníků. Lákal mě Urmský záliv s rychle rostoucími městy a čilým ruchem. Už příliš dlouho jsem odpočíval a studoval a má finanční hotovost se povážlivě ztenčila.

V ohradě postávalo sedm koní. Až na jednoho staršího valacha to byli štíhlí hřebci vyšlechtění pouštními nomády. Krásní, bujní a rychlí jako vítr, ale já potřeboval zvíře možná o fous pomalejší, ale houževnaté, silné a odolné. Ze zvyku jsem zkontroloval lidi okolo, mou pozornost upoutala mladá dívka. Dívka? Spíše holka. Mohlo jí být čtrnáct nebo patnáct, měla dlouhé, sponou z matového stříbra stažené nazrzlé vlasy, zřejmě nebyla zvyklá na zdejší ostré slunce, protože se jí na bledém obličejí objevovaly pihy. Drobná, skoro křehká, zdálo se, že na ňadra si bude muset ještě nějaký pátek počkat, pokud je vůbec kdy bude mít. V pase a bocích by ji člověk nerozeznal od útlého chlapce. Byla oblečena do cáru látky neurčité barvy, který si nezasloužil název šaty. Vlastně mi nebylo jasné, co mě na ní zaujalo. Otočil jsem se zpět ke koním.

Všiml jsem si, že mimo ohradu stojí ještě jedno zvíře - klisna s mohutnou hrudí a silnými nohama. Hřívu měla

zapletenou po horalském způsobu a ani podkovy nepřipomínaly práci zdejších kovářů.

Vrátil jsem se v myšlenkách zpět k dívce. Možná se mi líbil její pyšný nosík a drzý výraz ve tváři. Úkosem jsem se na ni podíval ještě jednou. Přeshlapovala na malém koberečku, za ní na zemi seděli dva muži v kaftanech a ve špínou zešedlých turbanech. Oba byli ozbrojeni zahnutými kočovnickými jatagany. Až teď jsem pochopil, že ji prodávají. Přistoupil k nim malý chlapík s obličejem ušlápnuté myši, na něco se zeptal a začal si dívku prohlížet. Dával si přitom velký pozor, aby nevstoupil na kobereček a přilíhl se k ní nepřiblížil. Náhle na něho vycenila zuby a naklonila se k němu, jako by ho chtěla kousnout. Polekaně odskočil a rychle odešel, možná by bylo přesnější říci utekl. Muži začali dívce spílat, ale zjevně jí to nevadilo, pouze se na ně pohrdlivě šklebila. Za takovou holku bych nezaplatil ani cenu džbánu piva a pochybuji, že by někdo dal více. Celá věc mě však začala zajímat. Nechal jsem koně koňmi a šel se na to podívat zblízka.

"Kolik?" zeptal jsem se.

Chlapík vlevo, který měl v pouzdře na holince tenkou dýku, si mě pořádně prohlédl, ale zřejmě jsem se mu nelíbil, protože neřekl nic. Místo něj odpověděl ten druhý.

"Sto dvacet."

Musel jsem mu špatně rozumět, protože otrokyni s mírami 90-60-90 a pletí hladkou jako porcelán koupíte za třicet a nemusíte přitom příliš smlouvat.

Viděl, že se tvářím nedůvěřivě a dodal:

"Je panna."

"Nic jiného jí ani nezbyvá," odpověděl jsem.

"Za to tě jednou hodím divokým prasatům," zasyčela holka jako podrážděná zmije.

Začal jsem chápat předchozího zájemce.

"Ale je temperamentní," připustil jsem a zakřenil se na ně.

Zblízka vypadala ještě mladší, příliš mladá a malá, aby se o ni zajímal normální zdravý chlap. Rozhodl jsem se, že se vrátím ke koním. V okamžiku, kdy jsem se otočil k odchodu, muž s dýkou promluvil.

"Je dcera velkého náčelníka, proto tak drahá. Koupíš a můžeš počkat, až zkrásní, potom prodat za lepší peníz."

Mluvil lámaně, v řeči znělo příliš hrdelních souhlásek, až se mu skoro nedalo rozumět, ale co říkal, mělo hlavu i patu.

Mladá otrokyně ze vznešeného rodu je cenné zboží a náčelníci polodivokých kmenů je často kupují pro sebe nebo pro své syny. Čím je vznešenějšího původu, tím více se platí. Zřejmě v tom bude nějaký druh snobismu, kterému nerozumím, ale viděl jsem chlápka, který zaplatil pět set za manželku jednoho barona. Znal jsem ho, myslím barona, od vidění a řekl bych, že dáma byla se změnou spokojena.

"Kdo to je?"

Muži se na sebe podívali.

"Nikdy nekupuji zajíce v pytli. Napohled nestojí za nic, pokud ji chcete prodat, musíte mi říci, kdo to je."

Podívala se na mě, a kdyby pohledy zabíjely, ležel bych na zemi a tržiště by bylo ozdobené mými vnitřnostmi.

"Jsem Annemari Dáskova, dcera hraběte Dáska. Jediná dcera."

Muži si neklidně poposedli, já v duchu hvízdal. Pokud to byla pravda, žádali podezřele málo. Dask nebyl poddaným žádného panovníka a jeho hrabství bylo větší než spousta celých království. Kdyby se nechal titulovat vaše excelence, nikdo z jeho sousedů by neprotestoval.

"Můžete to dokázat?"

"Pokud nejste tak hloupý, jak vypadáte, přesvědčte se," řekla holka opovržlivě, sundala z vlasů sponu a podala mi ji. V matovém stříbre byl filigránem vyveden znak daskského rodu.

"Mohla jsi ji někomu štípnout."

Chybělo málo a dostal jsem facku. Byla po čertech rychlá, její ruku jsem zachytil v poslední chvíli.

Usmál jsem se na ni a stále držel její dlaň ve své. Jsem skoro dvoumetrový hubený a hranatý chlap. Dobré dvě třetiny mé váhy mají na svědomí těžké kosti a holkám, co se na vás za peníze smějou, platím dvojnásobnou taxu, aby si mě vůbec všimly. K tomu všemu mám skobovitě zahnutý, dvakrát přeražený nos a navíc pár špatně srostlých jizev ve tváři. I otrlí muži jsou nervózní, když se na ně usmívám, ale na malou žabu to musela být skutečně silná káva. Přesto to zvládla. Pustil jsem ji, posadil se před chlapíky a začali jsme smlouvat.

Zdálo se mi, že jim ve skutečnosti bylo jedno, za kolik prodají, hlavně když se jí zbaví. Nakonec jsem srazil cenu na třicet pět a vysázel peníze na dřevo. V kapse mi zbylo pět stříbrných na zaplacení ubytování v hostinci, kde jsem už pět dní bydlel.

"A teď mi, pánové, prozradte, v čem je háček. Peníze máte, tak sem s tím," řekl jsem.

Neprozradili mi nic, zvedli se a zaběhli utekli. Zůstal jsem na tržišti s prázdnou kapsou a malou holkou, která byla úplně k ničemu. I kdybych ji pronajímал sedm dní v týdnu, nevydělala by mi mé peníze zpátky ani do soudního dne. Díval jsem se na ni, ona na mě a najednou mi nebylo jasné, proč jsem to vlastně udělal.

"Sakra, měl jsem si koupit koně!" zanađával jsem nahlas.

Okamžik mě pozorovala vyděšeným pohledem, potom se rozplakala a stále přitom přeshlapovala na tom pitomém koberci. Snažil jsem se ji uklidnit, ale vůbec mě nevnímala. Nakonec jsem ji zvedl do náruče a odnesl do hospody, kde jsem bydlel. Hospodský mě sice trochu podezíravě pozoroval, ale neprotestoval. Po celou cestu jsem si v duchu opakoval, že jsem si opravdu měl koupit koně.

Uložil jsem ji do postele a přikryl dekou, aby se měla kam schovat. Než usnula, dlouho vzlykala. Ze sálu jsem si přinesl dva džbány piva, posadil se na okno a díval se dolů do ulice. Slunce zapadalo, stíny se prodlužovaly a spleť uliček a zákoutí se pomalu ztrácela v šeru. Dům měl silné stěny z nepálené hlíny a i teď, na sklonku dne, byl v pokoji příjemný chládek. Ruch z hostince doléhal do druhého patra jen tlumeně. Po žhavém dni byli všichni vysušení a unavení, bude

trvat nejméně dvě hodiny, než se lidé proberou k nočnímu životu. V Baurytu se vstávalo před rozbřeskem, do deseti hodin se udělalo co možná, nejvíce práce a od deseti se držela šestihodinová siesta, protože v úmorném vedru člověk dokázal nejvýše pít silný chlazený čaj, ale i to bylo velmi vysilující. Do osmi do večera se pracovalo a po krátké přestávce na zotavenou se lidé bavili. Život zde plynul pomaleji a lineji, zdálo se, že nic není tak důležité, jak to v první chvíli vypadá.

Přes mírumilovnost večera jsem měl silný pocit, že si v nejbližší budoucnosti příliš klidu neužiji. Vytáhl jsem z pochvy meč a zkontroloval čepel. Byla štíhlá a tenká jako list papíru, směrem k ostří přecházela barva oceli ve světle zapadajícího slunce do tmavě modré až fialové. Mistrovský kousek z mistrový dílny, pro vysokého člověka s dlouhými rukama ideální zbraň. Okamžik jsem přemýšlel, kolika lidem patřil, a kolik lidí jím bylo zabito. Nepůsobilo to na mě příliš povzbudivě, raději jsem dopil pivo, lehl si na podlahu a přikryl se pláštěm. Podlaha byla naštěstí z měkkého lipového dřeva. Přes noc se do něj mé těžké kosti otláčí a ráno se mi bude ležet mnohem pohodlněji. Na dubu by to bylo horší. Před svítáním mě probudil šramot. Annemari právě obezřetně vstávala z postele. Počkala, dokud si nezvykne na šero, opatrně mě překročila, otevřela dveře a vyšla na chodbu. Stoupl jsem si k oknu, abych viděl, co bude dělat. Věděl jsem, že pokud se rukama zavěším za parapet, budu to mít k zemi o dva metry blíž a dokážu doskočit tak, aby mě nikdo neslyšel. Vyšla na ulici. Obloha byla jasná, ve svitu hvězd jsem viděl, jak se několikrát rozhlíží. Dřepla si u odtokového kanálu a vymočila se. Opatrně, aby nezahlédla pohyb, jsem ustoupil od okna a když se vrátila, ležel jsem na svém místě. Postavila se nade mne a dlouho si mě prohlížela. Její oči se ve tmě zeleně leskly, pozoroval jsem ji s přivřenými víčky, abych neprozradil, že jsem vzhůru. Pohodila hlavou, jako by se o něčem ujistila, potom si lehla zpět do postele a podle dechu usnula.

S rozbřeskem jsem vstal a přinesl z hospody dvě porce snídaně. Obyčejné kukuřičné placky s medem a silným hořkým čajem, protože na nic lepšího mi už nezbyly peníze. Vůně ji vzbudila okamžitě. Nazrzlé vlasy jí trčely na všechny strany, obličej měla otláčený od režné matrace. Přistrčil jsem ji talíř a nemusel jsem ji pobízet. Jedla skoro tak rychle jako já.

"Potřebuji tvoji brož," řekl jsem.

Přes tvář jí přeběhl krátký závan strachu, vzápětí ho nahradilo pohrdání.

"Je to obyčejné stříbro, nedostaneš za ně mnoho. Má cenu jen pro mě a mého otce."

Pokrčil jsem rameny.

"Nezbyly mi žádné peníze. Potřebujeme koupit výstroj i pro tebe. Pokud nechceš jet v tomhle hadříku. Moc tě nezahřeje."

Ukázal jsem na její ubohý oděv. V ranním chladu měla husí kůži a instinktivně se i při jídle krčila.

"Co se mnou chceš udělat?"

"Odvezu tě domů."

"Cože?" užasle se na mě podívala. Nevěřila mi ani slovo.

"Odvezu tě domů a vsadím na to, že mi tvůj otec vyplatí slušnou odměnu."

"Anebo tě zavře do žaláře a nechá tě setnout. Můj otec nevyjednává se zloději a vrahy."

V prvním chvíli jsem chtěl namítnout, že nejsem zloděj ani vrah, ale potom jsem si uvědomil, že by to bylo poněkud diskutabilní.

"Díky za upozornění. Dám si pozor, abych se nestal závislým na jeho dobré vůli, a budu jednat přes prostředníka. Kdo jiný mi za tebe nabídne víc než on?"

Vítězoslavně se usmála.

"Takže ne odměnu, ale výkupné!"

"Je mi jedno, jak to nazveš. Dej mi tu brož."

Sundala si ji jen neochotně, a přestože se držela, měla pláč na krajíčku. Další slzavý výstup jsem riskovat nechtěl, a proto jsem raději nic neřikal. Všiml jsem si, že má pod šaty stříbrný přívěsek v podobném stylu. Doufal jsem, že za šperk dostanu dost, abych ji nemusel připravit i o ten.

Vrátil jsem se až za dvě hodiny a v životě jsem nesmlouval tvrději. Hodil jsem ji na postel kalhoty z antilopí kůže, kazajku a košili z nejlacinějšího režného plátna, k tomu ty nejlepší boty, které jsem v malé velikosti sehnal. Jako dezert jsem přidal klubko nití a jehlu.

"Uprav si oblečení, ať se v něm cítíš co nejlépe. Čeká nás dlouhá cesta."

Pochybovačně si změřila hromádku šatstva a vzala jehlu do ruky. V tom okamžiku jsem věděl, že jsem si na sebe ušil bič.

"Já, já - neumím šít," řekla.

"Každá malá holka to umí," zavrčel jsem.

"Za prvé nejsem malá holka a za druhé jsem hraběcí dcera a nebudu to nikdy potřebovat!"

Pokud byl před okamžikem v jejím hlase alespoň stín provinilosti, teď zmizel a mluvila jako královna s kohortou oddaných vojáků u trůnu. Odložil jsem meč, sedl si na jedinou židli a začal šít.

"Možná nejsi malá holka, možná jsi hraběcí dcera, ale taky jsi můj majetek. Koupil jsem tě a patříš mi se vším všudy. Kdybych za tebe nechtěl dostat dobrou cenu, hnal bych tě přes pralesy nahou. Rychle bys pochopila, že není práce pod úroveň člověka. Všechno se ti může někdy hodit."

Jenom pohrdavě zasyčela.

"Stejně ti nevěřím, že mě odvedeš až k otci. Je to víc než osm set kilometrů."

Přikývl jsem.

"Osm set kilometrů vzdušnou čarou, ale nás čeká minimálně dvojnásobek. Nemůžeme se pustit přes savanu, protože by nás kočovníci chytli, ještě než bychom se rozkoukali, a ani se nemůžeme odvážit příliš hluboko do pralesa. Půjdem po hranici mezi stepí a lesem, kde se budeme moci dobře ukrýt a zároveň dokážeme rychle postupovat."

Představil jsem si v duchu mapu a uvědomil si, že je to opravdu dlouhá cesta.

"Jak ses vlastně dostala až sem?"

"Otec chtěl, abych na vlastní oči poznala velká města císařství a poslal mě s doprovodem na návštěvu k příbuzným. Měla jsem mít vlastní dům, sloužící, vlastní vojáky. Na cestě nás přepadli a mě zajali."

"Muži, od kterých jsem tě koupil?"

"Ne, úplně jiní lidé. Zaútočili na nás v soutěsce mezi dvěma kopci. Bylo jich méně než mých vojáků, ale stejně zvítězili. Nějakou dobu jsem byla s nimi a nakonec mě ukradli ti dva."

Dál jsem se nevyptával, protože při vzpomínání zbledla a sevřela rty. Cesta s otrokáři asi nebyla příjemný zážitek. Šil jsem a snažil se vybavit si mapu oblasti, kterou jsme měli cestovat. Před několika sty lety, než divocí lidé z pralesů rozvrátili Cernut, to byl střed civilizovaného světa. Od té doby se změnilo klima, prales postoupil k jihu a pohltit tři největší města. Dvě velká království se rozpadla na izolované státečky, které postupně podléhaly v šarvátkách s nomády a divokými obyvateli lesů. Celé území bylo příliš nehostinné, aby se o ně zajímal crambijský císař, navíc by si tím proti sobě popudil Ligu nezávislých měst, která v nikým neovládaném prostoru za svou severní hranicí viděla záruku bezpečnosti.

Práce mi šla rychle od ruky, před polednem jsem jí dal kalhoty i košili, aby si je vyzkoušela.

"Před tebou?"

"Co před tebou?" nechápal jsem.

"Mám se převlékat před tebou?"

Spolkl jsem poznámku o tom, že v jejím případě je stud zbytečný, vzal si zbraně a sešel dolů pro něco k obědu. Protože byla siesta, v sále nikdo nebyl a obsloužil jsem se sám. V Baurytu přes poledne nepracovali ani zloději.

Upravené šaty jí docela padly, a když si vycpala špičky bot plátnem, mohla v nich poměrně pohodlně chodit. Až na dlouhé vlnité vlasy teď vypadala úplně jako kluk. Už ráno jsem jí koupil jednoduchou dřevěnou sponu, ale nedal jsem jí ji, protože s rozpuštěnými vlasy se mi líbila mnohem více. Rozhodl jsem se, že s tím ještě chvíli počkám. Na světě je málo krásných věcí a člověk má rozvíjet svůj smysl pro estetično.

"Jsem rád, že ti padnou. Mám v oku jen mužské míry a obával jsem se, že ti nebudou sedět."

Podívala se na mě, jako bych byl trn, na který si právě sedla, ale neřekla nic. Netušil jsem, co jí zase přelétlo přes nos. Pokud nebude cestou spolupracovat, bude všechno mnohem obtížnější. Začínalo mě svrbět v kostech v předtuše, že tohle budou zatraceně těžce vydělané peníze. Postavil jsem se k oknu a rozhlédl se. Ulice zely prázdnotou, polední siesta se právě přehoupla do druhé poloviny.

"Vyjedeme v noci. Než se rozední, budeme z dohledu," řekl jsem.

V prachu na zemi u hromady odpadků se něco blýskalo.

"Obstarám koně," pokračoval jsem nahlas v úvahách.

"Říkal jsi, že už nemáš žádné peníze."

"Nemám. Neřekl jsem koupím."

"Jsi sprostý zloděj."

Přívlastek sprostý se mi nelíbil. Můj otec byl šlechtic, velmi mocný šlechtic. A zloděj samozřejmě také.

"Víš, že tady se za krádež koně věší?" poznamenala škodolibě.

"Všude se věší za krádež koně."

To, co se na zemi lesklo, nápadně připomínalo čepel dlouhého nože.

"Hned jsem zpátky," řekl jsem a vyšel z pokoje.

Venku panovalo pekelné vedro. Rázem jsem měl oči plné potu a v prudkém světle jsem mhouřil oči, až mě z toho bolely lícní svaly. Rozhlédl jsem se a opatrně se přiblížil k hromadě odpadků. Kusy staré zeleniny, shnilé banány, zbytky po vaření. Páchlo to jako - jako hromada hniјících zbytků na prudkém slunci. Ale v zápachu jsem rozeznával ještě jednu důvěrně známou složku. Odhrnul jsem z lesklého předmětu prach a banánovou slupku. Byl to jatagan. Špičkou nohy jsem hromadu rozhrábl a když se černý mrak much rozptýlil, zahlédl jsem lidské tělo, nebo to, co z něj ještě zbývalo. V tomhle podnebí je rozklad velice rychlý a někteří červi už byli skoro tři centimetry dlouzí. Rozběhl jsem se zpátky, schody jsem bral po třech, v levačce jsem držel nůž.

Annemari byla v pořádku a překvapeně se na mě podívala, když jsem málem vyvrátil dveře z pantů.

"Jak vypadali ti první otrokáři?"

"Ne o moc vyšší než já, černoši se spoustou jizev ve tváři."

Cítil jsem, jak mi srdce prudce tepe a každým pórem prosakuje pot. Byli jsme v pěkně bryndě.

"Svlékni se."

"Ne! Už nikdy se před nikým nesvléknu!"

Pochyboval jsem, že mluví pravdu, ale neměl jsem čas na hašteření.

"Svlékni se, nebo tě svléknu já, ale oblečení si pak budeš spravovat sama."

Myslel jsem, že bude plakat, ale podívala se na mě, jako bych byl poslední z malomocných, sundala si vestu, rozepnula košili, rozvázala provázek, který jí držel kalhoty a stála přede mnou, jak ji příroda stvořila.

"Jsi někde tetovaná?"

Zavrtěla hlavou, ve tváři měla strnulý nehybný výraz.

"Otoč se."

Poslechla mě.

Měla ho tam. Měla je tam dva. Dva vytetované motýly, jednoho žlutého a druhého modrého. Na hýždí a pod levou lopatkou. Umělecká dílka vyvedená do nejmenších detailů. Tetovací barva obsahovala látku, ze které se pozvolna vylučují molekuly motýlích feromonů. Varírové si tak značkují drahocenné otroky, aby je mohli později s pomocí speciálně vyšlechtěných motýlích samečků kdykoliv vystopovat. A Annemari si museli opravdu cenit, protože ji označovali pro dva druhy zároveň, navíc bylo tetování dokonalá práce, která nebude v žádném případě budoucímu pánovi vadit. V chřípí mě zašimral štiplavý závan potu. Nebyl to můj pot, ani pot Annemari, ani pot žádného bílého člověka. Otočil jsem se na patě, levačkou jsem instinktivně kryl prostor před sebou.

Stál v otevřených dveřích, chlap metr padesát, kost kůže a svaly, rychlý jako blesk a nebezpečný jako škorpión. Jeho ebenová kůže se v přiseři pokoje modře leskla. Šklebil se, na levé lici měl sedm rovnoběžných rituálních jizev. Varírové používají jizvy jako hodnostní označení. Sedm velkých jizev označuje pána bojovníků. Očividně ho překvapilo, že jsem se otočil včas. Kdybych neočekával někoho z jeho kmene a mé smysly nebyly vybičované až k prasknutí, zastihl by mě nepřipraveného. V obou rukou držel nože. Věděl jsem, že jeden z nich má otrávené ostří. Neodvažoval jsem se na ně podívat, abych mu neprozradil, že to vím. Předkročil pravou nohou o délku chodidla -pokud to na mě nehrál, byl levák a měl by mít otrávený nůž v levé ruce. Nevěřil jsem, že se dokážu ubránit bez zranění, už jsem párkrát viděl bojovat muže jeho kmene. Přehodil jsem si nůž do druhé ruky. Mírně se přikrčil, periferním viděním jsem zahlédl, jak se palcem pravé nohy zapřel o podlahu. Naznačil jsem útok zespodu na jeho pravici. V poslední chvíli vytočením uhnul a vklouzl mi mezi ruce. Věděl jsem, že je rychlý, ale stejně mě překvapil. Byl jsem však po celou dobu soustředěný na jeho levé zápěstí a sevřel jsem ho dřív, než mě stačil škrábnout. V poslední chvíli jsem jen částečně odvrátil útok druhého nože, ostří mě poranilo na předloktí. Vychýlil jsem jeho levici co nejvíce do strany a nahoru. Byl lehký, ztratil rovnováhu. Další ráně jsem nastavil rameno a sám jsem ho bodl do podbřišku až po stěnu a potáhl šikmo nahoru. Ochabl, v ráně se objevily vnitřnosti. Svůj nůž jsem schoval do pouzdra, jeho otrávený jsem si opatrně vzal a teprve potom jsem pustil jeho ruku. Tedy doufal jsem, že mám ten otrávený.

Otočil jsem se k Annemari. Vyděšeně mě pozorovala. Druhý Varír právě prolézal oknem. Bez rozmyšlení jsem po něm nůž hodil. Byl to dobrý hod, přímo na trup, ale přesto dokázal čepel za letu srazit dlaní. Zašklebil se, zavrával, zvrátil se dozadu a s tupým žuchnutím dopadl na zem. Varírové o sobě tvrdí, že jsou stejně jako hadi odolní vůči svým jedům. Lžou.

"Ihned odjíždíme!" vyštěkl jsem. "Nachystej se, přivedu koně. Podívej se, jestli ti dva u sebe nemají nějaké peníze." Za dvacet minut jsme opouštěli město. Jel jsem na klisně, která se mi tolik líbila, a Annemari jsem vybral na pohled houževnatého valacha. Bauryto jsem připsal na seznam měst, kde se nebudu moci po příštích deset let ukázat. Ruka mě pekelně bolela, snažil jsem se potlačit nervozitu a nehnat koně více, než bylo nezbytně nutné. Annemari neříkala nic a po očku mě s obavami pozorovala.

První noc jsem skoro nespál. Zčásti kvůli ruce, zčásti kvůli Varírům. Až třetího dne jsem uvěřil, že jsme získali náskok a že nám nehrozí bezprostřední nebezpečí. Při nejbližší příležitosti jsem Annemariino tetování překryl hlinkou, pokapal lepkavou šťávou z kaktusů a zakryl mladými listy. Nesliboval jsem si od toho příliš, ale lepší něco než nic. Upozornil jsem ji, že ti dva motýli ji budou zdobit až do konce života. Kupodivu ji to vyvedlo z míry a neuklidnila ji ani má poznámka, že si nikdo určitě stěžovat nebude.

Opustili jsme pás polopouště a utábořili se v hájku mezi dvěma kopci. Objevil by nás pouze ten, kdo by sjel ze staré stezky. Nasbíral jsem hromadu kletí a na kamenech nad malým ohněm opekli kukuřičné placky. Poprvé po třech dnech jsem si trochu oddechl.

"Ty je znáš?" zeptala se Annemari.

Po celou cestu mluvila, jen pokud to bylo nezbytně nutné a na mé otázky odpovídala jednoslabičně.

"Koho?"

"Ty dva muže, které jsi zabil."

"Varírové. Velice nebezpeční lidé. Jejich předkové žili v pralesích, ale postupně se seznámili s civilizací a zjistili, že se jim na ní pár věcí zamlouvá. Přesto neopustili divoký styl života. Stále žijí v kočovnických táborech, ale používají ocelové zbraně, naučili se střilet z luků, jezdit na koni a občas se oddávají rituálnímu kanibalismu. A jsou bohatí."

"Jak to?"

"Stali se profesionálními otrokáři."

"Chytají bílé lidi?"

"Ne, nejsou rasisté. V černošských královstvích na západním pobřeží prodávají bělochy a tady černochoy. Vlastně to nedělají pouze Varírové, ale celá desítky menších kmenů. Varírové se specializují na luxusní obchod. Na dcery šlechticů, někdy i na syny, závisí na kupcích."

"Jak to, že toho o nich tolik víš? Nikdy předtím jsem o nich neslyšela."

"Hodně čtu."

Pochybovačně se na mě podívala.

"Čteš? Myslela jsem, že muži tvého druhu číst neumějí. Spíše bych řekla, že jsi s nimi nějakou dobu spolupracoval."

"Studoval jsem na univerzitě a téměř jsem ji i dokončil."

"A proč jsi odešel?"

Možná se ptala jenom tak, ale možná vyzvídala. U malých šlechticů člověk nikdy neví, jejich výchova se často ubírá nečekanými stezkami. V žádném případě jsem nemínil přivést někoho na stopu mé rodiny.

"Začala mě pálit půda pod nohama."

"Skutečně mě zavedeš domů?"

Její myšlenky tékaly jako motýli z květiny na květinu. Nespouštěla ze mě oči a přestože byla jen malá holka, věřím, že by poznala, kdybych lhal.

"Dívej se na to tak, že tě prodám zpět tvému otci."

Přikývla a obratně sloupila z kamene první hotovou placku. Má odpověď ji uklidnila.

"To ti odpovídá."

Bylo jí jenom čtrnáct, ale opovržení uměla hlasem dávkovat dokonale.

Během prvního týdne jsem zjistil, jaké tempo naši koně dlouhodobě vydrží, a řídil jsem se podle nich. Moje klisna byla vytrvalejší, ale Annemariin valach zase nesl mnohem menší váhu. Kdybych ukradl ještě jedno zvíře pro náklad, mohli jsme jet mnohem rychleji. Terén se mírně zvlhl a stromů přibýlo, ale stále jsme nemuseli sesedat. Na každém pahorku jsem se ohlížel, abych zjistil, zda nemáme někoho v zádech. Dvakrát jsem spatřil daleko za námi vyplašené hejno ptáků. Možná je vyplašil dravec na lovu, možná někdo jiný. Varírové jsou pragmatici a pronásledují otroky, jen pokud se jim to vyplatí. Na druhou stranu jsem jim zabil dva bojovníky a oni patří mezi kmeny, které přímo fanaticky dodržují zákon krevní msty. Během večerů jsem si zhotovil javorový luk a pravidelně jsem se pokoušel ulovit něco k snědku, abychom ušetřili naše zásoby, ale příliš se mi nedařilo. Lov vyžaduje čas a klid a my jsme spěchali a já podvědomě stále myslel na černé bojovníky s rituálními jizvami na tváři. Annemari mluvila méně a méně, nakonec jsme si říkali pouze dobré ráno a dobrou noc. Jsem zvyklý cestovat sám, ale ve společnosti se rád pobavím. Nejvíce mi vadilo, že si večer přestala rozčesávat vlasy. Pokaždé se najedla a okamžitě šla spát.

Čtvrtý den třetího týdne cesty jsem dlouho nemohl najít vhodné místo k přenocování a nakonec jsme jeli až do tmy.

Utábořili jsme se u skupiny vrb nedaleko potoka. Oba jsme byli unavení, místo teplé večere jsme sežvýkali pruh sušeného masa a šli spát. Vzbudil jsem se za svítání. Mám rád svítání. Den je ještě panensky čistý, neposkvrněný ničím, co se v něm stane. Upekli jsme placky a uvařil polévku zahuštěnou moukou, nechal vše na plochem kameni a vystoupil na nejbližší pahorek. Pokud jsem si pamatoval mapu správně, nacházela se asi čtyřicet kilometrů směrem na sever malá osada. Kdysi to bylo velké město, jehož bohatství se zakládalo na zlatých dolech. Ty už byly dávno vyčerpány, ale stále existovali hlupáci, kteří doufali, že v podzemních štolách najdou štěstí. Dnes bychom měli křížovat starou stezku, kdysi skutečnou cestu spojující sever s jihem. Pohled dolů do údolí mě překvapil. Lesostep skončila a před námi se rozkládala neprostupná linie lesa. Buď jsem se spletl, nebo tady les od té doby jednoduše vyrostl. Obojí se mi zdálo stejně pravděpodobné. Vrátil jsem se do tábora, Annemari stále spala. Snědl jsem svůj díl snídaně a vzbudil ji.

"Musíš se pořádně najíst, dál půjdeme po svých."

Pozorovala mě stále zachumlaná do dek. Nikdy dříve jsem si neuvědomil, jak krásné má oči. Velké a černé s nádechem do zelena.

"Já už nemůžu."

V prvním okamžiku jsem nechápal a teprve po chvíli mi to došlo. Dokážu uštvat koně a když jsem na cestě, většina mužů mi nestačí. Teď se mnou skoro tři týdny držela v sedle tempo čtrnáctiletá holka.

"Opravdu nemůžeš?"

Zavrtěla hlavou a zavřela oči. Položil jsem jí ruku na čelo. Měla ho horké a suché. V duchu jsem si nadával do hlupáků a idiotů, ale nahlas jsem neřikal nic. Byla úplně na dně. Trpěla horečkou z vyčerpání, na dotek se celá třásla.

Vlastní chybou jsem se dostal do velkých problémů. V patách jsem měl smečku černých ďáblů a na krku malého lazara. Uvařil jsem čaj z malin a donutil ji vypít tři hrnky a sníst alespoň trochu polévky. Okamžitě usnula, střídavě drkotala zuby zimou, střídavě se jí na tváři perlil pot. Nebylo to jen vyčerpání, pravděpodobně se nakazila bahenní zimnicí nebo něčím podobným. Bez léků to měla spočítané. Rostliny, které bych mohl použít místo nich, rostly až dál na sever, tady na ně bylo ještě příliš horko a sucho.

Do večera jsem nanosil velkou zásobu dřeva a narovnal ho kolem tábořiště do nízké zídky. Dokonce se mi podařilo ulovit i jelena. Přes noc jsem maso naudil a upekli, do zásoby jí navařil polévku. Stačil den a nemoc se jí zmocnila plnou silou, ztrácela se jako sen za svítání. Snažil jsem se na ni myslet jako na investici pětaticeti zlatých, ale moc mi to nešlo. Nebudil jsem ji. Napsal jsem vzkaz na kus pergamenu, připíchl ho na klacek a s východem slunce jsem vyrazil na cestu. Klisna si odpočinula a nemusel jsem ji ani příliš pobízet. Valacha jsem vedl za sebou. Poprvé jsem koně vystřídal po hodině, potom po půlhodině a nakonec každou chvíli, podle toho, jak potřebovali. Štal jsem je do úmoru. Bezmocný člověk je v divočině snadnou kořistí dravců a tady žil nespočet pum, medvědů a vlků. Po poledni jsem dorazil do osady.

Ruiny původního města se nacházely ještě o pár kilometrů dál, ale dnes se lidé usídlili přímo v dolech mezi těžními jámami a hromadami vyvezené horniny. Ulice neexistovaly, pouze vyšlapané cesty mezi dřevěnými chatrčemi, které často byly jen krytem nad dírou do země. Všude se povalovaly rozbité připomínky někdejší velké zlaté horečky. Drtiče rudy, vymývací žlaby, tavné jámy. Odněkud se nesl žalostný skřípot rumpálu, ale jinak byla osada tichá. Buď byli všichni pod zemí, nebo mrtví. Uprostřed cesty jsem našel sedět starého chlapíka. Mohlo mu být osmdesát, ale možná také čtyřicet, protože chlast zničí člověka rychle. Mezi koleny držel láhev s hrdlem zalitým voskem, z druhé otevřené si přihýbal.

"Hledám doktora, ranhojiče, někoho, kdo se vyzná v nemocech, nebo má alespoň sklad léků."

Napil se, krkl si, zvrátil hlavu vzhůru, podíval se na mě.

"Takhle něco k pití by nebylo?"

Mluvil stejně, jako vypadal, ústa měl plná zkažených zubů a zápach se donesl až ke mně.

"Pokud mi rychle neodpovíš, zatančí ti na hlavě okovaná kopyta a přijdeš přitom i o ty flašky."

Na okamžik se skutečně lekl.

"Tamten dům, bydlí v něm Dubbony. Byl to doktor, kdysi."

Mávl rukou k nejlepšímu domu široko daleko, čert ví proč se přitom pobaveně zašklebil...

"Kdysi," zopakoval.

Potom si na uklidněnou dal dlouhý lok a vypadal stejně spokojeně jako předtím.

Dům vyhlížel zpustle a opuštěně, ale lelkoval před ním muž s jedním okem zakrytým páskou a velkým samostřilem se třemi šipkami zavěšeným na popruhu přes rameno.

"Hledám Dubbonyho, prý je lékař," obrátil jsem se na něho.

Poškrábal se na hlavě, pohledem přelétl mé koně a výstroj, na okamžik se zastavil na rukojeti meče.

"Jo, pane, znám ho. Najal si mě, abych mu hlídal barák, zatímco je pod zemí."

"Lékař? Pod zemí?"

"Dubbony už dlouho neléčí. Tady všichni, kdo můžou, těží. Každý si chce přijít na své."

Osada mi nepřipadala jako místo, kde si někdo může přijít na své, ale kdo chce kam...

"Ukážete mi, kde těží?"

"Jistě, pane. Jen za sebe sjednám náhradu."

Hlasitě zahvízdal krátkou melodii a zanedlouho se z blízkého domu vyplazil mrzák. Neměl nohy, k trupu měl přivázanou kůži a jen po rukou se šoural ulicí. Možná si tady taky chtěl přijít na své. Muž mu předal zbraň.

"Dohoda stejná jako včdycky?"

"Jo," odpověděl mrzák.

Na mě se ani nepodíval.

Držel jsem se o krok zpátky za svým průvodcem. Zdálo se mi, že město už není tak liduprázdné jako před chvílí. Sem tam se někde mihl stín, několikrát jsem za haldami hlušiny zahlédl zarostlou tvář.

Došli jsem až k obrovské díře. Kdysi zde byla postavena celá dřevěná konstrukce držící žebříky a výtahové plošiny, ale dnes po ní zbyly jen zetlelé zbytky.

"Tohle je Dubbonyho důl."

"Kdy skončí?"

"Dubbony je největší blázen široko daleko. Někdy zůstává pod zemí celý týden."

Sklouzl jsem ze sedla.

"Pohlídáte mi koně?"

"Jasně, pane."

"Mohu ho nějak najít?"

"Sledujte vodu, pane, myslím, že si ji svedl k místu, kde teď těží."

Skutečně, na odvrácené straně jámy stékal do hlubiny potok.

V přístřešku jsem si vzal dvě pochodně, jednu jsem zapálil, druhou zastrčil za opasek a začal sestupovat dolů. Na mém průvodci mě znervózňovalo, že byl tak ochotný a o nic si neřekl. Neměl jsem však čas o tom příliš dlouho uvažovat, Annemari už mohla být v komatu. Nebo ji vlci roztrhali hodinu po tom, co jsem odešel. Zahnal jsem nepříjemné představy a soustředil se na sestup.

Důl byl obrovský. Sestoupil jsem nejméně sto padesát metrů pod zem a staré žebříky stále pokračovaly kamsi do tmy. V hloubce nebylo dřevo vystaveno povětrnostním vlivům a výztuhy i celá nosná konstrukce centrální jámy vypadaly poměrně zachovalé. Staří inženýři a konstruktéři uměli víc než my dnes. Potok byl soustavou žlabů sveden do štol, odkud se ozýval tlumený zvuk. Pochodeň dohořela, musel jsem zapálit druhou. Představa cesty zpátky bez světla mě nelákala, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Opatrně jsem se kradl vpřed. Hluk sílil, po sto metrech se změnil v ohlušující skřípot a praskot, v dále před sebou jsem zahlédl světlo. Zhasl jsem pochodeň, vlhké stěny štol se měňavě leskly, musel jsem dávat pozor, abych soustavně nezakopával o dřevěné koleje pro důlní vozíky.

Dubbony vytěžil na konci štol obrovský, postupně se rozšiřující sál. Rachot způsoboval velký železný šnek, otáčející se v bronzových ložiscích, jeho ocelová vrtná hlavice se zakusovala do stěny a odlamovala kusy křemene, nasycené zlatými zrny. Stroj byl poháněn zaklínadlem, ukrytým v železné kostce, zabudované do jeho zadní části. Šnekovým žlabem protékala voda z potoka, unášela horninu a strhávala ji do velkých drtičů, které ji se stejnoměrným bušením rozbíjely na malinká zrnka. Dubbony stál těsně u razicího čela a pozoroval stěnu.

"Hej, Dubbony, potřebuji léky. Dobře vám zaplatím!" zařval jsem, ale v ohlušujícím rachotu mě neslyšel.

Přistoupil jsem až k němu. Byl to velký chlap, skoro stejně vysoký jako já, ale o dobrých dvacet kilo těžší, ramena měl hranatá jako almara a pod kůží, šedou zažranou špinou, se vlnily obrovské svaly.

"Dubbony," řekl jsem a poklepal mu opatrně na rameno.

Bleskově se otočil a těžkým levým hákem mě poslal dobrých pět metrů zpátky. Zůstal jsem sedět v odtékající vodě lesknoucí se zlatými šupinami. Smířlivě jsem zvedl levou ruku dlaní k němu.

"Dubbony, přišel jsem koupit jen nějaké léky."

Zvedl ze země hornický špičák a přiblížil se. Oči se mu v umělém světle leskly, tvářil se klidně, jako by se nic nedělo.

Vstal jsem, kámen pokrytý usazeninou pod vodou klouzal. Nesměl jsem ho zabít, potřeboval jsem lék na zimnici.

"Dubbony, přišel jsem koupit léky! Rozumíte?"

Nesnažil se ani poslouchat. Nonšalantně mávl levačkou a málem mě špicí zasáhl do hlavy. Couval jsem, dokud nestál ve vodě. Ohnal se po mně, uhnul jsem a naznačil výpad nožem. Pokusil se ukročit, ale podjely mu nohy a upadl. Vrhл jsem se na něj. Byl počertech silný a uměl se rvát. Kutáleli jsme se z jedné strany na druhou, železným stiskem mi drtil hrudník, několikrát mě málem chytil do zápasnického sevření. Nakonec se mi podařilo provléci předloktí pod jeho bradou a s pomocí druhé ruky ho přiskrtit. I v ohlušujícím rachotu jsem slyšel, jak chrčivě dýchá.

"Dubbony, chci jen léky!"

Přestože jsem ho dusil, postavil se a jako bych byl hadrový panák, vlekl mě k šneku. Současně se rukama snažil rozbít zámek kolem svého hrdla. Zapřel jsem se mu kolenem o hrudník a zabral ze všech sil. Bylo to jako pokoušet se strhnout býka holýma rukama. Namáčkl mě na hranu žlabu a medvědí silou mě tlačil dovnitř. Podařilo se mi posunout levičku o

pár centimetrů a hranou zápěstí jsem našel krkavici. Jak zeslábl přítok krve do mozku, oči se mu zamžily a zvláčněly. Otočil jsem ho zády k žlabu a přinutil ho zaklonit se. Zubatý konec šroubovice se teď otáčel pár centimetrů od jeho spánků. Povolil jsem sevření, aby mě mohl vnímat.

"Dubbonny, sakra, chci léky! Jsi přece doktor, ne?"

Řval jsem mu přímo do ucha. Teď mě konečně slyšel.

"Už dávno nejsem doktor, těžím zlato! A nikdo mě o ně nepřipraví!"

Pokusil se vzepřít, ale byl v příliš nevýhodné poloze. Namáčkl jsem ho ještě víc na žlab. Nepovolil, ale zaklonil se, aby získal lepší oporu, a v tom okamžiku ho zub na železném plechu zahákl za kůži na temeni. Než jsem stačil zareagovat, jeho hlava zmizela rozemleta mezi stěnou žlabu a železným šnekem. Před chvílí tu byl zdravý, možná trochu šílený chlap, teď z něj zbylo jen bezhlavé torzo. Vytřel jsem si z očí krev a položil tělo na zem. Nic se mi nedařilo, všechno šlo k čertu. Zabil jsem chlápka, který jediný mi mohl pomoci a vsadil bych se, že mi koně už nahoře nebudou. Prohrábl jsem zlatonosnou rudu. Zlaté štěpinky byly tenoučké a oproti matečné hornině lehké. Usazovaly se na povrchu. Ten hlupák nerozeznal pyrit, kočičí zlato, od skutečného. Blázen, všichni v osadě byli blázni.

Co nejrychleji jsem vyšplhal nahoru. Sázku bych vyhrál, chlap i s koňmi byl pryč. Pravděpodobně předpokládal, že to Dubbonny se mnou rychle skončí. Odhadoval jsem, že bych nebyl první. V táboře na mě čekala Annemari, nechtěl jsem proto ztrácet čas pátráním po koních. Později se mohu vrátit a vyrovnat dluhy. Protože jsem se nechtěl důvěrněji seznámit s kuší se třemi šipkami, obešel jsem osadu širokým obloukem a teprve potom se vydal po vlastní stopě pěšky. Uháněl jsem stylem stepních běžců, hodinu klus, patnáct minut svižná chůze a natahoval jsem nohy, jak nejvíce to šlo. Neměl jsem sice nic, čím bych Annemari pomohl, ale nechtěl jsem ji nechat o samotě. Možná byla dostatečně silná, aby se s nemocí vypořádala sama. Moc jsem tomu nevěřil, ale bylo to lepší, než si představovat, že už je mrtvá.

Kolem půlnoci jsem konečně dorazil k tábořišti a kdyby mě z dálky nevaroval vyzývavý ženský smích, vpadl bych mezi ně jako hladový rosomák. Zastavil jsem se, sešel ze stezky a schoval se ve stínu keře. Po celou cestu jsem se soustředil jen na to, abych dorazil co nejrychleji. Nevšímal jsem si okolí, nesledoval stopu. Školácká chyba, doufal jsem, že se z ní budu moci v budoucnu poučit. Plížil jsem se k tábořišti. Znovu se ozval hlasitý smích.

"Nesměj se tak, ty náno! Uslyší nás široko daleko," okřikl někdo ženu pronikavou fistulí. Jeho hlas se rozléhal ještě lépe.

"Široko daleko nikdo není, Miku. Přízněj si, že jenom žárliš. Žárliš, že se téhle kočičce líbím mnohem více než ty," řekl jiný muž hlubokým a spokojeným hlasem.

Jsou nejméně dva.

"Žádné líbí nelíbí. Budeme pěkně losovat."

Tři.

Přibližoval jsem se pomalu a opatrně, pozorně jsem prohmatával cestu před sebou. V mokasínech člověk cítí pod chodidlem každou větvičku, ale v jezdeckých botách našlapuje jako slon. Stačí zlomit suchou větev a zvuk ho prozradí. Skrčil jsem se za zbytkem dřeva ze zásoby, kterou jsem nachystal pro Annemari. Naštěstí se chovali hlučně a zbytečně velký oheň praskal a hučel. Vykoukl jsem zpoza roští. Byli to čtyři muži a jedna žena. Jednooký chlápek, který mě tak ochotně připravil o koně, stál naproti za ohněm a nervózně přecházel tam a zpátky. Dva muži seděli vedle sebe a podávali si láhev, třetí s plnovousem se mačkal k dlouhovlásce, která mu po všech stránkách vycházela vstříc. Něco jí zašeptal do ucha, místo odpovědi se svádívě zasmála. Až teď jsem pochopil, že je to Annemari. S rozpuštěnými vlasy, koketně našpulenými rty a mužskou rukou kolem pasu jsem ji málem nepoznal. Ani jeden z nich se mi nelíbil, ale ten vedle ní ze všech nejméně.

"Budeme losovat," řekl muž s pronikavým hlasem.

"Nelíbí se mi tady. Mám strach, že se vrátí," skoro vykřikl jednooký.

Annemariin společník se natáhl po láhvi, přihnul si a poslal kořalku dál.

"Nesmysl. Dubbonny je blázen a zabil všechny, které jsme za ním dolů poslali. Zbytečně se plašíš."

"Ne. Ten chlap vypadal jako někdo, kdo si dokáže poradit i s Dubbonnym."

Měl pravdu, ale škoda, že si to neuvědomil dřív.

"Ty se mi fakt líbíš. Můj bejvalej starej byl takovej suchar. Mohli bysme se sbalit, vodjet do města a ve dvou vydělat nějaký prachy. Šlo by to snadno. Podívej," mumlala Annemari chlapíkovi do ucha tak, aby to slyšeli všichni ostatní.

Přitom se k němu tiskla a dokonce i vsedě vlnila boky.

Zajímalo by mě, kde se naučila takový žargon. A samozřejmě, kde se naučila to s těmi boky.

"Budeme o ni losovat," zopakoval muž, kterému se nelíbilo, že Annemari dává jednoznačně přednost někomu jinému.

"Mě nikdo neošulí."

Jeho společník, se kterým se dělil o láhev, se vrávoravě zvedl.

"Jdu ulehčit měčejší. Nechte mi zbytek kořalky a můžete se na ní vystřídat jenom ve třech. Já vo ženský nestojím."

"Co kdybychom si odsokočili?" zašeptala Annemari nahlas vousáči do ucha.

Pomalů jsem vytáhl meč z pochvy a držel ho ve stínu, aby na něj nedopadl ani paprsek světla. Opilec se ke mně vrávoravě přibližoval a přímo za chůze si rozepínal kalhoty.

"Zmizíme odsud," rozhodl náhle jednooký. "Pokud se dostal z dolu, určitě se sem vrátí. Nechal tady přece tu holku."

Počkal jsem, až ho opilec vytáhne z kalhot, ale potřebu už jsem mu vykonat nedovolil. Vztyčil jsem se, sekl přes ruku zleva zespodu a zase se skrčil. Myslím, že mě ani nezaregistroval. Uťatá hlava vymrštěná čepelí doletěla vysokým obloukem až k ohni a s hluchým bouchnutím dopadla do trávy mezi ně.

"Co to do-?" vyhrkl kdosi.

Využil jsem jejich ohromení, přeskočil hromadu dřeva a neohrabaně sebou praštil o zem, protože jsem došlápl na prázdnou láhev v trávě. V okamžiku, kdy jsem se zvedl, zaútočil nejbližší chlap vodorovným sekem na trup. Měl

postřeh. Kryl jsem odsmykem a přilepil svou čepel k jeho. Několik okamžiků klouzala ocel po oceli. Byl dobrý, ale moc pil, a to ho zpomalilo. Nedokázal zareagovat na mé odlehčení, srazil jsem mu zbraň stranou a sekl ho přes hrdlo. Bez hlesu se skácel. Rozhlédl jsem se po ostatních. Jednooký právě zvedal kuš se třemi střelami. Byla natažená. Opatrný bastard. Stál dva metry daleko za ohništěm. Nebylo v lidských silách dostat se k němu v čas. Jsem vysoký, mám dlouhé nohy a ještě delší ruce. Úkrokem jsem změnil střeh a udělal dlouhý nízký výpad přímo přes oheň. Každý učitel šermu by takový útok označil za špatný, za sebevražedný. Dosáhl jsem na něj, hrot mu pronikl na tři centimetry do hrudi. Ještě mohl vystřelit, ale místo toho se pokusil srazit čepel. Přesunul jsem váhu na špičky a přidal zbývající centimetry. Překvapeně se na mě díval, pomalu a váhavě udělal krok vpřed, kuše mu vyklouzla z prstů. Zachytil jsem ji levačkou a otočil se k poslednímu muži. V ruce držel meč, ale právě se otáčel k útěku. Bez míření jsem od boku vystřelil. Nechtěně jsem zmáčkl dvě spouště najednou. Jedna střela ho zasáhla do levé poloviny zad, druhá přerazila páteř. Byla to dobrá zbraň.

Teprve teď jsem si uvědomil, že stále stojím v ohni a mé kalhoty hoří. Deset metrů k potoku jsem zvládl na tři skoky. Seděl jsem ve vodě celou hodinu a doufal, že popáleniny na intimních místech nebudou mít trvalé následky. Když jsem se vrátil k ohni, Annemari seděla na pokrývce, rukama si objímala kolena, vlasy měla zapletené do dvou copů. Upírala pohled do ohně a na mě se ani nepodívala.

"Zvládla jsi to s nimi dobře. Možná bys utekla i beze mě."

Neodpověděla. Odtáhl jsem mrtvolu daleko od tábora, aby k nám nepřilákaly mrchožrouty, na cestě zpátky jsem našel čtyři koně. Dva své a dva cizí. Uvázali je na místě, kde měli ke spásání jen šípkové keře. Zavedl jsem je na místo s bohatší pastvou. Když jsem se posadil na deku, sotva jsem pletl nohama. Únava z celého dne mě přemohla, dokonce jsem neměl ani chuť k jídlu. Opatrně, abych příliš nepodráždil spáleniny, jsem se uložil a přikryl. Oheň se zmenšil na přijatelnou velikost, rozžhavený popel příjemně hrál. Zavřel jsem oči.

"Ty rád zabíjíš, že jo?"

V první chvíli jsem nerozuměl.

"Prosím?"

"Říkám, že rád zabíjíš. Miluješ zabíjení."

"Já? Proč myslíš?"

"Toho posledního jsi nemusel zastřelit. Do zad. Už utíkal."

Neuvažoval jsem o tom. Bylo to pro mě stejně přirozené jako pro hospodáře podojit každé ráno dobytek.

"Kdybych ho nechal jít, mohl se později vrátit a zabít nás. Musel jsem to udělat. Jsem unavený a nedokázal bych držet hlídku. A i kdyby, je možné, že zítra budu potřebovat všechny síly, abychom přežili."

Zavrtěla hlavou, v očích se jí zrcadlily plameny.

"Ne. On by se nevrátil."

Lehla si a podle dechu jsem poznal, že rychle usnula. Zato já jsem se náhle převaloval z boku na bok. Pozoroval jsem noční oblohu posetou hvězdami. Byly stejné jako jindy a zároveň úplně jiné. S přibližujícím se ránem vzduch chladl a snášela se rosa, ve spáleninách na vnitřní straně stehů to trochu škubalo, ale studená voda hodně pomohla.

Uvažoval jsem, zda skutečně rád zabíjím. Pokoušel jsem se podívat sám na sebe bez příkras a iluzí, které si o sobě každý vytváří. Bolavé tělo jsem vnímal jako velký dřevěný špalek, který mě kotvil k zemi a nedovoľoval mi, abych usnul.

Mnohokrát jsem zabíjel a mnohokrát to určitě ještě udělám, ale vzpomněl jsem si i na okamžiky, kdy jsem nechal žít.

Například otec mi byl vydán na milost a nemilost a byl to poctivý šermířský souboj. Mohl jsem ho zabít. Místo toho jsem utekl z domova a spokojil se s pomyšlením, že jsem ho zohavil a ukázal mu, že není ve všem nejlepší na světě, jak si neochvějně myslel. Ale to se stalo kdysi dávno a vzpomínky už nebolely. K ránu jsem došel k závěru, že nemiluji zabíjení. Ano, jsem k němu stvořen, to je pravda. Ošklivý se zohavenou tváří a neforemným neestetickým tělem, které je však dokonalým nástrojem k šermu, zápasu, lovu. Nejsem nejsilnější ze všech lidí, které jsem potkal, ani nejrychlejší, ani nejvytrvalejší, ani nejprohnanější, ale v celkovém souhrnu jsem ideálním zabijákem. Možná právě proto tak miluji život a udělám všechno, abych prošel co nejvíce cest, poznal co nejvíce divů a potkal co nejvíce lidí.

Probudil jsem se až v poledne. Annemari už dávno nachystala snídani a teď připravovala oběd. Na cestě jsme jedli jen dvakrát denně, ale po včerejšku jsem se potřeboval pořádně nablábnout. Ve tváři vypadala stále poněkud unaveně, ale vzpamatovávala se zázračně rychle. Nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by dokázal překonat záchvat bahenní zimnice tak snadno. Mlčela. Pomalu jsem jedl a pozoroval ji při práci. Udržovala oheň, zašívala si šaty a sušila maso do zásoby.

Učila se velice lehce. Stačilo jí činnost jednou ukázat a už nepotřebovala nic vysvětlovat. Většinou pak práci vykonávala ještě lépe než já. Například její stehy. Ušil jsem v životě spoustu kazajek, košil i kalhot, ale mé stehy nikdy nevypadaly tak úhledně.

"Znáš polohopis vašeho hrabství?" zeptal jsem se.

"Jednou jsem viděla mapu. Dobrou mapu. Nakreslil ji Valer, jeden z otcových nejlepších mužů."

"Můžeš ji zkusit načrtnout? Alespoň zhruba."

Odložila jehlu a začala opáleným klackem kreslit na plochý kámen. Když skončila, měl jsem zevrubnou představu o velikosti hrabství, rozloze měst, o terénu, horách a členitosti pobřeží. Jen málo map, které jsem viděl, bylo tak podrobných.

"Ti dva chlapi byli nebetyční hlupáci."

"Kteří?"

"Ti dva, od kterých jsem tě koupil."

"Proč?"

Ukázal jsem na mapu.

"Každá dovednost, kterou otrok, otrokyně umí, zvyšuje jeho cenu. Začínám si myslet, že jsi byla ukradena na přímou

objednávku. Někdo určitý si přál právě tebe a měl s tebou přesné úmysly."

"Jaké?" zeptala se zvědavě.

"Co já vím. Dcera, manželka, šéfka kartografů. Určitě něco jiného než exotická konkubína v harému."

"A znamená to pro nás něco?"

Ušklíbl jsem se.

"Zaprvé - mohl bych za tebe dostat opravdu hodně peněz. Zadruhé - Varírové nás budou pronásledovat, dokud nás nedostanou, nebo dokud se nepřesvědčí, že jsme mrtví."

Nebo dokud nebudou mrtví. Ale to už jsem neřikal nahlas.

"A možná, že nás budou pronásledovat i kvůli poutu krevní msty. Pokud mezi nimi byli příbuzní těch dvou, které jsem zabil. Nevím, co je horší."

Myšlenka mě znepokojila a najednou jsem neměl stání. Chtěl jsem být co nejdříve pryč.

"Táboříme tady moc dlouho. Vyrážíme ještě dnes a půjdeme tak rychle, jak budeme moci."

"Půjdeme?"

"Ano. V lese jsou koně zbyteční."

Po několika týdnech v sedle byla chůze velká změna a první den jsme urazili sotva deset kilometrů, protože jsme se oba cítili příliš unaveni. Druhý den to bylo lepší a od třetího dne jsme postupovali svižným tempem. Annemari se uzavřela do sebe a mluvila, jen když jsem se jí na něco ptal. Občas jsem ji přistihl, že mě zamyšleně pozoruje. Přestože jsem přizpůsoboval tempo jejímu zdravotnímu stavu, museli jsme spěchat a cesta ji vyčerpávala. Po týdnu se zimmnice poprvé vrátila. Byl to jen slabý záchvat, ale věděl jsem, že přijdou další. Pokud to šlo, využívali jsme koryt potoků, okrajů močálů, prostě všech míst, kde stopa přetrvává jen krátce. Při přechodu kamenitých území jsme si zacházeli celé kilometry, abychom stopaře co nejvíce zmátli a zdrželi. Bylo však nepravděpodobné, že se jim dokážeme ztratit. Vytrvalí lovci se vrátí i desítky kilometrů k poslední nalezené stopě a potom pročešávají okolí v sousledných kruzích, dokud nenarazí na novou stopu. Nebyl jsem si jistý, jestli nás Varírové skutečně pronásledují, ale neustále jsem se otáčel a kontroloval si záda.

Po čtrnácti dnech se zimmnice vrátila v plné síle. Annemari byla sice odolnější než většina mužů a druhý den už dokázala vstát, ale věděl jsem, že až domů nevydrží. Zhubla, vypadala ještě více dětsky, než když jsem ji viděl poprvé. Přinutil jsem ji celý den odpočívat a sám se vydal na obhlídku. Objevil jsem druh stromů, jejichž mladé lýčy se používá jako lék proti horečce. Až do večera jsem šplhal po kmenech a připravoval odvar. Třikrát jsem přitom spadl málem, jednou doopravdy, ale naštěstí se mi nic nestalo. Dlouho do noci jsem přemýšlel o mapě. Jestliže jsme skutečně byli tam, kde jsem si myslel, dokázal bych na hranice daskského hrabství dorazit za čtrnáct dní ostrého pochodu, ale Annemari by to nepřežila. Pokud bychom uhnuli přímo na sever, měli bychom narazit na Aguinu, velkou řeku obtékající pralesní náhorní plošiny. Řeka se posléze vracela na území hrabství ze severozápadu. Jenomže tím bychom si cestu prodloužili nejméně o dalších osm set kilometrů.

"Proč to děláš?" vyrušila mě ze zamyšlení.

"Prosím?"

Ležela zabalená do všech dek, které jsme měli. V obličejí jí zůstalo tak málo masa, že dobrou polovinu zabíraly velké oči.

"Proč se tak o mě staráš?"

Byla to hloupá otázka a rozcílila mě. Neustálé přemýšlení o varínských bojovnících, kteří nám dýchali na záda, ze mě udělalo popudlivého člověka. Na druhou stranu to bylo poprvé po šesti dnech, kdy promluvila sama od sebe. Počkal jsem, až se uklidním, a po pravdě odpověděl.

"Protože jsem tě koupil."

"Zaplatil jsi za mě třicet pět zlatých. Kvůli takové směšné sumě nastavuješ krk?"

"Znal jsem spoustu takových, kteří umřeli kvůli pár stříbrňákům. A nezapomeň, že tvůj otec, pokud se dostaneme až k vám, mi zaplatí mnohem víc než pětatřicet zlatých."

"Kupuješ si často ženy? Myslím na tržišti."

Nedokázal jsem poznat, jestli si ze mě dělá legraci, nebo svou otázku myslí vážně. Její oči se příliš leskly horečkou.

Většinou mi nevádí, když si ze mě někdo občas utahuje, ale ona se trefila přesně do černého.

"Podle toho, kolik mám právě peněz. V poslední době jsem byl na mizině, ale pokud přežijeme, mělo by se to změnit."

Neodpověděla, jen si mě prohlížela. Dlouhé mlčení přerušilo šustění vysoké trávy. Vyskočil jsem jako pružina, v levačce jsem držel kuši, v pravačce meč. Nedaleko od nás mezi stromy stála laň. Můj prudký pohyb ji poplašil. Stiskl jsem všechny tři spouště současně. Dvě šipky ji minuly, jedna poranila na hlavě a omráčila. Než se stačila vzpamatovat a utéci, vrhl jsem se po ní a nožem ji dorazil. Měl jsem radost. Už dva dny jsem nic neulevil a naše zásoby se značně ztenčily. Rychle jsem ji vyvrhl, stáhl, maso nařezal na kusy a začal opékat. Všiml jsem si, že se na mě Annemari dívá s odporem.

"Je jaro. Určitě má někde mláďata," řekla, otočila se na druhou stranu a předstírala, že spí.

Mlčel jsem, protože bych ji jinak vytřepal z dek a poslal do lesa, ať si tedy uloví něco, co nemá mláďata. Třeba starého grizzlyho. Ta holka se mi příliš snadno dostávala pod kůži, její hloupé poznámky se mě dotýkaly, až mě to samotného překvapovalo.

Druhý den ráno jsme sbalili tábor a dali se opět na pochod. Šli jsme pomalu, drželi jsme se zvířecích stezek, kterých oproti minulým dnům přibývalo. Usuzoval jsem podle toho, že se blížíme k řece. Krátce po poledni jsme narazili na malou říčku. Deset metrů široká a i bez hledání brodu bych ji přešel, aniž bych namočil výstroj. Okolo rostla spousta starých vrb, a to bylo to, co jsem potřeboval.

"Dál poplujeme."

Zastavila se a překvapeně se na mě podívala.

"Kam? Na čem?"

"Tahle říčka se vlévá do Aguiny. Postavím kanoe a poplujeme. Možná nám to bude trvat dva měsíce, možná tři, ale je teprve květen, do zimy času dost. Utečeme Varírům a ty budeš moci odpočívat. Prales je plný zvířat, hlad mít nebudeme. S trochou štěstí to můžeme dokázat."

Otočila se, pohledem přelétla prales, říčku a zase se obrátila ke mně.

"Ano, můžeme to dokázat."

Doufal jsem, že tím byly naše minulé spory zažehnány. V divočině se dá přežít, jen pokud lidé spolupracují. Jestliže si dělají naschvály, dříve či později se jim něco špatného přihodí, a to je jejich konec. Vypadá to jako nesmysl, ale je to skutečnost. V mnoha cestopisech jsem četl o výpravách, které kvůli vnitřním rozbrojům ztroskotaly, a mnoho lidí mi to potvrdilo i osobně.

Dal jsem se ihned do práce. Mluvil jsem o naší cestě, jako by to bylo zajít si do města koupit meloun, ale ve skutečnosti jsem si nebyl příliš jistý. Například jsem nikdy nestavěl kanoe z vrbové kůry. Pouze jsem viděl jednoho starce, jak to učí děti kmene. A také jsem netušil, jak ve skutečnosti tok Aguiny vypadá. Mohly na nás číhat velké peřeje, nepřekonatelné vodopády, nevěděl jsem nic o obyvatelích pralesa. Možná se před námi rozkládalo neobývané území, možná nás čekaly teritoriální války divokých kmenů. Annemari si to pravděpodobně uvědomovala, ale nezmiňovala se o tom.

Do večera se nám podařilo svázat z proutů základ nosné kostry loď. Před západem slunce jsem si našel pahorek a vyšplhal se na nejvyšší strom. Napodruhé jsem vybral ten správný. Před mnou se rozkládalo nekonečné zvlněné moře. Občas se ze zelených vln vynořil pták a zase zmizel, vítr šuměl v korunách a ještě víc umocňoval dojem skutečné vodní plochy. Postupně se nad stromy objevovalo více a více černých teček pohybujících se charakteristicky houpavým letem netopýrů, šikmé paprsky nízkého slunce barvil vysoké mraky do červena. Zůstal jsem nahoře, dokud slunce nezapadlo, ale nenašel jsem nejmenší stopu po pronásledovateli. To však neznamenalo, že tam žádní nejsou. Třetího dne večer jsme spustili kanoe na vodu. Nabírala vodu jako cedník a kdyby dřevo neplavalo, šla by okamžitě ke dnu. Byl jsem unavený a vzteklý. Neřekl jsem nic a šel spát. Ráno, když jsem se s novou zásobou kůry vrátil k říčce, jsem kanoe vyzdvihl na břeh a zjistil, že se většina otvorů zatáhla a do lodi už téměř neteče. Provedli jsme několik posledních oprav a úprav, zrušili tábor a vyrazili.

První den jsme sjížděli říčku a teprve za soumraku jsme dorazili k jejímu vyústění do Aguiny. Utábořili jsme se bez ohně a k večeri sežvýkali jen pár kousků uzeného masa. Ráno nás čekalo překvapení. Na pohled byla Aguina široká řeka, ale její koryto bylo plné balvanů, ozdobených nákrčníky bílé pěny. Tekla rychlostí horské bystřiny a v hlubších místech se točily velké víry. Napil jsem se. Voda svítila modří, voněla ledem a trnuly z ní zuby. Nádherný obraz, jen mě mrazilo v zádech při představě, že se hodlám svěřit naší chatrné lodi. Annemari byla naprosto okouzlena, zdálo se, že se nemůže dočkat, až vyrazíme. Záviděl jsem jí její dychtivosti.

Během tří měsíců jsme se pětkrát převrhli, jednou nám k utopení zbýval poslední pověstný krůček. Z původní kanoe, kterou jsme postavili, nezbyl jediný kousek a postupně jsme vyrobili plavidlo, na které bylo spolehnouti. Každý třetí den jsme odpočívali, doplňovali zásoby a opravovali výstroj. Věřil jsem, že jsme Varírům definitivně utekli, ale přesto jsem se celou dobu vláčel s kuší a opatroval ji jako oko v hlavě. Byla to nebezpečná a namáhavá cesta, ale současně nádherná. Připadal jsem si, jako bych prožíval báseň geniálního básníka. Z mého oblečení toho moc nezbylo a Annemari se musela celá obléci do kůže. Brzy se zotavila ze zimnice a zastala svůj díl práce. Ráda lovila s krátkým javorovým lukem, který jsem pro ni vyrobil, a většinou nosila víc úlovků než já. Dával jsem si pozor, abych to nedal najevo, ale každý den jsem se těšil, až si bude večer rozčesávat dlouhé vlasy. Naučila se pracovat s jehlou, nitěmi a nožem tak dobře, že jí šaty dokonale padly a vypadala jako lesní princezna. Já zůstal věrný stylu věčného trhaná. Spokojil jsem se s tím, že jsem se jednou za tři dny oholil nožem.

Seděl jsem u ohně nedaleko břehu, žvýkal maso s divokou cibulí, Annemari si našivala na límec malinké mušličky, které vylovila z vody. Řeka ztratila většinu své nadmořské výšky, ale stále to ještě nebyl líný veletok. Terén rozbíjel proud ve spoustu nezávislých ramen a člověk se musel mít na pozoru, aby vybral to správné. Toho dne jsme se už několikrát vraceli a teď jsme tábořili u řečiště, které bylo sotva patnáct metrů široké, z toho polovinu zabíraly písčité naplaveniny při krajích. Středem naštetší protékal značný objem vody, a proto jsem doufal, že se zítra napojíme zpátky do hlavního koryta.

"Jak skutečníš svůj obchod?" zeptala se.

Dlouho mi trvalo, než jsem si zvykl, že začíná mluvit bez uvození přímo o tom, co se jí honí hlavou. Zabil jsem komára, který se snažil získat trochu mé krve. Poslední dva dny se jich objevovalo více a více.

"Obchod?" řekl jsem, ale věděl jsem, co má na mysli. Její otec byl možná čestný člověk, alespoň tak o něm mluvila, ale pochyboval jsem, že bude ochoten fěrově vyjednávat s někým, kdo mu po půl roce přivádí zpět dceru a tvrdí, že ji zachránil. A navíc za to chce peníze a ne málo. Zatím jsem uvažoval o částce dvou tisíc zlatých. Pro něho malíčkost, pro mě rok velmi pohodlného života. Za ty peníze bych si mohl pronajmout dům i s mladou hospodyní. Pronajmout? Možná i koupit. Ale ze zkušenosti jsem věděl, že po určité době mě začne pálit dobré bydlo a objevím něco, co bych rád viděl zblízka. A dům bez majitele chátrá. Na druhou stranu mě mrzela představa, že se budu muset rozloučit s Annemari. Líbila se mi její drzost, prostota i logika, se kterou mě občas zaháněla do úzkých. Zvykl jsem si na její společnost. Odvrátil jsem pohled od řeky a podíval se na ni. Zjistil jsem, že mě pozoruje. A zase měla ty velké vážné oči, do kterých jsem se nikdy nevydržel dívat moc dlouho. V duchu jsem zvýšil cenu na tři tisíce. Pokud mě má něco mrzet, ať mě něco jiného těší.

"Ubytujeme se v hostinci nedaleko hlavního města, najmu poslíčka, který donese tvému otci zprávu."

"Neuvěří ti."

"Pokud ji sama napíšeš?"

"Myslíš si, že mě přinutíš?" dívala se na mě s výrazem, který říkal: Rybo, zaber na háček, vytáhnu tě z vody a hodím na pánvičku, než řekneš švec. Už jsem si to vyzkoušel a nemyslel jsem, že ji mohu k něčemu nutit.

"Možná tě o to požádám."

Koutek úst jí zacukal, cítil jsem, že už jsem se skoro chytil a čeká mě těžká a dlouhá slovní přestřelka.

"Nebo poprosím."

V očích se jí zaleskl smích. Přišla poslední mušlička a ukousla šlachy, která jí sloužila místo nitě.

"To by šlo. Jak dál?"

"Určím místo, kam peníze doručí, a až je dostanu, pustím tě."

"Budou na tebe číhat."

"S tím si poradím."

"Tak nejedná zachránce, připomíná mi to spíš únosce," poznamenala nevinně.

"Musím dbát o svou kůži. A jako pseudoúnosce," předponu pseudo jsem zdůraznil, "za tebe dostanu víc peněz."

"A o kolik si řekneš?" teď byla skutečně zvědavá.

"Čtyři tisíce," zvýšil jsem cenu, i když jsem si najednou uvědomil, že mi tohle špičkování bude moc chybět a žádné peníze mi ho nevyhradí. I její rozčesávání mi bude chybět, vůbec celá mi bude chybět.

Usmála se.

"To není špatné, poprvé jsi mi polichotil."

V očích jí tančily záblesky pobavení.

"Otec rád zaplatí. Myslím, že ty peníze potřebuješ."

"Na co?" řekl jsem a v okamžiku, kdy jsem otázku vyslovil, jsem si uvědomil, že jsem se chytil.

"Potřebuješ dům a hodnou ženu, která by se o tebe starala. Už nejsi žádný mladík, stárneš. Budou tě bolet kosti, nedokážeš sežvýkat tuhé maso, spaní na zemi se pro tebe stane utrpením, ozvou se staré rány..."

Pokrčila rameny.

"Však ty dobře víš, o čem mluvím."

Ty malá bestie, řekl jsem v duchu a nahlas pokračoval: "Měl jsem tě nechat na tom tržišti."

Potěšeně se zasmála.

Ten večer jsme si oba uvědomili, že naše cesta pomalu končí. Na oslavu jsme uspořádali opulentní večeři, skládající se ze tří chodů. Jako předkrm jsme si dali pstruhy na rožni, které připravila Annemari, potom následovaly kukuřičné placky s brusinkami a houbami a nakonec jsme se dorazili dvěma pořádnými kusy dančí kýty. Po celou dobu jsme vtipkovali a dobírali si jeden druhého. Pocit, že to nejtěžší je za námi, nás oba povznášel jako sklenka dobrého vína. Věděl jsem, že podobnou chvíli už nikdy v životě nemusím zažít, a vychutnával jsem si každý okamžik. Ke spánku jsme se uložili o něco později než obvykle. Už hodně dlouho jsem se necítil tak osamělý. Ležel jsem na písčité pláži a pozoroval hvězdy. Nikdy mě to nepřestane bavit. Různobarevná studená světla na sametovém podkladě noci. Někdy si myslím, že ke mně promlouvají řeči, které nerozumím, jindy bych vsadil poslední zlatku, že to jsou jen malé lucerničky zavěšené v černi. Řeka tiše šuměla, Annemari spala, nebo se tak alespoň tvářila. Ať jsem se snažil sebevíc, mé myšlenky se vždy nakonec točily kolem ní. Čím dříve dostanu peníze, tím lépe, protože ta malá, napůl ještě dětská čarodějnice mě okouzluje a pro člověka, jako jsem já, je to ta nejhorší věc, která se mu může přihodit.

Ráno jsem se vzbudil pozdě. Bolelo mě v zádech a opět se připomnělo zranění v boku. Před časem mě probodl jeden příliš rychlý mnich. Annemari už ulovila v řece snídani a teď opékala ryby nad ohněm. K rozhýbání ztuhlého těla je nejlepší pohyb, proto jsem překonal lenost a rozhodl se, že si zaplavu. Vykročil jsem k vodě. Kus proti proudu se vzneslo hejno čápů. Zaclonil jsem si oči před sluncem a pozoroval je. Jejich mláďata už byla odrostlá, zanedlouho se vydají na dlouhou cestu na jih. Obrátil jsem se zpátky k řece. Proud ke mně přinesl vlnu zakalené vody a osamělý závan ranního vánku náznak štiplavého pachu. Štiplavého pachu potu varířských bojovníků.

"Annemari! Do kanoe! Honem!"

Okamžitě rozeznala naléhavost v mém hlase, nevyptávala se, neprotestovala. Nechala oheň ohněm, chytila luk a běžela k lodi. Já za ní, v jedné ruce meč, v druhé kuši.

"Sedni si! Roztlačím tě a naskočím."

Letmo jsem zkontroloval břehy. Vlevo jsem zahlédl dva, vpravo jednoho. Měli zjizvené tváře a v rukou oštěpy. Na úzkém řečišti by jim neproklouzla ani kačena.

"Zůstaň vzadu a lehni si, jsou na obou stranách."

Hodil jsem do kanoe nůž a tlačil loď do proudu, jak nejrychleji jsem dokázal. Koutkem oka jsem zahlédl první bojovníky, vstupující na naši pláž. Rozhlédla se a rychle se položila na dno.

"Proč to děláš?" zašeptala.

Ležela na dně na zádech, oči měla velké a lesklé.

"Každý rozumný muž si chrání své investice."

Naposled jsem se opřel do kanoe a poslal ji těsně kolem mělčiny u levého břehu, současně jsem jednoruč pozvedl kuši. Kolem prolétl oštěp, ale nevšímal jsem si ho. Šipka zasvištěla vzduchem, bojovník se skácel do vody. Vzal jsem si na mušku druhého. I druhý oštěp mě minul. Báli se, aby jim Annemari neunikla, a příliš spěchali. Už ji nechtěli chytit, chtěli ji zabít. Pravděpodobně ji považovali za mou ženu a prohlásili ji za objekt krevní msty. Klekl jsem si do vody, abych jim poskytl menší cíl, nad hlavou mi proletěl šíp. Varířové jsou obecně špatní lučištníci. Stále jsem držel kuši jednoruč, protože jsem v druhé ruce svíral meč. Varír na levém břehu se napřáhl, viděl jsem, jak v poslední chvíli zaváhal a rozhodl se počkat, až loď připluje blíže. Nízké cíle na vodě se špatně zasahují a on si chtěl být jist. V okamžiku, kdy se mu svaly na ramenou napjaly, jsem ho zasáhl do hrudi. Současně vrhl oštěp muž na pravém břehu, ale minul. Vzápětí skočil do vody, ale nepředpokládal, že je hned u břehu hluboko, a hladina se nad ním zavřela.

"Annemari! Pádluj!" zařval jsem.

Vtom jsem dostal zásah šípem do stehna. Upadl jsem, druhý šíp mě minul. Na břehu jich bylo devět. Vsedě jsem namířil na lučištníka a vystřelil poslední šípku. Uspěchal jsem výstřel a pouze mu roztrhl luk. Rozptýlili se po břehu a čekali. Nespěchali. Smířili se s tím, že jim Annemari pro tentokrát unikla, a chtěli dostat alespoň mě. Úderem dlaně jsem zlomil šíp, který pronikl svařem skrz naskrz a překážel mi v pohybu, uchopil jsem meč oběma rukama a vyrazil jim vstříc. Čtěl jsem jich dostat co nejvíce a zlepšit tak Annemariinu šanci. Něco mě udeřilo do břicha, ale stále jsem běžel. Pak jsem zahlédl další pohyb paže s rotačním prakem a svět zmizel.

Probudil jsem se na zemi, v hlavě mi bušilo, ze stehna těsně nad kolenem mi stále trčel opeřený konec šípů, ruce i nohy jsem měl svázané za zády. Sešněrovali mě do tak těsného kozelce, až jsem měl pocit, že má páteř musí každou chvíli prasknout. Byl jsem v bezvědomí celý den, protože se už stmívalo. Varírové seděli u ohně a vzrušeně diskutovali.

Pokusil jsem se je poslouchat, ale mluvili příliš rychle a můj otřesený mozek se zatím námaze vzpouzel. Annemari jsem nikde neviděl. Buď jim unikla, nebo ji zabili, ale tomu jsem nevěřil. Pravděpodobně by ji přivedli sem. Znovu jsem se zaposlouchal do jejich hovoru. Dohadovali se, zda mě zabijí, nebo se mě pokusí prodat jako gladiátora do arény. Čtyři soudili, že jsem opravdu dobrý a že by za mě mohli dostat hodně peněz, pět mě chtělo okamžitě zabít. Mezi ně patřil i muž, který mi vyhlásil krevní mstu a nechtěl se spokojit s mým zotročením. Tvrdil, že jsem prý příliš nebezpečný, aby mě dokázali udržet v zajetí. Souhlasil jsem s ním. Nechtěl jsem umřít jako otrok a byl jsem odhodlán utéci. Během dlouhé cesty by se určitě několik příležitostí našlo. Necítil jsem k nim žádnou zlobu. Určitě to byli silní, stateční a podle svých vlastních zásad čestní muži. Museli být takoví, protože jinak by mě nedokázali stopovat přes čtvrt kontinentu. Obyčejní lumpové mají jen zřídka dostatečnou houževnatost. A přestože jsem ty malé černé zabijáky svým způsobem obdivoval, dal bych všechno za polibek múzy, který by mi napověděl, jak je zabít, nebo jim alespoň utéci. Do bolestí, na které jsem si zvykl, se přidala nová. Něco mě bodalo do zad. Nejprve jsem si myslel, že si velký brouk zkouší kusadla, ale potom jsem pochopil. Někdo se mi velmi neohrabaně snažil přefezat nožem pouta. Annemari! V duchu jsem ji proklel všemi jazyky, které jsem znal. Její hloupý pokus byl předem odsouzen k nezdaru a veškerá má námaha byla zbytečná. Varírové mají smysly jako divoká zvířata. Možná je můžete překvapit ve městě plném lidí, zvuků pachů a myšlenek, ale nikdy je nepřelstíte v divočině. Mnohokrát jsem jejich schopnosti Annemari líčil a ona se přesto vrátila! Náhle se jeden z nich zvedl a přišel mě zkontrolovat. Bezpochyby něco vytušil, možná dokázal podvědomě číst i myšlenky. Čekal jsem, kdy se sehne a vytáhne Annemari ze stínu jako rybář rybu, ale pouze mě obešel, dvakrát výrazně zavěťřil a spokojený se vrátil k ohni. Až když mě Annemari několikrát bolestivě bodla do zad a hýždí, pochopil jsem, že se ukrývá v nedalekém houští a začerněný nůž připevnila na dlouhou větev. Nakonec to vzdala a nechala nůž ležet ostřím nahoru těsně za mnou. Za cenu několika hlubokých ran na předloktích a lýtkách se mi podařilo pouta přefezat. Mezitím spor mezi Varíry dospěl k vrcholu a hádali se tak hlasitě, že jsem se odvážil zašeptat:

"Co tady ještě děláš? Uteč!"

Zaslechl jsem něco o investici a potom se odplazila pryč. Na okamžik jsem ucítil pach rybiny. Pravděpodobně se vyvážela v bahně, kde se třeli jezdci, a proto ji Varírové čichem neodhalili. Skutečně chytrá holka. Cvičil jsem se zápěstími i nohama a snažil se obnovit krevní oběh. Chystal jsem se utéci těsně nad ránem, až budou Varírové spát, abych dal Annemari co nejvíce času a současně získal nějaký i pro sebe. Bohužel se dohodli příliš brzy. Uplynula necelá půlhodina a zaslechl jsem od ohniště konečné slovo: Zabajeme ho.

Zvedl se pouze jeden. V jedné ruce držel můj meč, v druhé rodový nůž. Proti ohni jsem ho viděl jen jako siluetu. Ležel jsem, jako bych byl stále svázan do kozelce, ale ve skutečnosti jsem byl napjatý jako ocelová pružina. Věděl jsem, že pokud se rozhodne skoncovat to se mnou mým vlastním mečem, nebude mi to nic platné. I letný nemířený sek by mě polonahého pořezal natolik, že bych neměl šanci utéci. Zastavil se krok přede mnou. Viděl jsem, jak váhá.

Pravděpodobně nikdy podobný meč nedržel. Zkusmo ho potěžkal a zavrtěl hlavou. Zdál se mu příliš dlouhý a neohrabaný. Naštěstí si neuvědomil, jak je čepel ostrá. Nakonec si ke mně dřepl, meč položil do trávy a levou ruku mi položil na bradu, aby nahmatl hrdlo. Jeho oči se ještě nestačily přizpůsobit tmě. Vnímál jsem dotyk jeho malé, jako kámen tvrdé dlaně, ostrý kořeněný pach potu, černá kůže se v záři ohně leskla. Palcem našel krkavici, zřejmě mě nechtěl zbytečně trápit.

V okamžiku, kdy pozvedl nůž, jsem bleskurychle sevřel jeho paži v zápěstí, druhou rukou mu hrábl do obličeje a palcem mu vmáčkl oko až do mozku. V mžiku se změnil v hadrovou loutku. Opatrně, abych nevydal nejmenší zvuk, jsem ho položil do trávy. Přesto najednou hovor u ohně ustal a všichni se podívali mým směrem. Cítili smrt stejně jako divoká zvířata. První z nich vystartoval, v každé ruce dlouhý nůž. Sáhl jsem po meči, vztyčil se a sekl po něm. Zachránil se pádem na záda, hrot meče ho škrábl přes hrud. Okamžitě vyskočil jako kočka. Nečekal jsem a vrhl se do houštin. Po deseti skocích jsem si naběhl na větev, ve tmě neviditelnou. Dál jsem neběžel, ale postupoval dlouhými kroky, připraven v každém okamžiku zastavit nebo změnit směr. Slyšel jsem je za sebou a zdálo se mi, že se stále přibližují, ale to možná pracovaly jen mé nervy. Pokaždé, když jsem se pokusil zrychlit, mě terén nebo vegetace důrazně upozornily, že nevidím zdaleka tak dobře jako noční dravci. Několikrát jsem zaslechl bolestný výkřik ve varířtině. Potěšilo mě to. Nakonec jsem se zřítíl do jámy po vyvráceném stromu. Nic se mi nestalo, ale vzal jsem to jako konečnou výstrahu a zůstal ležet na dně s dlaní položenou na jílci meče. Slyšel jsem je obcházet kolem, ale stačil sebemenší vánek a šustění stébel trávy přehlušilo vše ostatní. Abych zamaskoval pach vlastního těla a udělal se ještě neviditelnějším, zasypával jsem se postupně hlinou a tlejícím listím. Nutil jsem se dýchat zhluboka a pravidelně, bál jsem se, aby mě neprozradil tlukot srdce. Noc byla nekonečně dlouhá, prosycená těžkou vůní humusu a pomalým pohybem půdního hmyzu.

Netrpělivě jsem čekal na chvíli, kdy se rozední. Nejprve se v temnotě objevila malá světlejší skvrna. Pochopil jsem, že je to otvor v korunách stromů, kterým vidím světlající nebe. Nesměl jsem vyrazit příliš brzy, protože bych ve tmě nedokázal utíkat, ani příliš pozdě, protože by mě mezitím mohli objevit. Začal jsem si opatrně procvičovat nehybnost a ranním chladem ztuhlé svaly. Rána ve stehně pulzovala bolestí. Pravděpodobně se zanítila, ale na to budu myslet až

později.

Nedaleko zapraskala větev. Původně jsem chtěl pomalu a opatrně vylézt a nepozorovaně se odplížit, ale nervy mě zradily, nevydržel jsem další čekání. Zvedl jsem se na kolena a začal se drápat nahoru. V okamžiku, kdy jsem se hlavou dostal nad úroveň země, se zavlino křoví sotva tři kroky daleko. Zahrabal jsem nohama v syčkém povrchu a vyskočil z vývratu. Slyšel jsem je všude okolo sebe. Rozběhl jsem se. Najednou se přede mnou objevila příkrčená postava. Neměl jsem čas ohnat se mečem, pouze jsem ho odstrčil z cesty a pádl dál. Až po několika krocích jsem si uvědomil, že mě stačil nepříjemně poříznout na ruce.

Zpočátku jsem utíkal tryskem a potom jsem nasadil rychlé vytrvalostní tempo. Každý dobrý běžec dokáže dlouho běžet dvěma různými rychlostmi. Drželi se za mnou. Neslyšel jsem je kvůli hluku, který jsem sám působil, ale věděl jsem, že tam jsou. Soustředil jsem se na terén. Okamžik nepozornosti mohl znamenat vyvrtnutý kotník, vyražený dech, vypíchnuté oko. Četl jsem listy popadané na zemi, odhadoval, kde se skrývají nebezpečně přeložené větve, výmoly, kameny. Věřil jsem, že je brzy setřesu. Mám dlouhé nohy a jednou jsem uštlal i chlapa na koni. Po třech hodinách jsem si uvědomil, že jsou blíž, a když jsem riskoval letmé ohlédnutí, spatřil jsem černé postavy mihající se mezi stromy. Dlouhé nohy mi nebyly nic platné. Zjistil jsem, že v každém kopci se na mě o pár metrů dotáhnou. Dokázal jsem svůj náskok získat během ze svahů, ale musel jsem přitom hodně riskovat. Po poledni už jsem nedoufal, že je setřesu. Měl jsem jedinou naději, ale ta byla tak malá a šilená, že jsem se neodvažoval příliš doufat. Od hranic Daskova hrabství mě dělilo dvě stě, dvě stě padesát kilometrů a pokud jsem si pamatoval, hranici v této oblasti tvořil přítok Aguiny. Dvě stě padesát kilometrů? Byl to nesmysl, ale běžel jsem.

Po poledni mi začaly docházet síly. Svaly ve stehnech se proměnily v ohnivý rosol, bolelo mě v kříži, myslel jsem, že každou chvíli vyzvracím plíce. Občas jsem je zahlédl nebo zaslechl. Černé siluety proplétající se pralesem. Začal jsem se sázet sám se sebou, která část těla mě zradí jako první. Tipoval jsem prostřelenou nohu.

K večeru zrychlili. Vyždímal jsem ze sebe poslední zbytky sil a přidal také. Snažili se mě dohnat dříve, než padne noc. Často měnili tempo, pokoušeli se mi nadběhnout a zahnat mě do údolí, kterých jsme měli celé desítky. Naštěstí jsem narazil na vyšlapanou zvířecí stezku a držel jsem se jí, i když jsem se tím odchyloval od vytyčeného směru. Slunce zapadlo, běh se stával hazardem. Několikrát jsem si málem polámal nohy v neviditelných výmolech a propadlinách, pochroumané kotníky protestovaly, při skluzu jsem si natáhl lýtkový sval, ale stále jsem se pachtil dál. Musel jsem. Už byla skoro noc, když jsem zaslechl hluk pádu a překvapený výkřik, potom někdo vykřikl ještě jednou, ale slaběji. Zastavil jsem se a naslouchal. Ticho. Pro tento den hon skončil. Možná. Uvědomil jsem si, že ležím na zemi. Chtěl jsem se přikrýt listím a trávou, ale všiml jsem si světlého pruhu na východě. Svítalo. Noc uplynula jako jediný okamžik. Postavil jsem se. Ve ztuhlých kloubech mi skřípalo, zatínal jsem zuby, abych nekřičel bolestí, ale pohyboval jsem se. Kráčel jsem. Zaslechl jsem hluk rozhrabávaného listí. Také vstávali. Přinutil jsem se ke klusu a uvažoval, kolik síly ještě ze svého zmučeného a vyzáblého těla dokážu vyždímat.

V poledne jsem chytil poslední dech. Nic mě nebolelo, běžel jsem lehce a pružně, sotva jsem se dotýkal země. Připadalo mi, že celý můj dosavadní život byl přípravou na tento den, na tyto okamžiky. Slunce svítilo na nebi bez mráčku, les prořídil a občas jsem ucítil závan větříku. Hlavu jsem měl jasnou a lehkou. Na horizontu se objevil val pohon. Hory. nebyly vysoké, ale tušil jsem, že dlouhé stoupání rozhodne. Přebíhal jsem rozlehlou mýtinu a když jsem se ohlédl, spatřil jsem za sebou osm mužů. Klusali v řadě za sebou, malí, černí a dokonalí. Pohybovali se úsporným způsobem šelem a v té dokonalosti bylo něco krásného.

Terén se postupně zvedal, ubývalo vegetace i stromů, přibývalo kamenů. Neohlížel jsem se, i když jsem věděl, že se blíží. Už jsem spotřeboval veškerou energii, vnitřní sílu, zbyla ze mě jen prázdná slupka. Přestal jsem vnímat tělo a bojoval pouze s ochromující slabostí. Věděl jsem, že za horami teče hraniční řeka, ale bylo mi to jedno. Svět se změnil v nedokonalou divadelní kulisu, připadalo mi, že jsem jen vymyšlená figurka, jejíž osud určuje někdo jiný. Zdálo se mi správné, že mě dohoní a zabijí. Pokoušel jsem se najít alespoň nějaký důvod, proč bych měl běžet, proč bych se měl trápit a bojovat o život, ale žádný jsem nenacházel. Obrátil jsem se k filosofii a snažil se zjistit, zda bude lepší žít, nebo na místě zemřít. Odpověď zněla - zemřít. Ještě chvíli jsem vzdoroval a nakonec jsem se vzdal a zastavil se. Čekal jsem na ně na vrcholu dlouhého hřebene a pode mnou se otevíral daleký výhled na lesklou modrou stužku, klikatící se podél hranice lesa.

A najednou jsem zase běžel. Něco uvnitř, až v samotné animální hlubině duše, rozhodlo za mě. Využíval jsem sklonu svahu k co nejdelším skokům, v uších mi hučelo od změny tlaku, jak jsem rychle ztrácel výšku. Byli za mnou. Malé černé skvrny na úbočí hory. Začal jsem mít halucinace. Zdálo se mi, že se stromy mění ve zvířata, kameny v lidi a všichni mě honí. Snažil jsem se jim utéci, ale bylo to marné. Najednou mi pod nohama začvachtala voda. Bořil jsem se do bahna až po kolena. Můj náskok se rychle zkrátil, opět mi dýchali na záda. Konečně jsem překonal mělký pobřežní pás a ponořil se do vody. Proud nebyl rychlý, ale stejně mě strhával. Vzdáleně jsem si uvědomoval, že někde blízko je Aguina a pokud mě proud snese až do ní, bude to můj konec. Soustředil jsem se na protější břeh, tam byla má záchrana, můj život.

V okamžiku, kdy jsem začal polykat vodu, jsem pod nohama ucítil zem. Přebrodiv jsem se dalším pásem bahna a vysokého rákosí a vstoupil do vysoké zelené trávy. O kus dál před sebou jsem mlhavě rozeznával osikový hájek. Nejistě jsem se potácel vpřed. Přežil jsem, utekl jsem jim. Necítil jsem radost, pouze jakousi úlevu, že jsem se zbavil náročné povinnosti.

Došel jsem až k prvním stromům a otočil se. Osm mužů se právě vynořilo z rákosí. Sem nesmíte! Tady je civilizovaná země, žádný prales, křičel jsem, ale z mého hrdla vycházelo jen chroptění. Dál už jsem nemohl. Celou mysl jsem upnul k tomu, abych se dostal až sem, a když je nezastavila ani řeka, definitivně jsem se vzdal. Věděl jsem, že až přijdou, nechám se bez odporu zabít. Zlomili mě svou houževnatostí a vytrvalostí.

Najednou jsem vycítil přítomnost dalších lidí. Z houštin se vynořili muži v uniformách, za nimi se objevili jezdcí na

koních. Projeli kolem mě a zůstali stát v řadě před Varíry. Ti se v mžiku rozplynuli v trávě. Přistoupil ke mně muž s důstojnickým označením na rukávu.

"Kapitán Valer, důstojník jeho excelence, hraběte Ďáska," představil se.

Byl vysoký, mohutný v ramenou a pohledný. Uniforma mu dokonale seděla.

Místo odpovědi jsem jen zachrčel.

"Mám rozkaz zabránit těm mužům," ukázal směrem, kde ještě před chvílí stáli Varírové, "vstoupit na naše území."

Celý život jsem před nikým neukazoval svou slabost. Teď mi to pomohlo vyždímat ze sebe poslední zbytek síly.

"V okamžiku, kdy se otočíte k odjezdu, potáhnou se za námi jako stín. Chtějí mě a nic je od toho neodradí."

Musel jsem se soustředit, abych vůbec dokázal artikulovat. Vlastní hlas jsem nepoznával - jako by promluvil stařec na smrtelné posteli.

"Potom je musím zabít," řekl suše Valer.

Kývl na své muže a jednotka se ve volné rojnici dala do pohybu. Uprostřed pěšáci, za nimi lučištníci, po stranách jezdci.

"Ztratíte mnoho mužů, počkejte okamžik," řekl jsem.

Změřil si mě krátkým pohledem.

"Co navrhujete?"

Uvědomoval jsem si, že bych Varírům tentokrát asi unikl, ale nevěřil jsem, že by vojáci dokázali zabít všechny. A i kdyby se zachránil jen jeden, byl by ke mně vázán krevní mstou místo zemřelého druha a pronásledoval by mě až do konce. A já už jsem neměl sílu vzdorovat jejich nelidské, zvířecí houževnatosti. Stál bych proti celému kmeni, neměl bych chvíli klidu a dříve nebo později by mě dostali. Navíc tady byla ještě Annemari, kterou jsem do toho zatáhl.

"Zkusím vyjednávat."

Těžkým krokem jsem prošel linií vojáků a pokračoval třicet metrů před ně. Varírové mohli být kdekoliv. Vysoká tráva pro ně byla jako moře.

"Hej!" zakřičel jsem ve varířtině. "Vyrovnáme dluhy! Každého, komu dlužím krev, vyzývám na souboj!"

Pokud jde o souboj řešící krevní mstu, bojují podle varířských zvyků jen přímí zúčastnění. Neznal jsem však jejich příbuzenské svazky, a kdyby se všichni prohlásili za bratry mužů, které jsem zabil, nemohl bych říci ani popel a musel bych jim čelit jeden proti osmi. Nebo mohli říci, že nejsem členem kmene a nevztahují se na mě jejich zákony a můžu do zad je pro mě tak akorát. Annemari by pak zřejmě nechali na pokoji.

Tráva se zavlínila, ze zeleně se vynořilo osm mužů. Jeden z nich, se šrámem přes nahou hrud', mávl rukou a zastavil je.

"Já jsem Vazgův bratr! Dlužíš mi za jeho krev!"

Jeho společníci postoupili o krok, v rukou náhle drželi nože.

"Já jediný!"

Na krátký okamžik jsem v jejich černých tvářích rozpoznal překvapení.

"Tento souboj vyrovná náš dluh!"

Před chvílí bych nedokázal pozvednout meč, ale teď jsem načerpal trochu sil a byl jsem připraven. V souboji jeden proti jednomu, meč proti noži, neměl šanci a musel to zatraceně dobře vědět. Ostatní Varírové se kolem nás rozestavili do půlkruhu. Valer pochopil, co se děje, nechal stát vojáky na jejich místech a sám přišel se třemi muži.

Pozoroval jsem svého protivníka. Byl vyčerpaný, možná ne tolik jako já, ale dvoudenní závod se na něm podepsal.

Viděl jsem mu to ve tváři, v očích, v pohybech. Mně se třásla kolena a nebyl jsem si jistý, jestli mě nohy v poslední chvíli nezdají. Zjizvenec ze mě nespouštěl oči, zjevně mě odhadoval. Byl o půl metru menší než já a o dobrých čtyřicet kilo lehčí, ale přesto jsem na něm neobjevil nejmenší stopu strachu.

"Nikdy jsem nepotkal bílého člověka, jako jsi ty. Možná nejsi člověk, ale vlk. Možná máš jen špatnou barvu kůže, ale na černého z džungle jsi zase moc velký."

mlčel jsem. Netušil jsem, kam svým proslovem míří. Líbil se mi. Byl odvážný a hrdý, ale věděl jsem, že udělám všechno, abych ho zabil a sám přežil. Bude-li to nutné, prokousnu mu hrdlo, vyškrábu oči, rozdrtím varlata.

"Byl bych hrdý, kdybych měl takového muže v rodě," řekl důrazně.

Rozsvítilo se mi.

"I já bych považoval za čest, mít bratra, jako jsi ty. Vytrvalého jako vlk, silného jako puma, mazanějšího než liška."

Jizvy v jeho tváři se pohnuly, pochopil jsem, že se směje. Řízl se do předloktí a podal mi nůž. Napodobil jsem ho, naše krev se smísila ve starém rituálu. Stali jsme se pokrevními bratry a mezi příbuznými se krvavé vendety nedrží.

"Vždycky tě poznám," řekl a najednou jsem věděl, že já jeho taky.

Přikývl jsem. Bez dalších slov se otočili a zmizeli v rákosí, jako by tu nikdy nebyli.

Bez varování se mi podlomila kolena. Ležel jsem na zemi a nezadržitelně jsem usínal.

Stál jsem na terase a opíral se o kamenné zábradlí. Hlazená žula na dotyk studila. Hodinu po půlnoci ve městě svítilo pár posledních světel. Předě mnou na čtecím stojanu ležela kniha, na servírovacím stolku stála číše vína. Bylo to výborné víno, vonělo létem a oříšky. Už jsem byl Ďáskovým hostem čtyři týdny, z toho tři jsem strávil v posteli ve společnosti lékařů a ranhojičů. Podle toho, jak se o mě starali, jsem byl váženým hostem, téměř by se dalo říci rodinným přítelem. Postupně jsem se dozvěděl, jak se to stalo, že na mě na hranicích čekali vojáci. Poté, co mi Annemari přeřezala pouta, se vrátila zpátky k řece a pádlovala noc a den jako o závod. Naštěstí pro mě potkala vojenský oddíl, který právě kontroloval pohraničí hrabství. Důstojníci ji poznali, kupodivu ji i poslechli, a obsadili hranici přesně podle jejích pokynů, čímž mi zachránili krk. Skutečně skvělé děvče.

Na terasu přišel sloužící a zeptal se, zda něco nepotřebuji. Poslal jsem ho spát. Věděl jsem, že na stole ve studijním salónku nechá plnou láhev a něco dobrého k zakousnutí. Nechtělo se mi do postele, vychutnával jsem okamžiky pohody a luxusu. Potřeboval jsem to. Annemari jsem viděl jen jednou, před třemi dny při oficiální recepci. V

dokonalých šatech ověšená šperky ničím nepřipomínala holku, kterou jsem znal. Potom jsem si dával pozor, abych ji nikde nepotkal. Dnes jsem od ní dostal dopis, ale neotevřel jsem ho.

Vycítil jsem, že na terasu někdo vchází, drive, než jsem ho uviděl nebo uslyšel. Varírové mě poznamenali na celý život, donutili mě sáhnout až na dno, až tam, kde jsem si myslel, že není už nic. V šeru jsem poznal Ďásku. Na hraběte to byl překvapivě dobrý chlap. Něco přes šedesát, šedé vlasy, tvář vrásčitou, že byste na ní mohli strouhat jablka, tužší než nevyděláná kůže a rovný jako meč.

"Nespíte?"

"Ne, pane. Vychutnávám vaše víno a vyhlídku."

"Vyhlídku? V noci?"

"Ano, pane. Vyhlídku na noční nebe a spící město."

"Ano."

Naplnil jsem sklenici, kterou tady sloužící nechal pro strýčka příhodu, a podal mu ji. Nevykládal jsem mu, že jsem Annemari koupil na trhu a chtěl mu ji zpátky prodat. Přidržel jsem se historky, že jsem v ní poznal jeho dceru a rozhodl se jí pomoci. O penězích jsem nemluvil. Potom, co mi Annemari dvakrát zachránila život, jsem ani žádné nechtěl.

"Annemari mě požádala, abych vám předal tohle."

Podal mi tuhý papír. Elegantním rukopisem na něm bylo napsáno: Pozitíí slavím narozeniny. Patnácté narozeniny.

Napsala jsem to i do dopisu, ale pro jistotu ti to připomínám. Doufám, že přijdeš.

"Hodně mi připomíná mou ženu," řekl Dask bez souvislosti, "jako by jí z oka vypadla."

Napil jsem se.

"Pak se vám musí hodně stýskat."

"Ano."

"Annemari mi důvěřuje a nemá přede mnou žádná tajemství. Zatím."

Začínal jsem tušit, kam starý hrabě míří.

"Zúčastníte se oslavy?"

Dopil jsem a zhluboka se nadechl.

"Ne. Myslím, že je nejvyšší čas vyrazit. Chtěl bych se podívat do Dubiniónského kaňonu. Slyšel jsem, že tam jsou zříceniny starého města, vytesané ve skalách. I ve vaší knihovně jsem o tom našel zmínku."

Hrabě přikývl a dolil mi.

"Myslel jsem si to. Ve stáji si vyberte, kolik koní potřebujete, stájník má pro vás připravenou výstroj. Ve dvou sedlových brašnách jsou drahokamy za čtyři tisíce zlatých, k tomu nějaké peníze na výdaje. Ve zlatě by se vám to špatně vezlo."

"Jste praktický muž," řekl jsem.

"Musím být."

"Sbohem, pane," rozloučil jsem se.

"Nashledanou."

Vyjel jsem za svítání. Vybral jsem si tři dobré koně, na jednoho naložil potraviny, na druhého drahokamy a výstroj. Plánoval jsem, že se po cestě zastavím v Riugu, městském státě, který sousedil s Daskovým hrabstvím, a koupím tam menší farmu. Zkusím vybrat nějakého chudého, ale čestného chlapa, a pronajmu mu ji na pět let za podíl na zisku. Koně se loudali parkem, ani jsem je moc nepopoháněl. Slunce barvilo obzor, písek skřípěl pod kopyty, na listech se leskly kapky rosy. Seděl jsem v sedle zamyšleně a nevšímal si okolí. Trochu jsem sebou škubl, když se shora ozvalo:

"Odjíždíš, Oškliváku?"

Seděla na akvaduktu nad cestou oblečená v loveckých kalhotách a kožené vestě a komíhala nohama jako malá holka. Ve světle prvních slunečních paprsků se její vlasy zdály úplně rezavé, ale nikdo už o ní nemohl říci, že je malá holka. I když malá byla pořád.

"Ošklivák? To mám být já?"

"Pálí ti to hned poránu. Ano, jsi to ty. Nikdy jsi mi neřekl své jméno."

Kůň se sám zastavil.

"Ošklivák je pro mě docela dobré."

"Jak chceš. Četl jsi můj dopis?"

"Ne."

"Vrať mi ho."

"Ne."

"Jsi všivák."

"Ano."

Odmlčela se. Chvilí jsem si ji prohlížel a potom raději uhnul očima.

"Oškliváku," převalovala slovo na jazyku, jako by ho ochutnávala.

"Počkám dva roky. Za dva roky přesně v tento den budu slavit sedmnácté narozeniny a oficiálně se při té příležitosti zasnoubím."

"Plánuješ dlouho dopředu."

"Já ne. To otec. Říká, že zanedlouho bude starý, a chce, abych měla manžela. Dal mi ještě dva roky."

"Moudrý člověk. A jaké máš pro nejbližší dobu plány?"

"Slyšels. Vyrazím do velkého světa poznat víc mladých mužů. Abych měla z čeho vybírat a nespokojila se s prvním, na kterého narazím."

"Myslím, že to je to nejchytřejší, co může mladá dáma udělat."

Přikývla, ale nevypadala, že by jí to bylo dvakrát po chuti.

Díval jsem se na ni a bolestně si uvědomoval každý svůj rok. Byl jsem skoro třikrát tak starý. Kůň zafrkal a netrpělivě přešlápl. Ušklíbla se, jako by mi četla myšlenky.

"Kde budeš dnes spát?"

"Na cestě."

"Stárneš, Oškliváku. Zima a vlhko ti už nesvědčí, ozvou se staré rány, nic nebude jako dřív. Tri týdny ses válel v posteli, než ses dal dohromady. Vsadím se, že před deseti lety bys byl v pořádku za týden a před dvaceti bys doktora ani nepotřeboval."

Bestie v rouše beránčím.

"Opravdu jsem tě měl nechat stát na tom tržišti, bylo by mi teď mnohem lépe."

"Možná."

Pobídl jsem koně.

"Sbohem, Annemari."

"Můj otec ti dal čtyři tisíce v kamenech. Ukradla jsem ti jeden malý smaragd v ceně pětatřiceti zlatých. Pamatuj, že moudří muži si své investice hlídají."

Toho dne mě cesta netěšila. Večer jsem se zabalil do dek a vzbudil se zimou ještě před rozbřeskem. Námrazou zkřehlé listy chrastilo při každém pohybu, drkotal jsem zuby. Babí léto skončilo nečekaně náhle. Ke všemu se k ránu ještě zatáhlo a začalo drobně pršet. Když jsem se škrábal do sedla, píchlo mě ve stehně, jako by se rána zahojila teprve včera.

Obsah